

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Üç ay birbirlerini hiç görmediler...

Laurefyn, Jack'i terk etmişti ama Jack pes etmeyecekti. Bedenleri öylesine susamıştı ki...

Lauidyn. Amerika'ya döndüğünde, müzik kariyerine kaldığı yerden devam etmeye karar verdi. Ama işler hiç de islediği gibi gitmedi. Ahlaksız teklifler ve Jack'in özlemi, onu yerlebir etti ama çok geçmeden küçük de olsa bir ümit ışığı beliriverdi.

Avusturalya'nın en zengin ve yakışıklı bekârı Jack ise önce başka kadınlarda aradı mutluluğu ama Laurelyn'siz nefes bile alamadığını fark ettiğinde soluğu Amerika'da aldı. Fakat soyadını bile bilmediği bir kadını nasıl bulacaktı?

Bir kadtn ne ister? Şöhret? Para? Kariyer? Afk? Şehvet?..

DE

özgOn adı: *Beauty From Surrender* © 2013, Georgia Cates **Yazan:** Georgia Cates

Çeviri: Belgin Selen Haktanır **Yayına hazırlayanlar:** Senem Kale **Kapak tasarım:** Esma Akkaya **Grafik uygulama:** Havva Alp

Türkiye Yayın Hakları: Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu kitabın yayın hakları Kayı Telif ve Lisans Hakları Ajansı Ticaret Ltd. Şti. aracılığıyla Dystel&Goderich Literary Management'tan alınmıştır.

1. Baskı / İstanbul 2015 **ISBN:** 978-605-09-2605-7 **Sertifika no:** 11940

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No:1 Kat-.IO Şişli 34360 İSTANBUL Tel:
(0212) 373 77 00 / Faks: (0212) 246 66 66 www.dexkitap.com /
satis9dogankitap.com.tr

Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

Adres: Yalçın Koreş Cad. Basın Sanayi Sit. No:13-14 Yenibosna-istanbul
Tel: (0212) 515 49 47 **Sertifika no:** 11965

“Seni her zaman sevdim. Birisini sevdiğinde, o kişiyi olmasını istediğin gibi değil, her şeyiyle, olduğu kişiyi seversin.”

Anna Karenina, Leo Tolstoy

J, F ve M’ye-**Siz benim gerçekleştiren hayallerimsiniz.**

(^^ **OUncl ölüm** __

Laurelyn Prescott

anrı’ya şükürler olsun ki Valium denen bir şey var.

Jack Henry yi terk ettikten sonra zihnimi etkileyen bir ilaç aldığım için kendimi suçlu hissediyordum. Özellikle de annemin bağımlılığı sırasında yaşadığım onca olaydan sonra. Ama zihnimdeki işkenceden kurtulmam gerekiyordu. Bu, geçici bir çözümdü... İlacı aldığımda bunu biliyordum ve evime geri döndükten sonra ilacın desteği olmadan hislerimle nasıl başa çıkabileceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Şunu itiraf etmek hiç işime gelmiyor ama annemin bağımlılığının nasıl başlamış olabileceğini anlamıştım sanırım. İnsanın gördüğü tek şey karanlıkken, bu yolu seçmenin ne denli kolay olabileceğini görebiliyordum. Bu durum benim için kocaman bir tehlike işaretiydi. Jack Henry’yi son nefesimi verene dek sevecektim ama beni ne kadar cezbederse etsin, annemin izlediği o yolu seçmeye-cektim.

Sydney’de başlayan eziyetli uçuşumuz LAX’da sona erdi ve burnuma derhal Los Angeles’in o belirgin kokusu çarptı. Körük jete yanaştırıldığımda, yakıt ve duman kokusu aldım. Üç ay önce, Avustralya’ya giderken buradan

aktarma yaptığımızda da aynı koku dikkatimi çekmişti. *Vay canına. Hayatımın ne kadar da değişik bir dönemi idi.*

Kalabalık terminalden güç bela çıkmaya ve bizi bagaj teslim alanında bekleyen Addison’ın ailesini bulmaya çalıştık. Addison Nashville’e geri dönmeden önce iki hafta onlarla kalacaktı. Yani, on dört gün boyunca dairemizde yalnız olacaktım. Bunun iyi bir şey olup olmadığından emin değildim.

Donavonlar kızlarını ve beni kollarını açarak karşıladılar. Beni de öz kızları gibi seviyorlardı. Beni bir daha görmek istemeyen bir adam yerine oğullarına âşık olsaydım, her şey ne kadar mükemmel olurdu diye düşündüm. Ben ile olan ilişkim çok daha farklı bir yön çizebilirdi. Kadınlar tuvaletinin koridorunda Jack Henry’yle tesadüfen karşılaşmasaydım, kim bilir neler olurdu. Ama karşılaşmıştım ve buna üzülmem imkansızdı. Sevdiğim erkekle tanışmakla ilgili bir pişmanlık yaşamak benden uzak olmasını dilemekle aynı şeydi ve bunu asla yapamazdım. Yüreğimdaki o müthiş acı birlikte geçirdiğimiz kısacık zamana bile değerdı.

Addison bana birbirimizi bir daha asla göremeyecekmişiz gibi bakıyordu. “Keşke benimle gelseydin. Bu şekilde eve döndüğünü görmek hiç hoşuma gitmiyor.”

“İdare ederim, Addie.” Hayat bana biraz bile acımasız davrandığında, bununla başa çıkmak için bulduğum yöntemler konusunda ne kadar deneyimli olduğumu hiç bilmiyor. “Bugün eve dönmezsem, annem büyük bir hayal kırıklığına uğrar.”

“Evet... Ama bana önümüzdeki iki haftayı evde oturup onu düşünerek geçirmeyeceğine söz ver.”

“Tornam, bunu yapmayacağıma söz veriyorum,” diye yalan söyledim. Onu ikna edebilmek için de sahte bir gülümsemeyle karşılık verdim. “Geri döner

dönmez, balıklama işe güce dalıyorum. Kafamı dağıtmak için iyi olacak”
“Sana inanmadığımı biliyorsun.” Suratında o çok nefret ettiğim ifade var.
Acıma. Gırrr.

“Beni hiçbir şey yıkamaz, Addie. Yere sağlam basarım. Evet, ondan ayrıldığıma üzgünüm ama bunu atlatabilirim. Dünyanın sonu değil.” *Yalan. Yalan. Yalan. Bende bir sorun var. En iyi arkadaşıma bile ne denli paramparça olduğumu söyleyemiyorum. Neden kimseyi dünyama alamıyorum? Jack Henry hariç... İç dünyama girebilen, gerçekten kim olduğumu bilen bir tek o var bu hayatta.*

“Ben gittikten sonra da her gün konuşabiliriz.” Birbirimize veda ederken, bana sıkı sıkı sarıldı ve kulağıma “iyi olduğunu bilmem gerek,” diye fısıldadı.

Benden kendime zarar verecekmişim gibi bahsetmesi hiç hoşuma gitmiyordu. Beni sinir ediyordu. “Kahretsin, Addie! Onunla birlikte değilim diye hayatım sona ermedi. Evet, *Lachlan*’ı özleyeceğim.” Keşke Addie’yle konuşurken, ondan bu isimle söz etmek zorunda olmasaydım. “Onu özlemem sorun değil, normal bir şey; hayata asılmayı bırakıp öleceğim anlamına falan da gelmiyor.” *Ağızından çıkan bu sözler kulağa gerçekten de iyi geliyordu. Keşke doğru olsalardı.*

Gülümsüyordu. Kendimi hararetle savunmamdan memnun kalmış gibiydi ama görünmez değneğiyle dengesiz bir iblisi dürttüğünün farkında değildi. “Güzel. Senden duymak istediğim şey buydu işte.”

“İyi olacağım.”

“Lachlan-sonrası Laurelyn’in Blake-sonrası Laurelyn gibi davranmayacağından emin olmam gerekiyordu ”

Öff. Blake-sonrası Laurelyn in Jack Henry-sonrası Laurelyn’le hiçbir ilgisi yoktu ama bunu ona belli etme-yeceğimden Addie Nashville’e geri dönmeden önce toparlanmam gerekiyordu. “Merak etme, Addie.”

“Seni eve tek başına yollamak konusunda kendimi çok daha rahatlamış hissediyorum ama her gün konuşacağımız konusunda ciddiym.”

Rahatlamış gibiydi. Yalanlarıma inanmış mıydı? Kahretsin, bu konuda düşündüğümde de iyiydim.

Addie gittikten sonra, kendimle baş başa kaldım. Yine. Her zamanki gibi.

Terminalde beklerken, evi aramaya karar verdim. “Selam anne.”

“Selam küçük kızım.” Annemden bu sözleri duymak beni her zaman rahatlatırdı.

“Sorunsuz vardığımızı haber vermek için aramıştım. Bir saate kadar Nashville uçağında olacağım. O yüzden, beni saat bir gibi havaalanından alman gerek.”

“Orada olacağım. Seni görmeyi ve yolculuğunla ilgili ayrıntıları duymak için can atıyorum.” Kahretsin! Avustralya’ya gittiğimi ve bir daha asla görmeyeceğim bir adama âşık olduğumu itiraf edecek miydim?

“Ben de seni görmeyi dört gözle bekliyorum.” Başka seçeneğim yoktu. Avustralya’da geçirdiğim üç ayın her anı resmen Jack Henry’yle ilgiliydi. Ona ikimizden söz etmezsem, anlatacak pek bir şeyim kalmayacaktı. “Konuşacak çok şey var anne.”

“Benim de sana anlatacağım çok şey var.” Eyvah. Bu laf, annemin *iyi haber* olarak düşündüğü şeylerden daha fazlası olduğu anlamına gelirdi. Hayatımın o noktasında daha fazla derde ihtiyacım yoktu ve o uçağa binmeden önce konu her neyse bununla ilgili bir şey duymak istemediğime emindim. “Tamam, oraya vardığımda bana sürpriz yaparsın.”

“Tamam, anlaştık.”

Telefonu kapattığım anda, zihnimde annemin bana neler anlatabileceği dönüp durmaya başladı. Sesi gerçekten de mutluymuş gibiydi. *Onunla* ilgili bir şey olmalıydı. Onunla ilgili olduğuna emindim. Annemin sesi konunun başka bir şey olamayacağı kadar heyecanlı geliyordu.

Hayatımda ilk kez, o denli âşık olduğum için anneme kızamadım. Artık ne hissettiğini anlıyordum... Onca sene sonra, hâlâ nasıl ondan o kadar çok

etkilendiğini anlayabiliyordum. Hayatımın sonuna dek ben de öyle mi hissedecektim? Jack Henry'ye karşı duyduğum aşkı asla unutmayacaktım. Asla.

Annem bana, yani hayatının aşkından olan çocuğuna yirmi üç sene boyunca bakmak zorunda kalmıştı. Onu unutmasını, özellikle de kahverengi saçlarımı ve açık kahverengi gözlerimi ondan aldığımdan, ufak bir kopyası olduğum için onu unutmasını imkânsız kılıyordum. Annemin sarı saçlarından ve yeşil gözlerinden zerre kadar nasibimi almamıştım.

Belki de Jack Henry'den her gün aramızdaki ilişkiyi bana hatırlatacak bir çocuğum olmayacağı için onsuz yaşamak o kadar da kötü olmayacaktı. Bunu düşününce, aklıma onunla doğum kontrolünü ilk konuştuğumuz an geldi. *Buradan karnında bebeğimle ayrılmanı istemiyorum.* O gece adeta milyarlarca sene önce gibi geliyordu.

Artık öyle düşünmüyordu, çünkü bencillik etmemeye çalışıyordu; ama günün birinde ona çocuk yapacak bir başka kadınla evlenecekti. Margaret, onun evlendiğini görecekti. Buna emindim. Bunu düşünmek kalbimi kırıyordu, çünkü ona çocuk verecek kadın olmayı ben istiyordum.

Kahretsin... Doğum kontrol haplarım. Şifonyenn çek mecesinden çıkardığımı hatırlıyordum. Yatakta mı bırak iniştim? Jack Henry öğle vakti sevişmesi için eve geri dönmeden her şeyi valizlere tıkmakla fazlasıyla meşguldüm. *Salak, kendine hapları unutmamanı söyledin ama yine de unuttun.*

O sırada, bununla ilgili bir şey yapamazdım. Eve geri döner dönmez eczaneye uğrayacaktım. Bir kutu hap alana dek tam iki doz az almış olacaktım. Her seferinde birden fazla hap almak beni *berbat* hissettirirdi... Fazladan hormon dozu almak bu etkiyi yaratırdı ama en azından hamile kalmamı engelleyebilirdi. Belki.

Elimdeki telefona baktım ve şunu düşünmeden edemedim... Artık Addison her hareketimi yorumlamak üzere yanımda olmadığından, Jack Henry'nin suratını görmeliydim. Onun ilk çektiğim fotoğrafına baktım. Bizi Avalon'a, üstü açık spor arabasıyla ilk götürdüğü zamandı. Prezervatif almak için kasabada durduktan sonraydı. Ne kadar çok aldığını görüp şok geçirdiğimi

hatırlayınca yüksek sesle kıkırdadım. Terminalde bana deliymişim gibi bakan birileri var mı diye etrafıma bakındım. Umurumda değildi... Belki de kafayı hafiften üşütmüştüm. O gün kafayı üşütmediysem bile, bunun gerçekleşmesi her an mümkünmüş gibi hissediyordum.

Nashville’de uçaktan indim ve uzaktan annemin sarı saçlarını gördüm. Uzun boylu olduğundan, onu görmek kolay oldu. Yalnız olduğunu görünce rahatladım. Annemi neredeyse *onunla* birlikte göreceğimi sanıyordum ama içimden bunun aslında pek de olasılık dâhilinde olmadığını biliyordum,

Bana sıkıca sarıldı ve o anda ona o güne dek olmadığı kadar ihtiyaç duyduğumu hissettim. Ona Jack Henry’yle ilgili her şeyi anlatmak istedim. Bana her şeyin yoluna gireceğini söylemesini, beni teselli etmesini istedim. Yalan olsa da, hayatıma devam edeceğimi ve günün birinde onsuz iyi olacağımı söylemesini istedim.

“Ayy,” dedi bana sıkı sıkı sarılırken. “Kızımın geri döndüğüne çok mutluyum.”

“Seni özledim anne. Geri dönmek güzel.”

Geri çekildi ama ellerimi bırakmadı. Kollarımı çekip beni dikkatle süzdü. “Farklı görünüyorsun Laurie.”

Üç ay önce gördüğü kızıdan ne kadar farklı olduğumu bilmesi mümkün değildi. “Bronzlaştım.”

“Evet, biraz yanmışsın ama sadece o değil.”

Fiziksel olarak neyimin farklı olduğunu düşündüğünü bilmiyordum. Kalbimdeki acıyı görmesi imkânsızdı. “Haklısın. Birçok açıdan daha farklıyım.”

“Her şeyi dinlemek için sabırsızlanıyorum. Geç bir öğle yemeğine ne dersin? Bana her şeyi yemekte anlatabilirsin.”

“Tabii. Kulağa harika geliyor.”

Beni en sevdiğim Meksika restoranına götürdü; mutfaktan gelen leziz kokuları duyunca ağzımın sulanmıştı. Ufacık bir yerdi ama yemekler eşsizdi. O sırada öğleden sonra olduğu için restoran çok kalabalık değildi ve köşedeki her zaman oturduğumuz masada yer bulabildik. ‘Laurie, sana harika haberlerim var.’

Sanırım, konuşmaya ilk kendisi başlamayı istiyordu ve Avustralya’yla ve Jack Henry’yle ilgili olarak anlatacakla rım annemin vereceği haberin sonrasına kadar bekleyecekti. “Tamam. Seni dinliyorum.”

“Benimle ve babanla ilgiliO kadar heyecanlıydı ki. babamın onunla biraz ilgilenmişim veya .sevgi Kostetmi* olabileceğini düşündüm. Mesele buysa, annem havalum uçmuş olmalıydı. Ben de onun adımlarından ilerliyordum. “Son Avustralya'dayken beni görmeye geldi...”

"Evet. Benimle tanışmak istediğini söylemiştin.” “Aynen öyle. Hâlâ da istiyor. Ama sen yokken, onunla aramda bir şeyler değişti. Yine birlikteyiz.”

Yine birlikteyiz. Bunun tek bir anlamı vardı: yine onunla yatıyordu ve suratındaki o şaşal gülümsemeye bakılacak olursa, bu konuda gayet mutluydu. “Karısı ne oldu?” Bayan Beckett’la ilgili bir soru sormamı da umursamadığını görebiliyordum. “Onu sevmiyor. Evliliklerinin ilk başlarında sevmiş olabilir ama bu çok uzun bir zaman önceydi.”

O yüzden seninle değil, onunla evlendi. “Sanırım, bizi her zaman sevdi ve son yirmi üç senedir varlığımızı inkâr etmek onun için çok acı verici oldu.”

Resmen bir kaltak gibi davranıyordum ve durmam gerekiyordu. Jack Henry hayatımın daha önceki bir zamanında karşıma çıksaydı, ben de annem gibi büyük bir aptallık edebileceğimden emindim. Evli olup olmaması da muhtemelen beni etkilemezdi. Benden isteseydi, yatağına da gireceğimden emindim. “Özür dilerim, anne. Berbat bir şey söyledim. Senin için çok mutlu oldum. Umarım sana bunca senedir istediğin her şeyi verebilir.”

Konuşma tek yönlüydü. Annemin lisedeki en yakın arkadaşımış gibi babamla ilgili bir şey anlatmaya devam edişini dinledim. Huzursuz olmuşum. Annemin evli bir adamla ya da herhangi bir adamla yatıp kalktığını dinlemek istemiyordum. O adam babam bile olsa.

Annem bir kere bile Avustralya'dan söz etmeyince, ben de söz etmedim. Bu durum da annemin babam hariç, kendisini nasıl herkesten fazla düşündüğünün güzel bir örneğiydi. İçimi acıtmıştı. “Biliyor musun, anne? Uçak yolculuğu beni çok yordu. Beni daireme götürebilir misin? Bunu sonra da konuşabiliriz.”

“Tabii ki bebeğim.”

Ama babamdan söz etmek için sonrasını beklemedi. Bana ilişkileriyle ilgili bilmek istemediğim şeyleri anlatırken, söylediklerini duymamak için pencereden dışarı bakmaya koyuldum.

Derken, telefonuma bir mesaj geldi: Addison'dandı.

Eve rahat vardın mı?

Annemin babamla ilgili olarak anlattıklarına kulaklarımı tıkayıp hemen bir yanıt yazdım.

***Daireye doğru gidiyorum ***

Addison anında yanıt verdi.

Seni seviyorum. Bir şeye ihtiyacın olursa ara.

Belki de Nashville'e dönmek yerine, onunla ailesinin yanına gitmeliydim. Jolie, Jake Beckett'la olan ilişkisini nefes almadan anlatırken, kesinlikle bu kararımı yeniden gözden geçiriyordum.

Sen de & ararım. Ama iyiyim.

Son kısmı yazmadan edememiştim.

Annem valizlerimi indirmeme yardım etti ve derhal dairenin ne kadar havasız olduğunu fark ettim. Ertesi gün pencereleri açıp içerisinde bir güzel havalanmasını sağlamalıydim.

Neyse ki, Jolie fazla kalmadı. Onunla ve sperm donörüyle ilgili yeteri kadar şey dinlemiştim.

O gittikten sonra kapıyı kapattım ve kilidin dönerken çıkardığı ses, artık tamamıyla yalnız olduğumu teyit etti. Kapıya yaslanıp etrafıma bakındım. Hiçbir şey değişmemişti. Kahverengi deri koltuk onu duvara ittiğim yerde duruyordu. Bej halıysa hâlâ yeni süpürülmüş Eİbi tertemizdi. Ama bir şey değişmişti... Oradan son çıktığımdaki kişi değildim. O zamanlar, çaresizce âşık olmanın ve derin bir acı hissetmenin ne demek olduğunu bilmiyordum. Artık her ikisini de öğrenmiştim.

Sırtımı ön kapıya yaslayıp ne kadar süre orada dikildiğimi bilmiyordum. Aradan saniyeler de geçmiş olabilirdi, saatler de. Hayatımda Jack Henry olmadan adım attığı o karanlık yerde zamana dair unsurları birbirinden ayırt etmek mümkün değildi.

Bir noktada, acınası bir biçimde yere yığıldım ve yanağımı zeminin soğuk fayanslarına dayadım, içerisi buz gibi olduğundan burnumun ucunu tuttum ve kapının altından içeri sızan soğuk Mart rüzgârına karşı titredim. Hava kararıyordu, o yüzden güneş battıkça içerisi daha da soğuyacaktı.

Isıyı yükselttim ama ısınmanın en iyi yolunun bir duş almak olduğuna karar verdim. Suyu en sıcak ayara getirdim ve banyo hızla buharla kaplandı. Isıyı ayarladım ve gürül gürül akan ılık suyun altına geçtim. Ilık su bitkin bedenime iyi gelmişti ama zihnimi rahatlatmak adına hiçbir işe yaramamıştı. Düşünebildiğim tek şey, Jack Henry'nin benimle birlikte aldığı her duşu düşünmekti. Bedenime taptığı zamanlarda beni nasıl hissettirdiğini hatırladım. Aynı şeyi hissetmek için can atıyordum ama bunu bir daha asla hissetmeyecektim. Bununla nasıl baş edebileceğimi de bilmiyordum.

Duştan çıktıktan sonra, Jack Henry'nin yürüttüğüm tişörtlerinden birini giydim... Son kez birlikte yatağa girdiğimizde giydiği tişörttü. Bunu burnuma götürdüm ve derin derin kokusunu içime çektim. Yorgunluk beni tamamıyla ele geçirmeden önce yatağıma girdim. İki aydan uzun süreden beri ilk kez geceyi yalnız geçirecektim. Tuhaf bir histi ve hoşuma gitmemişti.

Jack Henry çoktan ilk kez bensiz yatmış olmalıydı. Yataktaki boş yerimin yanında uzanırken, beni özleyip özlemediğini düşünmeden edemedim.

Artık orada olmadığımı hatırlamadan önce, yatakta uzanıp beni yoklamış mıydı? Keşke beni düşünmekten gözüne uyku girip girmediğini bilseydim.

Gözyaşlarımm aktığını hissettim ve kendimi daha fazla tutamadım. Yalnız olduğum için kendimi tutmama gerek yoktu. Neredeyse boğazımdan her an bir çığlık yükselecekti. Çığlığımı bastırmak için yastığı suratıma tuttum, çünkü komşuları telaşlandırmak istemiyordum. Asabi bir çocuk gibi yatağa tekmeler savurdum. O sırada o sinir krizini gören birisi olsaydı, kesinlikle tımarhaneye kapatılmam gerektiğini düşünürdü. Ama acımı dışarı akıtmam gerekiyordu. Çok fazla acı çekiyordum.

Kalmamı isteyebilirdi ama istememişti. Ona onu sevdiğimi söylemiştim ama o bana söyleyememişti. Söylemiş olsaydı, bu bir yalan olurdu ve dürüst davranmamak, yapmaktan kaçındığımız tek şeydi.

Elimde değildi. Bana söylenmesine aldırış etmeyeceğim tek yalan bu olurdu.

alîmi

Jack McLachlan

Kahverengi saçlı kadınlar artık benim için yoktu. Onu düşünmeden, kahverengi saçlı hiçbir kadına baka-mazdım. Laurelyn kahverengi saçlı kadınları benim için sonsuza dek bitirmişti. Sonsuza dek. Beni de mahvetmişti. Bu yüzden, o otelin barında zil zurna sarhoş haldeydim. Onu kaybetmenin verdiği acıyı ancak sarhoş olarak dindi-rebilirdim. On dört numarayı bulacak, üst kata çıkaracak ve Laurelyn'i aklımdan çıkarana dek becerecektim.

Beş şat içmeden önce de pelteleşmiş haldeydim ve o sırada kendimi bir şat sayısı kayıtsızlığına bırakmışım. Şat bardağını kafama dikip bar tezgâhının camına indirdim. “Bir tane daha.” Barmen beni durdursun mu diye düşünür gibi bana yandan bir bakış fırlattı. Elimi cüzdanıma sokup bol sıfırlı bir kâğıt para çıkardım. “Bir tane daha dedim.” Araştırmama başlamak için, bar taburesinde arkama döndüm. Otel odasını tutmuştum. Artık ihtiyacım olan tek şey beni tanımayan bir kadındı. On dört numara.

Her zamanki gibi barı gözden geçirmeye koyuldum ve envanter almaya giriştim. Birkaç idare eder sarışın, belki bir, iki de kızıl saçlı kadın gördüm ama hiç biri *onunla* kıyaslanamazdı bile. Asla da kıyaslanamayacaktı.

Beni hayatta hissettiren yegâne şeyi yitirmiştim. Düşüncelerim zihnimde bir tek Laurelyn'in bulunduğu bir yere gittiğinden, yanıma birisinin oturduğunu fark etmedim. Sesini duyunca, girdiğim transtan sıyrıldım. “Birisini mi bekliyorsunuz?”

Sesin sahibine döndüm ve iri dalgalı, sarı saçları çene hizasında kesilmiş, parlak mavi gözlerinden kim olduğumu bilmediği belli, çekici bir kadınla karşılaştım. Otuzlarının ortalarında gözüküyordu. Kırklarına yakın olabilir. Dar elbisesiyle ve üstüne tam oturan ceketıyla bir profesyoneli andırıyordu. Her zamanki tipimdi. Laurelyn'den önceki zamanlarda.

Başımı salladım. “Özel birisini beklemiyorum. Sadece binleriyle arkadaşlık etmek için buradayım.”

Gülümsedi. “Ben de. Belki de birbirimize arkadaşlık edebiliriz.”

Sarhoş olduğumdan, bu işi hoş bir tavırla yapabileceğimi düşünmek için bir nedenim yoktu. Bilemiyordum. Belki de kadın beni terslesin diye işi berbat etmek istemişti. “Ben bildiğiniz türden bir arkadaş değilim. Randevulaştığım kadınlarda çok özel şeyler ararım. Bunlardan ilki de size gerçek ismimi söylememek ve sizinkini bilmeyi istememek. Açıkçası, istediğim tek şey birisini becermek ve birkaç haftalığına hoş vakit geçirmek, sonra da onu bir daha asla görmemek.”

Beni tokatlamasını veya kalkıp gitmesini bekledim ama bunları yapmadı. “Vay vay vay. Ne kadar da açık sözlüymüşüz.”

“Aklımdan geçenleri olduğu gibi söylerim, çünkü aptalca oyunlara ayıracak vaktim yok.” Laurelyn bana maskemi çıkardığımı söylediğinde ona da böyle dememiş miydim * “Peki.”

Ne? Cidden mi? Bu boktan laflara tamam mı diyordu? “Uygun mu yani?”

“Tabii ki. Yakışıklısın, benim de biraz kafa dağıtmaya ihtiyacım var.”

“Neden kafa dağıtmaya?”

“Sevdiğim adamdan.” Bakışlarını elinde çevirdiği kadehindeki içkisine çevirdi. “Benimle aynı hisleri paylaşmıyor. Senin derdin ne?”

Sevdiğim kadından bir başka kadına, özellikle de anlamsız seks yapmak üzere olduğum bir başka kadına söz etmek gibi bir niyetim yoktu. Ben bile bunun doğru olmayacağını farkındaydım.

“Bir derdim falan yok. Bağlılığa veya bir kadınla ilişim bittikten sonra onunla iletişimde kalmaya meyilli değilim.” “Dürüstlüğüne saygı duyuyorum.” Kadınsı içkisini bir dikişte bitirdi. “Yukarı çıkmak ister misin?”

“Bu yüzden buradayım.” Şatımı bir dikişte bitirip tabureden kalktım. Biraz sallandığım için, uzanıp kolumdan tuttu, “iyi misin?”

Toparlanıp durumu berbat etmemeye gayret ettim, çünkü ihtiyacım olan şey buydu. *Onu* aklımdan çıkarabilmek için bunu yapmam gerekiyordu. “Evet, iyiyim. Bir oda tutmamıza gerek yok. Tuttum bile.”

Asansörle üçüncü kata çıktık. Orayı bulabildiğim için bile çok şaşırdım, çünkü zil zurna sarhoştum. Kapı kartını kilide sokup çıkaramayacağım kadar kötü durumda olduğumdan, kapıyı onun açması gerekti. Aynı şeyi penisimle yaşamayacağımı umuyordum.

Birlikte odaya girdik ve sırt üstü yatağa düşmeden öne duvarlarla köşe kapmaca oynadım. Bana bir saniye gibi gelen bir süre gözlerimi yumdum ve tekrar açtığımda, isimsiz sarışın üstünde bir tek sutyeniyle külotu kalacak

biçimde soyunmuş ve ata biner gibi üstüme oturmuştu.

Elini sırtına götürüp sutyenini açtı, sonra ellerimi alıp göğüslerinin üstüne koydu. Göğüsleri iyi gözüküyordu ama sarhoş olduğum halde sahte olduklarını anlayabiliyordum, çünkü Laurelyn’in göğüsleri gibi değildi.

Kahretsin! İki avucum da bir kadının göğüslerinde olduğu halde onu aklımdan çıkaramıyordum.

Beni öpmek için değildi ve başımı çevirdiğimde ağzı çeneme denk geldi. Boynumu öpmek için hiç vakit kaybetmedi. Ona bakmak istemediğim için gözlerimi yumdum.

Gömleğimin düğmelerini açıp çıkarabilmesi için doğrulmamı söyledi. Dediğini yaptım, sonra tekrar sırt üstü yatağa düştüm. Elleri göğsümde gidip gelmeye başladı. “Sana rastladığıma çok sevindim. Çok yakışıklısın.”

Ağzı göğsümün üst tarafına kaydı ve mideme kadar indi. Düğmesini açmak için pantolonumu çekiştirdi ve fermuarımı indirdi. Leş gibi sarhoştum ama nasıl olduysa penisimi kaldırmayı başardım. “Vay canına. Benim için gerçekten de mutlu bir yaş günü olabilir.” Tüm giysilerim yerde bir öbek halinde kalıncaya kadar üstümdekileri çekiştirip çıkardı. Daha sonra, külotunu aşağı çekti ve yerde tortop duran elbisesinin üstüne fırlattı.

Tekrar üstüme oturdu ve bir yerden bir prezervatif çıkardı. Kendi çantasından çıkardığını düşündüm, çünkü bana benimkilerin nerede olduğunu sormamıştı. Paketi açtığını ve penisime takmak için ellerini aşağı kaydırıldığını duydum. Hızla kapalı gözlerimi ovuşturdum, çünkü gözkapaklarımın ardındaki zifiri karanlıkta görebildiğim tek şey Laurelyn'di. Kahretsin! Onu unutmak istiyordum ve bu şekilde unutabileceğimi biliyordum. Peki, neden işe yaramıyordu? Neden hâlâ onu görüyordum? Neden hâlâ onu özlüyordum? Neden hâlâ onu seviyordum?

Sarışının eli beni kavramıştı ve onu durdurmazsam, prezervatifi penisime takacaktı. Bu yüzden, birden doğruldum ve elini ittim. “Özür dilerim. Bunu seninle yapamam.”

Yataktan kalkıp, kadın bana bakarken giyinmeye koyuldum. Kadın hiçbir şey demedi ve tamamıyla giyindiğimde, başımı çevirip ona bakmadım. “Odanın ücreti ödendi. İstersen burada kalabilirsin.”

Kapıdan çıkınca, cep telefonumu cebimden çıkardım ama Daniel’ı aramadım. Erkek kardeşimle konuşmayı istiyordum; ona ihtiyacım vardı. “Evan, gelip beni almanı istiyorum.”

“Saatin kaç olduğuun farkında mısın?” diye homurdandı. “Hayır ve umurumda da değıl. Gelip beni Langford’dan al.”

Erkek kardeşimin arka koltukları küçük çocuklara ayrılmış arazi aracına bindim. Bana şöyle bir baktı ve başını sallayıp gülmeye koyuldu. “Bok gibi gözüküyorsun.”

Tam da duymak istediğim şeydi. “Siktir git.”

Beni tepeden tırnağa süzdü. “Ne haltlar karıştırdın?” Pencereden dışarı baktım. “Bundan söz etmek istemiyorum.”

“Peki, konuşmak istemiyorsan neden gecenin bu saatinde gelip seni almamı istedin? Seni sarhoşken eve götürmesi için Daniel’a para ödüyorsun ya?”

Onu aradığıma pişman olmak üzereydim. Bunu neden yaptığımı bilmiyordum. “Belki de onu aramalıyım.” “Evet, haklısın. Belki de onu aramalıydın.” Daireme giden yola saptı. “Şehre ne zaman döndün?”

“Bugün.”

“Annem çılgınlar gibi sana ulaşmaya çalışıyordu. Laurelyn’le neler olduğunu öğrenmek için can atıyor.” Yanıt vermedim. “Bu durum onunla ilgili, değil mi? Ondan kalmasını istedin ve sana hayır dedi.”

“Yanılıyorsun.”

“Ne oldu o halde?”

Ne olduğunu söylemek içimi acıtıyordu. “Bana veda etmeden gitti.”

“Siktir! O kaltak çok acımasızmış.”

“Ona sakın öyle deme,” diye uyardım kardeşimi. “Olayların nasıl geliştiğini bilmiyorsun bile.”

“Kıçımı öp bile demeden siktirip gitmiş olması da önemli değil mi yani?”

“Evet, aslında önemli. Hem de çok çok önemli. Aptalca bir yanlış anlaşılmanın da üstüne tuz biber ektiği karmaşık bir ilişkimiz oldu.”

“Ne kadar karmaşık olabilir ki? Sadece üç aylığına buradaydı. Birlikte takıldınız, iyi vakit geçirdiniz, sonra da evine geri döndü.”

Ona gerçeği söylemek üzere olduğuma inanamıyor-dum. Belki de sarhoş olduğumdandı. Bilemiyordum. “Dediğinden çok daha fazlasıydı. Bir anlaşma yaptık. Gerçek ismimi bilmiyordu. Ben de onunkini bilmiyordum. Evine dönene dek, üç ay boyunca bana arkadaşlık edecekti. Ben ısrarcı davranınca, o gittikten sonra bir daha birbirimizle iletişim kurmayacağımızı kabul etti. Ama işler planladığımız gibi gitmedi. Onun ilk ismini öğrendim. O da benim ismimin tamamını öğrendi. Beni sevdiğini söyledi ama ben onu dinlemeyecek kadar inatçıydım, çünkü salağın teki gibi davrandım. Bana veda bile edemedi. Ona hislerimi söylememe fırsat kalmadan gitmesine izin verdim.”* “O halde, onu bulup söyle ”

Bunun çok kolay olacağını sanıyordu. “Aradığın kişinin soyadını bilmeyince, bun yapmak biraz zor olabiliyor.” “Kardeşim, durum kötüymüş. Neden böyle bir şey yaptın?”

Evan hayatımın nasıl olduğunu uzaktan yakından bilmiyordu. Emma’yla birlikte olabilmek için üzüm bağlarından uzaklaşmayı ve dokuz-altı bir işi olmasını tercih etmişti. “Çünkü kadınlar varlıklı erkeklerden hoşlanırlar. Kullanılmaktan usanmıştım. Senelerdir bunu yapıyordum ve her zaman işe yarıyordu. Laurelyn karşıma çıkana dek.” “Kim olduğunu veya çok varlıklı olduğunu biliyor muydu?”

“Babam hastalandığında onu evimize getirene dek bilmiyordu.”

“Annem buna çok kızacak. Evlilik töreninizi planlama ve çocuklarınıza isimler bulmaya başlamıştı bile.”

Bunu bana hatırlatmasına gerek yoktu. “Biliyorum. O da Laurelyn’e en az benim kadar âşık oldu.”

“Karım ve çocuklar da öyle. Celia hâlâ ondan söz ediyor. Mila da konuşabiliyor olsa, aynı şeyi yapardı.”

Ona şunu sormak üzere olduğuma inanamıyordum. “Emma’nın doğru kadın olduğunu nasıl anlamıştın?”

Bir an için tereddüt etti ve bana söyleyip söylemeyeceğini merak ettim. Yanıt vermemeyi tercih ederse, onu suçlayamazdım. “Sana söyleyeceğim hiçbir şeyi bana karşı kullanamazsın. Ciddiyim. Sakın bu konuştuklarımızı sırf komik bulduğun için suratıma vurma.”

“Tamam, kardeşim. Söz veriyorum.”

“Birkaç ay çıktık ama aptalca bir mesele yüzünden ayrıldık. Bir başka erkekle takıldığını gördüm. Nasıl hissettiğimi, nasıl tarif edebileceğimi bilmiyorum. Canım yanmıştı. Midem bulanmıştı. Öfkelenmiştim. Çaresiz hissetmiştim. Bunlar sadece ilk anda hissettiklerimdi. Adamı ıplak ellerimle gırtlaklamam için yapması gereken tek şey ona bakmaktı.”

Son üç aydır kıskançlıktan nasıl aklımı yitirdiğimi düşündüm. Ben Donavon’ı, Zampara Chris’i ve Blake Phillips’i fena halde nasıl benzetmek istediğimi düşündüm. “Evet, bunlar kulağa fazlasıyla tanıdık geliyor:” “Jack, bir kadına gerçekten âşık olup olmadığını o kadın bir anıya dönüşene dek her zaman anlayamazsın.” *Bu sözler erkek kardeşime göre epeyi ağırdı.* “Hiçbir şey kalbin kadar doğruyu söyleyemez. Sana ne söylediğine kulak ver. Onun senin için doğru kadın olup olmadığını benim söylememe ihtiyacın yok.”

“Kalbim bana hiçbir şey söylemiyor. Laurelyn’i bulmam ve onu ne kadar sevdiğimi söylemem için avaz avaz bağırıyor.”

“Abi, sen varlıklı ve güçlü bir adamsın. Tazıları sal, gidip kadını bul. Doğru ücrete onu bulabilirsin.”

Evan haklıydı. Laurelyn’i belirli bir ücret karşılığında bulabilirdim. Bu işi yapacak doğru adamı da tanıyordum.

Vakit geçti ama umurumda değildi. Cep telefonumu çıkarıp, o tanıdık numarayı çevirdim. “Callaghan Araştırmaları.”

“Jim, ben Jack McLaghlán. Sana göre bir görevim var. Tam senlik bir iş. Geçerli bir pasaportun var mı?”

Kapı zili çalınca, gözlerimi açtım ve pencereden içeri sızıp benimle alay eden güneş ışığına küfrettim. Son bir hattadır her sabah yaptığım gibi elimi uzattım, yanımdaki yer boştu. Aradan tam bir hafta geçmesine rağmen, hâlâ onun yanımda olmamasına alışamamıştım.

Önceki gece çok sarhoş olduğum için başım çatlayacak gibiydi ve kapının durmadan çalmışı da durumu iyileştirmiyordu. Kapıyı çalan kişiye bağırıp, durmasını ve gitmesini söylemeyi istiyordum ama sesimi yükseltmenin beni daha da kötü hissettireceğini biliyordum. Şifonyerin üstündeki ışıklı saat 7:18'i gösteriyordu. Kesinlikle uykuda olacağım bir saatti dahası, cumartesi sabahı daireme kim o saatte gelirdi ki? Evan dışında kimse Sydney'de olduğumu bilmiyordu; bu yüzden, bunun tek bir anlamı olabilirdi. Anneme döndüğümü söylemişti, annem de yediğim haltlar yüzünden atlayıp evime gelmişti. Hem de sırf Evan annemle başımın derde girmesini hâlâ komik bulduğundan. O küçük hergeleyi aramanın bedeli buydu işte.

Ön kapıyı açtım ve Margaret McLachlan hışımla yanımdan geçip içeri girdi. *Siktir! Bu işin sonu iyi olmayacak.* “Lütfen içeri gir, anne.”

“Sakin bana ukala dümbelekliği taslama. Bütün hafta sana ulaşmaya çalıştım ve aramalarımı göz ardı ettin. Neler olduğunu öğrenebilmek için bu şekilde iz sürmem gerekti, çok yazık.”

“Hasat vakti. İşlerin ne kadar çok olabileceğini sana söylememe bile gerek yok.”

“Laurelyn'in gitmesi gereken tarihten beri günler geçti ve senden hiç ses çıkmadı. Neler olduğunu öğrenmek için çıldırıyordum ama o zamandan beri beni atlatıp durduğuna göre, bir tahminde bulunabileceğime eminim. İşleri berbat ettin, değil mi?”

İşte, başlamıştık. “Evet. İşleri berbat ettim.”

Ellerini beline koydu ve yüksek sesle oflarken bakışlarını tavana dikti. “Sana seni sevdiğini mi söyledi?”

Bunu nereden bilebilirdi? Tahmin mi yürütüyordu? “Evet.*”

“Sen ne yanıt verdin?” Bana duymak istediği yanıt vermediğim takdirde beni boğabilirmiş gibi bakıyordu. Boynumun sıkılmaya hazır olduğunu fark ettim.

“Ona hiçbir şey söylemedim.” *Sonra, onu becerdim.* Laurelyn’in bana beni sevdiğini söylediği halde, ona karşılık vermemem karşısında şaşırılmış gibiydi. “Öyle mi? O halde, sana bir özür borçluyum. Birkaç hafta önce, onu Avalon’da ziyaret ettim. Bana seni sevdiğini söyledi... Ben de senin ona karşı aynı şeyleri hissettiğini sanıyordum. Bu yüzden, ona sana söylemesi için teşvik ettim. Ona karşı bir şey hissetmediğini bilseydim, bunu yapmazdım.” “Ama hissediyorum, anne* Laurelyn’i çok seviyorum.” Suratından buna da şaşırdığı belliydi. “Bu durumda, dediğinden hiçbir şey anlamadım. Neden ona bunu söyleyip kalmasını istemedin? Mükemmel bir fırsat olurdu.” Vereceğim yanıtı da hoş karşılamayacağını biliyordum. “Bana bu tür şeyler söyleyen kadınlarla çıkmadığım için boş bulundum. Bir hafta boyunca, bunu gece gündüz düşündüm ve en sonunda kendime ne hissettiğimi itiraf edebildim. Tam ona hislerimden söz etmek ve kalıp kalmayacağını sormak üzereyken, bana veda bile etmeden gittiğini fark ettim. Anne, Laurelyn onu sevdiğimi öğrenmeden gitti.”

ifadesi bana kızdığını gösteriyordu. “Anlamıyorum. Aradan bir hafta geçti. Neden peşinden gitmedin? Ya da onu sevdiğini söylemek için neden, en azından aramadın?” Bitmiştim. Laurelyn’le aramda geçenler konusunda yalan söyleyerek kurtulamazdım. Daha da önemlisi, artık yalan söylemeyi istemiyordum. Yalanlardan ve numara yapmaktan nefret ediyordum; bunlar bana sevdiğim kadına mal olmuştu.

Siktir, annem çok kızacak. “Sana bir şey söylemem jje rek. Söyleyeceklerim seni hiç mutlu etmeyecek.”

Dik dik hana bakıyordu. “Çoktan mutsuz hissetmeye başladım, oğlum.”

“Biliyorum ama daha da mutsuz olacaksın.” Kendimi çocukluğuma geri dönmüş, çocukça bir şey yapmak üzereymiş gibi hissediyordum. Ama anlatacağım şey hiç de çocukça değildi. Gayet yetişkinlere özgüydü ve oldukça ciddiye. “Laurelyn’le görüşmeye başladığımızda, bunun geçici bir

ilişkiden öteye gideceğine dair hiçbir beklentimiz yoktu. Her ikimiz de onun Avustralya’da sadece üç ay kalacağını biliyorduk. Böylece, görüşmeye ve o süre boyunca eğlenmeye karar verdik. Birbirimize sonrası için hiçbir bağlılık sözü vermeyecektik.”

Annem sinir olmuş gibiydi. “Bunu bana söylemiştin zaten.”

Kendimi en kötüsüne hazırladım. “Evet ama dahası var. Onunla tanıştığımda, gerçek ismimi söylemedim. Bilmesini istemedim, çünkü ilişkimiz sona erdikten sonra hiçbir şekilde iletişim kurmayı istemiyordum. Sonradan izimi bulamamasının tek yolu, sahte bir isim kullanmaktı. Ona ne istediğimi ilk söylediğimde, bana çok kızdı ama aradan biraz süre geçtikten sonra buna razı geldi. Gerçek ismimi bilmediğinden, o da bana kendi ismini söylememeyi tercih etti.”

“ismi Laurelyn değil mi yani?” dedi annem şaşkınlıkla. “Laurelyn ilk ismi. Arkadaşı ağzından kaçırınca, tesadüfen öğrendim ama soyadını Beckett takma bir isim. Bana soyadını hiç söylemedi.”

Anne^min beyninin, parçaları yerine yerleştirmeye çalışırken son sürat çalıştığını adeta görebiliyordum. “Ama onu bizimle tanıştırmak için eve getirdiğinde, sana Jack Henry diye hitap etmişti.”

“Babamı hastanede ziyaret ettiğimizde, kimliğimi gizlemem imkânsızdı. O yüzden, o gece daha sonradan ona gerçek kimliğimi açıkladım,” dedim. “O andan itibaren, benimle ilgili her şeyi biliyordu.”

“Ama soyadını soracak kadar önemli olduğunu düşünmedin, öyle mi?” Sesini yükseltmeye başlamıştı. “Hem de kim olduğunu öğrendikten sonra bile.”

Cevap veremedim, çünkü bundan hoşlanmayacaktı. “Soyadının benim için bir önemi yoktu, çünkü planlarımı sırf kim olduğumu biliyor diye değiştirmeyi istemiyordum. O zaman ona âşık değildim.”

“Saçmalık!” diye bağırdı bana. “O kıza onu evime getirdiğinden beri âşıksın, ikinizi birlikte gördüğüm anda anlamıştım bunu. Sana âşık olduğu

her halinden belliydi. Henüz sana söylememiş olabilirdi ama bunu görememiş olman ancak aptallık olur.”

Bu değerdendirmesine karşı çıkamazdım, çünkü kesinlikle aptal gibi davranmıştım.

Kollarımı soğuk granit mermer tezgâha dayadım ve öne yaslanıp gözleri yumdum. Kafamı soğuk mermere yaslayıp biraz rahatlar mıyım diye düşünüyordum, çünkü başım fena zonkluyordu. “Bunu o zaman görmemeyi tercih ettim, çünkü ona âşık olmayı istemiyordum.”

“Ama yine de oldun.”

“Evet, ona âşık oldum. O da söylememe fırsat kalmadan, bana veda etmeden gitti.”

“Sana inanamıyorum, Jack Henry!” Annem çantasını alıp birkaç kere bana bir güzel vurdu. Oldukça sert vurdu. Otuz yaşındaki oğlunu dövmek için çantasını kullanan tanıdığım tek anne kendi annemdi. “Laurelyn seninle birlikte yaşadı, yatağını paylaştı ama bir kere bile soyadını sormadın mı?” Geri çekilip, yine çantasını üstünü» indirdi. *Kahretsin! Resmen çıldırdı.*

Üstüme uçan çantadan kendimi korumadım, çünkü annem öfkesini bu şekilde dindirebiliyordu. Biraz komik sayılırdı ama Margaret McLachlan bir sinir krizi geçirirken, ona gülmek gibi bir hataya asla düşmeyecektim. “Zavallı kız çok üzölmüş olmalı. Bir veda bile etmeden sessizce gitmesine de bir şey diyemem doğrusu. Bir erkeğe onu sevdiğimi söyleseydim ve bana boş boş baksaydı, muhtemelen ben de aynı şeyi yapardım.”

“Ona boş boş bakmadım.”

“Ne yaptın peki?”

Laurelyn’i sonradan nasıl becerdiğimi düşününce, başımı utanç içinde önüme eğdim. “Ne yaptığımı duymak istemezsin.” Baş ağrıma iyi gelecek bir şey bulabilmek için ilaçları koyduğum çekmeceye gittim. “Ne kadar aptalca davrandığımı biliyorum anne. Ama Laurelyn’le aramı düzeltereceğim. Hayatı hakkında, yakında bizi ona ulaştıracak bir sürü şey biliyorum.”

“Biz dediğin de kim?”

“Onu bulması için ABD’ye gidecek birisini tuttum. Özel bir dedektif.” O dedektifi daha önceden neden uzun süre tuttuğumun ayrıntılarını ve Laurelyn’i neden kısa sürede bulabileceğini kendime sakladım.

“Laurelyn’in peşinden giden sen olmalısın. Kendin gidersen, onun için daha anlamlı olur,” diye karşılık verdi.

“Keşke gidebilseydim ama onu kendim bulabilmek için gerekli becerilere sahip değilim.”

“Bak oğlum, en büyük sorununun onu bulmak olduğundan pek emin değilim. Onu çok kötü incitmişsin. Seni affetmeyebilir. O yüzden, kendini reddedilmeye hazırlaşan iyi olur.”

Laurelyn’in beni reddedebileceği fikri acı veriyordu ama göz ardı edemeyeceğim bir gerçektir. “Yaptıklarımı telafi etmek için elimden geleni yapacağım, çünkü onsuz kendimi sevmiyorum. Onu geri kazanacağım ve bunu yapınca bir daha gitmesine izin vermeyeceğim.”

Sanırım, neyi ima ettiğimi anlamıştı ama bir yanlış anlaşılma olmasın diye açık açık söylemek istedim. “Laurelyn olmadan bir gün daha geçirmek istemiyorum. Onu bulduğumda, karım olmasını isteyeceğim.”

Laurelyn Prescott

Aynanın önünde durup kendime baktım. Berbat gözüküyordum.

Koyu renkli halkaları gizlemek için gözlerimin altına kapatıcı sürdüm ama oradaki acıyı gizlemek mümkün değildi. Ne kadar makyaj yaparsam yapayım, bunu ört bas edemezdim. Anlamsızca yanaklarıma allık sürdüm ama suratımı daha da çökük, gözlerimi daha da iri gösterdi. Ne kadar kilo verdiğimi görmek için tartılmam gerekmiyordu. Suratımdan belli olmuyorsa bile, bol giysilerim bunu ele veriyordu.

Neredeyse yok denecek kadar az yemek yiyordum ama bir türlü yiyecek alışverişine gidemiyordum. Bir önemi de yoktu. Bir şey yiyemiyordum. İki

gece önce sipariş ettiğim pizza neredeyse hiç el değmemiş halde buzdolabında duruyordu. Birkaç ısırik haricinde... Banyoya koşturmadan önce, sadece birkaç lokmayı mideme indirebilmişim. işte, bu hale gelmişim. Onu o kadar çok özliyordum ki, ondan uzak olmanın verdiği acı beni hasta ediyordu.

Bu şekilde devam edemeyeceğimi biliyordum. Hâlâ durumun düzelmesini bekliyordum. *Haydi, bir noktada işlerin düzelmeni gerek, değil mi?*

Hemen hemen iki hafta Jack Henry olmadan hayatta kalmışım. Dokunuşu olmadan, sesini duymadan, geceleri onu yanımda hissetmeden on iki gün geçirmişim. Kolay olmamıştı. Dürüst olmam gerekirse, hayatımda yaşadığım en korkunç dönemdi. Hiç hissetmediğim kadar acı çekmişim.

Annem bütün hafta onu ve babamı ziyaret etmem için yalvarmıştı. Başka bir kadınla evli olan babamla yeniden bir araya geldiği için çok mutluydu. Evli bir erkekle birlikte olmanın ne kadar yanlış olduğu bana öğretilmemiş olsa bile, bu durumun doğru olmadığını biliyordum. Annemin takıntısıyla ilgili tek iyi şey, gelip beni ziyaret edemeyecek kadar onunla meşgul olmasıydı.

Makyajımı yapmayı bitirirken iç çekip duruma göz attım. Ne yazık ki pek bir işe yaramamıştı. Berbat gözüküyordum ve Blake'in onun yüzünden o halde olduğumu düşüneceğine emindim. Onu o gün görecektim ama hayatımın sonuna dek dairemde gizlenemezdim. İlgi göstermem gereken bir kariyerim vardı. Menajerim David geride bir enkaz gibi bıraktığım kariyerimi toparlamam için kendime çeki düzen vermem gerektiğini açık açık söylemişti. Ya dediğini yapacaktım ya da artık menajerim olmayacaktı. Buna izin veremezdim.

Söylediklerini hatırlayınca, içimden kusmak geldi. “Laurelyn, Blake'in huyuna gideceksin ya da bu durumu düzeltmek için ne gerekiyorsa yapacaksın.”

Bu durumu hiçbir şey düzeltemezdi. Geleceğimin ve kariyerimin Blake Phillipse bağlı olması beni daha da hasta ediyordu. Müzik camiasındaki doğru kişilere kayıtlar sırasında onu yüzüstü bıraktığımı söyleyerek bt*»i

mahvetme gücüne sahipti. Kimse bunu yapmam;» neden olan olayları önemsemezdi.

Arabamla stüdyoya gittim ve inmeden önce birkaç dakika arabada oturup düşüncelerimi ve gücümü toparlamaya çalıştım. Beni gergin kılan, Blake değildi. Eski hayatıma, Jack Henry’’den önceki hayatıma geri dönme fikriydi. O binaya adım atma düşüncesi bana ağır geliyordu. çünkü zamanda geriye gidiyormuş gibiydim. Bundan nefret ediyordum.

Telefonumdaki fotoğrafına baktım, parmağımla saat beşin üstündeki gölgesini okşadım ve günün sonunda, özellikle de yatağa geldiğinde suratında nasıl kirli bir sakal oluştuğunu hatırladım. *Ah, sakalının suratıma batmasını ne kadar da özledim. Karnıma. Bacaklarımın arasına. Ve...*

Buna bir son vermeliydim. Ne kadar istesem de, stüdyonun dışında arabamda oturup bütün gün Jack Henry’yi zihnimde beceremezdim.

içime derin bir nefes çektim ve geçmişime beni götürecek olan binaya girmeden önce omuzlarımı dikleştirdim. Yanıma birisinin geldiğini hissettiğimde asansörü bekliyordum. Onun geldiğini biliyorum... Blake'ti. Bunu teyit etmek için başımı çevirip ona bakmadım ve orada kimse yokmuş gibi davrandım. Hiçbir şey demedi. Oraya geleceğimi bildiği için mi, yoksa beni gördüğüne şok geçirdiği için mi sessiz olduğunu bilemiyordum. Sanırım bana yaptığı şeyden utandığı için dili tutulmuştu.

Kapılar bir ding sesiyle açıldığında içeri girdim. O da peşimden geldi. O daracık yerde yalnız kaldık. Neyse ki, gerilim boğucu hale gelmeden, sadece on ikinci kata kadar çıkacağımız kısa bir süre söz konusuydu.

Gözlerimi ileriye diktim ve bir şey demedim. Göz ucundan boş boş bana baktığını görebiliyordum ama onu görmemiş gibi davrandım. Görünmezmiş gibi davrandım, çünkü benim için artık öyleydi.

“Laurelyn,” dedi koluma uzanırken. Kolumu tutamasın diye geriye çekildim. “Böyle davranma. Seni özledim.”

Tek bir kelime bile etmeden açılan kapılardan dışarı çıktım. Kayıt sözleşmesinden söz ederken zaten onunla konuşmak zorunda kalacaktım ve

kesinlikle iş konuşmak istiyordum; ama özel meselelerden veya geçmişimizden söz etmeyi istemiyordum. Bana göre, artık konuşacak bir şey kalmamıştı.

David stüdyoda bekliyordu. Yanımıza geldi. Öfkeli olduğu halde bana sarıldı. “Laurelyn, geldiğine çok sevindim. Gelip gelmeyeceğinden emin değildim ama seni burada gördüğüme memnun oldum.”

David’i görmek güzeldi. Uzun süredir hayatımın bir parçasıydı ve onu özlemiştim. Blake’le aramda geçenlerle ilgili hiçbir şey bilmiyordu ve bunun böyle kalmasını istiyordum. Evli olsun olmasın, yapımcımla bir ilişki yaşayarak kariyerimi tehlikeye attığım için hayal kırıklığı yaşamasını istemiyordum.

Geri döndüğüm haberi hızla yayıldı ve insanlar söylentilerin doğru olup olmadığını görmek için stüdyoya girip çıkmaya başladı. Her gün gördüğüm kişiler merhaba dedi ama sonra ortalık yatıştı ve sıra iş konuşmaya geldi.

Ayrıntılar konusunda David’in adıma konuşacağını umuyordum. Müthiş bir menajer olduğu için aynen düşündüğüm gibi yaptı. Bir saate kalmadan bir anlaşmaya varıldı. İşler iyi gitti, hatta umduğumdan da iyi gitti. Ertesi gün, dört ay önce yüzüstü bıraktığım albümün kayıtları için stüdyoya girecektik.

Belki de Blake bana yaptıklarından dolayı «uçluluk hissediyordu ve o yüzden bizimle anlaşmaya o denli hazır dı. Aslında, bunu yapması bile gerekmiyordu; sözleşmemi zi ihlal eden kişi bendim.

Asansörle aşağı inmek için beklerken, kendimi ve hayallerimi gerçekleştirmek uğruna inandığım her şeyi feda ettiğim için kendimi berbat hissediyordum. Ama bu camianın gaddar yanı da buydu. Bazen ilerleyebilmek için yapmak istemediğimiz şeyleri yapmak zorunda kalırdık. Sadece bu kayıt işini atlatmam ve Blake Phillips gerzeği-ni bir daha görmeyeceğimi ummam gerekiyordu.

Beni zemin kata götürecek olan daracık asansöre girdim. Blake yine peşimden geldi. Onunla aşağı kata inmekten başka çarem yoktu. Yalnızdık ama orada öylece dikilip suratıma bakarken hiçbir şey söylemeyeceğini

sanmıyordum. Aklında bir şey olduğu için peşimden gelmişti. “Geri döndüğüne sevindim.”

Yok artık. “Bir tek şeyi açıklığa kavuşturalım. *Sana* geri dönmedim. Öyle bir şey söz konusu değil.”

“Sadece dünyanın her neresine gittiysen, Nashville’e, ait olduğun yere geri döndüğüne sevindim demek istemiştin.” Nereye ait olduğumu bildiğini de neren çıkarıyordu? “Dokuz bin mil uzaktaydım ama yine de senden yeteri kadar uzak olmadığımı hissettim.”

Parmağını kolumda gezdirdi. Eskiden bunu yapması hoşuma giderdi ama artık midemi bulandırıyor. “Laurie, böyle yapma. Beni özledin. Bunu biliyorum, sen de biliyorsun.”

İlk kez bakışlarımı suratına çevirdim. “Yanılıyorsun.” Alaycı bir gülümsemeyle karşılık verince, suratına bir yumruk indirmek istedim. “Uzaklara gidince beni akimdan çıkarabileceğini sandın ama öyle olmadı, değil mi?” Gülmeye başladım, çünkü bu ciğeri beş para etmez herifin lafını saçma bulmamak elde değildi. “Gerçek bir erkekle tanışmak için Avustralya’da altı saat geçirmem yetti. Onunla üç ay geçirdim ve sana yemin ederim ki o beni bir güzel becerirken ve tekrar tekrar doruk noktasına ulaştırırken aklımda sen yoktun.”

Bana yaklaşırken, gözlerinin şehvetle parıldadığını gördüm. Beni köşeye sıkıştırdı ve bedenini benimkine dayadı. “Eh, artık seni güzelce becermesi ve tekrar tekrar gelmeni sağlaması, bulunduğu yerden imkânsız. Sanırım, bu iş için başka bir erkek gerekecek.”

Ciddi ciddi bu erkeğin kendisi olduğunu mu iddia ediyordu? “Tavsiye etmek istediğin birisi mi var? Çünkü sen beni hiç güzelce becerip bir kere bile doruk noktasına ulaştırmadın da.”

Zemin kata vardık ve yanıt veremedim veya misilleme yapmadan beni bırakmak zorunda kaldı. Kapılar tam o saniyede açıldı ve hızla dışarı çıktım. Peşimde olduğunu görmek için arkama bakmam gerekmiyordu. Arkamdaki varlığı, içimden atamadığım kötü bir his gibiydi.

Uzaktan kumandayla arabamın kapısını açtım ama içeri girmeye fırsat bulamadan yanıma geldi. Beni arkadan tutup kendisine çekti. Tıpkı Jack Henry gibi ama daha sert bir biçimde. Sertleştiğini hissettim, midem bulandı. Otoparkta etrafıma bakıp, ne yaptığını birileri görüyordur diye umdum. “Çıldırдың mı, Blake? Her an birisi ne yaptığını görebilir. Her yerde kameralar var.” Ağzını kulağıma yaklaştırdı ve nefesini tenimde hissettim. Ensemdeki tüyler diken diken oldu, kafa derimin karıncalandığını hissettim. “Binlerinin bizi görüp görmemesi umurumda değil, Laurie, seni çok özledim. Sen yokken bir karar verdim. Birlikte olabilmemiz için Beth’ten ayrılmaya hazırım.”

Hazır olduğuna emindim. “Hayır, değilsin.”

“Öyleyim. Yemin ederim.”

“Hayır, Blake. Anlamıyorsun. Sana inanmadığımı için

öyle demedim. Seni istemediğimi için öyle dedim.”

Beni daha da sıkı tutup boynumu öptü. “Seni istiyorum, Laurie,” diye yalvardı. “Sen gidene dek, seni ne kadar istediğimi bilmiyordum. Lütfen, birlikte mutlu olma şansını elde etmeden önce ilişkimizi sona erdirmek gibi bir hata yapma.”

“Bu yaptığın resmen aptalca. Basit bir düşüncesizlik yüzünden ayrılmışsınız gibi konuşuyorsun. Senin bir karın var ve esas hata o değil... Benim. Tüm ilişkimizin bir yalana dayalı olduğundan hiç söz etmiyorum bile.”

“Bebeğim, kusurlarım var. Mükemmel değilim.”

“Bana bebeğim deme.” *Bana bir tek Jack Henry öyle hitap edebilir.* “Hiçbir eş ve baba, karısından, çocuklarından hata olarak söz etmemeli.”

Ona bakabilmem için beni kendisine çevirdi. “Tüm bunlar *onunla*, o telefonda konuştuğum Avustralyalı hergeleyle ilgili. Onun yüzünden beni reddediyorsun, çünkü onu hâlâ istiyorsun.”

“Onu her zaman isteyeceğim.”

Blake'in ifadesi değişti. Artık suratında yumuşak veya beni istermiş gibi bir ifade yoktu. Öfkelenmişti. "Onu kariyerinden daha mı fazla istiyorsun?"

Galiba beni tehdit ediyordu ama bunu açık açık söylediğini duymak istedim. "Bu da ne demek şimdi?"

"Aynen düşündüğün şey demek. Seni ne kadar kolay bir biçimde bitirebileceği mi biliyorsun. O yüzden, iki seçeneğin var: Ya bana geri dönersin ya da kariyerin sona erer. Bu kadar basit."

şok içinde suratına baktım. Bu denli gaddarca bir tehdit savurmasına inanamadım. Bana iki seçenek verdiğini söylüyordu ama bunlar saçmalıktı. İkimiz de bunun farkındaydık. Beni onunla yatağa girmem için zorluyordu.

Öylesine öfkelen dim ki, birden dizimin hareket ettiğini hissettim... Dizimi var gücümle bacaklarının arasına savurdum. Blake anında yüzüstü otoparkın beton zeminine yığıldı.

Alabama atladım ve nerede olduğunu bilmediğim için hemen kapımı kilitledim. Ellerim fena halde titriyordu. Anahtarı güçlkle kontağa soktum. Eski Honda arabam gürültüyle çalıştı ve içimde bir kıpırtı hissettim. Belki de hissettiğim şey güçtü. Henüz Blake'le işimin bitmediğine karar verdim.

Arabamla üstünden geçmek istedim ama bunun pek de iyi bir fikir olmadığını düşünüp penceremi açtım. "Elinde rehin tuttuğun şarkılarımı ve sözleşmemizi alıp bir yerine sokabilirsin. Hayalarını içinden çıkardığında, beni sözleşmeyi ihlal ettiğim için dava et ki tüm dünyaya senin ne denli hain ve yalancı bir hergele olduğunu anlatayım. Çok da kötü bir âşıksın. Berbatsın!"

Hızla otoparktan uzaklaşırken, lastiklerimin yarısı geride bıraktığımı hissettim. İçimi anında bir panik hissi kapladı.

Ne yapmıştım?

Kimi kandırıyordum? şuna hiç şüphe yoktu: Kariyerimi öldürmüştüm.

Daha önceden dibe vuracağımı anlamıştım ama daha fazla yanılamazdım. O anda bulunduğum yer, cehennemin bir seviye altındaydı.

Yatak odama varana dek bir zombi gibi dairemde yürüdüm ve kendimi sırt üstü yatağa attım. Tavana bakarken iç çektim ve pervanenin dönen kanatlarına bakarken bana nasıl da hayatımı anımsattıklarını düşündüm. Hor kanat bir önündekini kovalıyordu ama nafil bir yarıştı. Hiçbiri öndekini yakalayamayacaktı. Hayatımın öyküsü buydu işte. Burnumun dibindeki mutluluğun peşinden gidiyordum ama ne kadar hızlı gidersem gideyim benden hep öndeydi.

En sonunda sızmadan önce bir süre öylece yattım. Telefonum beni “Jölene” melodisiyle uyandırmadan önce ne kadar süre uyuduğumu bilmiyordum. *Harika. Jolie Pres-cott tam da şu anda ihtiyaç duyduğum şey.*

Telefonun sesli mesaja geçmesini beklemeyi düşündüm ama annem aramaya devam edecekti. Israrcılık... Annemin becerilerinden biri de buydu. “Selam, anne.”

“Laurie, bütün gün David’le ve Blake’le toplantının nasıl geçtiğini anlatman için bekledim. Neden beni aramadın?”

Onlarla görüşeceğimi anneme söyleyerek hata etmişim. O sırada bu konuyu konuşmak istemiyordum ama annem bana bir seçenek tanımıyordu. Asla tanımazdı. Bu da bir diğer becerisiydi ama bu durumdan kurtulmaya çalışmayacağım anlamına da gelmiyordu. Bu da benim becerilerimden biriydi.

“Uzun hikâye. Şu anda gerçekten de bundan söz etmek istemiyorum. Belki daha sonra buluşup konuşabiliriz.” “Görüşmen iyi geçmedi demek. Lütfen, bana gel. Bu noktadan sonra nasıl hareket edeceğimizi planlayabilmek için bunu konuşmalıyız.”

Buna bayılmıştım... Çoğul konuşuyordu. Bir zamanlar müzik camiasında varlığını hissettirmiş bir kadındı ve işlerin nasıl yürüdüğünü biliyordu. Belki de çizmem gereken yönle ilgili gerçekten de bir fikir verebilirdi, çünkü o sırada neyin daha iyi olacağına dair hiçbir fikrim yoktu.

Ama âşığı oralardaysa ona gitmeyecektim. “O, orada değil, değil mi?”

“Hayır, Laurelyn. Burada değil.” Onun yanında olmak istemeyişime sinir olmuş gibiydi.

“Tamam. Üstümü değiştirip geliyorum.”

Telefonu kapatıp, popo kısmında AŞK yazan koşu eşofmanımı giydim. Bu, Jack Henry nin dizlerime kadar indirip, beni Ben’in koltuğundan aşağı eğdiği zaman üstümde olan eşofman altıydı. Ne kadar yaşlansam da, saçlarım ağarsa da, bu anıyı her zaman kalbimde taşıyacaktım. Ama sırf önlem olsun diye, Alzheimer falan olursam hemşirem bu anıyı bana okuyabilsin diye bir günlüğe de yazacaktım. Öyküdeki kadının kendim olup olmadığını hatırlamayabilirdim ama en azından kadının tekinin şansının yaver gittiğini bilebilirdim.

Yine de öykümüzü kaydetmek için bir günlüğe ihtiyacım yoktu. O andan itibaren yazacağım her şarkı Jack Henry’yle ilgili olacaktı. Öykümüz bu şekilde sonsuza dek, müziğimle yaşayacaktı.

Jack Henry sonsuza dek söyleyeceğim her şarkı olacaktı.

Annemi oturma odasında buldum. Evi mütevazıydı, basit bir biçimde döşenmişti. Mobilyalarının çoğunu ucuzluk mağazalarından almıştı. Meşhur Jake Beckett orada kaldığında bunlar hakkında ne düşünüyordur diye merak ettim.

Annem bana bakar bakmaz, suratından berbat görüldüğümü düşündüğünü anladım, çünkü gerçekten de berbat bir haldeydim. Beni iki haftadır görmediğinden, verdiğim kiloların ve gözlerimin altındaki mor halkaları r\ dikkatini çektiğine emindim.

“Laurelyn Paige! Sana ne oldu böyle? Yoksa seyahatinde bir hastalık falan mı kaptın?”

Kesinlikle kapıştım. Buna kara sevda deniyordu. Herkes bir yana, esas annemin bu durumun ne olduğunu anlamasını bekliyordum.

“Hasta değilim, anne ”

“Ne oldu o zaman?”

ilerleyip, koltukta yanma çöktüm. O günlerde, hareketlerimde zarafetten eser yoktu. Tek yaptığım bir yerlere kendimi atıp ökmekti.

Olanlarla ilgili olarak nereden başlayacağımı bilemiyordum, Hayatım bir büyük hatadan diğerine uzanıyordu. Jack Henry hariç. Hayatımda o güne dek doğru olan tek şey oydu. Bir tek oydu. “Sanırım, sana neden Avustralya’ya gittiğimi anlatarak başlasam iyi olacak.”

Annem Blake’le olan ilişkimi bilmiyordu. Bunu ondan gizlemiştim, çünkü ilişkimize destek vermezdi. Yapımcımla bir ilişki yaşamamanın kötü bir fikir olduğunu söylerdi. Haklı da olurdu.

Ona ilişkimizden söz ettiğimde, bundan pek de hoşnut olmadığını görebiliyordum ama bir şey demedi. Böylece, doğrudan yolculuğumdan söz etmeye koyuldum. Bir de Jack Henry’mden tabii. İsmi ni söylediğim anda, suratımda elimden olmadan bir gülümseme belirdi. İsmi ni ağzımdan çıkışına gülümsememek mümkün değildi.

Hayatımın aşkı ndan ve ona karşı neler hissettiğimden söz ederken, annem biraz yumuşar gibi oldu. Anlaşmamızla ilgili ayrıntılardan, ben geri döndükten sonra ilişkimizin sona ereceğı kısımdan hariç söz etmedim. Zararsız bir yalan söyledim ve bu kararın onun benimle bir daha görüşmek istemeyiş iyle değ il, uzak mesafeden bir ilişkiyi yürütmenin güçlükleri yüzünden alındığını anlattım.

Bunlardan bahsederken gözlerim doldu. Hayatından çıkıp gitmeme izin vermesi ne kadar da kolay olmuştu.

Onu sevdiğimi söylemiş tim ama o bana aynı şeyi söyleyememişti. Çünkü beni istemiyordu.

Ona Jack Henry’yle geçirdiğim zamandan üstü örtülü bir biçimde söz ettikten sonra. David’le ve Blake’le yaptığım görüşmeye geçtim.

Anlattıklarımın hoşlanmış gibiydi ama Blake’in hayalarını karnına yapıştırdığım kısma gelince, hava birden değışti.

Koltuktan kalkıp volta atmaya koyuldum. Davranışlarımı, kariyerimi mahveden davranışlarımı azarlayacağından emindim. Ama annem beni şaşırttı. “O hergele seni arabaya sıkıştırıp kariyerini sona erdirmekle mi tehdit etti? Hayalarına dizini geçirmek yapabileceğin en hafif şeymiş. Sana yapmaya çalıştığı şeye şantaj denir ve yaşa dışı bir davranıştır. O yüzden, sakın endişelenme. Bu meseleyi çözeceğiz

Biz de kimdi? Kendisinden ve benden mi, yoksa kendisinden ve sperm donöründen mi söz ediyordu?

Birden, öfkeli bir erkek sesi duydum. “Kim seni arabaya sıkıştırıp kariyerini sona erdirmekle tehdit etti?”

Sesin buyurganlığı karşısında irkildim. Bu sert sesin geldiğı yere bakınca, Jake Beckett’in kapıda dikildiğini gördüm. Bana tuhaf tuhaf bakışından, gözlerimin fal taşı gibi açıldığını anladım. “Özür dilerim. Seni korkutmak istememişim.”

Bana doğru temkinle yürürken, odadan her an kaçmaya hazır ürkek bir hayvan gibi ona baktım ve sesimi çıkarmadım. Gözlerini benden ayırmadan suratıma baktı. Büyülenmiş gibiydi. Ben de çok istediğim halde, bakışlarımı onun suratından ayıramıyordum. Bir aynaya bakıyor gibiydim. Birbirimize bu denli benzediğimizi bilmiyordum Ellerini uzatıp suratımı avuçladı. İçimden gelen ilk şey geri çekilmek oldu ama bunu yapamadım. Sebebinin bile-iniyordum ama bu adamın şefkatli dokunuşunu çılgınlar gibi istiyordum. “Tanrım, tıpkı kız kardeşime benziyorsun. İnanılmaz bir şey.”

Hayatımın büyük bir kısmını annemle bana çektirdikleri yüzünden bu adamdan nefret ederek geçirmiştım. Bir başka kadınla evliyken, annemi hamile bırakmıştı ve hayatta değilmışiz gibi davranmıştı. Bizi çöp gibi bir kenara fırlatmıştı. Bu yüzden, hayatımı kolaylaştırabileceğı ama bunu yapmadığı her saniye için ondan nefret ediyordum.

Senden nefret ediyorum. Bu sözcükler dilimin ucuna kadar geldi. Bunları söylemek, hatta haykırmak istedim. Sırf suratındaki ifadeyi göreyim diye.

Bunca senedir beni incittiği için, ben de onu incitmek istedim.

Bana bakmayı kestikten sonra, ellerini geri çekti ve bana sıkı sıkı sarıldı. Suratımı omzuna bastırdı ama ona kararlılıkla söyleyeceğim sözleri durduramadı. “Senden nefret ediyorum,” diye fısıldadım gönülsüzce onu iterken ama bana daha da sıkıca sarıldı.

“Dilediğin kadar benden nefret ettiğini söyleyebilirsin ama seni ne kadar çok sevdiğimi değiştirmez, Laurelyn.” Ona hayatım boyunca onun tarafından sevilmediğimi ve istenilmediğimi hissetmenin ne kadar zor olduğunu, hayatıma giren her erkeğe karşı bakış açımı nasıl doğrudan etkilediğini söylemek istedim. Ama hissettiklerim beni bile şok etti. Aklımda canlandırdığım kavuşma anı hiç de öyle değildi. Senelerdir bu adama karşı beslediğim nefret hissi sırf babam olduğu ve bana ilk kez sarıldığı için eriyip gitmişti. Sevmeye değer olduğum için beni isteyeceğini hayal eden, bunun için dualar eden o küçük kızı dönüşmüştüm.

“Hayatında olmadığım için ne kadar üzgün olduğumu sana anlatmam mümkün değil. Ama sana söz veriyorum ki, bir daha olmayacak. Tüm dünya kızım olduğunu bilecek, çünkü seni seviyorum.”

Tüm dünyanın Jake Beckett’in kızı olduğumu bilmesine asla ihtiyaç duymamıştım. O sırada da buna ihtiyacım yoktu. Müzik endüstrisine girebilmek için onun yardımını istemiyordum. “Hayır, kimsenin bilmesini istemiyorum.” “Anlamıyorum.”

Anlamadığına emindim. Birçok kişi anlayamazdı. “Başarımla Jake Beckett’in kızı olmamla ilgili olmasını istemiyorum. Çok iyi bir müzisyen olduğum için başarılı olmak istiyorum. Babam olduğunu açıklarsan, kendi başıma başarılı olacak kadar iyi olup olmadığımı asla anlayamam.”

Bundan hoşlanmadığı belliydi ama yapabileceğim bir şey yoktu. “Ne istersen yapacağım, Laurelyn. Bana sadece kendini kanıtladıktan sonra bunu açıklamam için izin ver.” Pek de sözler vermeye can attığım bir konumda değildim. “Önce başarıyı, sonrasını düşünürüz.”

Cgğötdüncü Çölüm-

Jack McLachlan

Son bir haftamı Sydney'deki dairemde geçirdim, çünkü Avalon'da bir gün daha geçirirsem aklımı oynatacağımı hissettim. Nereye baksam, Laurelvn'nin hatıraları peşimden geliyordu. Üzüm bağlarında onu görmediğim tek bir yer bile yoktu ama en kötüsü yatağımdı. Bayan Porcelli'nin çarşafı yıkamasına izin vermedim, çünkü çarşafın arasına girmek istiyordum. Hâlâ Laurelyn yanımda yatıyormuş gibi kokusunu hissediyordum.

Bundan daha çaresiz bir durum olabilir miydi?

Sydney'ye geri gelme fikrinin iyi bir karar olduğuna kanaat getirdim. On dört numara meselesi en başından beri bir hata olduğu halde, ne yapılması gerektiği konusunda gözlerimin açılmasını sağlamıştı. Bu yüzden, bu açıdan yapmaya kalkıştığım şeyden pişmanlık duymuyordum. Ama diğer açılardan, hayatta verdiğim en aptalca karardı. Herhangi bir şeyin Laurelyn'i unutmamı sağlayacağını nasıl düşündüğümü bilemiyordum. Hafıza kaybı bile onu beynimden silemezdi. Sonsuza dek oraya kazınmıştı.

Dairemde gizlendiğim sürenin sonuna gelmiştim. Artık AvaJona dönmem gerekiyordu. Hasat vakti üzüm bağlarım daha fazla başıboş bırakamazdım.

Tam gitmek üzereyken telefonum çaldı ve ekranda erkek kardeşimin ismini gördüm. Vakit henüz erkendi. Hemen babama bir şey olduğunu sandım, çünkü Evan asla o kadar erken bir saatte aramazdı. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey olmadı, ben, şey... İşe gitmeden önce yanına gelip biraz konuşmak istiyordum."

İşte, bu tuhaftı... Erkek kardeşim genellikle böyle bir şey istemezdi. Hem daha işe gitmesine çok vardı. O yüzden, bir terslik olduğunu anlamıştım. "Tabii."

"Şimdi evden çıkıyorum, on beş dakikaya orada olurum." Evan'a geldiğinde şöyle bir bakmam ve beni bir hafta önce Langford'dan aldığı iltifatı geri iade etmem bir oldu. "Berbat gözüküyorsun."* Bir şey demedi. O anda, ciddi bir durumla karşı karşıya olduğumu anladım. "Neler oluyor, kardeşim?"

“Sadece birisiyle konuşmaya ihtiyacım var.”

“Tamam. Ben birisiyim, konuş bakalım.”

Evan çenesini ovuşturdu. Tıraş olmadığını fark ettim. Hem de bir süredir. Evan tıraşsız dolaşmazdı. Gerçi ben de öyle dolaşmazdım ve o sırada ben de tıraşsız ve pespaye vaziyetteydim. “Sorun Em. Yine hamile.”

Ne duymayı beklediğimi bilmiyordum ama kesinlikle bunu duymayı beklemiyordum. Evan’ın halinden daha tatsız bir haber duyacağımı sanmıştım. “Ha, tamam. Sanırım, önce sizi tebrik etmem gerek ama biraz şaşırdım doğrusu. Bir çocuk daha yapmayı planlamadığınızı sanıyordum.”

Güldü ama biraz tatsız bir gülüştü. “Planlamıyorduk zaten. Birkaç ay önce hafta sonu için bir yere tatile gittiğimizde, doğum kontrol haplarını evde unutmuştu Geri döndüğümüzde almaya devam ederse sorun olumuz di<*> düşünmüştük. Yanılmışız.”

“Km bu konuda ne düşünüyor?”

“Mutlu hissediyor... Bebekten oğlan olacaktı gibi söz etmeye başladık bile. Hep bir oğlum olmasını istediğimi düşünmüştür ama ben bunu asla umursamadım. Kızlarımı canımdan çok seviyorum ”

Kızlarını ve Emma’yı ne kadar çok sevdiğini bana anlatmasına gerek yoktu; ailesi tüm dünyasıydı. Sahip olduğum paraya ve lüks şeylere o da sahip olabilirdi ama ailesi için bunlara sırtını dönmüştü. “Yani, yeni bebek konusunda mutlu değil misin?”

“Hayır, değilim. Böyle hissettiğim için de bencil hergelenin tekiyim.” İçine derin bir nefes çekip ağır ağır dışarı bırakmadan önce oturma odamda volta atmaya koyuldu ve ellerini başının iki yanına yasladı. Onu ilk kez öyle görüyordum ve beni karşı karşıya olduğu sorundan daha fazla endişelendiriyordu.

Ona yardım edip edemeyeceğimi bilemiyordum ama tavsiyede bulunamazsam bile en azından dinleyebilirdim. “Bana aklından geçenleri söyle, seni yargılamam. Yani, duruma baksana... Son dört senedir yediğim

hاللارالل bir bak. Ben de s tten  km   ak ka  k sayılmam. Birisini yargılayacak durumda değilim.”

Koltuğa oturup  ne eğildi ve ba  nı ellerinin arasına aldı. “Emma’yı daha yeni geri kazanmı  ım gibi hissediyordum. Mila son bir senedir resmen onun g  ğ  slerine yapı  ık ya  ıyor. On iki lanet olasıc   ay insanın karısının bir bebek emzirmesi i  in   ok uzun bir s  re. Abi, inan kıskan  lık y  z  nden ba  ına gelebilecek en k  t   seks yapamama durumlarından biri. Karımla yatabilmek i  in   ocuğumun onu rahat bırakmasını istediğimde, kendimi iğren   hissediyorum.”

Vay canına. Bu s  zleri asla unutamazdım. Duymasam da olurdu hani.

“İki ay. Mila s  tten kesileli o kadar s  re ge  ti ve her   ey harikaydı. Her iki   ocuğumuz da artık yatağımızdan   ıktılar, kendi odalarında yatıyorlar. En sonunda,   ocuklar birer s  l  k gibi memelerine yapı  madığında sessizce koltukta değil, yatağımızda seks yapmaya ba  lamı  tık. Ama   imdi aramıza bir   ocuk daha girecek.” Siktir! Bir daha o koltuğa oturmayacaktım.

Ona ne diyeceğimi bilemedim. Bu durumla ilgili olarak verebileceğim bir tavsiye yoktu. “Elini   abuk tutsan iyi olacak sanırım. Ne kadar var? Bebeğin d  nyaya gelmesine yedi ay mı kaldı? Yerinde olsam, kış i  in seks depolardım.”

“Bu da ba  ka bir sorun,” diye homurdandı. “Emma’nın erken doğum yapma durumu var ve doktoru pelvik perhiz tavsiye etti. Dolayısıyla, bebek doğmadan aylar   nce beni saf dı  ı bırakacak.”

Kahretsin. Karde  ime   z  lmeye ba  lamı  tım. “Annemin haberi var mı?”

“Evet. D  n gece s  yledik. Tarif edemeyeceğim kadar sevindi. Sen Laurelyn’i bulup hamile bırakana dek bir ba  ka torun sahibi daha olmayı beklemiyordu.”

Laurelyn’i hamile bırakana dek. Eskiden olsa, bu t  r bir   ey duyunca   fkeden   ıldırırdım ama o g  n   fkelenmedim. Artık bir ailemin olması fikri beni korkutmuyordu. Hatta ailem olmaması fikri beni daha fazla korkutuyordu.   zellikle de Laurelyn olmadan.   ocuk sahibi olmayı

istediğini biliyordum ve bunu ona vermeyi istiyordum... Hem de dilediği kadar ve hazır olduğu anda. Bebekleri içine sokmayı dört gözle bekliyordum.

“Her şey düzelecek. Eminim ki sen ve Emma bir bebekle daha durumu gayet iyi idare edeceksiniz.”

“Her şeyin düzeleceğini ben de biliyorum. S:\iUhv bu bebeği planlamadığımız için panikliyorum. Kontrolü elden kaybetmişim gibi hissediyorum ve bu his hoşuma gitmiyor. Tanrım, kendi çocuğum yüzünden seks yapamamayı sorun ettiğim için kim bilir hakkımda neler düşünüyorsundur.”

“Sana seni yargılamayacağımı söylemiştim. Çünkü yerinde olsaydım nasıl hissederdim bilemiyorum. Hem ikimiz de o bebeği çok seveceğini biliyoruz.”

Keşke Laurelyn hamile olsaydı da kendim paniklesey-dim diye düşündüm. En azından, yanımda olduğu anlamına gelirdi.

“Jack, Laurelyn’i bulacaksın, sonra da onunla geçireceğin özel zamanları yitireceksin diye sen endişelenmeye başlayacaksın.”

“Umarım bu konuda paniğe kapılacak şansım olur. Umarım olur.”

Sunset’i garaja park ettikten sonra, Bayan Porcelli’nin mutfakta olduğunu gördüm. “Bay McLachlan, geri döndüğünüzü görmek güzel. Umarım aile ziyaretiniz iyi geçmiştir.” Keşke Sydney’ye sıradan bir ziyaret için gitseydim diye düşündüm ama beni oraya götüren şey sıradan değildi. Anlatmak istemediğim çok farklı nedenlerden dolayı gittiğimden yalan söyledim. “Evet, herkes için iyi ve güzel bir ziyaret oldu.”

“Ah, ne güzel. Acıktıysanız size öğle yemeği hazırlayabilirim.”

“Teşekkürler ama gerek yok. Birkaç saat önce ufak bir kafed bir şeyler atıştırdım.”

Tam mutfaktan dışarı çıkarken, Bayan Porcelli arkamdan seslendi. “Bay McLachlan?”

Arkama dönünce, kâhyamın tereddütle bana baktığını gördüm. Sanki doğru sözcükleri bulmaya çalışıyor gibiydi. “Evet?”

Endişeliymiş gibi ellerini ovuşturdu. Merakım kabardı. “Bir şey söyleyip söylememem gerektiğini bilemiyorum ama bilmelisiniz diye düşündüm.”

Bir açıklama yapmasını bekledim ama bir şey demedi. Konu her neyse, bundan pek de söz etmek istemiyor gibiydi. “Sorun nedir?”

“Yatak odanızı toparlarken, yatağın altından Laurelyn e ait bir şey buldum. Ne yapacağımı bilemediğim için de şî-fonyerinizin üstüne bıraktım. Çöpe atmamam gerektiğini düşündüm.”

Hah! Laurelyn’in külotlarından biri bir hıznırlık anımızda yatağın altına düşmüş olmalıydı. Eminim ki saçları ağarmış bu hanımefendinin yanakları bu yüzden kızarmıştı.

“Söylediğiniz için teşekkürler.”

Koridorda yatak odama doğru yürürken gülümsedim. Güzel bir hatıra olacaktı. Hımm... Acaba hangi külottu? Beyaz dantelli olan olmasını umdum. Onu seks yaptığımız değil, ilk seviştığımız ve bana beni sevdiğini söylediği gün üstünden çıkarmıştım.

Kapıdan beyaz dantelli külot olmadığını gördüm; renkli bir şeydi. Ufak bir dikdörtgen biçiminde katlanmıştı. Hiç o tür bir külot giydiğini hatırlamadığımdan, daha yakından incelemek için odaya girdim. Bir külot değildi. Laurelyn’in doğum kontrol haplarını koyduğu ufak, renkli keseydi. Yıldızlı kâğıdı çıkardım ve şüphelendiğim şeyin doğru olduğunu gördüm. Oradan ayrılırken yanına almış olması gereken kutuydu.

Paket elimde yatağa oturdum. Hamile mi kalacaktı yanı?

Mm'ırı hamile kalması için iki gün yetmişti. Yarım paket hap bile kaçırınamıştı.

Oturma odaına girip dizüstü bilgisayarımı aldım ve 11 k r; ı r vafak odama girdim. Neyi aramam gerektiğini bile bilmiyordum. *Paketin yarısında doğum kontrol hapı almayı keserseniz ne olur* diye yazıp arama tuşuna bastım. Hır tıp nitesini andırdığı için, çıkan ilk sayfayı açtım. Anlamadığım bir sürü şeyle dolu bir makaleyi okudum ama sonra ‘Hamilelik Riskinin Artması’ isimli bir başlığa denk geldim. Bunu anlayabildiğim için okumaya devam ettim, çünkü ne dediğini merak ediyordum: *Ayın ortasında hap almayı kestiğinizde, hamilelik riski birden artar. Döngünün ortasında hapları kestiğinizde, hormon seviyeleri hızla değişir ve hamile kalma şansınız artabilir. Hapları almayı erken bıraktıklarında bile ay boyunca gülende olduğunu düşünen kadınlar olabilir, ancak bu doğru değildir. Hapları sadece düzenli ve her gün aldığınız takdirde korunuyor olursunuz.*

Siktir! Laurolyı bunu biliyor muydu? Hapların geri kalanını almamanın ne anlama geldiğinin farkında mıydı? Bunu bilemezdim ve orada olmadığı için de soramazdım.

di m beş gündür ABD’de onu arıyordu. Her gün bilgi vermek için bana telefon açıyordu ama artık Laurelyn’in hamile olabileceğini bildiğinden bu bilgiler yeterli değildi. Ölmek üzereydim; onu bir an önce bulması gerekiyordu.

Cebimden telefonumu çıkarıp numarayı hışladım. “Bay McLachlan...**

Onun nerede olduğunu bildiğinden başka bir şeyi dinleyecek sabrım kalmamıştı. “Onu buldun mu?”

Bulamadığını biliyordum. Bulmuş olsaydı, beni derhal arardı; nerede olduğunu öğrendiği anda beni araması için Hiki talimat vermiştim. “Hayır, üzgünüm, Bay McLachlan.

Nash vi İlerle Addison Donavon adına hır ev kaydı yok. Bu sabah bulduğum kişiye, Laurelyn’in arkadaşı değildik “Emin misin? Yalan söylüyor olabilir.”

“Kız lise öğrencisiydi, annesi de evlerine gidip kızıyla ilgili sorular sormamdan pek hoşlanmadı. Addison’m sosyal medya sayfasında da Avustralya’dan geri döndüğünden peri pek hareket yok. Yer yarıldı da içine

girdi sanki.” Peş peşe engellerle karşılaşılıyorduk. Birkaç gün önce, Laurelyn’in telefon şirketi hizmetlerinden artık yararlanmadığını öğrenmiştik. O yüzden, elimizde en iyi ipucu artık bir ipucu bile değildi. Bunu neden yaptığını bilmiyorduk ama bunun ardında Blake Phillips’in olduğuna dair içimde bir şüphe vardı. Laurelyn Nashvilllee geri döndüğü için, Blake’in peşinde olduğunu düşünüp duruyordum ve bu durum beni deli ediyordu. Onu gırtlaklamak istediğim noktaya geri dönmüştüm.

“Peki, planın nedir, Jim?” Addison’ı bulma çabalarımız sonuçsuz kaldığından, bana gerçekten de yeni bir stratejisi olduğunu söylediğini duymam gerekiyordu.

“Bunun son çare olduğunu düşündüğünüzü biliyorum ama Blake Phillips’i görmem gerektiğini düşünüyorum. O adam bu kadar yakındayken, California’da Addison’ı aramak boşa vakit harcamak gibi geliyor.”

Laurelyn onunla birlikteyse, hasta olabilirdim. Belki de Blake’in son çare olmasını istememin nedeni Laurelyn’in onunla birlikte olduğunu her düşündüğümde korkudan donaka İmamdı.

Jim ona Laurelyn’le ilgili sorular sorduğunda suratındaki ifadeyi görmek istiyordum, ifadesinden ve vereceği yanıtın bir şeyler anlamayı istiyordum. “Görüşmeyi videoya çekmeni ve derhal bana yollamanı istiyorum.”

Jim hemen yanıt verdi. “Kesinlikle, efendim.”

Laurelyn Prescott

Vay canına. Bir rüyadaymış gibi arabamla eve gidiyordum, çünkü bir babam vardı ve beni tehdit eden adamı mahvetmek istiyordu. Blake Phillips’le işi bittiğinde, onun bu kasabadaki bir süpermarkette eşyaları torbalara yerleştiren birisi olarak bile iş bulamayacağını söylemişti. Bunu düşünmek beni mutlu etmişti ki, aklıma ona güvenen üç küçük çocuğu olduğu geldi. Blake’in bir yılan gibi yerde süründüğünü ne kadar görmek istesem de, o çocukların talihsizliklerinin nedeni olup suçluluk duygusuyla yaşamayı istemiyordum. Babalarının rezil bir herif olması onların suçu değildi. O yüzen, Jake’ten Blake’le ilgili bir şey yapmamasını istemiştım.

Dairemin önündeki her zamanki yere park ettim ve arabamdan inmeden kapıma baktım. İçeri girmek istemiyordum. Birkaç haftadır yalnız kalmak bana iyi gelmemişti. Jack Henry’yi ne kadar çok özlediğimi fazlasıyla düşünecek vaktim olmuştu.

Addison’ın telefon melodisini duyunca düşüncelerimden sıyrıldım. “N’aber?” dedim neşeli bir sesle. Rol yaptığımı anlamayacağını umdum.

“Selam, kanka. Neler yapıyorsun?”

Addison her gün beni kontrol etmek için aramıştı. Bazı günler iki kere aramıştı. Bana karşı çok ilgili davranmıştı... Şey, ona göre yani. Onu hiç o kadar endişeli görmemişim. Sanırım, Zac’e âşık olması ona empati kazandırmıştı. Geçmişte buna sahip olmadığına emindim. “Şey, annemden yeni döndüm.”

“Nasıl gitti?”

Henüz Jake Beckett’ı hazmedecek kadar vakit bulamamıştım, o yüzden özellikle de telefonda konuşmaya hazır olmadığım bir konuda bir şey söylemek istemedim. Addison neler olduğunu öğrenince büyük bir şok yaşayacaktı. “Güzel geçti.”

“Plak yapımcın olan *dangalakla* görüşmen nasıldı?” Addie’nin Blake’ten her dangalak diye söz edişinde gülmeden edemiyordum. Bu laf ona çok yakışıyordu. “Harika geçti. Gayet olumlu davrandı... Ta ki beni arabama kadar izleyip, resmen ona dönmediğim takdirde kariyerimi sona erdirmekle tehdit edene dek.”

Addison’m ofladığını duydum. “O hergele seni incitti mi?” “Yok canım! Sağlam pabucumdur, bilirsin. Beni azıcık korkuttu ama asıl onu ben incittim. Yakın bir tarihte vasektomi olmasına gerek yok diyebilirim. Dahası, dizim muhtemelen hayalarını dümdüz etti.”

Addison kıkırdadı. “Onu iyice benzettiğine sevindim ama kariyerin açısından ne anlama geliyor?”

Sanki söyleyeceğim şey, bulunduğum noktanın kulağa daha iyi gelmesini sağlayabilmiş gibi derin derin iç çektim. “Her şeyi kaybettim anlamına geliyor. Uğruna o kadar ter döktüğüm her şeyi. Sil baştan başlamam gerek. Hem de evli bir adamla bir ilişki yaşamayı reddettim diye.”

“Ama büyük haksızlık!” diye bağırdı ve neredeyse kulağımı sağır etti. “Öylece her şeyi kaybetmiş olamazsın.

Sana en azından şarkılarını geri verecek dürüstlüğü göstermesi gerek”

Addison onun suratındaki o öfke ifadesini görmemişti. “Öyle bir şey olmayacak ama önemli değil. Gerçekten. İsterse, şarkılarımı rehin alabilir. O şarkıların yarısı hâlâ bana ait, yani başkasına veremez. Hem artık eski şarkılarımdan çok daha güzel şeyler yapacağım.”

“Hepsi onunla ilgili olduğu için.”

Kimden söz ettiğini sormama gerek yoktu. “Öyle ama bunlar dürüst ve kalpten şarkılar.”

“O halde, on kere platin albüm olacaklar, çünkü hayranlar neyin gerçek olduğunu iyi bilirler. Onun senin için ne anlama geldiğini hissedecekler. Keşke o da anlayabilse.” Bence de.

“Sana güzel bir haberim var.” Sözleri neşeliydi ama sesi her zamanki heyecanından yoksundu. “En azından, güzel bir haber olduğunu düşünüyorum. Yarın eve geri dönüyorum. Cleve benim için bir seçme ayarlamış ve perşembe günü geri dönmem gerektiğini söylüyor.”

Tanrıya şükürler olsun. Dairede bir süre daha yalnız kalmaya dayanamayacağımı düşünmeye başlamıştım. “Döneceğin için çok sevindim ama sen çok heyecanlı değil gibisin.”

“Seçmeler bir müzik grubuyla birlikte yapılacak ve ben baş solist değilim.” Baş solist olmamak Kendini Göstermeyi Seven Addison için bir sorun olabilirdi. “Bir adamla birlikte söylemem gerekiyormuş.”

“O tür gruplar son zamanlarda ülke çapında çok başarılılar. Güzel bir fırsat gibi,” dedim onu teşvik etmek için. “Onları tanıyor muyum?”

“Southern Ophelia.”

“Vay canına, Addie. O grup şu anda çok revaçta. Cidden çok popüler. Grup o kadar başarılı giderken, solistlerden birinin grubu bıraktığına inanamıyorum. Resmen ılgınlık.” “Olabilir ama pek istediğim bir şey değil, çünkü tarzım değil. Spot ışıklarını birisiyle paylaşırken göremiyorum kendimi. İlgi odağı olmayı sevdiğimi bilirsin. Muhteşem bir olay olacak gibi ama her şeyi çok aceleye getiriyorlar. Heather daha önceki hafta gruptan ayrılmış ve önümüzdeki ay bir albüm çalışmasını tamamlamaları gerek. O yüzden, grupla kaynaşmak için bile yeterli süre olmayacak. Ondan sonra da albüm tanıtımı için tam altı ay turnede olacağız.”

Addison kesinlikle spot ışıklarını paylaşmaktan hoş-lanmazdı ama Cleve bunun onun için iyi bir fırsat olduğu konusunda haklıydı. Benim grevimse onu teşvik etmektir. “Addie, kariyerine hız vermek için eline muhteşem bir fırsat geçmiş bence. Bir albüm yapmak ve turneye çıkmak... Bunlar muhteşem gelişmeler. Hem kim bilir? Bir erkekle sahneyi paylaşıp şarkı söylemek hoşuna bile gidebilir.” “Bundan nefret edeceğim. Biliyorum.”

Hep olumsuzdu. “Daha da kötüsü olabilirdi.”

“zr dilerim, Laurie,” dedi. “Blake’le olanlardan sonra, böyle sızlanmam gerçekten de kabalık.”

Açıkçası, Addison’m duyarlı davranıp bunu söylemesi beni şaşırtmıştı. Zac’le ilişkisi onu olumlu bir yönde değiştirmiş gibiydi. “Durum kötü ama atlatacağım ”

“Biliyorum ama hislerine karşı duyarlı davranmadım. Berbat bir arkadaşım, özür dilerim. Yemin ederim ki bunu telafi edeceğim.”

Addison’ı olduğu gibi kabullenmiştim ve herhangi bir şeyi telafi etmesini ummuyordum. “Berbat bir arkadaş olmadın. Sırf iyi miyim diye öğrenmek için beni hor gun aradın, bazen iki kere aradın.”

“İkimiz do bundan daha fazlasını yapabileceğimi biliyoruz.”

Kendisini geliştirebilecek olan tok kişi o değildi. “Doğru dürüst tanımadığım bir erkekle birlikte yaşamak için yanından ayrılan kişi bendim.”

"Ama ahimin sana yaptığı şey yüzünden. Ben de onun tarafını tuttum. Özür dilerim."

Haklıydı. Bana kesinlikle o konuda daha fazla destek vermiş olması gerekirdi. “Sorun değil. Her şey en iyi şekilde gerçekleşti. Ja... Lachlan’la iki buçuk ay birlikte yaşamak hayatımın en güzel deneyimiydi.”

“Bu Avustralyalı erkekleri nasıl unutacağız?”

“Hiçbir fikrim yok, Addie.” Gerçekten de doğruyu söylüyordum. Hayatımın aşkını nasıl unutacağımı bilemiyordum.

Addison’ın çamaşırlarını ayırmasına yardım ediyordum; valizlerinin tamamı doluydu. Derken, valizlerden birinden bir hediye paketi çıkardığını gördüm. “Cali’deyken sana bir şey aldım... Burada bulamayacağından değil ama kendin için satın alamayacağın bir şey olduğunu biliyorum.” Bazı insanlar doğuştan hediye vermeyi iyi bilirler. Hediye vermeyi severler, çünkü kendilerini iyi hissederler. Ama Addison onlardan biri değildi. O yüzden, onun durup dururken bir hediye almasına neden olan şeyi merak ettim. “Bana bir hediye almana gerek yoktu.”

Çok heyecanlı görünüyordu, kendisiyle gurur duyduğunu görebiliyordum. “Bana göre gerek vardı. Çünkü buna ihtiyacın olduğuna emindim. Hem de çok.”

Paketten kutuyu çıkardım ve bir anda suratımın kızardığını hissettim. *Hayır, düşündüğüm şeyi almış olamaz.* Plastik ambalajı içindeki mor renkli vibratöre bakınca, gerçekten de aldığını gördüm.

“Mor renkli... En sevdiğin renk.” Vibratörü çıkarmayacağımı fark edince, kutuyu elimden kapıp çıkardı. “Bu, harika bir şey, Laurie. Ucunun özelliklerine bir baksana. Dönüyor.” Doğal bir şey değildi. “Ucu dönen

veya kayan ya da dibinde hareketli renkli boncukları olan bir penis hiç görmemiştim.” Tabii, o güne dek sadece birkaç penisle vakit geçirmiştım ama bir erkeğin penisi bir takım numaralar yapabiliyorsa, kesinlikle Jack Henry’ninki olurdu. Buna emindim, “içinde bir top sakız makinesi var gibi. Bir de ışığı falan varsa, bir çocuk oyuncağı olduğuna yemin edebilirdim.” Gözlerini devirdi. “İnan bana... Çocuk oyuncağı falan değil. Dönen ve kayan kısımları bunu müthiş yapıyor.” Bir parmak kemiğini andıran çıkıntıyı gösterdi. “Asıl müthiş kısmı burası.”

Korkmaya başlamıştım. “Bu da ne böyle?”

“Bir klitoris uyarıcı.”

Yüce Tanrım. “Dalga geçiyor olmalısın.”

Başını sallarken gülmeye başladı. “Hayır, hayır. Bu tür şeyler hakkında dalga geçmem. Bu minik güzel şey seni bir dakikadan kısa sürede doruk noktasına ulaştırır. Garanti ederim.”

Bir dakikadan kısa sürede mi? Vay canına!

Vibratöre iliştirilmiş bir başka çıkıntı daha vardı ve bunun ne olduğunu sormaya korktuğum halde, merakıma yenik düştüm. “Bu ne?” diye sorarken, çıkıntıya elledim. “Bir anal penisi.”

Bu kısım kullanılmış olabilirmiş gibi elimi derhal geri çektim. Bundan tiksindiğimi anlatmak istercesine suratımı buruşturdum. “Bunu bir tarafıma sokmam mümkün değil!”

"Buna gerek yok zaten. Bu bebek onu kullanmasan da gayet güzel işliyor Bunun ilk aşamada biraz fazla gelebileceğini biliyorum; o yüzden, sana bu başlangıç şeyini de aldım. Buna *Mermi* deniyor.” Ufak, gümüş renkli bir aleti alıp elime koydu. Dibinde sakız topları dans eden, farklı özellikleri olan mor renkli penisten çok daha az göz korkutucu gözüküyordu. Mermi kesinlikle benim hızıma daha uygun bir şey gibiydi.

Addison müthiş bir seks oyuncakları uzmanı olduğunu asla gizlememişti. Geçmişte de bunları mutlaka denemem gerektiğini söylemişti ama bana ilk

defa bunlardan birini getirmişti. “Lachlan’dan ayrılmak zorunda kaldığında, o muhteşem orgazmları da geride bıraktın...” *Evet.* “Buna ihtiyacın var, Laurie. İnan bana... Bunlar piyasadaki en iyi aletler.”

“Sen biliyorsundur tabii.”

Mor renkli vibratörü bana doğru salladı. “Buna birçok neden yüzünden ihtiyacın var ve bunların hepsi Lachlan’la ilgili değil.” Ondan Lachlan diye söz etmesi kulağıma hâlâ garip geliyordu. “Orgazmlar kızların cinsel organlarını sağlıklı tutar. Hem orgazm olmak uyumani da kolaylaştırır ki, haline bakılacak olursa bunu son günlerde pek yapmamışsın.”

İşte, bildiğim Addison konuşmuştu. “Çok teşekkürler.” Elinde değilmiş gibi omuzlarını silkti. Muhtemelen, gerçekten de kendisine hâkim olamıyordu. “Sadece bilgin olsun diye söylüyorum.”

En azından, bana yağı çekmiyordu. “Şükürler olsun ki, aklından geçenleri her zaman öylesine söyleyiveriyorsun.” Biraz alaycı bir ses tonuyla konuşmuş olmalıydım ki, bakışlarını bana çevirdi.

"Orgazmların endorfin salgıladığı bilimsel olarak ispatlanmış bir şey. Yani, migrene iyi geliyorlar. Avustralya’dayken kaç kere başına geldi? Migren ağrılarını diyorum. Orgazmları değil.”

Hayatım buna bağlı olacak olsa bile, Jack Henryyle birlikteyken ne kadar çok orgazm olduğumu sayamazdım. “Bir kere.”

“Ne zamandı peki?”

O sırada, henüz Jack Henry’nin yanına taşınmamış-tım, o yüzden daha Avustralya’ya gittiğimiz ilk günlerden biriydi. “Avustralya’ya yeni gitmiştik.”

“Gördün mü? Lachlan’la düzenli olarak orgazm oldun ve baş ağrılarının dindi.”

Jack Henry! Lachlan değil! Bunu haykırarak söylemek istiyordum.

Ama Addie haklıydı. Migrenlerim Avustralya'ya gitmeden önceki zamanlara kıyasla giderek artmaya başlamıştı. Oysa tek bir migren ağrısı haricinde, onunla birlikteyken ağrıların hepsi dinmişti. Migren ağrılarımın arası hiç o denli açılmamıştı. “Haklısın. Onun yanına taşındıktan sonra bir kere bile başım ağrımadı.”

“Gördün mü? Orgazmlar fiziksel bir gerekliliktir ve sağlığın için doktorun tarafından önerilmesi gerekir. Günde en az bir kere orgazm olmaman için hiçbir neden yok. Şahsen, üç kere olmanı tavsiye ederim. Dişlerin sağlıklı olsun diye günde üç kere fırçalıyorsun. Vajinanın da sağlıklı olması gerekmez mi?”

Ciddi miydi? “Yani, sen şimdi vibratörünü günde üç kere mi kullanıyorsun?”

“Evet. Avustralya'dan ayrıldığımızdan beri aşırı mesai veriyor,” diye kıkırdadı. “Bozulursa diye bir de yedek aldım. Kahretsin, Zac'i özledim.”

Addison ve ben dört senedir arkadaşlık ve Çok Fazla

Bilgi kavramını asla anlamayacağını biliyordum. “Onunla ilgili planların neler?”

“Kanka, ne istediğim konusunda aklım o kadar karışık ki. Yani, onu istediğim konusunda aklım karışık değil. O kadarını biliyorum. Hiç kimseyi onu sevdiğim gibi sevmedim.” Kusursuz bir manikür yapılmış elinin başparmağının tırnağını ısırды. Addie bunu hiç yapmazdı. ‘Avustralya’ya geri dönmemi istedi. Kalıcı olarak.”

Onun için çıldırıyordu. Çoktan bir uçağa atlayıp Oz'a geri dönmediğine inanamıyordum. “Buraya bu grup seçmesi için geldin. Yani, bu işi kabul edip ona geri dönmeyecek misin?”

“Ne yapacağımı bilemiyorum. Sadece üç aydır tanıdığım bir erkek için tüm hayatımı geride bırakabileceğimden emin değilim. Çılgınlık, değil mi? Tüm hayatım ABD'de. Ailem. Kariyerim. Sen.” Her an ağlayacak gibiydi. “Sen olsan ne yapardın?”

Ailemi ve Addisonı seviyordum ama bu konuda aklımda zerre kadar şüphe yoktu. Jack Henry beni arayıp da geri dönmemi istese, bulabildiğim ilk Avustralya uçağına atlayıp giderdim. Belki de artık bir kariyerim olmadığı için öyle hissediyordum ama daha kısa sürede kollarında olacağım anlamına geliyorsa, valizimi bile hazırlamaz-dım. “Bana bir kere sorması yeterdi.”

“Keşke senin kadar kendime güveniyor olsaydım. Sadece... Her konuda çok tereddütlüyüm.”

Asla duymayacağım bir soruya kendime o kadar güvenerek yanıt vermem kolaydı. Jack Henry benden asla oraya geri dönmemi istemeyecekti. Asla onunla kariyerim arasında bir seçim yapmak zorunda kalmayacaktım, çünkü ikisine de sahip değildim. Bu da yüzleşmem gereken acı bir gerçektir.

Yatak odamın kapısının çalınmasıyla uyandım. Addison kapıyı yavaşça açtı. “Uyanık mısın?”

“Evet,” diye yalan söyleyip doğruldum ve yatakta oturdum. Önceki gece benim için iyi geçmemiştir. Gece boyunca dönüp durmuş, Jack Henry’yi düşünmüştüm. Birkaç saatten fazla uyumuş olamazdım ama Addison’ın beni uyandırdığı için kendisini kötü hissetmesini istemedim. “Neler oluyor?”

Yanıma gelip yatağın kenarına oturdu. “Dün gece gözümde hiç uyku girmedir.”

Lenslerimi çıkardığım için onu bulanık görüyordum ama suratının endişeli olduğunu anlayabiliyordum. “Seçme yüzünden mi endişelisin?”

“Kesinlikle hayır. Umurumda bile değil. Sorun Zac. Bizi ve ona geri dönmeyi ne kadar çok istediğimi düşünmeden edemiyorum.”

Ona inanamıyordum. Onu dediği kadar seviyorsa, orada kalıp onu elinden kaçırmamalıydı. “O halde, git. Mutsuz olmayı kes ve ona git.”

“Gerçekten de gitmem gerektiğini mi düşünüyorsun?” Ben olsam tereddüt etmezdim. “Kesinlikle. Onu seviyorsun ve bu durum değişmeyecek.” Bunu kendi deneyimimden iyi biliyordum.

Elimi tutup sıktı. “Bunu yapacağım ama o seçmeye benim yerime gitmeni istiyorum.”

Aklını mı yitirmişti? Müzik endüstrisinde işler öyle yürümezdi ki. Onun yerine seçmelere gitmeye keıdı başıma karar veremezdim. “Senin yerine seçmeye gidemem.” “Evet, gidebilirsin. Kalk ve giyin. Bir saatin var ” “Hayır. Hayır. Hayır, bunu yapamam ” Yapabilir miydim’*

“Bir kadın solist bekliyorlar. Sen de bu tanıma uyuyorsun. üstelik de harikasin. Şarkı söylediğini duyduktan sonra, ayrıntıları umursamayacaklar. Hem düşünecek olursan, gayet mükemmel bir durum. Gitar çalabilen bir solist istiyorlar. Senin de bir işe ihtiyacın var. Sorun çözüldü.” Şarkı söylemeyeli, gitar çalmayalı iki haftadan fazla olmuştu. “Prova yapmadım.”

“Bildiğin bir şarkı seç... ‘What Hurts the Most’. Bu şarkıyı birbirimizi tanımadan önce bile çalıyordun. En iyi şarkılarından ve ısınmadan bile kolaylıkla söyleyebilirsin.” Haklıydı. Her zaman en iyi performanslarımdan biri olmuştu. İşe yarayabilirdi.

Offî Bunu ciddi ciddi yapmayı mı düşünüyordum? “Bu oyunun çılgınlık olduğunu ikimiz de biliyoruz. Sesimi be-ğenseler bile, hiç profesyonel bir davranış değil. Ayrıca, acınası bir durum. Bana defolmamı söyleyecekler.”

“Seninle gelirim. Seçmeye ben gitmişim, sen de bana destek olacaktıydın gibi yaparız. Son dakikada yer değıştiririz.”

Çok kolaymış gibi söylüyordu. Hayır demek öylesine zordu ki. “Tamam, yapacağını. Bu noktada kaybedecek neyim var ki?”

“Hiçbir şev.”

Haklıydı. İnsanın hiçbir şeyi olmadığında, kaybedecek de çok az şeyi olurdu. “Hazırlanmam gerek.”

Bizi bir stüdyoya çağırdılar. Heyecandan bayılmak üzereydim. Ufak kulüplerde çalan vasat bir grubun seçmesine katılmıyordum. Bu insanlar büyük oynuyorlardı.

Addison kendisini tanıttı ve ben de o bombayı patlatırken geri çekildim. “Bugün seçmelere katılacak kişi ben değilim.”

Arkasını işaret etti. “Benim yerime o şarkı söyleyecek.” Grubun solisti olduğunu bildiğim adam konuşmadan Önce kısa bir sessizlik oldu. “Sanmıyorum... Burada işler bu şekilde yürümüyor. Addison Donavon isimli kişiyi bekliyorduk. Menajerimiz onu çağırmıştı, o yüzden istisnai bir şey yapamayız. Bu şekilde sobelemece oynayamayız.” Bunun kötü bir fikir olacağını biliyordum. Tam arkamı dönüp kapıya yönelmek üzereydim ki, Addison pes etmedi. “Bu seçmeyi benim için menajerim ayarladı ama o zaman ülkeden ayrılacağımı bilmiyordum. Aradığınız kişi önünüzde dururken bu seçmenin boşa gitmesi saçma olmaz mı?”

“İkinci sınıf bir yedek aramıyoruz.” Konuşan kişinin grubun sözcüsü olduğu belliydi. Küpeli ve kaslı kolları olan Bay Kusursuz Sarışın.

“Burada gördüğünüz kişi öyle birisi değil. İnanılmaz bir solist ve müzisyendir. Kulaktan çalar. Gitarı da piyanoyu da.” Addison’ın müzikal yeteneklerimi sıralamasını takdir etmiştim etmesine ama kendimi yardıma muhtaç bir tip gibi hissetmeye başlamıştım. Hiç hoşuma gitmemişti.

“Hayır. Önceden ayarlanmış bir katılım hakkı yok. O yüzden, menajeri ayarlayana dek ne şarkı söyleyebilir, ne de bir şey çalabilir.” David beni Blake olayından sonra bıraktığı için, bu da mümkün değildi.

Tartışma bu şekilde ileri geri devam etti. En sonunda, araya girdim. “Sorun yok, Addison. Gidelim.”

“Hayır! Sorun var.” Tartıştığı adama döndü. “Onun buradan çıkıp gitmesine izin verirsiniz çok büyük bir fırsat kaçırmış olacaksınız.”

Çok utanç verici bir durumdu. Addison benim için yalvarıp dururken orada değilmişim gibi hakkımda tartışılmasına dayana mı ıy ordu m. Yerden gitar kilitlim aldım ve kapıya yöneldim. “Beyler, yaratmış olabileceğim herhangi bir tatsızlık için kusura bakmayın. Size mükemmel solisti bulmanızda bol şans dilerim.” Nazikçe, onlara popomu öpün. Addisona da artık sesini kes ve gel demek istemişim. Birazcık çaresiz bir izlenim vermiş olabilirdim ama hayatta yalvarmayacaktım. Bir işe veya sevdiğim adama sahip

olmayabilirdim ama hâlâ gururumu yitirmemiştim. Bu beyinsiz grup da bunu elimden alamayacaktı.

“Size harika bir gün dilerim,” dedim buz gibi bir sesle kapıya dönerken. Apış aralarınız bin fahişenin kasık bitleriyle dolsun.

“Bir dakika.”

Tam kapıdan çıkmak üzereyken durdum ve o gerzek-lerden hangisinin bana seslendiğini görmek için arkama baktım. Yine grup lideriydi. Saçları Keith Urban’mkini andıran uzun boylu adamdı. Sandalyesine geri yaslanmıştı. Diğer grup üyelerine “Bu küçük hanımın bizi eğlendirmesine izin versek mi?” dedi.

Kahretsin, adam çok küstahtı. “Bana iyilik etmenize ihtiyacım yok.” Evet, biliyorum. Bu adamlara ters şeyler söylememem gerekirdi ama kendimi tutamamıştım. Beni çok öfkelen-dirmişler, insaflarına kalmışım gibi davranıyorlardı.

Masaya kalemleri davul bağıetleri gibi vuran adam gülmeye başladı. “Çok da hazır cevapmış. İyi bir işaret olabilir.”

Sarışın geri gelmemi işaret etti ama ayaklarım hareket etmedi. “Haydi, gel de bize marifetlerini göster.”

Bu isteğine balıklama atlamadım. Çaresiz görünmek istemediğimden, suratıma elimden geldiğince boş bir ifade yerleştirip, sakince onlara doğru ilerledim. Gitar kılıfım toplantı masasına küt diye indi ve içinden annemin eski gitarını çıkardım. Kayışı başımdan geçirdim ve boş bir tabureye ilerledim.

“İsmin nedir?”

Artık babamla iletişim halinde olduğum için, gerçek ismimi kullanmamanın daha iyi olacağına karar verdim. Annemle olan ilişkisi duyulduğunda neler olacağını bilemezdim ve bunun her an olabileceğinin farkındaydım. Bu tür şeyler sonsuza dek gizli kalmazdı. Babam olduğunu ifşa edecek herhangi bir ilişkimiz olduğundan söz etme riskini göze alamazdım.

Herkes ismimi söylememi bekliyordu. Tıpkı Jack Henry'nin bana kim olduğumu sorduğu zamanki gibiydi. Aklıma ilk olarak "Paige Beckett" ismini söylemek geldi ama babamla aramdaki ilişki bu isimle hemen açığa çıkardı. "Laurelyn Prescott ama sahne ismim olarak Paige McLachlan'ı tercih ediyorum."

Addison başını çevirip bana baktığını gördüm. Çıldırıldığını düşünüyordum. Ona sonradan bir şey uydurmalıydım. Sonra. O anda, sesimle etkilemem gereken üç adam vardı.

"Ben Charlie." Baş solist oydu, onunla birlikte söyleyecektim. Kollarını göğsünde kavuşturmuş bir sandalyeye serilmiş, saçları düzgünce taranmış bir adamı işaret etti. Adam oradaki varlığımdan zerre kadar etkilenmemiş gibiydi. "O da Ryan. Klavyeli çalgılar ve mandolin çalıyor/* Kalemeleri baget gibi kullanan adama doğru gittiğinde, ne diyeceğini biliyordum. "Bu da PJ, davulcumuz "

Bu buz gibi karşılamadan sonra, kendimi hâlâ Bayan Sempatı gibi hissetmiyordum ama "Memnun oldum," diye yanıt verirken gülümsedim.

"Bize ne çalacaksın?"

Kararımdan emindim. The Rascal Flatts şarkısı en iyi seçimdi, çünkü tıpkı Southern Ophelia gibi country pop tarzıydı. "What Hurts the Most."

"Güzel seçim."

Gitarımı çalmaya, gözlerimi yumup şarkıyı söylemeye başladım. Birçok kişi bunu gergin olduğum için yaptığımı düşünürdü ama nedeni bu değildi. O süreyi müziğimi hissetmek ve gözümün önünde canlandırmak için kullanırdım. Dinleyiciler samimiyetle söylediğimi hissetsin diye kendimi şarkının içinde bulurdum. Zihnindeki o yeri bulmam zor olmayacaktı; şarkı Jack Henry'den ayrıldığımdan beri benim için yeni bir anlam kazanmıştı.

Şarkının nakaratına geldiğimde, topuğumla taburenin kenarına vurup tempo tutmaya başladım. O noktada gözlerimi açtım. Southern Ophelia'nın üç üyesi beni merakla izliyorlardı ama ya batacak ya da çıkacaktım; vurucu

hamleyi o anda yapmalıydım. Kendisini üçlünün lideri olarak tanıttığından, kurban olarak Charlie'yi seçtim.

Gözlerinin içine baktım ve şarkı sözlerini hislerim olarak kullanarak kendimi ortaya koydum. Ona kalbimi ve ruhumu gösterdim. Jack Henry olmadan ne kadar korkunç hissettiğimi anlattım. Karanlık yanıma gördü, sırf ona gösterdiğim için.

Şarkıyı bitirdiğimde, kısa bir sessizliğin ardından Ryan ve PJ sırayla bana iltifat ettiler. Charlie bana bakmakla yetindi. Ryan Charlie'nin suratının dibinde parmaklarını şaklattı ve Charlie nihayet transtan çıktı. "Charlie. Ne düşünüyorsun, adamım?"

Kapıyı işaret ettim. "İsterseniz kendi aranızda konuşmanız için dışarı çıkabilirim."

"Buna gerek olmadığına eminim," dedi sırtarak.

O anda, bir karar verilmesi gerekmediğini anladım. Southern Ophelia üçlünün kalbini çoktan kazanmıştım.

Jack McLachlan

Uç. Lanet. Uzun. Ay. Laurelyn'i son gördüğümünden beri aradan bu kadar zaman geçmişti. Bir dakika daha ondan ayrı kalmaya katlanabileceğimi düşünemiyordum. Hayatımda olmadığı her gün biraz daha ölüyordum.

Onu bulmak imkânsızdı. Kader onu bulma çabalarımızın her adımında bize karşı işlemişti. Jim'in azıcık bile olsa bilgi edinebilmek için es geçmediği ipuçları da fos çıkmıştı. Bir adım ilerliyor, iki adım geriliyorduk... Oysa tam tersi olması gerekirdi. Kaçak bir suçluyu bulmak bile daha kolay olurdu herhalde.

Ama en sonunda onu bulmuştum: Laurelyn Paige Pres-cott. Halk arasında daha ziyade Paige McLachlan olarak tanınıyordu ve onu o gece nihayet görecektim.

Soyadımı kullandığını düşünürken hâlâ gülümsüyordum ama neden bir takma isim kullandığını da merak ediyordum. Daha önceden takma bir sahne ismi kullandığından söz etmemiştii ve bunun sperm donörüyle bir ilgisi olup olmadığını merak etmeye başlamıştım. Daha da kötüsü, Blake Phillips'le bir ilgisi olabilirdi.

Konser salonunun lobisine girdim. Kalabalık ilerlememi güçleştiriyordu. Taşıdığım Martin de ilerlememi zor taştırdığından. attığım her adımda birisine çarpıyordum ve özür dilemek zorunda kalıyordum.

Koltuğumu buldum. Alışanlıklarma bağlı birisi olduğumdan. karanlık bir köşede olduğunu görünce sevindim. Yerime oturdum ve Martin'i ayaklarımın dibine koydum. Gerindim, hızla çarpan kalbimin de anlattığı gibi içimde bir adrenalin akımı hissediyordum. Sevdiğim kadının sahneye çıkışını izleyecektim.

Saate bakınca, sekize bir dakika kaldığını gördüm. Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu ve kalabalığın gürültüsünü bastırıp kulaklarımda uğulduyordu. En sonunda, müzisyenler yerlerini almak üzere sahneye çıkmaya koyuldular. Onu o anda üç aydan beri ilk kez gördüm. Laurelyn im. Bizi ayıran onca zaman ve mesafe suratını gördüğüm anda silinip gitti.

Hem aynıydı, hem de farklı gözüküyordu. Saçları biraz daha uzun ve koyu renkliydi. Bal rengi röfleleri gitmişti ve daha zayıftı. Hâlâ çok güzeldi ama son birkaç aydır zihnimde canlandırdığım imgeyle örtüşmüyordu.

Kahverengi çizmeler giymişti. Onu ilk kez gördüğümde giydiğı çizmelerdi. Taşlanmış bir blucin ve askısız beyaz renkli bir bluz giymişti. Çıplak omuzlarını görünce, içimden tenine dokunmak geçti. Sonra da öpmek. Bluzu göğüslerinin altında daralıyor, sonra alt kısmı blucininin üstünde bollaşıyordu. Bluzunun kalçalarına indiğini, böylece karnını rahatça öpebildiğimi canlandırdım gözlerimin önünde.

Eline bir gitar aldı. Bunun sperm donörünün annesine hediye ettiğı gitar olduğuna neredeyse emindim. Sonra, kayışı başının üstünden geçirdi. Oysa o sırada omzunda Martinin asılı olması gerekiyordu.

Sırtı izleyicilere dönüktü. Bir kez daha, onu aynen bunu yaptığını gördüğüm Wagga Wagga'daki o gece geldi aklıma. O gece de beni inanılmaz derecede büyülemişti ve etkisi değişmemişti. Aklımı hâlâ başımdan alıyordu.

Amerikalı kadınım mikrofonun ardındaki yerini aldı. Tam o sırada, yanındaki adamı ve izleyiciler arasındaki kadınların adamı gördüklerine ne kadar heyecanlandıklarını fark ettim. Sonra, diğer iki grup üyesini gördüm. Jim bana onlardan söz etmemişti. Yani, Laurelyn'in tamamı erkek bir grupta çaldığını anlatmamıştı. İçimdeki o kıskanç mahlûk, ortaya çıkıp hepsini bir güzel benzetmek ve kara listeye almak istedi.

Hepsi yerlerini ve çalgılarını aldıktan sonra, Laurelyn'in 3'anındaki adam mikrofonu düzeltti. "Dallas'taki herkes nasıl bu akşam?"

Kalabalıktan tezahüratlar ve ıslıklar yükselirken, davulcu kalabalığı gaza getirmek için davulun en büyük parçasında ritim tutmaya başladı. Konser salonundaki herkes davulun gümleyen sesiyle bir alkış tutuyor gibiydi. "Herkes eğlenmeye hazır mı?" diye bağırdı adam ve salondan hep bir ağızdan sesler yükseldi. İnsanlar onlara bayılıyordu.

Gitarında bilmediğim bir şarkının akorunu çaldı ve "Hanımlara her zaman öncelik verilir," dedi. "Sevgili Paige yeni albümümüzden 'Let It Go' isimli bir parçayla başlayacak."

İsmi Laurelyn'di. Paige değil.

Güzel kadınım gözlerini yumdu. Bunun onun işareti olduğunu hatırladım. Şarkı söylemeye hazırlanıyordu. Dünyayı unutmak ve öyküsünü anlatmak için müziğini ve şarkı sözlerini kullandığı o yere gitmeye hazırlanıyordu.

Müzik hislerin duyuluş şeklidir. Öyle demez miydi?

Koltuğumdan düşmek üzereydim. İtiraf etmem gerekirdi ki, incecik bir ipin ucunda duran çaresiz bir adamdım. Aylardır zihnimde duyabildiğim sözler köşke ona söylemiş olsaydım diye düşündüğüm sözlerdi. Ama o anda

onunla oradaydım ve ona birlikte ne kadar iyi olduğumuzu kanıtlamak için elime bir fırsat geçmişti.

Bana bir kere beni sevdiğini söylemişti. Bunun değişmemiş olması için dua ediyordum.

Mikrofonuna yanaşıp anılarla ve vedalarla ilgili bir şarkı söylemeye başladı. O anda, kalbimin tanıdığı tek sesin ona ait olduğunu fark ettim. İçimin derinlikleri sesini göğsüme çekti ve tekrar atmak istesin diye kalbimin boş duvarlarıyla sardı.

Nakarata geldiğinde, gözlerini açtı. Her zamanki gibi. Bir şeyleri geride bırakmakla ilgili bu şarkıyı söylemesi hoşuma gitmemişti. Kalbinden gelen şarkılar söylemeyi sevdiğini biliyordum ve bizi düşünerek bu sözleri söylemesi beni mahvediyordu. Belki de beni hâlâ düşündüğü anlamına geliyordu. Beni sevdiği ve gelip onu bulacağımı umut ettiği anlamına da geliyordu.

Şarkı sona erdiğinde, kalabalıktan tıpkı olması gerektiği gibi tezahüratlar ve övgüler yükseldi. Laurelyn resmen muhteşem bir solistti. Bunu zaten biliyordum ama o ana dek ne kadar muhteşem olduğunu fark etmemiştim.

Diğer solist mikrofona eğildi. “Bu kız şarkı söylemesini biliyor, değil mi?”

Kalabalıktan daha da fazla ses ve alkış yükseldi. “Bir sonraki şarkımızın ismi ‘Win You Över’.” Kadınıma bakıp gülümsedi ve ona göz kırptı. *Bu da ne şimdi?* Adam kalbi kırıldıktan sonra bir kızın kalbini kazanmaya çalışmakla ilgili bir şarkı söylerken Laurelyne bakıyordu. Şarkıyı söylerken, gözlerinin içine bakıyordu. O anda neler olduğunu anladım. Bu hergele kalabalık için değil, kadını için söylüyordu.

Gerzek herif!

Ona bakma, Laurelyn. Bu boktan numarayı yutma. Herifin baştan çıkarıcı sırtışına, pürüzsüz sesine, derin gamzelerine kanma. Bu numaraları ben de biliyorum. Hepsi seni becerebilmek için yaptığı saçmalıklar.

Koltuğumun kollarını o kadar sıkımdım ki, bir an için kıracağımı sandım. Ya çok geç kaldıysam ve bu salak herifle birlikteyse? Büyük bir olasılıktı. Onunla birlikte olmamak için bir nedeni yoktu. Onu ne kadar çok sevdiğimi veya onu bulabilmek için ne kadar çok çaba sarf ettiğimi bilmiyordu. Bir sonraki kız arkadaşına geçtiğimi düşündüğüne emindim. Neden bunu düşünmeyecekti ki?

Sonra, aklıma neredeyse on dört numara olacak kadın geldi. Benimle, hiç tanımadığı bir erkekle onunla tanıştıktan dakikalar sonra gayet rahat bir otel odasına gitmişti. Sevdığı adam hislerine karşılık vermediği için, onu becermeme izin vermek üzereydi. Onu aklından öylesine fazla çıkarmayı istiyordu ki, bunu başarmak için ne gerekiyorsa yapabiliirdi. Laurelyn için ben de öyle bir adam olabilirdim... Akimdan çıkarmayı çok istediği için, bu adamın onu becermesine ve beni zihninden silmesine izin verebilirdi.

Durum kötüydü. Çok kötüydü.

Yerimden kalkıp, beni görebilsin ve onun için geldiğimi görsün diye sahneye doğru gitmeyi düşündüm. Tepkisini görmek istedim. Hâlâ sevdiği erkeğin ben olup olmadığını anlamak için gözlerinin içine bakmayı istedim. Ya da o adam olup olmadığını anlamak için.

Ayağa kalktım ama ayaklarım yere mihlanmıştı. Beynim tarafından gönderilen emirlere uymuyorlardı. Aklımdan da kalbimden de daha zekiydiler. Orada olduğumu bilmesini ne kadar çok istesem de bunu yapamıyordum. çünkü güvenlik görevlilerinin sahneye çok yaklaşmamı engelleyeceklerini biliyordum.

Gözleriyle onu beceren adam şarkısı bitirdi ve Laurelyn gitarını bırakıp bir başka çalgı aldı. Bir mandolin olabilir di. Bana piyanodan ve gitardan başka bir şey çaldığından söz etmediğinden, bu herifler onun hakkında bilmediğim bir şeyi biliyorlar diye birden feci bir kıskançlığa kapıldım.

Bir sonraki şarkıları olan "Teli Me What I Want to Hear" isimli bir düete başladılar. Harika. Ben de tam bunu izlemeyi istiyordum: ikisinin birlikte şarkı söylemesini. Bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu; dolayısıyla, yerime oturup sakinleşmeye çalışabilirdim.

İlk setin geri kalanını da çaldılar ve o herifin Laurelyn'i nerdeyse iki saat boyunca gözleriyle becermesini izlemek zorunda kaldım. İzlediğim şey gaddarcaydı ama hiçbir şey yapamıyordum. Çok öfkelenmişim ama bu konuda gerçekten bir şey söylemeye hakkım var mıydı? Bilmiyordum ama bunu kesinlikle öğrenmeyi planlıyordum.

Sıra gecenin son şarkısına gelince, Laurelyn sahnede öne ve ortaya ilerledi... Aslında, bütün gece orada olması gerekirdi. Sonra, grup arkadaşının klavyesinden gelen şarkıyı hatırladım.

“Bu şarkıyı birkaç ay önce, en yakın arkadaşım ile birlikte yaptığım bir yurtdışı gezisinde yazdım. Çok boş vaktim vardı ve biraz şarkı yazarak değerlendirmek istedim. Şarkıyı oradayken yazmaya başladım ama ancak bir ay önce tamamlayabildim. İsmi ‘Without a Goodbye’.”

Kalbinin uyanmasını bekliyorum Böylece benden kalmamı isteyebilirsin.

Kalbim sabırsızlıkla bekliyor,

Söylemen için dua ettiğim o sözleri duymayı.

Ama kalırsam ve o sözleri hiç duymazsam,

Dayanılmaz bir acı hissedeceğim.

O yüzden, veda etmeden gitmeliyim,

Sen de gözyaşlarımı asla görmemelisin.

Artık veda etmeden gitmeliyim,

Bakışlarımdaki acıyı gizlemeliyim.

Gitmeye karar verdim

Ve artık aramızda büyük bir mesafe var.

Artık uzaklardasın, çok çok uzaklardasın.

Hep böyle erişilmez mi olacaksın?

Kendime yalan söylemem çok kolay ama

Aptal kalbim asla özgür kalmayacak diye korkuyorum.

O yüzden, veda etmeden gidiyorum ki

Gözyaşlarımı asla görmeyesin.

Veda etmeden gittim

Ve artık bakışlarımdaki acıyı gizlememe gerek kalmadı.

Suratına dokunduğumdan beri uzun süre geçti,

O günleri aklımdan bir türlü çıkaramıyorum.

Fotoğraflarına bakıyorum dönüp dönüp,

Bunları söylemem yanlış mı diye düşünüyorum.

Burada yapayalnızım ve güçsüz hissediyorum.

Belki de giderek hata ettim.

Veda etmeden giderek yanlış yaptım.

Çünkü denemek istediğimi asla göremeyeceksin.

Veda etmeden giderek hata ettim.

Çünkü bakışlarımdaki sevgiyi asla göremeyeceksin.

Çok güzel bir şarkıydı ama bir o kadar da hüznüydü. Sözler ikimizi mükemmel bir biçimde tarif ediyordu ve bunu bizim için söylediğine yürekten inanıyordum. En azından, veda etmeden giderek bir hata yaptığıyla ilgili kısmın öyle olduğunu umuyordum. Bizimle ilgili olmalıydı.

Konser sona erdi ve insanlar etrafımı sardı. Kıpırda madan yerimde oturuyordum. Biraz vakit aldı ama bir süre sonra konser salonu boşaldı. Ayağa kalkmadan onıv. Martinin kılıfının içine koyduğum kırmızı gülü çıkardım.

Bir elimde gitar, diğer elimde gülle birlikte sevdiğimi bulmak için o uzun arayışı sonlandırmak üzere yürümeye başladım. Bir yaydan da fazla gerilmiştim. Hem gerzek Don Juan'ın bütün gece kadınıma asılışını izlemek zorunda kaldığım için, hem de daha ziyade tüm kalbimle sevdiğim kadını nihayet görebileceğim için.

Sahnenin arka tarafa açıldığı yere gittiğimde, bir güvenlik görevlisi beni durdurdu. “Grup üyelerinden ve personelden başkası giremez/”

“Paige'in yedek gitarı bende.” Kanıtımı gösterdim. Kollarını önünde kavuşturup göğsünü kabarttı. “Özür dilerim. Bu gitar müzisyenlerden birine aitse, ona vermenin başka bir yolunu bulmalısınız.”

Kaslı adamın tatlı dille ikna olmayacağını fark etmiştim. Onu ikna edebilecek bir yöntem bulabilmek için cüzdanımı çıkardım, içinden on tane yüz dolarlık kâğıt para çıkardım ve suratının dibine tuttum. “Bin dolar nakit. Bayan McLachlan’a gitarını verebilmem için arkaya geçmeme izin verirsen senin olacak.”

Adamın gözleri fal taşı gibi açıldı ve etrafına bakındı. Elini uzattığı gibi paraları kaptı. “Yakalanırsak, sakın sana izin verdiğimi söyleme. Tamam mı?”

Tam isabet! “Kesinlikle söylemem.”

Kapılardan birini itip koridoru işaret etti. “Diğerleri sahneyi toparlarken, Paige dinlenme odasında olmalı. Soldan üçüncü kapı/”

“Teşekkürler.”

Kapıyı ardımdan kapattı. Bir an için koridorda durup içime derin bir nefes çektim. Kalbim göğsüme çarpıyor, eşini bulmak için yerinden fırlayacakmış

gibi atıyordu. Beni ona götürüyordu, çünkü kalbim bir bütün gibi hissedebilmek için ona ihtiyaç duyuyordu.

Koridorda ilerledim; yolda birkaç kişinin yanından geçtim ama elimdeki gitarı görünce bir şey demediler. Kapıda durdum ve tereddüt ettim, çünkü ödüm kopuyordu.

Kapı aralık duruyordu ve Laurelyn'in bir koltukta oturduğunu, onu gözleriyle beceren adamın da yanında oturduğunu görebiliyordum. Elini bacağına koymuştu ve hafifçe okşuyordu. Tıpkı benim defalarca yaptığım gibi. Siktir! Herif ona dokunuyordu ama daha da kötüsü, Laurelyn ona izin veriyordu. Kalbim paramparça olmak üzereydi. O çok korktuğum manzarayı izlerken, kalbimin bin bir parçaya ayrıldığını duyduğuma emindim.

Gözlerimi sıkıca yumdum ve yanlış gördüğümü veya zihnimin bana oyunlar oynadığını umdum. Ama gözlerimi tekrar açtığımda, Laurelyn'in üstüne eğilmişti. Onu öpmek için.

Arkamı döndüm. Midem bulanmıştı. Mahvolmuştum. Kalbim kırılmıştı.

“Hey. Orada ne işin var? Kimsin?” diye seslendi birisi. Arkamı dönünce, gurubun davulcusunu gördüm.

Boğazımdan her an çıkmak üzere olan acı dolu sesleri yutkunarak gidermeye çalıştım. Tüm bunlar benim ha-tamdı. Yine her şeyi mahvetmişim ve cezasını çekecektim.

Görmesi için gitar kılıfını kaldırdım. “Bu, Bayan McLachlan’a ait. Lütfen ona verebilir misiniz? Gülü de.” “Bir Martin. Süper.” İkisini de benden aldı ve “Ona bir şey söylememi ister misiniz?” diye sordu.

Evet. Onu ne kadar çok sevdiğimi ve gitmesine izin verdiğim için ne kadar üzgün olduğumu. “Konserden çok keyif aldığımı ve muhteşem olduğunu söyleyin.”

Gitarla gülü havaya kaldırdı. “Bunları kim getirdi diyeyim?”

“Görünce anlar.”

edinci (Aj\$çilim ı

Laurelyn Prescott

Charlie performanslar sırasında çoğu zaman bana öyle bakıyordu ve bunun ne anlama geldiğini bana kimsenin söylemesi gerekmediğine emindim. Bana bir zamanlar Jack Henry nin gözlerinde gördüğüm şeyi hatırlatıyordu: Olacaklarla ilgili bir ön uyarı gibiydi.

Bana öyle baktığında, nasıl titrediğimi hâlâ hatırlıyordum. Seksi Avustralyalı erkeğimin bana karşı hissettiği her şeyi istemiştim. Hâlâ da istiyordum. Çaresiz bir biçimde.

Charlie Ve adil davranmıyordum. Son birkaç aydır onu o denli zorlamamı hak etmiyordu. Tatlı bir adamdı ve bana iyi davranıyordu. Jack Henry konusunda da inanılmaz derece iyi ve anlayışlı davranmıştı. Hatta beni bekleyeceğini de söylemişti ama o gece bakışları daha farklıydı. Gözleri alev alevdi ve bu yeni bir ifadeydi. Bir daha asla görmeyeceğim veya sevmekten asla vazgeçemeyeceğim bir adamı unutmamı sabırla beklemek konusunda sabrının tükendiğine dair bir uyarı olduğunu düşünüyordum.

Gösteriyi tamamladık ve grup sahne arkasındaki dinlenme odasına geçti. Kendimi koltuğa atarken çok bitkin hissettim. Bir an önce otele geri dönmek, bir duş almak ve

bir sene boyunca uyuyabilmek için yatağa girmek istiyordum. Ya da kalbimdeki o sızı beni terk edene dek uyumak istiyordum. Ama bunu yapamadım. Charlie konuşmak istiyordu ve o konuşmanın ikimizden birinin otel odasında gerçekleşmesine hayatta izin veremezdim.

Koltukta yanıma oturdu. Yalnız kalmıştık. Elimi tuttu ve başparmağıyla benimkini okşadı. “Aramızdaki ilişkiyle ilgili konuşmak istiyorum.”

Haklıydı. Aramızdaki her neyse, bunu konuşmamız gerekiyordu. Ona ikimizin bir çift *olmayacağını* söylemeliydim, çünkü daha fazlasını söylemeden önce bunu bilmesi gerekiyordu. “Tamam ama önce benim

başlamam gerek.” Elini elimden çekip dizime götürdü. Koltuğa oturup sohbet ettiğimizde, Jack Henry nin yaptığı gibi dizimi okşamaya koyuldu. Bana dokunan kişi Charlie değil de bir mağara adamıymış gibi düşünebilmek için gözlerimi yumdum. “Ne söyleyeceğini biliyorum. O yüzden, konuşmaya önce ben başlamak istedim. Sen beni vurmadan önce, ne hissettiğimi söylemem gerek.”

Düşündüğüm doğrudu. Charlie o gece harekete geçecekti.

“Onu unutmadığını biliyorum. Aptal değilim. Ama denememe izin verirsen, sana onu gerçekten de unutturabi-leceğime inanıyorum.” Elini bacağımda daha yukarı çekti ve bana doğrudan bakabilmek için yana döndü. “Beni hayatına alman o kadar da zor mu? Hissettiğin tüm acıyı bir kenara bırakman ve mutluluğu benimle bulman o kadar da kötü mü olurdu?”

Ben de bunu istiyordum: Yine mutlu olmayı istiyordum. Bütün bir gecemi onu rüyalarımda görmeden geçirmeyi de. Uykumdaki fantezilerde, elleriyle suratımı tutuyor ve işleri yoluna koymayı isteyip istemediğini soruyordu.

Sonra, uyanıyordum ve kalp kırıklığım baştan başlıyordu. Acımasız bir döngüydü ve ne kadar denesem de buna bir son veremiyordum.

Hiçbir şey demedim, çünkü diyemedim. Charlie de derdini anlatmaktan vazgeçmedi. “Geçmiş unutamayan kişiler, bunu yeniden yaşamaya mahkûmdur. Sana da aynı şey oluyor ve bunun artık sona ermesi gerek. Onu unutmaksın. Aradan üç ay geçti. O, Avustralya’da, sen buradasın. O hergele seni aramayı bile denemedi.” Suratıma uzandı ve başparmağıyla yanağımdan süzülen bir damla gözyaşını sildi. “Seni dibe çeken enkaz değil, fırtınalarını dindiren sükûnet olmayı istiyorum. O, senin için bir enkazdan farksız.”

Suratımı tuttu ve beni öpmek için eğildi. Ben de ona izin verdim, çünkü beni gece gündüz esir eden o acıdan başka bir şey hissetmek istedim. Beni boğuyordu ve her gün biraz daha ölüyordum.

Charlie’nin dudakları yumuşak, öpücüğü nazikti. Buyurgan hiçbir yanı yoktu. Ama beni, uyarıcı bir tarafı da yoktu. O anda, beni asla Jack Henry

gibi hissettirecek bir erkekle karşılaşmayacağıma dair bir korku içimi kapladı.

Derken, dinlenme odasının kapısı açıldı ve PJ içeri daldı. İrkildim; Charlie'yle öpüşürken yakalandığım için utandım. Durdu ve şaşkınlıkla bize baktı. “Pardon. Ama içeri girerken, ikinizin dudaklarının birbirine kenetlenmiş olacağını düşünemedim.”

“Sorun değil. Burası hepimize ait. Kapıyı çalman gerekmiyor.” Başka ne diyeceğimi bilemedim.

Bana kırmızı bir gül uzattı. “Bir hayranın var”

- [Gülü ahp kokladım. Bir konserden sonra, birilerini](#)
- ['■Qn CC\\$\(i\(üm](#)
- [Çtyiimi \(\\$\\$Uincl](#)
- [\(ytyiwı \(\\$jft/ctızam-a \('jftötom](#)
- [Q\\$tuZ' \(^{ttuıov alimi/](#)

Gülü ahp kokladım. Bir konserden sonra, birilerinin bir buket gül vermesi sıra dışı bir şey değildi ama o güne dek hiç tek bir gül almamıştım. Çok içten bir davranış

gibiydi. “Grup hayranlarından biri herhalde.”

“Az önce, kapının önünde bir adamla karşılaştım. Kim olduğunu sordum ama bir şey demedi. Sana sadece bu gülle gitarı vermemi söyledi. Ha, bir de konserden çok keyif aldığını ve muhteşem olduğun söylememi istedi.” Gitar kılıfını ayaklarımın dibine koyduğunda, dünya birden hızla dönmeye başladı.

Martin gitarımdı. Yani, Jack Henry oradaydı. O kapının, aralık duran kapının dışındaydı. Hem de Charlie beni öperken.

Koltuktan fırladım ve çılgınlar gibi ismini haykırarak koridorda koşmaya başladım. “Jack Henry! Jack Henry!” Hangi yöne gitmem gerektiğini bilemiyordum ama konser salonuna doğru koştum. Temizlik personeli dışında içeride kimse yoktu. Lobiye koştum ve kaldırımda durduğunu umarak dışarı fırladım.

Dışarıda fırtına vardı ve suratıma vuran yağmur damlaları tenimi yakıyordu. Islak saçlarımı suratımdan geriye atmaya çalışırken onu gördüm. Sokakta bir taksiye binmek üzereydi. “Jack Henry!” diye avazım çıktığı kadar bağırdım ama beni duymadı. Çok uzaktaydı. “Jack Henry!” İsmi haykırarak taksiye koştum ve araba tam hareket etmek üzereyken ona ulaştım. Elimi var gücümle arabanın üstüne indirdim ama taksi onu yine hayatımdan uzaklaştırarak hareket etti.

“Hayırrrr!” diye o kadar yüksek sesle bağırdım ki, ses tellerim gerildi. O soğuk ve ıslak kaldırımda dizlerimin üstüne çöktüm. Çığlık atmaya çalıştım ama nefesim kesildiğinden sesim çıkmadı.

Lütfen, gitme. Lütfen, hayatımdan tamamıyla çıkıp gitmo. Taksi biraz ilerledi ama sonra suratımdan akan dam laların ve gözlerimden fışkıran gözyaşlarının arasından

arabanın bulanık ve parlak kırmızı ışıklarını gördüm. Taksinin farlarıydı. Araba da benim gibi durmuştu... Sonra, arka kapının açıldığını gördüm.

Jack Henry'imdi.

Arabadan indi ve sert yağmur altında bana baktı. Bedenim pelteleştiği için nasıl yaptığımı bilemedim ama kalktım ve ona doğru koşmaya başladım. Ona vardığımda, onu açık kapıya doğru iterek, bedenimde kalan son güçle sıkı sıkı sarıldım. Yere düşmeden titreyen dizlerimle kollarında durmam mümkün değildi. Suratımı boynuna gömdüm ve kokusunu içime çektim. Sonsuza dek orada, Jack Henry'nin kollarında kalmayı istiyordum.

“Geliyor musun, gidiyor musun, adamım?” diye seslendiğini duydum şoförün arabadan.

Jack Henry yanıt vermeyince, gözlerine bakabilmek için kollarımı gevşettim. Gerçekten orada olduğuna ina-namadığım için suratına dokundum. “Sakalın çıkmış. Bayıldım. Çok seksi.”

Ellerimle suratını tutarken, gördüğüm şey canımı sıktı. Bunun hayatımızın en mutlu anı olması gerekiyordu; benim için öyleydi. Ama suratındaki ifade beni daha farklı hissettirdi. *Bir terslik var.* “Sorun ne?”

Acı çekiyormuş gibiydi. “Konuşmamız gerek.”

Tabii ki konuşmamız gerekiyordu ama ses tonu beni huzursuz etti. Dürüst olmam gerekirse, sesinden kötü bir şey olacağını düşünüp ödüm koptu. “Tamam.”

“Eşyalarını almak için geri dönmen gerekiyor mu?” “Evet. Ama hemen alırım.” Elini tuttum, çünkü bir saniye bile ondan ayrı kalmak istemiyordum. Ortadan kaybolacağından korkuyordum. “Benimle gelmeni istiyorum.” Arabaya eğilip, şoföre “Kalıyorum,” dedi ve kapıyı kapattı.

Konser salonunun girişine doğru yürürken, elini sıkı sıkı tuttum.

Charlie'nin beni öptüğünü gördüğüne emindim. Kahretsin! Muhtemelen, onunla birlikte olduğumu düşünüyordu. Ama bunu açıklayabilirdim. Benim

için her zaman bir tek onun olduğunu ona gösterecektim.

Dinlenme odasının kapısına vardığımızda durdu. “Burada beklesem daha iyi olacak.”

Evet. Kesinlikle, Charlie’nin beni öptüğünü görmüştü. “Hemen gelirim.”

Dinlenme odasının kapısından içeri girdim ve Charlie’nin hâlâ aynı yerde oturduğunu gördüm. Ona ne diyebileceğimi bilemiyordum. Son iki ayını, beni mümkün olabilecek en tatlı davranışlarla ve sabırla peşimden gelerek geçirmişti. Bir süre acı çekecekti ama kalbim bunun tek yol olduğunu biliyordu. O da birisinin her şeyi olmayı hak ediyordu. Sevmekten asla vazgeçemediğim bir adamın yedeği olamazdı.

Bir açıklama yapmak için yanına oturdum. Hem bir arkadaş olduğu, hem de bunu ona borçlu olduğumu hissettiğimden. Ama ne diyeceğimi biliyordu. Suratından belliydi. “Gele gele sana yaklaştıma çalıştığım akşam geldi.” Konuşmadığım için evet anlamında başımı salladım. Charlie beni seviyordu ve son iki avdır çok iyi davranmıştı. Onu bu şekilde incitmek beni de üzüyordu.

Kollarını bacaklarını dayadı ve öne eğilerek yere baktı. “Güzel. Mutlu olmayı hak ediyorsun. Ama keşke ben sana âşık olmadan önce gelseydi.”

Kahretsin. Neden o kadar zor olması gerekiyordu*’ “Çok üzgünüm. Böyle olmasını gerçekten de istemezdim.”

Yere bakmaya devam etti ve sanırım gözlerinin dolduğunu görmemi istemedi. “Biliyorum, senin suçun değil bevilmesi çok kolay bir kadınsın. Bana daha ilk baştan ondan başkasını sevmeyeceğini söylemiştin. Artık bunu denemene de gerek kalmadı.”

Benden çok daha iyisini hak ettiğini ve ona hak ettiği tüm sevgiyi verecek birisiyle tanışacağını söyleyerek teselli etmek istedim ama henüz bunları duymaya hazır değildi. “Gitmem gerek Charlie.”

“Tabii ki gitmen gerek.” Bana baktı. Haklıydım. Gözleri iri iri gözyaşlarıyla dolmuştu. Onu o halde görünce kalbim sızladı. “Yarın otobüsün saat tam

dokuzda kalkacağını unutma.”

Geri dönmeyeceğimden mi korkuyordu? “Orada olacağım.” Martin gitarımı alıp koltuğa koydum. “Bunun otobüse yerleştirilmesini sağlayabilir misin?”

“Tabii.”

Jack Henry beni koridorda bekliyordu. Koridorun en uçundaydı ve sanırım Charlie’nin söyleyeceklerini duymaktan çekinmişti. Beni görünce yanıma geldi. “Nereye gitmek istiyorsun?”

Jack Henry yle çıplak kalabileceğim ve onu ne kadar özlediğimi gösterebileceğim herhangi bir yere gitmeyi istiyordum. “Nerede kalıyorsun?”

“Fairmont’ta bir süitim var.”

’ Beni oraya götürmeni istiyorum ”

Otele giderken, takside ikimiz de sessizdik. Ben oturduğum yerden ona bakarken, o bakışlarını ileriye dikmişti. Beni gördüğünü biliyordum ama umurumda değildi. Ona bakmadan edemiyordum, çünkü bir hayalet gibi ortadan kaybolabileceğinden korkuyordum.

Otele kadar beni çılgınlar gibi öpmesini istiyordum ama bunu yapmadı. Hatta bana bir kere bile bakmadı. Keşke ondan herhangi bir tepki görebileceğim şekilde elini tutacak kadar cesaretli olabilseydim ama bunu yapamadım. Çok korkuyordum. Charlie’nin beni öptüğünü gördükten sonra akimdan neler geçtiğini bilemiyordum.

Bu iş iyiye gitmiyordu. Neden o anı görmek zorunda kalmıştı ki?

Lüks otelin lobisinde ilerleyip asansörlere geldik. Bir-iki dakikalığına o daracık alanda onunla ve iki diğer kişiyle kaldım ama etrafa yaydığımız cinsel gerilim boğucuydu. Onu o kadar çok istiyordum ki canım yanıyordu. Ona dokunmaya, tenini tenimde hissetmeye ihtiyacım vardı.

Ona sokulmaya fırsat bile bulamadım, çünkü asansör süitinin bulunduğu altıncı kata vardı. Kapı ardımızdan bir klik sesiyle kapandıktan sonra,

kalbim ve bedenim mutlulukla havalandı. En sonunda, yalnız kalmıştık. Ama çok korkuyordum.

Uç ay ayrı kalmıştık ve Jack Henry beni ilk kez gördüğünde, bir başka erkek beni öpüyordu. Bu, kavuşmamızla ilgili kurduğum hayallere veya fantezilere bile ait olmayan bir kâbustu.

Kahretsin, durum berbattı. Ne düşünüyordu? Bana kızgın mıydı? İncinmiş miydi? Daha da kötüsü... Belki de acı veya öfke hissedecek kadar beni umursamıyordu. Çok belirsiz davrandığından, ne hissettiğini anlayamıyordum.

İçeride klima açıldı ve oda buz gibiydi. O sırada sıırıslıklamdım. Titrediğimi hissettim. Belki de korkudan titriyordum. Her halükârda, Jack Henry bunu fark etti. “Sırıslıklam olmuşsun ve donuyorsun. Isınmak için ılık bir duş al. Sonra, konuşuruz.”

Beni kendisi ısıtmak için yatağa götürmeyi ve ıslak giysilerimi çıkarmak istemeyişinin kötü bir işaret olduğunu düşündüm. Benim Jack Henry’im hiç tereddüt su/ bunu yapardı.

“İlmanı, dedim havai kinklıyla. Böyle olacağını hiç tahmin etmemiştim. Onun da beni onu istediğim kadar isteyeceğini sanmıştım. Ama istemiyordu.

Banyoya girip aynadaki aksime baktım. *Kahretsin, berbat gözüküyorum.* Duş almamı istemiş olmasına şaşmamak gerekirdi. Kim buna bakmak isterdi ki? Akmış sivah rimelim yüzünden boğulmuş bir kunduzu andırıyordum. Beter böcek bile hiç o kadar berbat gözükmemiştir diye düşündüm.

Suyu dayanabileceğim kadar sığağa ayarlayıp, üstüme yağın sıcaklığın altına girdim. Sıcak su iyi geldi ve birkaç dakika içinde ısındım. Saçlarımı ve bedenimi yıkamak için onun erkek şampuanını kullandım. Bu kokuların teniyle birleşip nasıl dünyanın en baştan çıkarıcı kokusunu yarattığını hatırladım. *Tanrım, bu kokuyu özlemişim.*

Bir an önce onunla birlikte olmak için can attığımdan elimi çabuk tuttum. Yanında olmayı istiyordum. Altında olmayı umuyordum.

Duştan çıkınca, saçlarımı otelin saç kurutma makinesiyle kuruttum. Saçımı öne eğip geriye atınca, saçlarım vahşi ve dağınık bir biçimde arkaya savruldu. *Keşke yanımda bir saç fırçası olsaydı.* Çantamı karıştırdım, en dibinde eski bir fırça buldum. Karışan saçlarımı düzelttim ve keşke saçlarımı düzeleştirecek bir şey olsaydı diye düşündüm.

Onun diş macununu kullandım ve taze nane kokusunun ağzımı kapladığını hissederek parmağımla dişlerimi t emizledim. Çantamda bir saç fırçası yerine, bir diş fırçası bulmayı tercih ederdim.

Kapının arkasında iki tane lüks kadife bornoz asılıydı. Bunlardan birini üstüme geçirdim. Aslında, bir şey **giymeyi** istemiyordum. Bornozu kancaya geri asmayı ve banyodan çıplak çıkmayı istiyordum. Ama konuşmak istediğini söylediği için bunu yapmadım.

Banyodan çıktım ve onu koltukta otururken buldum. Islak giysilerini çıkarıp bir tişört ve izinli olduğu günlerde Avalon'da giydiklerini andıran bir spor pantolon giymişti. İçinde buzlu ve kehribar renkli bir sıvı bulunan kısa ve şeffaf bir bardak vardı elinde. Bir tür viski olduğunu tahmin ettim ama Jack Henry'im viski içmezdi. Daha önceden hiç buzlu viski içtiğini görmemiştim ve birden daha da korkmaya başladığımı hissettim.

Ne yapacağımı bilemeyerek odaya girdim. Oturduğu yerden beni izliyordu. İçeri girdiğimizden daha sakın gibiydi. Ben duştayken, o kehribar renkli içkilerden kaç tane içtiğini merak ettim.

Kadehini kaldırdı. “Bir içki ister misin?”

“Hayır. Ama teşekkürler.”

Buzu dağıtmak için kadehini salladı. “Gel, yanıma otur.” Bir şey demeden yanına gittim ve oturdum. Nerede olmamı istediğini bilmiyordum ama ben orada olmayı istiyordum. Ona bakabilmek için hafifçe yana döndüm... O muhteşem mavi gözlerine bakmam gerekiyordu. Bana söylemek üzere

olduğu şeyleri bir saniye daha gözlerine bakmadan duymayı istemiyordum. İyi de olsa, kötü de olsa.

Kadehini kenara koyup elime uzandı. Elimi alıp dudaklarına götürdü ve öpüp kirli sakalına sürerken gözlerini yumdu. “Seni çok özledim, Laurelyn.”

Midem kalbimle bir yarışa girdi. Boğazıma bir an önce varmak için bir yarışa girdiler adeta. Jack Henry bana bakıyordu. Elimi uzatıp yanağına dokunmadan edemedim. “Ben de seni özledim... Düşünebileceğinden de fazla özledim.”

Suratım avucuma çevirdi ve elini elimin üstüne koydu. “İnan bana... Seni özlemenin nasıl bir şey olduğunu gayet iyi biliyorum. Beni terk ettiğinden beri perişan durumdayım. Seni bulmadan önce, aklımı yitireceğimi düşünmeye başlamıştım. Durumu benim için hiç de kolaylaştırmadın, Bayan Laurelyn Paige Prescott.”

İsmimi, tamamını söyledi. “Ne kadar süredir beni bulmaya çalışıyorsun?”

“Gittiğinden beri.”

Üç aydır mı? Başım dönmeye başladı. Bunca zamandır, on dört numarayı becermekle meşgul olduğundan beni düşünmediğini sanmıştım. Yanılmıştım. Üç aydır beni arıyordu.

Bunu duyunca, kendimi daha fazla tutamadım. Onu üstümde hissetmem gerekiyordu. Üstüne oturup dizlerimi iki yanına yerleştirdim. Tıpkı eskiden defalarca yaptığım gibi. Dudaklarına eğildim. Beni kendisine çekmek için başımın arkasını tuttu.

Birlikteyken, milyonlarca kere öpüşmüştük ama hiç öyle öpüşmemiştik. Bunu tarif etmem zordu, çünkü hiç umursamadığı bir kadınla geçici bir ilişki yaşayan bir adamın öpücüğü gibi değildi. Avustralya’da hissettiğim her şeyden daha farklıydı.

Geri çekildi ama alnını benimkine yasladı. “Lütfen bana ona âşık olmadığını söyle.”

O mu? Ha, tamam. Charlie'den söz ettiğini sonra anladım. “Hayır! Ona âşık değilim.”

Gözlerinin içine bakınca, bu sözlerimin yeterli olmayacağını fark ettim. “Ama sana dokunmasına izin verdin... Öpmesine de,” dedi dişlerini sıkarak sanki bu sözler ona acı veriyormuş gibi.

O sırada, bunları konuşmayı istemiyordum. Beni yatağa götürmesini ve kaybettiğimiz zamanı telafi etmesini istediğim halde, gördüğü şeyi konuşmamız gerektiğini biliyordum. “Son üç ayımı, beni umursamadığını düşünerek acı içinde geçirdim. Bu duygusal hız treninden uzaklaşmam gerekiyordu. Charlie'nin seni bir süre unutturabile-ceğini düşündüm.”

Başını koltuğun arkasına atıp gözlerini yumdu. Bir şey söylemek üzere olduğunu ve bunda zorlandığını fark ettim. Bu hali beni çok korkuttu.

(^eklzincl ölüm

Jack McLachlan

Kahretsin! Geç mi kalmıştım? Charlie denen bu herifi beni unutabilsin diye hayatına almış mıydı?

Söz konusu Laurelyn olunca, bencil ve kesinlikle takıntılı bir adamdım. Onun bir başka erkekle daha mutlu olmasını istemiyordum ve öyle olabileceği ihtimali beni dehşete düşürüyordu. Charlie'nin ona benim ona veremeyeceğim şeyleri verdiğiinden korkuyordum. Gerçeği göremeyecek kadar inatçı olduğum için söylemeyi reddettiğim sözleri söylediğinden korkuyordum.

Gözlerimi sıkıca yumdum ve büyük bir korkuyla soracağım soruya yanıt vermesini bekledim. “Seni becermesine izin verdin mi?”

Laurelyn bana yalan söylemezdi ama zaten bu da o denli korkmamın nedenlerinden biriydi. Göz kapaklarımın ardındaki zifiri karanlığa baktım. İçine girmesine izin verdiğini söylerse, buna dayanamazdım. Bununla nasıl başa çıkabileceğimi bilemiyordum.

Ellerini suratımda hissettim. “Bana bak.” Başka bir erkekle birlikte olmadığını duyana dek bunu yapabileceğimden emin değildim. “Lütfen, bana bak.”

Hayatımda hiç o kadar korkmamıştım ama sırf benden

bunu yapmamı istiyor diye gözlerimi açtım. Suratındaki ifade çok ciddiye. Ne diyeceğini, kalbimi nasıl nazıkçe kıracağını ve beni yavaş yavaş öldüreceğini ifade edeceğini düşünüyor gibiydi.

Karamel renkli gözlerine baktım ve suratımı okşarken o sözleri söylemesini bekledim. “Jack Henry.” İsmimi söylediğini duyduğumda, ayaklarına kapanmaya hazırdım. “Senden beri, hayatıma hiçbir erkek girmedi... Ne zihnime, ne de kalbime veya bedenime.” Elimi tutup kalbinin üstüne koydu. “Burada başak hiçbir erkek olmayacak. Sadece sana ayırdım.”

İçimde tuttuğum nefesimi derin bir oh çekerek dışarı verdiğimi duydum. Hissettiğim sükûneti sözcüklerle tarif etmek çok zordu.

Elimi tuttuğu yerde kalbinin hızla attığını hissettim. Benimkiyle bir atıyordu.

Diğer elimi göğsüne götürdüm ve parmaklarımın ucuyla tenini okşayıp bornozu omuzlarından aşağı ittim. One eğilip, çıplak göğüslerinin arasına bir öpücük kondurup kokusunu derin derin içime çektim. Benim banyo malzemelerimi kullandığı halde, kendine özgü kadınsı bir kokusu vardı... Beni çıldırtıyordu. Bu kokuya doyamıyordum; onu çok özlemiştim.

Belindeki kadife kemere uzandım ve çektim. Kalın kumaşı aralayıp çıplaklığını görebilmek için kenara ittim ama sırf ona bakmak yetmiyordu. Laurelyn söz konusu olduğunda, asla ona bakmakla yetinmiyordum. Ona dokunmam gerekiyordu. Öyle yaptım. “Hatırladığımdan da güzelsin.”

İki yana attığı bacaklarını sıkıca tutup, ellerimi kalçalarına kadar gezdirdim ve sıktım. Avucumu dümdüz karnına yasladım, göğsüne kaydurdum ve yine aşağı indirdim.

One eğilip gül rengi göğüs ucunu ağzıma aldığımda ve dilimle etrafında daireler çizdiğimde göğüs ucunun sertleştiğini hissettim. Elini başımın arkasına koyup sırtını gererken beni daha da kendisine çekti ve başını eğdi. Dudaklarından bir inleme döküldü.

Bornozun altında çıplaktı ve sertleşmiş penisime dayanarak kıvranıyordu. Aramızda sadece pantolonumun ve çamaşırımın kumaşı vardı ama pantolonum her an yırtı-lacakmış gibi hissettiğimden kendimi daha fazla tutamayacaktım. *Onu hiç bu kadar çok istememiştim.*

Bir anda, koltuktan kalktım ve Laurelyn bacaklarını belime sarıp omuzlarıma sıkıca tutunurken onu yatağa taşıdım. Oturduğumuz yerden yatak odasına gidene kadar, kollarını bornozdan çıkarıp bornozu yere bıraktı.

Onu yatağa bıraktım. Boynundaki elmas yıldız kolye haricinde çırılçıplaktı. Suratıma yayılan gülümsemeye hâkim olamadım. "Yaş günü hediyeni takmışsın."

Boğazının dibinde duran kolyeye dokundu. "Bunu boynuma taktığından beri hiç çıkarmadım."

Tanrım, bu kızı ölesiye seviyordum.

Ayrı olduğumuzda, benden bir parçayı bedeninde tutması beni çok mutlu etmişti. Sanırım, hediyemi kalbine o kadar yakın tutması onu daha da çok sevmeme neden oldu. Onu daha da çok sevmem mümkünse tabii.

Kendimi Laurelyn'in üstüne bıraktım ve dudaklarımız birleşti. Dilini dilimle hissetmek ve Amerikalı kadınının tatlı dudaklarının tadını almak için can atıyordum. Dilimi hissetmek için dudaklarını araladı ve tadı hatırladığımdan da güzeldi. Dilini dalga dalga dilimle dolaştırırken ve dillerimiz birleşirken, bir süredir deneyimlemedik-leri samimi bir dansa giriştiler.

Laurelyn'i hissedeli aradan çok uzun süre geçtiğinden, onu sert bir biçimde öptüm. Onunla birlikteyken, hayat dolu olmaktan başka bir şey hissetmiyordum. Soluklanmak için geri çekildi ve dudaklarımı boynundan

omuzlarına kaydurdım. “Bu minik çillere bayılıyorum. Onları öpmeyi özledim.”

Hafifçe kıkırdadı ve ağzımı göğüslerine götürdüm. Gülmeyi kesti ve göğsünü ağzıma aldığım anda aniden nefesini içine çektiğini duydum. Göğüs ucu sertleşene ve uzayana dek onu öperken “Ahhh,” diye inledi. Göğüs ucunu dişlerimle hafifçe ısırdım, çünkü göğüs uçlarının ne kadar hassas olduğunu ve bunu yapmamdan en kadar hoşlandığını biliyordum. Göğüsleri arasında ayrım yapamadığımdan, daha aşağı kaymadan önce diğer göğsüne de aynı şeyi yaptım.

Yatakta sere serpe yatıyordu ve karnına bakmadan edemiyordum. Piercing’inin altını elimle okşarken, yarım bıraktığı doğum kontrol hapları düşüncelerimin önüne geçti, içinde bir parçamın geliştiğini düşünmeden ya da ummadan duramadım. Çocuğumu taşıyor olabileceğini ve bu konuda sorun yaşamadığıma inanamıyordum.

Dudaklarımı karnına götürüp öptüm ve Laurelynin elini saçlarımın arasında gezdirdiğini hissettim. Başımı kaldırıp ona baktım. O da bana bakabilmek için başını kaldırdı. “Oraya neden o kadar ilgi gösteriyorsun?”

Konuyu o anda açmayacaktım; sırası değildi. İçine girmemi hiçbir şeyin engellemesini istemiyordum. “Bilmem.” diye fısıldadım daha da aşağı kayarken ama dudaklarımı en çok hissetmek istediğini bildiğim yeri atladım. Bunu mümkün olduğunca uzun tutmayı isti yordum.

Bacaklarının arasına eğildiğimde ve tek ayağını öpmek için kaldırdığımda, üç ay önce orada olmayan bir şov gördüm: Bileğinin iç kısmında siyah harfler vardı. “Nedir bu *”

Dirseklerinin üstünde doğruldu ve *Sence ne?* der gibi bilmiş bir bakış fırlattı. Bunu söylemesi gerekmedi, çünkü suratından bunu demek istediğini görebiliyordum. Bazı şevler hiç değişmiyordu ve buna memnundum. O tavrını özlemiştim. Taptaze bir nefes gibiydi. Hiçbir kadın bana Laurelyn kadar acı çektirmemişti. Margaret McLachlan hariç.

insanların hep annelerine benzer kadınlarla evlendiklerini duymuştum. Belki de bu Amerikalı kızı o yüzden o kadar çok seviyordum.

Aklım yine o sırada sormak istediğim soruya gitti. Başımı çevirip dövmede ne yazdığını okumaya çalıştım ve gördüğüm şeyi yüksek sesle söyledim: “O, her zaman söylediğim şarkı.” Ona baktım. “Bunu ne zaman yaptırdın?” ‘Avustralya’dan döndükten birkaç hafta sonra.” Sanırım, dövmesi benimle ilgiliydi; daha doğrusu öyle olduğunu umuyordum ama emin olmak istiyordum. O anda, hiçbir varsayımda bulunamazdım. “Bana *onun* kim olduğunu söyle.”

Başını sallarken iç çekti. “Bunu bilmen için illa ki söylemem mi gerekiyor?”

Evet. “Kahretsin, evet. Söylediğini duymak istiyorum.” “Şensin, Jack Henry. Söylediğim her şarkıda, her zaman sen olacaksın.”

“Bayıldım.” Beni sonsuza dek bedenine işaretlediği yeri öpüşümü izledi. “Şarkın olmayı istiyorum, Laurelyn.” Bacağında ilerleyip iç kısmını öptüm. “Her zaman.” Gözlerimi gözlerinden ayırmadan, dudaklarımı diğer bacağına götürdüm. “Sonsuza dek.”

Gözlerini yumup tekrar sırt üstü uzandı. Dudaklarımı istediği yere, ihtiyaç duyduğu yere yaklaştırdıkça, daha hızlı nefes alıp verdiğini duydum. Bacaklarını aralarken, titrediğini hissettim. Burnumu bacaklarının arasındaki pürüzsüz cildine yasladım ve kokusunu derin derin içime çektim. “Kokunu çok seviyorum.”

Altımda kıvranıyordu. Bacaklarının arasında, yukarıda durana dek aşağı indim ama ona dokunmadım. Ilık nefesimi hissetmesini sağladım. “Lütfen...” diye fısıldadığını duydum. “Jack Henry... Beni yalvartma.” Kalçalarını dudaklarıma biraz daha yaklaştırdı. Bu hareketi bana yumuşak ve ıslak dilimin onu yalaması için can attığını anlattı.

Onu ona dokunmadan bile doruk noktasına ulaştırabileceğime emindim ama bu ufak numarayı bir başka zamana saklayacaktım.

Pübik kavisinin üst kısmını öptüm. “Seni ağzımla ne kadar kolay doruk noktana ulaştırdığımı hatırlıyor musun?”

“Hayır. Hatırlat bana,” diye fısıldadı yine kalçalarını kaldırarak.

“Bakalım hafızanı biraz yerine getirebilecek miyim?” Bacaklarının ortasındaki ıslaklığın iki tarafını öpüp, dilimi tam ortasında gezdirdim. İnlediğini duydum. “Ahh... Ahh... Sakın durma.”

Tadı öylesine güzeldi ki, durmayı düşünemezdim bile.

Derin derin nefes alıyor ve pelvisini ağzımda aşağı yukarı oynatırken inliyordu. Bunu ne kadar özlediğini hissedebiliyordum. Ben de özlemiştim. Bunu sözcüklerle tarif etmem imkânsızdı ama bundan keyif aldığını gösteren sesi ne kadar özlediğimi anlatıyordu. Eıı sevdiği boşalma şeklini unutmadığıma emindim.

Dilimi bacaklarının arasına dayayıp, ağır ağır ileri geri yaladım. Bunu yapmamdan ne kadar hoşlandığımı biliyordum. Kalçalarını daha da sert bir biçimde sallama\ a başlayınca, yapmamı istediği şeyi yaptığıma emin oldum.

Ona hayatının en güzel orgazmını yaşatmak istediğimden. bir parmağımı içine soktum. Sonra, ikinci parmağımı da içine sokup, parmaklarımın girdiği yerin üstünü yalamaya devam ettim. Ilık ve ıslak dilimle birlikte, içine sokup çıkardığım parmaklarım Laurelyn’in saçlarını sıkıca kavramasına ve ismimi haykırıp saçlarını kendisine doğru çekmesine neden olmuştu.

Bacakları titriyordu; bir saniye sonra gevşedi ve saçlarını bıraktı. Nefes alıp verışı derinleşip yavaşladı ve birkaç saniye önceki kesik nefesleri dindi.

Bir orgazm tamamdı.

Tişörtümü çıkarmak için doğrulmadan önce, Laurelyn’in tadını son bir kez almak için dudaklarımı yaladım. Tişörtü yere fırlatıp, pantolonumu ve iç çamaşırımı çıkarabilmek için yatağın kenarına kaydım. Onun gibi çırılçıplak kalınca, üstüne çıktım ve karnına bir öpücük daha kondurmak için durdum. *Tanrım, keşke içinde minik bir mucizenin gelişip gelişmediğini şu anda bilebilseydim.*

Bacaklarının arasına yerleştim ve yüz yüze kaldık. Kalp kalbeydik. Ten teneydik. Suratıma uzanıp, parmak uçlarıyla yanaklarımı okşadı. “Bu kirli

sakal... Seni daha da çekici kılıyor.”

Bunun iyi bir şey olduğuna emindim. Harika da olabilirdi. “Daha çekici derken? Kalsın mı yani?”

“Kesinlikle,” dedi muzip bir gülümsemeyle. “Bacaklarımın arasına indiğinde, kirli sakalının beni nasıl hissettireceğini bilseydim jiletlerini saklardım.”

Esprî yapıyordu ama söylemek üzere olduğum şey komik olmayacaktı. Onu ağırlığımla ezmek için, dirseklerime yaslandım ve göz göze olacağımız şekilde suratını tuttum. “Seni seviyorum, Laurelyn Paige Prescott.” Gözleri doldu. Alnımı alnına yasladım, çünkü bunu görmeye dayanamadım. Ağladığını görmeye hiç dayanamıyordum. “Lütfen ağlama, bebeğim.”

Başımı tutup başından uzaklaştırdı. Ona bakmak ve gözyaşlarının suratının iki yanından süzülüşünü izlemek zorunda kaldım. “Bunlar mutluluk gözyaşları, en iyi gözyaşları; çünkü ben de seni seviyorum ve çok mutluyum.” Bana siktir olup gitmemi söylemesi için milyonlarca neden vardı. Muhtemelen, öyle yapmalıydı ama bunu yapmayacağını fark ettim. Bir mucizeydi ama beni hâlâ seviyordu. “Hayatımdaki meleksin, Laurelyn.”

Beni sırtımdan itti ve dudaklarımı dudaklarına yapıştırdı. Yumuşak ve hafif bir biçimde beni öptükten sonra bıraktı. Ama dudakları hâlâ benimkilere davalı olduğundan, kımıldadıklarını hissettim. “Seviş benimle.”

Hâlâ bacaklarının arasındaydım. Bacaklarını kaldırdı ve daha da yaklaşabilmem için açtı. Islaklığına girmeye hazırdım, sertleşmişim ama bir prezervatif kullanıp kullanmamam gerektiğini bilemiyordum. Bunu sorarak o anı da mahvetmek istemiyordum. Açıkçası, onun bana bunu kullanmaya ihtiyacım olduğunu söylemesini istemiyordum. Aramızda hiçbir şey olmadan içinde olmayı, bövlece ölesiye sevdiğim bu kadının hamile kalmasıyla ilgili tüm kontrolü ele geçirmeyi istiyordum.

İçine girmek üzere olduğumu biliyordu. Bana bir prezervatif takmam gerektiğini söylemediği için, iki seçenek vardı: Ya haplarını tekrar almaya başlamıştı veya çoktan bebeğimi taşıyordu.

Aklımda dönüp duran bu düşünceleri anlamış gibi kalçalarını kaldırdı ve penisimin ucunu biraz içine aldı. Kalçalarını hareket ettirince, ihtiyacım olan şevi yapmış oldu. Penisimin geri kalanını o pozisyonda ta derinlikleri ne girebileceğim kadar içine soktum.

Tanrım! Çok güzel bir histi. İçinde olmayı çok özlemiştim.

LaurelynMe sadece bir kere böyle sevişmişim. Onun için neler hissettiğimi henüz bilmiyordum. Ama artık onu sevdiğimi biliyordum. Aklımda buna dair hiçbir şüphe yoktu. "Seni hissedeli çok uzun süre geçti... Çok uzun." içine girip çıkarken, benim için ne anlam ifade ettiğini söylemek için yanıp tutuşuyordum. Ağzım kulağına varana dek boynunu öptüm. "Seni çok seviyorum, Laurelyn. Yemin ederim ki çok seviyorum." Ona bunu söylemediğim zamanları telafi etmek için tekrar tekrar söylemek istiyordum.

Ellerini sırtımdan çekip, parmaklarını saçlarımin arasında gezdirdi. Tırnakları hafifçe kafa derime battı ve tüm bedenimin ürpermesine neden oldu. "Ben de seni seviyorum, Jack Henry. Hem de çok."

Hareketlerimi yavaşlattım, çünkü bunun sonsuza dek sürmesini istiyordum. Ellerini tuttum ve parmaklarımızın sıkıca birbirine kenetlendiği başının üstüne kaldırdım. *O, her şeyim, bir daha gitmesine izin vermeyeceğim.*

Gözlerini açtı ve üstünde hareket ederken gözlerimin içine baktı. İçine girip çıkarken, ne kadar dar olduğunu hissettim. Aklımda hiçbir şüphe kalmadı... İçine bir başka erkek girmemişti. Başka birisi olmadığını söylediğinde ona inanmışım ama onu bu şekilde hissetmek beni daha da tatmin etmişti. Daha fazla zevk de vermişti.

Gelmek üzereyken, içine birkaç kez daha girip çıktım. Ona dışarı çıkmam gerekip gerekmediğini sormadım, istese bunu kendisi de söyleyebilirdi. "Ah, Laurelyn," diye inledim ellerini sıkarken ve son bir kere daha içine girip boşaldım. Bacaklarını belimin etrafına sardı ve bileklerini .sırtımda kavuşturdu. Beni kendisine biraz daha çekmek için bacaklarının gücünü kullandı. Ta ki aramızda hiç boşluk kalmayana dek.

Hımm. İçine boşalmak. Bu da özlediğim bir başka şeydi. Tamamıyla boşalıp doyuma ulaştıktan sonra içinden çıktım. Sırt üstü yattım ve Laurelyn'i göğsüme çektim. Elimi kolunda aşağı yukarı gezdirdim. Hâlâ üşüyordu. Örtüyü alıp üstümüze örttüm.

Başını öperken ve ona sıkıca sarılırken, hâlâ soluklanmaya çalışıyordum. Bu, her zaman olmak istediğim yerdı. Amerikalı sevgilimin kollarında olacağı her yeri istiyordum. "Sana ne hissettiğimi söylememem bir hataydı. Eve gelip de gittiğini gördüğüm günden beri bunu düşünüyorum. Parmaklarımın arasından kayıp gitmene izin verdiğim için ne kadar üzöldüğümü bilemezsin. Ama bir daha olmayacak, çünkü seni asla bırakmayacağım. Asla." Onunla birlikte yaşamak istediğim geleceğē dair en ufak bir fikri bile yoktu. Karım olmasını istediğimi bilmiyordu ama o konuyu o sırada açmaya cesaret edemiyordum. Evlilik konusuyla onu korkutmak istemiyordum. Bana yeteri kadar güvendiğē bir aşamada olamazdı, o yüzden bu konuşmayı bir başka zamana erteledim.

Eli göğsümdeydi ve göğüs ucumu okşuyordu. "Beni sevdiğini anladıysan, neden söyleyemedin?"

"Sana karşı hissettiklerimi reddettim. Kendime ne hissettiğimi bilmediğimi söyledim. O zamanlar, her şey çok karmaşık gibiydi ve bu karmaşık durumdan kaçınmak istedim. Ama bunu ne kadar denediysem de, seni sevmekten kaçınamadım. Beni kendine sırlıslıkla âşık ettin. Sen hayatıma girene dek, hiçbir kadını sevmedim."

Başını göğsümden kaldırıp bana baktı. "Avustralya'ya dönüp beni geri kabul etmen için sana yalvarmak istedim Kendimi zor tuttum. Bende olmaması gerektiğini biliyordum ama beni aramak için kullandığın telefon numarası duruyordu. Sırf yanıt, verecek misin diye kaç kere seni aramayı düşündüğümü bilemezsin. Ama beni reddedeceğinden korktum. Bunu yapsaydın dayanamazdım."

İnanılmazdı! Bunca zamandır birbirimizden sadece bir telefon uzaklığındaydık.

"Gittiğın günden beri, telefonumu her gün yanımda taşıdım. Numaranın sende olduğunu biliyordum, çünkü fotoğraflarımızı kendi telefonuna

aktarmak için kullanmıştın. Telefon numaranı telefon kayıtlarından buldum ve seni aramayı denedim ama çok geç kalmıştım. Telefon numaranı iptal etmiştin.”

“Evet. Telefon şirketimi değiştirip yeni bir numara almam gerekiyordu.”

Bunun ardındaki öyküyü o sırada dinlemeyi istemiyordum. Duyacaklarımdan hoşlanmayacağımı biliyordum ve o anın keyfini çıkarmayı istiyordum. “Arayacağını ve hattın diğer ucunda sesini duyacağımı ummaktan asla vazgeçmedim.”

“Keşke arasaydım. Ne hissettiğini biliyor olsaydım, mutlaka arardım. Kahretsin, oradan hiç ayrılmazdım bile. Tanrım, mektubumu bulduğunda kim bilir kendini ne kadar kötü hissetmişsindir.”

Berbat bir histi... Hayatımın kesinlikle en berbat günüydü.

Aramızda, her ikimizin de yaptığı birçok hata vardı. Onu sevdiğimi söylemem, otomatik olarak hayatının sonuna dek benimle mutlu bir biçimde yaşayacağı anlamına gelmezdi. ‘Ya fikrimi değiştirip karmaşayı istediğime karar vermiş olsaydım? Ya denemek isteseydim?’

Parmağı karnımdaydı ve endişeli olduğunda hep yaptığı gibi sonsuzluk sembolünü çiziyordu. “Daha önceden

düşüğümde, beni yakalamadın.”

Haklıydı. Beni sevdiğini söylemişti ve ben ona sırt çevirmiştim. Ama bunu bir daha asla yapmayacaktım. Asla. “Bu konuda her zaman çok üzgün olacağım, Laurelyn. Hayatında seni yüzüstü bırakmamış tek bir kişi bile olmamış ama ben o kişilerden biri olmayacağım. Bana izin verirsen, yanında olacağıma yemin ederim.”

Laurelyn hayatına giren daha önceki erkekler yüzünden, bir takım güven sorunları yaşıyordu ve bunu benden asla gizlememişti. Anlaşmamız gayet net sınırlar çizdiğinden bu konuda sorun yaşamamıştık ama normal bir ilişki daha farklı olurdu. Bunun bizim için kolay olmayacağını biliyordum ama onunla birlikte olabilmek için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdım.

“Yalan söyleyemem. Bu, yani sen ve ben, ödümü koparıyor.”

Korkmuyor olsaydı endişelenirdim. “Ben de ama ayrı olup mutsuz hissedeceğimize, birlikte korkmamız daha iyi değil mi? Çünkü sensiz çok mutsuz olacağımı biliyorum.” “Haklısın. Son üç aydır senden ayrı kalıp mutsuz olma faslını yaşadım. Çok berbat bir şey. Birlikte ödümüzün kopmasını denemeye hazırım.”

(Şfyaâuzimeu (şşölimv

Laurelyn Prescott

Sırtımı Jack Henry’ye dönüp ona yaslandım. Aradan yeteri kadar süre geçmemişti ama hazır olduğundan benimle yine sevişeceğini biliyordum, ikimiz de hazır olunca, ben de kesinlikle istekli olacaktım.

Elini belime kaydırды ve karnımda yine daireler çizmeye koyuldu. Nedense, o gece karnıma takıntılı davranıyordu. Elimi elinin üstüne koydum. “Karnımdaki piercing’i ne kadar çok sevdiğini yeniden mi keşfediyorsun? Bu gece, elini oradan çekemiyorsun.”

“Dikkatimi verdiğim şey piercing’in değil.”

Hımm... Kulağa ilginç geliyordu. Belki de çoktan ikinci raunda hazırды. Beklediğimden daha çabuktu ama uzun süre ayrı kalmıştık. Dönüp ona iyice sokuldu. “Peki, bu gece seni bu denli büyüleyen şey nedir o zaman?”

Hemen bir şey yapıp yanıt vermedi. “Sen gittikten sonra, doğum kontrol haplarını buldum.”

“Peki.” Onları yatak odasında bir yerde unuttuğumu biliyordum, o yüzden bu konuyu açtığına şaşırmadım. Muhtemelen, kutuyu bulduğunda büyük bir hayal kırıklığına uğramıştı, çünkü bir hamilelikten ne kadar kaçındığını biliyordum.

“Haplarını almadığın sırada, iki gece prezervatif kullanmamıştık. içine boşaldığım için de, üç ayımı hamile olup olmadığını düşünerek geçirdim.”

Saçlarımı yana atıp enseme öptü. “Hamileysen, bana söylemeye çekinme. Ailemin evindeki o yanlış anlaşılardan dolayı yani.” Ağzı kulağımın üstündeydi. Sonra, kulak mememi emdi. “Seni çok seviyorum, yemin ederim ki bebeğimizi de çok severdim.” Bu adamı daha fazla sevemeyeceğimi düşündüğüm anda, bunu söylüyordu ve ona daha da âşık oluyordum.

Karnımdaki eline uzandım ve parmaklarımı onunkilere geçirdim. Sorusuna yanıt vermemi beklerken, elimi sıkı sıkı tuttu. “Hamile değilim.”

Ama o anda keşke olsaydım diye düşünmeme neden olmuştu.

“Eve geri döner dönmez, yeni bir kutuya başlayıp o süreyi telafi ettim.”

Beklediğim gibi derin bir oh çekmedi. Hamile mi olmamı istiyordu? O andan önce, hamilelik konusunun onu çok korkutacağını düşünürdüm ama bebeğimizi de çok seveceğini söylemesi beni başka türlü düşünmeye sevk etmişti.

“Sormak zorundayım, Laurelyn. Bebeğimizin karnında olduğunu ama aptallıklarım yüzünden bana söylemeye çekindiğini düşünmek beni deli etti.”

“Büyük bir ihtimalle sana söylemeye korkardım.” *Tanrım, kimi kandırıyorum? Bebeğini taşıdığımı söylemek beni dehşet içinde bırakırdı.* “Sırf bil diye söylüyorum, migrenlerim yüzünden artık haplarımı almıyorum. Yakın gelecekte çocuk sahibi olmayacağımı düşündüğüm için bir spiral taktırdım ”

“Hamile olsaydın, benim için sorun olmazdı. Doğruyu söylüyorum. Seni seviyorum, bebeğimizi de severdim.”

Bu adamın onu ne kadar arzulamamı sağladığı ht'ini her daim şaşırtıyordu. Bedenimdeki elleri miydi, yoksa taşımadığım bebeğimizi seveceğini söylemesi miydi bilemiyordum ama ikisinden birisi onu tüm varlığımla istememe neden oluyordu.

Ne yaptığımı fark ettiğimde, apış aramı çoktan ona sürtmeye başlamıştım ve ne kadar setleştğini hissetmiştim. *Evet, buna tekrar hazır olmasına yetecek kadar süre geçti.* Elini karnımdan bacaklarımın arasına kaydırды ve ag2mı ensemdе hissettim.

Elini bacaklarımın arasında tuttu ve belimden aşağıda bulunan tüm sinirleri uyarana dek oramı okşadı. Bedenimin neye ihtiyaç duyduğunu gayet iyi hatırladığına emindim, çünkü en hassas bölgemde daireler çiziyordu.

Kalçalarımı eline doğru hareket ettirince, iki parmağını içime soktu, başparmağıyla beni doruk noktama ulaştıran bölgemi, etrafını yavaş yavaş okşamaya başladı. Parmakları daha da derine girince, dünyayı sarsan kasılmaları hissetmeye başladım. O müthiş his sertçe ve hızla geliyordu, çünkü bu işi çok iyi yapıyordu. Sanırım boşalmak üzere olduğumu anlamıştı, çünkü parmakları yavaşladı ama daha fazla baskı uygulayınca, kendimi daha da kaybettim. Giderek artan o zevk hissini her yerimde hissediyordum. Bacaklarımın arasında, aşağısında hissediyordum: bacaklarımın sertleşmesini sağlıyor, parmaklanma kadar inip kıvırmama neden oluyordu. O anda, Jack Henry tüm kontrolümü ele geçirmişti. Bundan büyük bir zevk aldığını hissettim ve kendimi tamamıyla ona bıraktım.

Orgazmımın sonuna gelince, bedenine yaslanıp eridiğimi hissettim. “Vay canına. Bu da bir başka güzel hatırlatıcıydı.”

"Henüz işimin kesinlikle bitmediğini biliyorsun, bebeğim.

Tabii ki bitmemişti. Mağara adamım asla yorulmazdı. “Güzel.”

Elleri nazıkçe bedenimde gidip gelirken, ensemi öpmeye koyuldu. Ama... Daha fazlasını istiyordum. Ona dokunabilmek için başımı çevirdim ve yanağımı öptü. “Jack Henry, benimle seviştin ya? Çok güzeldi ama birbirimizi en son üç ay önce gördük ve beni çok sıkı becermeni istiyorum.”

Kulağında boğuk gülüşünü duydum. “Bebeğim, bunu bana hatırlatmana gerek bile yok.” Ellerimi alıp başımın üstüne kaldırdı ve kalçasıyla beni yüzüstü yatağa itti. “Yüzüstü.”

Yüzüstü. Bunu söyleyiş şekli çok seksiydi. Bayılmışım. Arkadan... En sevdiği pozisyonlardan biriydi ve bunda çok iyiydi. O yüzden, harika olacağını biliyordum.

Onunla birlikte diğer tarafa kaydım. Ellerimi başımın üstünde tutuyordu. Beni yatakta yukarı çekti ve ellerimi yatak başlığına dayadı. Kulak mememi hafifçe ısırp *‘Ne yaparsan yap, kollarını bükme,’ diye fısıldadı.

‘‘Nasıl istersen.’’ O anda, bu adam bana ne söylerse yapabilirdim.

Dizleri kalçalarımın iki tarafındaydı ve dizlerimi birbirine bastırıyordu. Her zaman yaptığı şey değildi. Kalçalarımı tutarken, arkama dayandığını hissettim. İçime boşaldığından, hâlâ ıslaktım; o yüzden, doğru açıyı bulup içime kolaylıkla girdi.

Tanrım... Bu, çok farklıydı. Daha önce bunu hiç yapmamıştık.

Bu pozisyonda yapmayı beklemiyordum, çünkü bacaklarımı aralamak yerine birbirine bastırıyordu ama harika bir histi. Kalçalarımı yatağa doğru bastırdı ve içime her girdiğinde beni yatağa doğru itti. Neden kullarımın yukarıda olmasını istediğini anlamıştım. Başımı yatağa çarpabileceğimi ve ona karşı güç sarf etmediğim takdirde, başımın acıyacağını biliyordu.

»Jack Henry verdiği talimatı gayet güzel yerine getiriyordu. Ona beni bir sıkı becermesini söylemişim ve beni hayal kırıklığına uğratmıyordu. Asla uğratmazdı.

Bedenini benimkine yanaştırdığında, sırtımda ılık tenini hissettim. Kulağımda kesik nefesini hissettim. Hareketleri daha yavaştı ama hâlâ sert ve derindi. Bunun ne demek olduğunu biliyordum; boşalmasına az kalmıştı. İsmimi söylemesini bekledim. Ama söylemedi. Bunun yerine, kulağıma ‘‘Ahh, seni becermeye bayılıyorum/’’ diye inledi. Son bir kez sertçe içime girdi.

Bu sözlerin bir arada söylenmemesi gerekiyordu ya da duymayı o denli sevmem gerekiyordu ama Jack Henry bundan bile keyif almamı sağlıyordu.

Özlediğini söylediği omzumdaki o çilleri öperken, bir yandan da soluklanmaya çalışıyordu. Başımı çevirip ona baktım. “Ben de seni *becermeyi* seviyorum,” dedim.

Omuzlarımın arasını öperken güldü. İçimden çıkıp, sırtıma öpücükler kondurarak aşağı ilerledi. Tenim ürperirken, içgüdüsel bir hareketle sırtımı gerdim. Ağzı sırtımın alt kısmına kadar indi ve dilinin o bayıldığı gamzede gezindiğini hissettim. Bazen, bu sırt fetişi tuhaf olabiliyordu ama itiraf etmem gerekiyordu ki, ıslak dilini tenimde hissetmeye bayılıyordum. “Seni *becermeyi* bitirdikten sonra, bu minik tuzlu alanının tadını alamadığım için çok zor anlar yaşadım.”

“Çok tuhafısın.” Bu tuhaf takıntısının bir ismi olup olmadığını merak ettim.

“Biliyorum ama buna bayılıyorsun.” Ağzı popoma kaydı ve oyuncu bir tavırla popomu ısırdı.

“Beni tatlı tatlı yalayan ve popomu ısırın tuhaf bir adamsın,” diye güldüm ona dönerken.

O da benimle birlikte döndü ve başımı göğsüne yasladı. Bacağını üstüne attım; elini kalçalarımın gezdiren popoma getirdi ve sıktı. “Doğru. Kesinlikle, bunları yaptığı onaylanmış tuhaf bir adamım. Ama bunlar sadece bu tatlı popo için geçerli, bebeğim.”

Sadece benimki için ha?

Müthiş bir mutluluk hissettim ama Jack Henry nin ne kadar tutkulu olduğunu biliyordum ve son üç aydır başka kadınlarla birlikte olup olmadığını düşünmeden edemiyordum. Bana Charlie’yle birlikte olup olmadığını soru-muştu. Yani, benim de ona başka kadınlarla birlikte olup olmadığını sorma hakkım var mıydı?

Tabii ki bunu sormaya hakkım vardı ama bana olumlu yanıt verirse bununla başa çıkabilir miydim? Bilemiyordum. Bunu bilmemek işkence gibiydi ama bana bir başka kadınla yaklaştığını söylerse de acı çekeceğimi biliyordum. O yanıtı kaldırıp kaldıramayacağımdan emin olmadığım, dönüşü olmayan o soruyu sorup sormamam gerektiğini düşündüm.

Bilmem gerekiyordu. “Bana Charlie’yle birlikte olup olmadığım sormuştun. Şimdi de ben sana ayı soruyu soracağım. Başka kadınlar oldu mu?”

Güldü ama sanırım bunu komik bulduğu için gülmemişti. “Bebeğim, ben sana tek bir erkekle birlikte olup olmadığını sordum, sense bana başkaları olup olmadığını soruyorsun. Çoğul konuşuyorsun, birden fazla kişiyi ima ediyorsun.”

“Ya da birçok kişiyi.”

Popoma bir şaplak attı ve beni kendisine çekerken sıktı. “Bebeğim, penisim sadece Bayan Falmer’la ve beş kız kardeşiyle tanıştı.”

Yatağına hiçbir kadının girmediğini söylememişi. “Hana yanıt ver. Son üç aydır başka kadınlar oldu mu yani?”

Popoma şaplak attığı yeri ovuşturdu. “Senden beri bir başka kadının içine girmedim.”

Hayatımda hiç o kadar rahatladığımı hissetmemiştim. “Güzel. Bundan sonra da öyle olsun.”

Jack McLachlan

Ona bir başka kadının içine girmediğimi söylerken, dürüst davranıyordum ama her şeyi söylemiyordum. Bir başka kadın olmuştu ve onunla birlikte olmaya çok yaklaşmışım. Onu beceremediğim doğrudu ama yine de onunla aramda geçenlerin Laurelyn için bir şey ifade edeceğini biliyordum. Bir aşamada ona bundan söz etmeliydim ama doğru zaman değildi. O anda, onu kollarımda tutmak ve kaybettiğimiz zamanı telafi etmek istiyordum.

Parmaklarımı hafifçe ileri geri sırtında gezdiriyordum ki, başını göğsümden kaldırdı. Sanırım, gerçeği gözlerimde arıyordu. “Sana inanıyorum.”

Bana gülümsediğini görünce, kendimi daha da kötü hissettim. Bana öylece, hemen inanmıştı. Bencil herifin tekiydim, çünkü erkek gibi davranıp tamamıyla dürüst olacağıma, onunla bu kusursuz zamanı geçirmeyi istiyordum.

Başını tekrar göğsüme yasladı ve buna sevindim. Hu humuı derinliklerine bakmasını istemedim. Ona yalan söylediğimi anlayacağından korktum.

Avucunu göğsüme koydu ve hafifçe daireler çizmeyi* koyuldu. “Bana Avustralya’da herkesin nasıl olduğunu anlat.”

Annemin Sydney’de sabahın köründe evime nasıl hışımla girdiğı ve ilişkimizle ilgili gerçekleri itiraf edişimden sonra beni nasıl çantasıyla patakladığını anlatmakla başladım. Laurelyn yatakta aniden doğruldu ve dönüp bana baktı. “Annen anlaşmamızı biliyor mu yani?”

"Evet, bu konuda bana çok kızdı.”

Eliyle gözlerini kapatıp dudağını büktü. "Aman Tanrım. Margaret sana ismini söylemeden üç ay boyunca yatağını paylaştığım için dünyanın en büyük sırtuğı olduğunu düşünüyor olmalı.”

“Annem kesinlikle öyle düşünmüyor. Seni seviyor.” Elini gözlerinden çekti. "Onun yerinde olsam, kendimle ilgili öyle düşünürdüm.”

"Ama seninle ilgili olarak hiç de öyle düşünmüyor.” Sonra diyeceklerimi desem mi diye düşündüm ama tepkisini görmek için yine de söylemeye karar verdim. “Seni geri götürmemi ve gelini yapmamı istiyor.” *Eminim ki annem Laurelyrii önce gelini yapıp sonra geri götürmeme de onay verir.*

Durup dururken onunla evlenmek istediğimi söylemedim. Bunu isteyen kişinin ben olduğunu bile söylemedim ama istiyordum. Gerçekten de istiyordum. Laurelyn’in suratında büyük bir şok ifadesi belirdi. Onunla evlenmek gibi bir şeyle uzaktan yakından ilgili bir şey söyleyeceğimi beklemiyordu.

Kendime onu korkutmaktan korktuğum için evlilikle ilgili bir şey söylemeyeceğimi söyledim ama bakışlarında korkudan eser yoktu. Tamamıyla farklı ve bana umut veren bir ifade belirmişti. Beni kocası olarak kabul edebileceğine dair bir umut vermişti.

Yine dikkatle suratıma bakıyordu. Sanırım, aklımdan geçenleri anlamaya çalışıyordu, uygun bir yanıt verebil-mek için. “Şey... Margaret’m benimle

ilgili büyük planları var sanırım.”

Bu, tam da Laurelyn'in söyleyeceği bir şeydi. Bana yanıt vermeden yanıt veriyordu ve bu tavrın onun kendini koruma mekanizması olduğunu biliyordum. Korktuğu için öyle davranıyordu; o yüzden, ilk adımı atmaya ona borçluydum. Bu kadını seviyordum ve benim yapmama ihtiyaç duyuyorsa, o adımı atabilirdim.

Bir zamanlar bana ruhunu ve kalbini açabiliyordu. Bunu yine yapabilmesini sağlamalıydım.

“Laurelyn, sana âşık olmayı beklemiyordum ama oldum... Tüm benliğimle âşık oldum.” Bana yazdığı mektuptaki sözleri kullandığımı fark edince, suratında kocaman bir gülümseme belirdi. “Son üç ayı, *serisiz ne hissettiğimi* öğrenerek geçirdim ve her dakikasından nefret ettim. Bunu bir daha asla yapmak istemiyorum.” Elini tutup parmaklarımı parmaklarına geçirdim. Evlilik teklif etmiyordum, çünkü o anın unutulmaz olmasını istiyordum. Ama ona, yakın bir tarihte onunla evlenmeyi ne kadar çok istediğimi söylemek istiyordum. Böylece, geleceğimizi konuşmaya başlayabilir, işler yürüsün diye ne tür fedakârlıklar yapabileceğimizi planlayabilirdik. “Ben...” diye lafa başladım ama cep telefonum çalınca gerisini tamamlayamadım. Margaret McLachlan'm telefon me indisiydi. Zamanlaması daha kötü olamazdı ve neyi engellediğini bilse çok üzülürdü.

“Gecenin bu saatinde seni kim arıyor olabilir?” Annemin telefonuna yanıt vermek istemiyordum, çünkü o anın bölünmesini istemiyordum; ama Laurelyn'in sesindeki şüpheyi duyunca, başka seçeneğim olmadığını fark ettim. Annemin telefonuna yanıt vermeli, Laurelyn'i rahat ettirmeliydim. Şüphelerin ilişkimizde yeri yoktu.

“Annem. Sydney'yle Nashville arasındaki zaman farkını unutup duruyor.” Ama beni aramasının ardındaki asıl nedeni biliyordum. O gece, Laurelyn olduğunu düşündüğüm kadınla ilgili büyük bir ipucunu araştıracağımı biliyordu. Her şeyin yolunda olup olmadığını görmek için arıyordu.

Çırlıçıplak yataktan kalkıp telefonumu aldım. Laurelyn de beni izlemek için tek dirseğine yaslanıp doğruldu. “Bu, çok özlediğim bir manzara.”

“Sana özlediğin başka şeyler de göstereceğim,” diye güldüm Margaret McLachlan’ın telefonuna yanıt, vermeden. “Selam anne.”

Annem derhal konuya girdi. “Orada geç olduğunu biliyorum ama dayanamadım. Onu bulup bulmadığını bilmem gerek.”

“Evet, anne. Şu anda yanımda.”

Margaret küçük bir çocuk gibi cıyakladı. “Ah, ne harika bir haber. Ben de bunu duymayı umuyordum. İşler umduğun gibi gidiyor mu bari?”

Margaret aslında bana doğrudan kaybettiğimiz zamanı telafi edip etmediğimizi soruyordu. “Gidiyordu.”

“Bir şeyi mi böldüm?”

“Aslında, böldün.”

“Oğlum, telefona yanıt vermek için *yaptığın şeyi* yarıda bıraktıysan, bunu yeteri kadar iyi yapmıyorsun demektir. Onun yanma git ve daha iyisini yap. Bir dahaki sefere telefona da yanıt verme.”

Kahretsin. Anneme yakalanmıştım. “Bunu duymamış olacağım, anne. *Yaptığımız şeyi* bitirince, seni geri ararız.” “Lütfen arayın, çünkü her şeyi bilmek istiyorum.” Bunu unutabilirdi işte. “Seni seviyorum oğlum. Seninle gurur duyuyorum. Onunla şimdi konuşmayayım ama lütfen Laurelyn’e ne kadar mutlu olduğumu ve onu çok özlediğimi söyle.”

“Tamam, ben de seni seviyorum.”

Telefonu kapatıp, sessize aldıktan sonra koltuğa fırlattım. Bu ufak gürültücü aletten o gece daha fazla ses çıkmasını istemiyordum.

Yatağa geri dönüp, Laurelyn’in yanma uzandım. Derhal bana sokulup başını göğsüme yasladı ve koluyla bacağını üstüme attı. “Margaret mutludur herhalde?”

“Evet. Aylardır ilk kez yaptığım bir şeye memnun oldu. Sana ne kadar mutlu olduğunu ve seni çok özlediğini söylememi istedi.” Laurelyn’i

bulmanın ilk başta düşündüğümüz kadar kolay olmadığını anladığımızda aklını yitireceğini sanmıştım.

“Ben de onu özledim. Bu kadar kolay mutlu olduğuna da sevindim.”

Kolay bir tartışmalı bir sözcüktü. “*Kolay kolay* memnun olduğunu pek söyleyemem aslında. Beni gırtlaklama-masının tek nedeni, Em’in yine hamile olmasıyla aklının yeteri kadar meşgul olması bence.”

Bebeklerden her söz ettiğinde olduğu gibi birden suratı aydınlandı. “Ayyy, Emma ve Evan’ın üçüncü çocukları olacak demek. Ne zaman?”

“Eylül ortasına kadar vakit var ama Emma nm hep bir erken doğum sorunu vardı ve yaklaşık olarak altı hafta önce doğum yapar. O yüzden, Ağustos’ta bir ara olacağını tahmin ediyoruz.”

“Bana artık çocuk yapmayacaklarını söylemişti,” dedi gülerek.

“Öyleydi ama bir kaza oldu " Bunu söylet- söylnu*/, hata yaptığımı fark ettim, çünkü Laurvlyn do planlanmamış bir çocuktü.

“O halde, bu bebekle aramda çok ortak yön var.” Kendimi bok gibi hissettim. “Özür dilerim. Kaza kötü bir sözcük tercihiydi. Sürpriz oldu ama şu anda her ikisi de çok mutlu.”

Suratı derhal yeniden aydınlandı. “Oğlan mı olacak?” “Bize öyle dediler.”

“İki kız ve bir oğlan. Kulağa mükemmel bir aile gibi geliyor.”

Bana en az iki çocuk istediğini söylediğini hatırladım. "Üç iyi bir sayı mı sence?”

“Evet, bence kulağa harika geliyor.”

Hinim. Üç. Birkaç ay önce, bir çocukla bile kendimi hayal edemiyordum. Artık üç çocuk fikrine kendimi alıştırmayı gerekiyordu. Ama bunu yapabilirdim ve Laurelyn için yapacaktım. Üç çocuk istiyorsa, o kadar çocuğu olacaktı.

Avlardır çektiğim en güzel uykudan uyandım. En iyi uykuydu, çünkü sevdiğim yanımdaydı. Bir panik hissiyle uyanıp yatakta onu aradıktan sonra yanımın boş olduğunu görmemiştim. Hatta o ana dek kesintisiz uyumuştum.

Laurelyn bedenime öylesine dolanmıştı ki, kendimi bir çapraz kafes gibi hissediyordum. Bu da bir ilkti, çünkü Laurelyn uyurken dokunulmaktan hoşlanmazdı. Hep kendi alanında uyumak için ısrarcı davranırdı. Tercihen de yüzüstü yatar. Örtüyü sırtını açık bırakacak şekilde üstüne örterdi.

Hiç kıpırdamadan yattığım halde, adeta beynimin uyandığım hissetmiş ve gözlerini kırpıştırarak açmıştı. Karamel renkli gözlerinin bana baktığını görünce, ne 'tiraima yayılan gülümsemeyi engelleyebilirdim. ne de kahverengi saçlarının tepesine bir öpücük kondurmadan edebildim. “Günaydın.”

“Şey, evet... Gerçekten de aydınlık bir gün. Bana banyoda bir saniye verirsen daha da iyi olacak.”

Dudaklarımdan hafifçe öptü; kalkıp banyoya gireceğini sandım ama öyle yapmadı. Bunun yerine, çenemi okşadı. “Sabahları kirli sakallarım suratımda hissetmeyi özledim ama bu eskisinden de iyi.”

Sabahları erkenden yaptığımız yaramazlıkları hatırlayıp ona yapmak istediğime hazır hale gelmem için bu sözleri duymam yetti. “Banyoda çok oyalanma, yoksa peşinden gelirim.”

Bakışlarında bir şey vardı. Sanki bana meydan okuyor, bir şey yapmaya cesaretim var mı diye bakıyordu. “Yapamazsın.”

Elini kavrayıp penisimin etrafına sardım; böylece, onun için ne kadar sertleştiğimi hissedebilirdi. “O tatlı poponu derhal buraya getirmezsene, iki dakika içinde içeri dalacağımdan emin olabilirsiniz.”

“O halde, belki de yataktan çıkmadan bu konuda bir şeyler yapmalıyım.”

Kayıp üstüme çıktı. Boynumu öperken, kulağımda ılık nefesini hissettim. “Dudaklarımdan ensenin tam burasında olmasından hoşlanıyor musun?”

“Evet.” Hoşlanıyordum, çünkü diliyle o hassas noktayı nasıl bulacağını çok iyi biliyordu.

“Güzel. Benim de hoşuma gidiyor.”

Bedenimde ağır ağır dolaştı ve ağzı karnımın tam ortasında durdu. Göbek deliğimin altındaki tüylere gelene dek tırnaklarını göbeğimde gezdirdi. “Dilimin burada olması hoşuna gidiyor mu?”

“Evet,” dedim dişlerimi sıkarak, çünkü tırnakları Ka

sıklarımın her iki yanındaki o gıdıklandığım bölgeye inmişti. Dilini karnıma dayadı ve yukarı doğru tek bir ağır hareketle gezdirdi. Sonra, tırnaklarını daha da aşağı indirdi. “Ama şu anda ağzımın tam olarak burada olmasını istemiyorsun, değil mi?”

“Hayır.” Dudaklarının olmasını en çok istediğim yer kesinlikle orası değildi.

Penisimi tutup, *buraya gel* der gibi çenesinin altına sürttüm. “Bebeğim, dudaklarının bunun etrafında olması için can atıyorum.”

“Lütfen, ölme. Ölürsen, bundan keyif alamazsın,” dedi. Aşağı doğru inerken, suratında muzip bir gülümseme belirdi.

Dilini penisimin ucunda hissedince, bedenim elimde olmadan ürperdi. Sanırım, ayrı kaldığımız sürede ıslak dilini hissetmeye karşı daha da hassas hale gelmiştim. “Bebeğim, çok güzel ”

Perdeler sıkı sıkı çekilmişti ama birleştikleri yerde küçük bir aralık kalmıştı. Günişığı biraz içeri sızıyordu. İçeri sızan ışık Laurelyn’i ve yaptıklarını görebilmeme iyi kötü yetiyordu. Ama çok değil.

Saçları öne düşmüştü ve görüşümü engelliyordu; bu yüzden, uzanıp kahverengi saçlarını başının arkasında atkuyruğu biçiminde tuttum. *Hımm. Ne kadar güzel bir manzara.*

Tek elimle saçlarını tuttum ve diğer elimle ensesine masaj yaparken, penisimde ancak ağızdan bir direk dansı olarak tanımlanabilecek şeyi

yapmaya devam etti. İşte, sevgilim böyleydi. Bedeni ileri geri gidiyor, bir direkte dans ediyormuş gibi seksi bir biçimde kıvrılıyordu. Ağzı da aynı şeyi penisimde yapıyordu.

“Bunu yaptığında ne kadar seksi görüldüğüne dair en ufak bir fikrin yok.” Bakışlarını bana çevirdi. O noktada bittim. Kendimi bıraktım. “Boşalmak üzereyim,” diye uyardım onu belki ağzına boşalmamı istemiyordur diye. Ama her zamanki gibi devam etti. “Siktir,” dedim boşalırken. “Bunu harika yapıyorsun.”

İşi bitince, bedenimde yukarı kaydı ve abartılı bir tavırla dudaklarını yaladı. Sormadan edemedim. “Hâlâ tavuk gibi mi tadı?”

“Bilmiyorum. Sen söyle.” Gülüp beni dudaklarımdan öpmeye koyuldu. Sonra, durup geri çekildi. “Ne düşünüyorsun?”

“Hımm. Sanırım, birinci sınıf aşçılıkla pişirilmiş tavuk diyeceğim.”

“Çok komik... Bana kurutulmuş et gibi gelmişti.” “Heyyy!”

“Dalga geçiyorum,” dedi eğilip dudaklarıma kısa bir öpücük kondurarak. “Hemen dönerim.”

Ellerimi başımın arkasına yaslayıp, yataktan kalkan Laurelyn’in muhteşem çıplak bedeninin her karışını izledim. Bu dünyalar güzeli kadını sevdiğim, o da beni sevdiği için nasıl o kadar şanslı olduğumu bilemiyordum. Böylesine güzel bir şeyin mümkün olabileceğini hiç düşünmemiştim.

Tam bu muhteşem hissin keyfini çıkarırken, telefonuma ait olmayan bir ses duydum ve Laurelyn’in telefonunun çaldığını düşündüm. Saat sabahın altısıydı ve şimdi de ben onu sabahın bu saatinde kimin arıyor olabileceğini merak ediyordum.

İtiraf etmeliyim ki, telefonunu şifonyerden alıp kim olduğuna bakmak ve ne diyeceğini duymak için dayanılmaz bir istek hissettim ama bunu yapmadım. Yatağa geri geldiğinde telefonuna bakmasını söyleyecektim. Hiç tered-

telefonunu aldı Mesajı okurken, alt dudağını ısırđı K î »-inin karışık olduğu zamanlarda öyle yaptığını *h jiii.a ^irr*».

“Charheden " Harika. Sevdığım kadınla arama girme->^r. bir başka <-rkek. "Otobüsün dokuz yerine sekizde hakket edeceğini söylüyor."

Birden. yatakta aramızda kocaman bir engel oluştu. Her ikimiz *de hareket edecek olan otobüsün* onu benden jzakl^ra götüreceğini biliyorduk. Onca zaman sonra nihayet birlikteydik, birbirimizi ne kadar çok sevdiğimizi ;>.ra: etmiştik ama henüz tartışmaya fırsat bulamadığımız bazı sorunlar vardı. Tamamıyla farklı hayatlar yaşıyorduk. aramızda çok mesafe vardı ve tüm bunların ara-rinciaki yerimi düşünüyordum.

Ama *ke^ın* olarak bildiğim tek bir şey vardı. ‘Seni daha yer.ı buldum ve henüz gitmene hazır değilim/”

Telefonunu yatağa fırlattı. “Ben de gitmeyi istemiyorum ama bai-ka bir seçeneğim yok. Bu gece, Austin’de bir *konser: ra iz* var ve grup bana güveniyor.”

B^r çözüm bulmak için kafa patlatmaya koyuldum. Ge-çiti o ie olsa bir **ey bulmaya*, çalıktım. "Onlarla birlikte gitmene gerek yok Nereye gitmen gerekiyorsa, bizi götürebilecek bir limuzinim ve şoförüm var.”

Tereddüt b; ie etmedi. “Tamam ama her şeyim otobüste. *(t,yhiUihanb ihtiyacım var*. O yüzden, otobüs gitmeden oraya gidip gelmem gerek ^w

Tab*j A i-.tin Dallas'tan ne kadar uzakta?”

Şey. Muhtemelen, üç »aat.iık bir yol,” dedi.

Konser kaçta banlıyor?”

“Sek r/de olmalı “ Telefonunu alıp teyit etti. “Evet. Saat **y*v.,zde*

Kafamdan j>ir fie&ap yaptım 'On dort naat **onra*, bir

konsere çıkman gerek ve oraya varman arabayU uç sürüyor. Hazırlanman bir «ast sürse, bir saat önceden 4e orada olman gerekiyorsa... Otobüse gidip

gelmek için vs-rım saat harcasan. bu ote] süitinden ayrılmamız için daha en azından yedi saatimiz var demektir.”

Beni öpmek için eğilirken gülümsedi. “Bu kocaman yataklı, deva boyutlarda bir küveti ve kocaman bir duşu olan süitte yedi saat ne yapabiliriz acaba?”

Onu üstüme çektim. “Kaybettiğimiz zamanı telafi edeceğiz ama yedi saat bunun için hiç yeterli olmayacağından, konserinden sonra devam ederiz.*

“Aklıma yapmak istediğim başka hiçbir şey gelmiyor ” “Odaya yemek sipariş edeyim de geldiğinde kahvaltı edelim. Her zamanki şeyleri mi istersin⁰ Bir omlet ve portakal suyu mu?”

Suratındaki memnuniyet ifadesi en sevdiği kahvaltı türünü hatırladığıma sevindiğim gösteriyordu. "Evet. Her zamanki gibi olsun. Ama henüz Bayan Porcelii'nin yaptığı omletler kadar güzelini yemedim.”

“Benimle Avustralya’ya dönene dek de yiyemeyeceksin." İşte... Bir ara halletmemiz gereken en büyük sorun buydu. Ama o sırada değil.

Hemen konuyu değiştirdim. Gelecekle ilgili planlarımızı konuşmaya fırsat bulamadan, bu dediğime takılmasını istemedim. “O otobüse ne kadar çabuk gidersen, o ka-dar çabuk dönersin. Böylece, yedi saatlik maratonumuza da hemen başlayabiliriz.”

“O halde, acele etsem iyi olacak.’*

^{}n C'jfJitûri (fi^alünv

Laurelyn Prescott

Yedi Saat. Mümkün olamaz sanıyordum ve muhtemelen bir başka erkekle olmazdı ama kimi kandırıyordum? Söz konusu olan Jack Henry’ydi. Bu adam kesinlikle bir seks makinesiydi. Hımm, şanslıydım doğrusu.

Çılgınlıktı. Yedi saatlik bir seks maratonundan sonra, bir limuzinin arkasında Austin’e doğru gidiyorduk ve ona karşı hissettiğim açlık önceki

gece asansörle odasına çıkarken hissettiğimden az değildi. Bu adam sırf nefes alarak bile onu arzulamamı sağlıyordu.

Sohbet ederek dikkatimi bu konudan uzaklaştırmaya çalıştım. “Bu sabah, otobüsten eşyalarımı almaya gittiğimde Addison aradı. Ona bizimle, yani ikimizle ilgili her şeyi anlattım. Bunca zamandır ondan gizlediğim için pek mutlu olmadı.” Mutlu olmadığını söylemek verdiği tepkiyi gerçekten de hafif gösteriyordu. Resmen öfkeden çıldırmıştı.

“O, en yakın arkadaşın. Üzülmeseydi endişelenirdim.”

“Zacle birlikte Wagga Wagga’da. Bunu biliyor muydun?”

Başını hızla çevirip bana baktı. “Addison Donavon VVagga VVagga’dadiye güldü. “Sanırım, Jim’in onu bunca zamandır ABD’de bulamamasının nedeni bu. İnanılmaz. O süre boyunca aynı kasabadaydık demek ki.” Aklından bir şeyler geçiyor gibiydi. “Neredeyse ölecektim ama sen gittikten sonra Benin dairesine gidip bana seninle ilgili bilgi vermesi için yalvardım. Tüm bu ayrıntıları bana söylememek çok hoşuna gitti.”

“Ben’in salak gibi davrandığına üzüldüm.”

“Sorun değil,” diye güldü “Onu tekrar görme şansım oldu. Avalon’da bir staj için başvuru yapmış. Bu sefer, ben ona büyük bir keyifle siktir olup gitmesini söyledim. Elinde özgeçmişiyle ofisime girip beni gördüğünde, suratındaki ifadeyi görmeliydin. İnanılmazdı.”

“Altına yapmıştır eminim. Zac’i işe almalısın. Addison bana onun henüz staj yapacak bir yer bulamadığını söyledi. Okul döneminin ortasında mezun oldukları için, diğer pozisyonların hepsi önceden mezun olanlar tarafından kapılmış.”

“Öyle istiyorsan, bunu yaparım.” Elimi tutuyor, başparmağıyla elimin üstünü okşuyordu. “Benden ne istersen yaparım.” Parmağının ağır ağır tenimde hareket edişini izledim ve aklıma buna çok benzer bir hareketi nerede yaptığı geldi. Bunu düşününce de kolumda ileri geri gezinen kıvılcımlar bacak aramın tam ortasına doğru ilerledi. Bacaklarımı birbirine bastırıp oturduğum yerde kıpırdandım ve onu giderek daha fazla istememe

yol açan o hissi gidermeye çalıştım ama işe yaramadı. Bunu çözmenin tek bir yolu vardı.

Bitter, s weet'in "Don't Forget to Breathe" isimli şarkısının tatlı ve baştan çıkarıcı melodisini duyunca, onu daha da fazla istedim. Jack Henry giderek artan hıuursu/lupu mu fark etmişti. "Bebeğim, iyi misin? Şoförün durmasını ister misin?"

Şu anıa tuvalete gitmem gerekmiyor. Bütün gün seviştikten sonra hâlâ onu arzuladığımı söylemeye utandım. Bu, normal bir durum olamazdı. Çatlak bir sesle yanıt vermeden önce yutkunup hafifçe öksürdüm, "iyiyim." Kıpırdamadan oturmaya çalıştım ama sanki bir yerim kaşınıyormuş ve kaçırmazsam çıldıracakmışım gibi hissediyordum.

Elimi bırakıp beni rahatlatmak için bacağıma koydu. Bunun bir ateşe benzin dökmekten farksız olacağının farkında değildi. "O kadar huzursuzsun ki iki saniye bile kıpırdamadan duramıyorsun. Benim yüzümden canın acıyorsa üzgünüm."

Bacaklarımın arası biraz sızlıyordu ama o anda hissettiğim şeyi kesinlikle etkilemiyordu. "Hayır, acımıyor." Şoförle bizi ayıran bölmeye baktım. "Bizi göremez, değil mi?" Jack Henry durumu anlamıştı sanırım. "Hayır, aradaki bölme kapalıyken göremez," dedi sırtarak.

"Duyamaz da değil mi?"

Suratındaki ifaden, ne yapmak istediğimi kesinlikle anladığına emindim. "Çığlık atmazsan duyamaz."

"Bana çığlık attırdığın oldu." Onu havaya sokmaya çalışıyordum ve ikimiz de bunun farkındaydık.

"Sırf istediğin oydu diye yaptım."

Elimi bacağına koyup, blucininin altındaki kaslarını okşamaya başladım. "Doğru. Her zaman istediğim şey o." Başımı ona yaklaştırıp dudaklarımı kulağının altına, yanağına dayadım ve onu çılgına çeviren o bölgeyi Öptüm. Elim bacağına gezdirmeye devam ederken, çoktan sertleştiğini hissettim.

Dudaklarımı daha yukarı götürüp kulağının üstünde durdum ve “Giysilerimi tamamıyla çıkaracağım ve işim bittiğinde, boşalmamı sağlayana dek beni becermeni istiyorum.”

“Nasıl istersen.”

Parmağımı alt dudağında gezdirdim. “Aferin, uslu çocuk.”

Müziğin sesini açtım ve saçlarımı serbest bırakmak için tokamı çıkardım. Saçlarım geriye düşerken başımı salladım ve saçlarım kabarttım. O geceki konser için toplamıştım ama o anda bunu düşünecek durumda değildim.

“Saçların çok güzel.” Saçlarımı tutmak için eğildi ve ondan geri çekilirken gülümsedim. Giysilerimi çıkarırken bana dokunursa, gösteri falan olmazdı. “Arka koltuk striptizcisine dokunmak yok.”

“Arka koltuk striptizcisi ha?”

Blucin ceketimi çıkardım ve fildişi renkli kolsuz bluzumun düğmelerini açmaya koyuldum. Açılan her düğme çıplak tenimi biraz daha ortaya çıkardı. Beni izledi. Onu heyecanlandırmak ve bluzumun yumuşak pamuklu kumaşının altında onu bekleyen şeye hazırlanması için bunu onu çılgına çevirecek kadar ağır ağır yaptım.

Sutyenimin ve külotumun sıradan beyaz dantelli bir takım olduğuna pişman olmuştum ama turnedeyken seksi iç çamaşırlarına ihtiyacım olabileceği hiç aklıma gelmemişti. Kasabadan kasabaya giderken, aklımdan geçen son şey seks yapacağımdı; o yüzden, bu takımı bile yanıma aldığım için şanslıydım.

Kendime hemen bir hatırlatma yaptım: En kısa zamanda, gidip iç çamaşırı al.

Gömleğimi omuzlarımdan geri atıp limuzinin zeminine bırakırken, bana dokunamayacağı kadar uzakta durdum. Eteğimin ve külotumun lastik beline uzandım ve her ikisini de ayaklarıma, çizimelerimin bileklerine kadar indirerek aşağı çektim, ikisini de teker teker çıkardım, aonra da yerde giderek kaban giysi öbeğimin üstüne bıraktım.

“Çizmelerini çıkarma. Üstüme çıktığında ayaklarında görmek istiyorum.”

Sutyenimin kopçasına uzanırken, neyi ima ettiği dikkatimden kaçmadı. “Nasıl istersen.” Üstümde bir tek, beni istediği gibi çizmelerim kalmıştı. Koltukta ona sokulurken, emniyet kemerini çözdü ve koltuğun ortasında benimle buluşmak için yana kayd.

Bacağımı kaldırıp üstüne oturmak için diğer tarafına attım. Çıplak popomu tuttu ve beni giderek sertleşen penisine doğru çekti. Boynumu, daha sonra da göğüslerimi öpmeden Önce bacaklarımın arasına sürdü.

“Fantezilerimi kimse senin gibi gerçekleştiremez.”

Ellerini tutup göğüslerimin üstüne koydum. “Yaptığım her şey gerçek,” dedim gömleğinin düğmelerini çözerken. Gömleğinin ön kısmı açılınca, ellerimi içine sokup parmaklarımın altında sertleşen göğüs uçlarına elledim.

Karnımda ereksiyonunu hissettim ve penisini tuttum. “Az sonra, seni çok iyi hissettireceğim.” Dizlerimin üstüne kalkıp, penisinin ucunu bacaklarımın arasına getirdim. Heyecanla nefesini tuttu. Serbest elimle dudaklarına dokundum. “Nefes almayı unutma.”

Parmaklarımda ılık nefesini hissettim. Parmaklarımı ağzına alıp emmeye başladı ve onu içime alırken aniden nefesini içine çektiğini hissettim. “Ahh... Saatlerdir yaptığımız onca şeyden sonra nasıl bu kadar dar olabildiğini anlayamıyorum.”

Dizlerimin üstüne kalktım. Tam içimden çıkmak üzereyken, tekrar oturdum. “Bedenlerimiz kusursuz biçimde birbirine karışıyor.”

“Çünkü birbirimize aidiz. Her zaman.”

Her zaman. Jack Henry’den duymaya alışık olduğum bir sözcük değildi; en azından, ilişkimizle ilgili olarak değildi ama bunu duymaya bayılmışımdı. Bu erkeği daha da fazla istiyordum; o eski deyimimin doğru olduğuna karar verdim. Beyin, bir kadının en büyük seks organıydı, çünkü o minnacık sözcükleri söylemesi bile bedenimde müthiş fırtınalar estirmeye yetmişti.

Ellerimi arabanın tavanına dayayıp, içime daha da girebilsin diye geriye yaslandım. Ne kadar derinlere gitse de yetmiyor gibiydi. Hareketlerime aynı şekilde karşılık verirken, parmaklarının bacaklarımın arasındaki en hassas noktamda gezindiğini, beni tatlı tatlı okşadığını hissettim. Tüm duygular birikti ve içimin derinliklerindeki kasların beni zevk dalgalarına boğarak kasıldığını hissettim.

Boşaldığımda, henüz o noktaya varmamıştı. Ona ihtiyaç duyduğu şeyi verebilmek için daha hızlı hareket etmeye koyuldum. Kollarını kollarımın altında kavuşturdu ve ellerini omuzlarıma dayadı. Kendimi her aşağı ittiğimde, kalçalarını kaldırırken elleriyle beni aşağı çekti, içimde kasıldığını ve benim gibi boşaldığını hissetmem uzun sürmedi.

Her ikimiz de boşaldıktan sonra kıpırdamadım, çünkü bunlar en sevdiğim anlardı. İkimizin de nerede başlayıp bittiğine dair kesin sınırların olmayacağı bir biçimde Jack Henry'nin içimde olduğu anlardı. O anlarda, konuşmazdık ve birbirimize sarılırdık. Ona kendimi en yakın hissettiğim zamanlar bunlardı.

Kollarını etrafıma doladı ve suratının yan tarafını göğüslerimin arasına yaslayabileceği kadar beni kendisine çekti. "Kalbin çılgınlar gibi atıyor."

"Yaptığımız şeyden sonra övle atmalı. Turnedeyken dans direğimde çalışmadığım için, beni formda tutmak üzere benimle birlikte gittiğim her yere gelmelisin."

"Avalon'dnki direğin seni özledi. Ben de özledim." "Avalon'ı özledim. Kendimi evimde hissediyordum." Başını göğsümden kaldırıp bana baktı. "Bir yere gitmedi. Avalon yine evin olabilir. Benimle birlikte."

Ne diyordu? "Seninle geri dönmemi mi istiyorsun?" "Hayatına yeniden girdiğimden beri daha bir gün bile olmadığının farkındayım ama hayatta en çok istediğim şey benimle birlikte Avustralya'da olman."

iki yöne doğru çekiliyor muşum gibi hissettim. Bu adam kalbi indeydi ve kalbim her şeyi bırakıp o saniyede onunla birlikte Avustralya'ya giden bir uçağa atlamak istiyordu. Ama bir başka tarafım daha vardı ve müzik kariyerim için harcadığım sekiz senelik çalışmalarımı bana hatırlatmak için

avazı çıktığı kadar bağıyordu. En sonunda başarıya ulaşmışım ve bunun bedeli çok büyük olmuştu. Henüz kariyerimi geride bırakmaya hazır değildim.

Ama Jack Henry'nin hayatımdan çekip gitmesine de hazır değildim. Ona Avustralya'ya onunla birlikte gidemeyeceğimi söylersem onu yine kaybedeceğimden korkuyordum. Bunu ikinci kere atlatabileceğimden emin değildim.

Sanırım, içimde kopan fırtınaları fark etti ve iki parmağını dudaklarıma dayadı. “Henüz bir şey söyleme. Şu anda bir karar vermeni istemiyorum. Dokuz bin mil uzağa gitmenin hayatın için ne anlama geleceğini düşünecek zamana ihtiyacın var. Sırf şimdiki zaman için değil, bundan sonraki seneler için de.”

Önceki gece, bana benden bir daha asla ayrı kalmak istemediğini söylemişti. O günse, birbirimize ait olduğumuzu söylüyordu. *Her zaman.* Evleneceğimizi ima ediyor gibiydi ama bümü açık açık söylemiyordu.

“Önümüzdeki dört hafta boyunca üzüm bağlarında olmayacağım şekilde işlerimi ayarladım. Bu süreyi gerçekten de bundan sonra ne yapacağımızı düşünmek için kullanmayı istiyorum.”

Birlikte geçireceğimiz koskoca bir ay. Zamanımı geçirmek için bundan daha iyi bir yol düşünemiyordum. “Tabii. Bu dört hafta boyunca her dakikamı seninle geçirmek istiyorum.”

“Güzel. Ben de bunu diyeceğini umuyordum.”

Alnını göğsüme dayadı. “Birkaç hafta boyunca, ilişkimizle ilgili çok şey konuşacağız ama bunları ben başlatmayacağım. Konuşmaya hazır olmanı bekleyeceğim.” Koyu renkli saçlarını öptüm. “Bana karşı bu kadar sabırlı davrandığın için teşekkür ederim.”

“Sana geleceğimi üç aydır biliyordum. Sense bunu bir gündür biliyorsun. Buraya gelişimin beklenmedik olduğunu ve durup dururken ortaya çıkışımla ilgili olmayan planlar yaptığını biliyorum.”

“Jack Henry.” Ellerimi başının iki yanına dayadım ve suratını görebilmek için başını kaldırdım. “Gelişin beklenmedik oldu ama bundan başka bir şey isteyemezdim. Sen mağara adamım... Hayatımda yaşadığım en güzel sürprizsin.”

Jack McLachlan

Şoför hızlı gitmiş olmalıydı, çünkü limuzin oraya varmamız gereken saatten çok önce otelin önünde durmuştu ve Laurelyn hâlâ cırılçıplaktı. Telaşla giysilerini ve iç çamaşırlarını yerden aldı ve bir küfür savurdu. “Kahretsin. Çoktan geldik ve üstümde bir tek şey bile yok.” Aynalı camdaki aksine baktı. “Resmen birisi beni bir güzel becermiş ve sıırıslıkam bırakmış gibi gözüküyorum.” Dayanamadım. “Birisi seni bir güzel becerdi. Dahası, epeyi ıslaktın doğrusu.”

“Hiç komik değil. Gruptakiler bana şöyle bir bakınca neler yaptığımı anlayacaklar.”

Anlamaları bana göre sorun değildi. “Umarım anlarlar. En azından, Charlie denen o herif senden uzak durur.” “Charlie seni ne kadar çok sevdiğimi biliyor ve mutlu olduğumu gördüğüne seviniyor... Onunla aramda asla bir şey geçemeyecek olsa bile. O, öyle bir adam işte. O yüzden, lütfen ona zorluk çıkarma. O, kesinlikle Ben gibi birisi değil.” “Merak etme. Mağara adamına dönüşüp seni rezil etmeyeceğim.” Edebilirdim. Göğsümü yumruklamayabilir, Laurelyn’i saçlarından sürüklemeyebilirdim ama herhangi bir yanlış anlaşılma olmasın diye kadınıımı sahiplenecektim.

“Teşekkür ederim.”

Aynadaki aksine tekrar baktı ve saçlarını düzeltmeye çalıştı. “Kahretsin. Umduğumuzdan erken varmış olmamız iyi oldu, çünkü üstümü başımı baştan düzeltmem gerek.” “Bebeğim, çok güzel gözüküyorsun.”

“Bu durum seni memnun ediyor, değil mi? Kirli sakallarının makyajımı dağıtması ve saçlarımın arka koltukta yuvarlanmışım gibi gözükmesi seni mutlu ediyor.”

Onu tatlı bir tavırla koltuğa itip üstüne uzandım. Göz göze kaldık. “Çok haklısın. Ta buraya kadar seni becerdiğimi ve spermlerimin hâlâ içinde olduğunu bilmelerini istiyorum. Böylece, sana yaklaşmaya bile çalışmazlar” Elimi eteğinin altına sokup bacaklarının arasını okşadım. Spermlerimin külotuna aktığı ıslak noktayı hissettim. “Bedeninin bu bölgesiyle ilgili sana ne söylediğimi hatırlıyor musun?”

“Evet.”

“Söyle.” Unutmadığını kanıtladığını duymak istiyordum.

“Orama başka kimse dokunamaz.”

Bunu söylemesine bayılıyordum. “Neden kimse sana böyle dokunamaz?”

“Çünkü sadece sana aidim.” Bu sözleri zorla ona söy-letmişim.

Külotunu yana çekip, bir parmağımı içine soktum. “Yani, burası bana ait.”

Gülümseyerek gözlerini devirdi. Onu bu denli sahiplenmemden hoşlandığını anladım. “Bazen çok kaba olabiliyorsun.”

“Ama pis laflarıma ve davranışlarıma bayılıyorsun ” Abartılı bir biçimde ofladı. “Evet, bayılıyorum. İşte... İtiraf ettim. Mutlu oldun mu?”

Ne kadar mutlu olduğumu bilemezdi. “Evet. Çok.”

“Güzel. Şimdi, bırak da kalkayım. Konsere hazırlanmam gerek.”

Dudaklarına minik bir öpücük kondurdum. “Pekâlâ, hanımefendi.”

Orası Laurelyn’le grubunun önceki akşam konser verdiği mekândan farklıydı. Eski bir tiyatro binasını andırıyordu ve oturma yerleri bir at nalı biçiminde dizilmişti. Ayakta duracak yer de sahnenin tam önündeki açıklık bir alandan ibaretti. Alan hızla dolmaya başladığından, sahneye en yakın ilk sırada bir yer buldum. Böylece, kalabalıkla boğuşmadan konseri izleyebilecektim.

Konserin başlama vakti gelmişti. Southern Ophelia'yı dinlemek için ne kadar çok insanın geldiğini görünce şaşırdım. Bu insanlar sevgilimi dinlemeye gelmişlerdi. O anda, onun ne kadar yükseldiğini fark ettim. Bir yıldız olma yolunda ilerlemiyordu; çoktan bir yıldız olmuştu.

Bu durumun beni hayatında hangi noktaya koyduğundan emin değildim. Orada onu bekleyen bir şey olmadığında, beni sevmesinin ve Avustralya'da kalma fikrini değerlendirmesinin çok daha kolay olduğunu biliyordum ama artık şartlar değişmişti. Tüm bunlara sahipti... Onu güvenen bir grubun ve hayranların dâhil olduğu bir kariyeri vardı.

Laurelyn ve diğer grup üyeleri performanslarına başladıklarında, ayaktaki dinleyicileri izledim ve bir şeyi gayet açık bir biçimde gördüm: Tüm bunlar gelecekte sahip olacağı şöhretin sadece ufak bir parçasıydı ve bunu görmek ödümü koparıyordu. Bu hayatın parıltısını ve şaşaasını sevip beni sonunda bana tercih edecek diye dehşete kapıl-

h

dım. Laurelyn'in hak ettiği başarıyı tatmasını istiyordum, çünkü onu seviyordum ama bunun birlikte geçiremeyeceğimiz bir hayata mal olmasını istemiyordum.

O gece, Charlie ondan uzak duruyor gibiydi. Birlikte şarkı söylerken, gözleriyle onu becermiyordu. Sanırım, mesajı almıştı. Ama bunu yapmayı denediği için herifi suçlayamazdım. Laurelyn kaçırılacak bir kız değildi.

Son şarkı olduğunu düşündüğüm şarkıyı da söyledikten sonra, erkekler sahneden çıktılar ve Laurelyn spot ışığının altındaki tabureye oturdu. Martin gitarında birkaç akor çalarken bana bakıp göz kırptı ve mikrofona eğildi. "Bu şarkıyı hayatımın oldukça karanlık bir döneminde yazdım. Sevdığım adamdan yeni ayrılmıştım ve birbirimizi bir daha asla göremeyeceğimizi sanıyordum. Hayatıma geri dönseydi, ona neler söylerdim diye düşünüp yazdığım bir şarkı. Eh, sonunda geri döndü. Bu şarkı onun için. İsmi 'Loved by You.'"

Kaderin bir araya getirdiği,

Birer yabancıydık ikimiz.

Kumların üstünde beni aşıp geçen Güçlü bir dalgaydın sen.

Kıyının güvenli kollarından Beni kendine çektin.

İstediğimi düşündüğüm şey Giderek daha fazlası oldu.

Artık sadece senin beni istemeni istiyorum.

Sadece senin bana ihtiyaç duymam istiyorum.

Kalbim senin tarafından sevilme için yalvarıyor.

En sert dalgalarda bile Mutlulukla sende boğuldum.

Fırtınanın sakinliğinde,

Sana olan aşkım büyüdü.

Ama şimdi beni

Bırakmayı tercih ediyorsun.

Hissettiğim acıyı belli etmemek

Her gün daha da zorlaşıyor.

Çünkü sadece senin beni istemeni istiyorum,

Sadece senin bana ihtiyaç duymam istiyorum.

Kalbim senin tarafından sevilme için yalvarıyor.

Kalbim ağır ağır

Bizi kendi yollarımıza yaklaştıracak

Günleri sayıyor.

Hayatıma nasıl devam edeceğimi düşünüyorum,

Çünkü her şarkımın nedeni sensin.

Çünkü sadece senin beni istemeni istiyorum,

Sadece senin bana ihtiyaç duymanı istiyorum.

Kalbim senin tarafından sevilme için yalvarıyor.

Laurelyn şarkısını bitirdi ve dudaklarını oynatıp bana “Seni seviyorum,” dedi. Sonra, parmaklarını öptü ve bana uzattı. Çok çocukça bir hareketti ama öpücüğünü yakalamış gibi yapmamı ve dudaklarıma götürmemi engellemedi. Salak gibi gözüküyordum ama ne diyebilirim ki? Aşk insana aptalca şeyler yaptırır ve havada bir öpücük yakalamak da kesinlikle aptalcaydı.

“Adamım, az önce sana gerçekten de bir öpücük mü yolladı?”

Konser boyunca bir kere olsun yanımda oturan adama bakmamıştım, ona dönüp. “Evet, öyle yaptı. Şimdi, gerçek bir öpücük alacağım,” dedim.

Adamın bakışlarından çok şaşırdığı anlaşılıyordu. Laurelyn’e baktıklarında büyük bir yıldız gördüklerine daha da çok inandım. “Vay canına. Southern Ophelia’nın solisti kız arkadaşın mı? Harika bir şey olmalı.”

Laurelyn’in bana ifade ettiği şeylere kıyasla, *kız arkadaş* lafı hafif kalıyordu. “O. kız arkadaşından da öte.” “Süper. Ona harika bir konser olduğunu söyle.”

Onunla daha sonradan buluşmamı söylediği yere gittim. Laurelyn söz verdi gibi beni bekliyordu. Onu kendime çekip yanağına Öptüm. “Bebeğim, beni kendine hayran etmeye devam ediyorsun.”

“Hoşuna gitti mi?”

Benim için söylediği şarkıdan söz ettiğini düşündüm. “Hoşuma gitmek mi? Tanrım... Bayıldım.”

“Senin için yazdığımı biliyorsun. Her sözcüğü doğru.” “Biliyorum. Sen de senin için aynı şeyleri hissediyorum. Ne kadar olduğunu gösterebilmem için odamıza gidelim.”

Bunun olmayacağını gösterir gibi suratını buruşturdu. “Her konserden sonra, grup bir araya gelip performansı tartışır. Charlie’nin odasına gitmem gerek. Ama en fazla on beş dakikadan fazla sürmez. Benimle gelir misin? Çocuklarla tanışmanı istiyorum.”

Yok artık, Charlie’nin odasına gitmeyi falan istemiyordum tabii ama bundan da öte, Laurelyn’in bensiz gitmesini istemiyordum. “Tabii, gelmemi istiyorsan.”

Laurelyn’in son üç aydır en yakın olduğu üç erkekle tanışacağım odaya yaklaşırken testosteron seviyemin artmaya başladığını hissettim. İçlerinden birinin ona karşı bir şeyler hissettiğini bilmek de, adama Laurelyn’in bana ait olduğunu ve ona sahip olmayacağını anlatmaya dair mağara adamımsı içgüdüsel eğilimlerimi yatıştırmıyordu.

Laurelyn içeri girmeden önce durdu ve elleriyle suratımı kavradı. “Gerginsin ama öyle hissetmene gerek yok. Bu adamlar benim için erkek kardeşten farksız.”

Sanırım, bir kız kardeşim olduğunu ve onu asla ötüvki

gece gördüğüm gibi öpmeyi düşünmediğimi unutuyordu. “Beni geren sadece biri. Seni öptüğünü gördüğüm kişi.” Suratımı okşayarak ellerini çeneme kadar indirdi. Parmaklarını kirli sakalımın üstünde gezdirdi. “Artık bu konuyu kapatmalısın.”*

Söylemesi kolaydı. “Senden uzak durduğu sürece, onunla iyi anlaşabilirim.”

“Bunu çoktan yaptı. O yüzden, sorun çıkmayacaktır. Tamam mı?”

Elleriyle başımı ben istemeden aşağı yukarı oynattı. ““Tamam, Laurelyn, Charlie’yle ilgili bir sorun olmayacak’ de.” “Tamam, Laurelyn, Charlie’yle ilgili bir sorun olmayacak.” Ellerini suratımdan çekince “Ellerini senden uzak tuttuğu sürece,” dedim.

Gözlerini devirip başını salladı. “Haydi. İÇeri girip şu işi bitirelim de bir tehdit falan olmadığını kendin gör.” Grup üyeleri Charlie’nin odasına girdiğimizde oturmuş sohbet ediyorlardı ama hepsi Laurelyn’le birlikte olduğumu görünce dikkat kesildiler. “Selam, millet. Bu, Jack. Onu size kendim tanıştırmak istedim, çünkü önümüzdeki birkaç hafta boyunca onu sık sık göreceksiniz.”

Menajerleri Randy kendini tanıştıran ilk kişi oldu. Sonra, PJ ve Ryan kendilerini tanıttılar. Charlie en sona kaldı. İlk başlarda, bunu beni tepeden tırnağa süzdüğü için yaptığını sandım ama sonra ayağa kalktı ve elini uzattığında bana meydan okuduğunu hissetmedim. “Laurelyn bana senden çok söz etti. En sonunda tanıştığımıza sevindim.” Gerzek gibi davranmaya niyetli olsaydım, bu sözlerini başka bir yere çekerdim. Laurelyn’in benden söz etmesi onu bir sırdaş olarak gördüğünü veya uzun süredir ortalıkta olmadım için *en sonunda* dediğini düşünebilirdim. Ama böyle davranmasının nedeni ikisi de değildi. Gözlerime bakıyor, erkek erkeğe karşılıklı duruyorduk. Bana hiç Benden aldığım elektriği hissettirmedi.

“Ben de seninle tanıştığımıza sevindim, dostum.” “Kızımız bu gece çok iyiydi, değil mi?”

Bu, şaşırtıcıydı işte... Charlie’nin Laurelynden *kızımız* diye, sanki bir parçası ona aitmiş gibi söz etmiş olması beni hiç kızdırmadı. Ben’in suratıma baka baka öyle demesi beni çıldırtırdı. “Evet. Gerçekten de müthişti.”

Vaktin nasıl geçtiğini anlamadık ve orada on beş dakikadan daha uzun süre kaldık. Ama bunu umursamadım, çünkü grup üyelerinin hepsi de gayet iyi adamlardı. Oradan çıkmak için can atacağımı düşünmüştüm ama hem vakit geç olduğu, hem de yorulduğu için Laurelyn benden önce gitmek için dil dökmeye başladı.

Ancak oradan çıktığımızda, odamızın, yani Laurelyn’in odasının yandaki oda olduğunu fark ettim. O ana dek hiçbir şeyi sorun etmemiştim ama bu işten hoşlanmamıştı m. Laurelyn kapı kartını kilitten geçirdi ve kilitteki yeşil ışık yandı. “Bu, onlardan biriyle yan yana kalacağımız son sefer olacak.”

Tam odaya girerken, Laurelyn “Bize her gittiğimiz yerde yan yana odalar veriyorlar,” dedi. “Odayı paylaşmadığımız sürece neden sorun olsun ki?”

Kapı kapandı ve onu omuzlarıma alıp yatağa taşıdım. Oyuncu bir tavırla yatağa bıraktım. “Çünkü yumuşak ve sessiz bir şekilde seks yapmıyoruz. Sert ve gürültülüyüz.” “Bizi seks yaparken duyarlarsa diye beni utandırmak istemiyorsun yani?”

Aslında, aklımdan geçen şey utanma hissi değildi. “Şöyle söyleyeyim: hiçbirisinin bizim yan odada seks yaparken çıkardığımız sesleri duyup mastürbasyon yapma-sını istemiyorum.”

Kaşlarını çattı. “İğrenç ”

“Aynen. Çıkardığın sesleri duyarlarsa, seni bir daha seks yaparken çıkardığın sesler olmadan gözlerinin önüne getiremezler. Onlara bu kadar yakın kalmamamız gerektiğini söylediğimde beni ciddiye al o yüzden.”

Gömleğimi pantolonumdan çıkarırken ve düğmeme uzanırken, Laurelyn telaşla çantasını yatağa bıraktı. “Bir dakika. Aklıma bir fikir geldi.” Çantasından telefonunu çıkardı. “Bunun için doğru müziği çalmamız gerek.” Bir şarkı çalmaya başladı ve suratında hınzır bir gülümseme belirdi. “Bana az sonra yapacakların için Saving Abel’ın Addicted şarkısı kusursuz.”

“Sana ne yapacağım peki?”

Yatağın başlığına doğru gitti ve sırtını başlığa yasladı. “Ben seni izlerken, bana striptiz yapacaksın.”

Benim ona striptiz yapmam ilişkimizde yeniydi. “Öyle mi?”

“Evet... Striptiz. Sen her istediğinde, bunu senin için yaptım. İstemediğin çok kere de yaptım. Şimdi ben istiyorum, sen yapacaksın.”

Benim için bir daha striptiz yapmasını istiyorsam, ona kesinlikle hayır dememeliydim. O yüzden, gömleğimin düğmelerini açarken, şarkıyla dans etmeye başladım. “Paraları hazırlaşan iyi olacak, bebeğim.”

Laurelyn Prescott

Benim için dans edeceğini hiç ummamıştım. En azından, tartışmadan kabul edeceğini düşünmemiştim. Hemen, belki biraz fazla kolayca kabul etmesine de şaşırmıştım ama umurumda değildi. Dans ederken çok seksi gözüküyordu... Cidden, çok ateşliydi.

Sırtını bana döndü ve müzikle kusursuz bir uyum içinde hareket edişini, beyaz düğmeli gömleğini çıkarıp omzunun üzerinden geriye atışını izledim. Gömlek bacaklarıma düşünce, alıp kokladım. Tıpkı onun gibi, leziz kokuyordu.

Kalçasını şarkının temposuyla birlikte öne doğru savururken, ellerini ensesinde kavuşturdu. Arkadan görebildiğim tek şey, güzel poposunun hareketleriydi. Bacaklarımin arasında olduğunda nasıl görüneceğini hayal etmeye koyuldum.

Bana doğru döndü ve avuçlarını göğsüne koydu. Kalçalarını müzikle birlikte çevirirken, ellerini aşağıya kaydırды. Elleri pantolonunun arasına kaydı ve penisini sürtüp dayamak için kullanmaya koyuldu.

“Ahh, çok hoşuma gitti.”

Güldü ve “Bunu bacaklarının arasında yaptığımda daha çok hoşuna gidecek,” dedi.

Bu vaadi sözünü ettiği yeri alev alev bir istekle yaktı. “Bunu yaparken benim için dudağını ısır.” Muzip bir ifadeyle sırtı ama dediğimi yaptı. “Hımm, çok seksi ama sanırım artık o pantolonu çıkarma vakti geldi. Bir striptizci olarak fazla giyiniksin.”

“Peki, hanımefendi,” dedi. Sonra, fermuarına uzandı. “Sizin için her şeyi yaparım.”

Ayaklarını savurup ayakkabılarını çıkardı, sonra da iç çamaşırını çıkarmadan pantolonunu indirdi. Sanırım, birini ilk kez diğeri olmadan aşağı inerken görüyordum ama onu çılgınlar gibi istemem için bu kadar baştan çıkarma ve uzatma yetti. O ana dek, bunda gayet başarılıydı.

Üstünde bir tek iç çamaşırıyla kalınca, ne kadar havaya girdiğinin kanıtını gördüm. Bunu fark ettiğimi görünce, sırtıp çamaşırını sertleşmiş penisinin üstünden aşağı çekti ve ayağıyla pantolonunun yanına fırlattı. Ellerini başının arkasına koyup, kalçalarını müzikle birlikte çevirdi ve dudaklarını ısırđı. “Burada fazla giyinik olan bir tek ben değılim.”

“Haklısın galiba.” Dizlerimin üstüne kalkıp, elbisemi başımın üstünden çekerek çıkardım. Yatakta üstümde bir tek pembe renkli, dantelli sutyenimle ve aynı renk külotumla dizlerimin üstünde kalmıştım. “Daha iyi mi?” “Yavaş yavaş oluyor.”

Ellerimi sırtıma götürüp sutyenimi çözdüm. Askıların omuzlarından aşağı kaymasını sağladım ama ön tarafını ellerimle tuttum. Geri kalanının düşmesini beklerken, Jack Henry nin gözleri parıldadı. Göğüslerimi hapsoldukları yerden nihayet çıkarana dek, her hareketimi dikkatle izledi.

“Sana hiç göğüslerinin ne kadar güzel olduğunu söylemiş miydim?”

Yatağın ucuna sürünürken başımı salladım. “Hayır.”

Bana ulaşabileceğı mesafeye geldiğimde, göğüslerimi avuçladı ve başparmaklarıyla göğüs uçları ovuşturdu. “Her açıdan kusursuzlar. Her şeyin öyle.”

Beni kendisine biraz daha çekip boynumun omuzlarımla birleştiğı yeri öptü. “Kusursuz değılim.”

Dudaklarını aşağı indirdi ve tam göğüs uçlarımı ağzına almak üzereyken bana baktı. “Benim için öylesin.” Parmaklarımı gür saçlarının arasında gezdirirken, dilinin göğüs ucumun etrafında daireler çizdiğini hissettim. Eliyle diğeri göğsümü okşarken, başparmağı dilinin hareketlerini tekrar etti. Başımı geriye attım ve ağzına biraz daha yaklaştığımda ağzımdan bir inleme yükseldi.

Avucunu göğsümden çekti ve ellerinin kalçalarıma gittiğini, külotumun lastik belini aşağıya çektiğini hissettim. Dizlerimi teker teker kaldırdım. O da pembe dantelli külotu baldırlarımdan aşağı çekip ayaklarımdan çıkardı. Külotu yere fırlattıktan sonra, kollarımı omuzlarına doladım. Jack Henry

beni yataktan kaldırdı. Bacaklarımı beline sardım ama beni hemen sırt üstü yatağa yatırdı ve kendisi yatağın yanında ayakta kaldı. Ayaklarımı kaldırıp dizlerimi boynuna doladı. Ne yapmak üzere olduğunu biliyordum ama asla o şekilde yapmamıştı. Bu işin nasıl gideceğini heyecanla bekliyordum.

Elini dümdüz karnıma dayamıştı; sonra, yukarı, göğüslerime doğru ilerledi. Ilık nefesinin ritmini bacaklarımın arasında hissettim. Her yanıma dalgalar yaydı ve heyecanla inlemek gibi bir tepki vermeden edemedim. "Birisi ona neler yapacağını anladı ve biraz heyecanlanıyor galiba."

Heyecan hafif bir ifade kalırdı. Hissettiğim şeyi çaresizlik olarak tanımlamak daha doğru olurdu. "Dudakları nı bana değdirmezsen çığlık atacağım."

Bunu yapmazsam çığlık atacağım diyorsun. Ama ya-parsam da atacağını söylüyorsun," diye dalga geçti. Dilini bacaklarımın arasından ağırca yukarı doğru kaydırırken gözlerini gözlerimden ayırmadı. Dudaklarını yalayıp "Her zaman çok tatlı," dedi. "Belinin alt kısmındaki bu şekeri çok seviyorum."

Tanrım. Pis konuşma modundaydı. Yani, daha çabuk boşa 1 m a m ı sa ğlavaca k tı.

"O pis ağzını tatlandırmak için bir şeye ihtiyacın var." "Kaba konuşmamdan hoşlanıyorsun... Özellikle de bunu yaptığımda." Ağzını bacaklarımın arasına dayadı ve en istediğim yerde beni emdiğini hissettim. Beni yalıyor, emiyor, yoğun ve ilahi bir hazla baş başa bırakıyordu. Her seferinde boşalmama ramak kalıyordu ama bunu hissedip yavaşlıyordu. Bir rüya âleminde halat çekme oyunu oynuyorduk adeta. Hayatta deneyimlediğim en harika şeylerden biriydi. Ama bir yandan da sinir bozucuydu, çünkü boşalmama izin vermiyordu.

"Ahh... Ahhh... Bunu kasten yapıyorsun."

"Neyi kasten yapıyorum?" dedi çok masummuş ve neden söz ettiğimi bilmiyormuş gibi.

“Ne yaptığını biliyorsun. Boşalmamı engelliyorsun.” Bana baktı.
“Boşalmaya hazır mısın yani?”

“Evet,” dedim alçak sesle; sesim fısıltı gibi çıktı. Artık dayanamıyordum.

“O halde, söyle... Pis konuşan birisinden diğerine, boşalmanı sağlamam için ne yapmam gerektiğini söyle, ben de yapayım.”

istediğini alabilmek için, orgazmımı rehin tutuyordu. “Pis konuşmama bayılıyorsun. Seni havaya sokuyor, değil mi?” “Evet, buna bayılıyorum. Özellikle de sana ne yapmamı istediğini söylediğinde çıldırıyorum.”

Pekâlâ. Bana karşı dürüst davrandığından, bunu yapmalıydım. Hoşuna giden bir şeydi ve memnun olmasını istiyordum. Ona ne istediğimi söyleyerek ben de memnun olacaktım. Böylece, elimi bacaklarımın arasına götürüp kendime dokundum. “Sarsılarak boşaldığım için tek yapabildiğim şey çığlık atmak olana dek buramı emmeni istiyorum.”

“Çok seksiydi, bebeğim. Seni uçurmak üzereyim/’ Başına uzanıp suratını kendime çektim. “O zaman, beni ağzınla becer ve bana çığlık attırana dek durma.” Bunu söylediğime inanamadım. Emirlerime uyup ağzını orama götürdüğünü hissedene dek inanamadım ama o anda emin oldum. “Ahh... Ahh... Ah, işte bu çok güzel ama parmaklarını da kullan. İçime girip çıktıklarını hissetmek istiyorum.” Önce bir, sonra iki parmağını içime sokup çıkarmaya başladı. Bacaklarımın tam arasında kan toplanacağı kadar sert emiyordu ve boşalmaya o kadar yaklaştım ki, gözlerim geriye kaymış olabilirdi. Saçlarını kavradım ve biraz çektim. “Ah... Ah... Tanrım!” Bacaklarımın arasını bir Dyson süpürgesi gibi emerken çığlık attım.

Tüm bedenim gerildi ve içimde o kasılmaları hissettim. Ah, Jack Henry’nin neden olduğu o kasılmaları nasıl da özlemiştim. Hiçbir şey bununla kıyasla namazdı. Tüm benliğimle onu aşacak bir şey aramış ve başarılı olamamıştım.

Jack Henry bacaklarımı omuzlarından indirirken, kaslarım gevşedi.
“Kahretsin, bebeğim. Bu kattaki, aşağıdaki ve yukarıdaki herkes boşaldığını duydu.”

“Bunu umursayamayacak kadar mutluyum” dedim yatağın kenarından geriye çekilirken. Onu da beraberim de götürmek için ensesinden tuttum; bedenim bedenimde

hissetmeden bir saniye bile geçirmeyi istemiyordum.

Sırtım şilteye çarptığında, sertçe üstüme düştü. “Pardon,” diye özür diledi ben poposuna uzanırken. Poposuna şaplak indirip sıktım ve onu hızla bacaklarımın arasına ittirdim. “Sana ne oldu böyle?”

Bacaklarımın arasını onunkine sürtmeye başladım. “Yine hayatıma ve içime girdin.”

“Bebeğim, dikkat etmezsen bugüne dek benden gizli gizli yatakta hep pis konuştuğunu düşünmeye başlayacağım.”

“Belki de bugüne de gizli kalmıştı ama artık bunu açık açık yapıyorum.” Elimi sıkıca penisinin etrafına doladım ve aşağı yukarı oynatmaya koyuldum. “Şimdi, hazır konu boşalmaktan açılmışken...”

“Ahh, çok hoşuma gitti.”

Onu o kadar çok içimde istiyordum ki titriyordum. Ereksiyonunu içime sokabilmek için, ıslak aralığında aşağı yukarı dolaştırdım. “Haydi, Jack Henry. Becer beni. Lütfen.”

Hiçbir uyarıda bulunmadan içime girdi ve bu ani hareket nefesimi kesti, içimde sert ve hızlı bir biçimde hareket etmesini istiyordum. İçime girip çıkışını ayarladıktan sonra, bacaklarımı beline doladım. Sonra, onu daha da derinlere girmeye teşvik ettim. “Bu gece, seni doyuma ulaştırmak çok zor,” dedi içimden çıkıp yatağın yanma dikilerek. Ayak bileklerimi kavrayıp beni durduğu yere çekti. “Az önce yaptığım şey ikimiz için de yeterli olmayacaktı. Diğer yöne dön ki seni doğru bir biçimde becerebileyim.” Ayaklarım yere değene dek yatağın kenarına kaydım. Arkamı döndüm ve eğilip suratımı yatığa gömdüm. Bana yine çılglık attıracağını biliyordum. Kalçalarımı kavradı ve penisini içime sokmadan önce sıkıp kendisine çekti.

Boy farkımızı kapatmak için parmak uçlarıma yükseldim. “İşte böyle, tam orası. Aynen böyle.”

Yastığımı tutup ısırđım. Jack Henry içime daha sert bir biçimde girip çıkmaya başlamıştı ama boşalmaya yaklaştığını anlayabiliyordum. Bedenini artık çok iyi tanıyordum. Sonlara doğru alacağı zevki uzatmak istermiş gibi her zaman yavaşlardı. Ama boşalma isteği her zaman bunun önüne geçerdi. Bu sefer de öyle oldu. İçime son bir kez daha sertçe girdi ve ismimi haykırdı.

Dışlerini sıkıp ismimi haykırmasına bayılıyordum. “Penisim hâlâ içindeyken böyle eğilmen ne kadar seksi bilemezsin.”

“Sırtıma ‘Çok şanlısın’ yazan bir dövme yaptırmayı düşünüyorum.”

İçimden çıktı ve sırtımı öptü. Sonra, diliyle yaladı. “Oraya mürekkep yok. Asla! Benim için her şeyi mahvedersin.”

Sırtımı çok sevdiğini biliyordum ama gerçekten de orama bir dövme yaptırmamı istemez miydi? “Sahiden mi?” “Ciddiyim.” Sesi sertti. “Sakın bunu düşünme bile, yoksa yine mağara adamı kesilirim.”

“Az önce, öyle davrandığını sanıyordum.”

“Farklı bir mağara adamlığından söz ediyorum, bebeğim.” Eliyle yaladığı gamzemi okşadı. “Hiç hoşuna gitmez.” Bunları ne kadar büyük bir ciddiyetle söylediğinin farkındaydım. Jack Henry’nin içindeki vahşi hayvanı gösterdiği zamanlar olmuştu. O zaman da hoşuma gitmemişti ve onu kesinlikle kışkırtmaya niyetim yoktu.

(&)ötMiiicAİ fıfyata»!

Jack McLachlan

Benim bölgemi mürekkeple lekelese herhalde ölürdüm. Ayak bileğinin etrafındaki dövmeyi ve göbek deliğindeki piercing’i çok seviyordum ama öyle iyiydi. Bedeninde başka mürekkep veya delik istemiyordum.

Kalçasına hafif bir şaplak indirdim. “Yatakta doğrul ki uyuya kalıp beni itmeden önce sana sarılabileyim.”

Elleriyle dizlerinin üstüne doğrulup yatak başlığına doğru gitti. “Dün gece seni itmedim ama/’

“İtmedin, çünkü uzun süre ayrı kaldık. Ama seni tanıyorum, bunu yine yapacaksın. Kendi alanın olmasından hoşlanıyorsun ve uykun gelince beni o alana almayacaksın.”

Uzandığımda, her zamanki yerine yerleşti. Başını omzuma dayadı, bacağına bacağımanın üstüne attı. “Rolleri değiştiğimizizin farkında mısın? Erkekler sarılarak uyumak istemezler, kızlarsa tam tersine sarmaş dolaş uyumaktan hoşlanırlar/’

Laurelyn söz konusu olunca, biraz kız gibi davranmaya başladığımı itiraf etmekten utanmıyorum. “Biliyorum ama elimde değil. Sana yakın olmayı seviyorum. Sürekli olarak sana değebileceğim kadar yakında olmanı istiyoro-

rum. Bir daha benden uzak olmanı da istemiyorum.” “Hiçbir yere gitmiyorum.”

Bunu bana daha önce de söylemişti. “Eve geri döndüğümde, gittiğini görmeyeceğime dair bana söz vermiştin ama gittin.”

Göğsümde yine o sonsuzluk sembolünü çiziyordu. “O sözü verdiğimde, şartlarımız daha farklıydı.”

“Sen gittiğin gün, senin için eve geldim. Seni sevdiğimi söyledikten sonra, orada kalmanı isteyecektim.”

Başını kaldırıp bana baktı. “O zaman da beni seviyor muydun?”

“Tabii ki seviyordum.” Hiçbir şey demedi. O mektup yerine, o gün evde onu bulsaydım hayatlarımızın ne kadar farklı olabileceğini düşündüğünü tahmin ettim. “Kalır mıydın?”

“Evet. Tek istediğim bana sormandı.”

Ama ikimizin de hayatı Laurelyn üç ay önce ortadan kaybolduğundan beri değişmişti. Aynı kişi değildi ve o sıradaki hali bana geri dönmesini engelleyebilirdi.

Başının tepesini öptüm ve bir süre konuşmadık. Her ikimizin de farklı davransaydık hayatımız nasıl olabilirdi diye düşündüğünü tahmin ettim. Kalmış olsaydı, neredeyse altı aydır birlikte olacaktık. Bu sürede ona çoktan evlilik teklif etmemiş olsam bile, bunu yapmaya hazır hissediyor olacaktım. Belki de tören yapmadan kaçıp evlenirdik. “Neler düşünüyorsun?” diye sordum. Nişanlı olduğumu, hatta belki evli olduğumuzu hayal ediyordur diye umdum.

“Sen ne düşünüyorsan onu... Son üç ayı ayrı değil do birlikte geçirseydik neler olurdu diye düşünüyorum.”

İlişkimizin nerede olduğunu düşündüğünü açık açık söylemesini istiyordum. “Sence ne yapıyor olurduk⁰”

“Az önce yaptığımız şeyi yapıyor olacağımızdan omi nim. Tam bize göre bir şey.” Tam olarak beklediğim yanıt değildi ama bunu da kabul edebilirdim.

“Seninle aynı fikirdeyim. Yatakta olmak en sevdiğimiz şeylerden biri sanırım.”

Kıkırdadı. “Yatakta olmak. Buna pek öyle demiyoruz ama hoşuma gitti. Margaret’ın buna aşna fişne dediğini biliyor muydun?”

Dün gece onunla telefonda konuştuğumda *her neyse* demişti.

“Bilmiyordum. Annemle ne zaman bu aşna fişne konusunu konuştunuz?”

“Ben gitmeden birkaç hafta önce, Avalon’a beni görmeye geldi. Sana benden orada kalmamı sorman için ne gerekiyorsa yapmamı istedi... Buna seni *baştan çıkarmak* da dâhildi.” Elleriyle suratını kapatıp yine kıkırdadı. “Biraz aşan fişnenin bir zararı olmayacağını da söyledi.”

Tanrı aşkına. Annemin ona beni baştan çıkarmasını söylediğine inanamadım. Kimin annesi bu tür bir şey yapardı? Ha, bir dakika... Benim

annem tabii ki. “Bana o ziyaretinden bahsetti. Hatırladığım kadarıyla, tavsiyesine uydun, çünkü son iki hafta boyunca bacaklarının arasından çıkmadım. Oraya çadır kurup kamp yapıyor gibiydim.”

Elini göğsüme indirdi ve pat diye bir ses çıktı. “İşe yaramadığı için benim açımdan çok da faydalı oldu doğrusu.”

Doğrulup elimi elinin üstüne koydum. “İşe yaradı. Sana sormama fırsat verecek kadar orada kalmadın.”

“Şu ana dek, birbirimizle ilgili her şeyi öğrenmiş olurduk.” Sesi hüzünlüydü ve öyle olmasını istemiyordum.

“Bunu telafi edebiliriz,” dedim onu teselli etmeye çalışarak. “NE öğrenmek istiyorsun?”

Bu sorum dikkatini çekti, çünkü doğrulup bağdaş kur-dı. Aşk kanalını suratımın önünde Öyle ortaya sermesi biraz dikkat dağıtıcıydı. “Neden böyle olduğunu hiç konuşmadık mesela.”

Neden böyle olduğum mui Bu, birçok farklı şekilde yorumlanabilecek büyük bir soruydu. “Bilim adamları beni böyle yapan şeyin genetik olduğu konusunda hem fikir. DNAmın yarısını annemden aldım... İkimiz de onun ne kadar atılgan olabileceğini biliyoruz. Diğer yarısıysa, babamdan geliyor.”

Uzanıp göğüs ucumu çimdikledi. Şakacı bir tavırla yapmıştı ama canım da yanmıştı. “Seni küstah şey, ne demek istediğimi biliyorsun. Bunu sana Margaret’la Henry yapmadı.”

Elini geri çekmek için tuttum ama parmaklarını daha da sıkılaştırdı. “Ahh, ahh... Tamam. Böyle olduğumu söylerken, neyimi kast ediyorsun?”

Göğüs ucumu bırakınca, uzanıp göğsümü ovuşturdum. “Kadınlarla neden anlaşma yapmayı tercih ettiğinden söz ediyorum.”

“*Kadınlarla* anlaşma yapmıyorum,” dedim açıklamaya çalışarak. “Tek bir muhteşem kadınla normal ve sevgi dolu bir ilişkim var.” Bunun istediği

yanıt olmadığından emin olduğum için, ellerimle göğüslerimi korudum.

“Ama normal ve sevgi dolu ilişkimiz sapkın bir anlaşmayla başladı,” dedi ısrarla. “Bunun nedenini öğrenmek istiyorum.”

Kahretsin! O konuya girmeyi hiç istemiyordum ama bundan söz edebilmesi için bir boşluk yaratmıştım. O da bunu kullanmıştı. Böyle olacağını tahmin etmeliydim. “Randevulaşmak bana göre bir şey değildi. Senelerdir öyle.”

“Neden?”

Tabii ki bunu bir vanıt olarak kabul etmeyecekti. Söyleyeceğim şeyi de muhtemelen kabul etmeyeceğini biliyordum. “Çünkü hiçbirisi sen değildi.”

“Çok tatlı bir şey söyledin ama neden bu hayat tarzını seçtiğini açıklamıyor.” Vay canına. Bir hayat tarzım olduğunu düşünüyordu. Bunu yanlış olduğunu düşündüğünüz şeyler için söylemez miydiniz?

İlk kez kendimi ona karşı savunmam gerekiyormuş gibi hissettim. “İlk milyonumu kazandığımda, yirmi üç yaşındaydım. Bunu yirmi dört yaşında iki misline, bir sonraki sene de üç misline çıkardım. Medya tarafından spot ışıklarının altına itildim ve varlığım akbabaların dikkatini çekti. Etrafımdaki kadınların hepsi aynı şeyin peşindeydi ve bu durum çok açıktı. Ama içlerinden biri, bunu öylesine aşırı bir noktaya kadar getirdi ki, bir daha bir kadına asla güvenemeyeceğimi hissettim. Sanırım, seks yaptığım tek kadın o diye, onun kız arkadaşım olduğunu düşündüm.” Geçmiş geride kalmıştı ama Laurelyn’e bir başka kadınla seks yaptığımdan söz etmek bana doğru gelmiyordu. “Bunları duymak istediğine emin misin?”

“Kesinlikle. Seninle ilgili her şeyi bilmek istiyorum ve bana rahatça anlatacak kadar güvenmeni istiyorum.”

Ona güveniyordum ve kimseye anlatmadığım bir şeyi ona anlatmaya razı gelmemin tek nedeni de buydu. “Evlenmeyi ve çocuk sahibi olmayı Lana benim için doğru kadın değil diye istemediğimi sandım. Ama aradan zaman geçtikçe, *asla* evlenmeyi ve çocuk sahibi olmayı istemediğimi fark ettim. Lana bunu kabul etmek istemedi ve onunla evleneceğimi düşündüğü için hamile kalmaya çalıştı.” Ne yaptığını nereden anladın?”

Tavana baktım, çünkü bu konuları onunla konuşmaktan hoşlanmamıştım. Çok huzursuz edici bir durumdu.

“Prezervatif kullanıyorduk ve bana doğum kontrol hapı aldığını söylemişti. Çünkü çocuk yapmamak konusunda son derece kararlıyım. Ama birden, kullandığımız her prezervatif patlamaya başladı. Taktığımda bir sorun olmuyordu ama işe koyulduktan sonra hepsi yırtılıyordu.” *Ona bu boktan şeyleri anlatmak hiç hoşuma gitmiyor.* “Prezervatifleri paketten hep o çıkarırdı. O yüzden, şüphelenmeye başladım ve birkaçını alıp inceledim. Neler olup bittiğini anlayabilmek için açmam bile gerekmedi. Paketin üstünde bir sürü iğne deliği vardı. Bunu fark ettiğimde, muhtemelen haplarını da almadığını tahmin ettim. Eşyalarını karıştırıp hap kutusunu bulunca, şüphelerim doğrulandı. Haklı çıkmıştım.”

Laurelyn öfkelenmiş gibiydi. “Berbat bir olay.” “Lana’dan sonra, randevulaşmayla işim bitmişti. Kendimi işime verdim ve birkaç haftalığına üzüm bağlarına seyahat etmem gereken zaman kadar bir sene boyunca hiç sosyalleşmedim. Oradayken, bir otelin restoranındaki bir akşam yemeğinde bir kadınla tanıştım. Sohbet ettik ve hoş vakit geçirdik, çünkü kim olduğumu bilmiyordu. Hoşuma gitmişti. Ertesi gece, kasıtlı olarak yine onunla tesadüfen karşılaşmış gibi j^aptım ve hoş bir gece daha geçirdik. Bir senedir ilk kez bir kadın benden hiçbir şey istememişti. Ama kim olduğumu öğrendiğinde, bunun değişeceğini biliyordum. O anda, kimliğimizi birbirimize söylemeden bu yeni tanıştığım kadınla birkaç haftalığına arkadaşlık etme teklifinde bulunmaya karar verdim. Evlilikle ve çocuk sahibi olmakla ilgili hayalleri olan yirmilerinde bir kadın değildi; o yüzden, teklifimi kabul etti. Birkaç hafta iyi vakit geçirdik, sonra onu bir daha görmedim.”

“Kadınların seni tanımaması kısmım anlamadım.” Bunun onu neden şaşırttığını anlayabiliyordum. “Varlıklı olmak insanı ilginç kılıyor ama seni bir aktör ya da müzisyen gibi bir ünlü yapmıyor. Bunu başarmak o kadar da zor olmadı. Gazetelerin sosyal etkinliklerle veya iş dünyasıyla ilgili sayfalarını takip etmiyorlarsa, radara yakalanmamam kolay oluyordu.”

“Ama Operaya gittiğimizde, medya seni rahat bırakmamıştı.”

“Dışarı çıktığımda, medya fotoğraflarımı çeker. Özellikle de bir kadınla birlikteysem. Ama gövde gösterisi yapmak zorunda değilsem, peşimi bırakıyorlar. Kimliğimi gizlemek istediğim için, bana eşlik eden kişilerle birlikte halka açık yerlerde bulunmam akıllıca olmazdı. Böylece, bunu yapmadım. Bundan dolayı, senelerdir beni bir kadınla halka açık bir yerde gören olmadı. Şimdi Opera’daki o fotoğrafçının neden o kadar ısrarcı davrandığını anlı-yorsundur.”

“Ben neden seninle birlikte halka açık bir yerde göründüm?”

Kendisiyle önceki on iki kadın arasındaki farkı asla tam olarak anlayacağını sanmıyordum. “Seni ilk gördüğüm andan beri diğerleri gibi olmadığını biliyordum. Sana öyle davranmaya karar vermiştim.”

Yanıma gelip üstüme oturdu. Ellerini başımın iki kenarına dayadı ve eğildi. Saçları öne düşüp yüzünü örttü ve suratlarımız saçlarının arasında kaldı. “Benden önceki kadınlar gibi olmayabilirim ama aynı olan bazı şeyler var. Ben de bir koca ve çocuklar istiyorum. Çoğul diyorum bak. Sen istemiyorsan, benim için sorun olabilir.”

Ona karım ve çocuklarımın annesi olmasını teklif etmeyi istiyordum ama doğru zaman değildi. Ne bir yüzüğüm vardı, ne de doğru sözleri bulabiliyordum. Evlilik teklifimin özel olmasını, geçmişi düşündüğünde hayatının en değerli anlarından biri olarak hatırlamasını istiyordum. Hem birkaç günden daha uzun süre yine birlikte olmamız iyi bir fikir olabilirdi ama son konuştuğumuzda verdiğim kararlarla ilgili onu rahatlatmak da istiyordum hâlâ.

“İstediğim her şey sende var. Geleceğimi her düşündüğümde, hep senin suratını görüyorum... Bize benzer küçük insanlarla birlikte.”

Tam bir kadının söyleyeceği sözlerdi ama umurumda değildi! Onu ne kadar çok sevdiğimi bilmesini ve ona sonsuza dek sahip olmayı istiyordum... Sadece Avustralya’daki üç ayı veya birlikte geçireceğimiz bir ayı istemiyordum. Onu resmen sonsuza dek istiyordum.

'■Qn CC\$(i(üm __

Laurelyn Prescott

Son birkaç gün rüya gibi geçmişti. Hiçbir şeye odaklana-mıyordum, çünkü zihnim sürekli olarak Jack Henry'nin söylediği şeye gidiyordu: benimle ve bize benzeyen küçük insanlarla bir gelecek hayal ediyordu. Sanki bu fikri aklımdan hiç çıkaramıyordum. Asansörle Randy'nin odasındaki konser sonrası toplantısına giderken bile aklım evlenip bir aile kursak hayatımız nasıl olurdu düşüncesiyle meşguldü.

Parmaklarını suratımın önünde şaklattı. “Bebeğim, neyin var? Günlerdir çok dalgınsın.”

“Bir şeyim yok.” Her şey gayet yolundaydı. Neden ondan ayrılmadan önce de her şey böyle olamamıştı?

Beni kollarına aldı. “Bir şey var. Her zamanki gibi davranmıyorsun.”

“Bir şeyler düşünüyordum. Ben...” Sözcükleri özenle seçebilmek için duraksadım ama Jack Henry'nin telefonu çalınca kurtuldum.

“Harold arıyor. Buna yanıt versem iyi olacak.” Telefona yanıt verince, suratındaki ifadeden bir terslik olduğunu anladım. Asansörün kapıları açıldı ve dışarı çıktık ama koridorda durdu. Alnındaki o kırıksıklığı gördüm. Bir şey için endişelendiğinde alnı kırışırdı. “Bir dakika.” Telefonu

kulağından çekti. “Avalon'da bir sorun var. Harold'la gerçekten de konuşmam gerek.”

Çok kızmış gibiydi.

“Her şey yolunda mı?”

“Hayır. Audrey yine ortaya çıkmış.”

O çatlak kaltağın onu rahat bırakması için ne gerekiyordu? “Tamam. Ben gidiyorum. Sen Harold'la konuş. İşim bitince, odamıza gelirim.”

Başımı öptü. “Tamam, aşkım.”

Çocuklar çoktan gelmişler, biralarını içiyorlardı. İçeri girdiğimde, Charlie mini-buzdolabından bir bira alıp açtı ve bana uzattı. “Teşekkürler.”

“Harika haberlerim var. Dallas’taki konserde hayranlardan biri akustik performansını kaydetmiş ve internete yüklemiş. Video bir anda birçok kişi tarafından tıklanmış. Herkes kafayı yemiş durumda. Hepimiz Nashville’deki stüdyoya geri dönüp bunu kaydetmenin iyi olacağını düşünüyoruz.”

Akustik performanstan kastı, Jack Henry için söylediğim şarkı olmalıydı.

Herkesin bunun iyi bir fikir olduğunu düşündüğünü söylemişti. Sanırım, çocuklarla performansımı konuşmuştu ve arkamdan bir şeyler çeviriyorlardı. Bu grupta hâlâ yeniydim ama bensiz, özellikle de benim şarkılarımla ilgili kararlar vermelerine izin vermeyecektim. Onlara bunu o sırada söylemenin iyi olacağını düşündüm. Onlar gibi bu gurubun bir üyesiydim, yeni katılmış olmam da durumu değiştirmiyordu.

“Yani, buna bana sormadan mı karar verdiniz?” Charlie ellerini havaya kaldırdı. “Dur bir dakika. Laurelyn. Çocuklar ve ben henüz hiçbir şey konuşmadık. Biz de bunu senin gibi daha yeni öğrendik.”

“Ama Randy bunun iyi olacağını *düşündük* dedi.”

“Söz ettiği diğer kişi *benini*” O tanıdık sesi arkamdan duyunca gerildim.

“Millet, size yapımcı arkadaşlarımdan biri olan Blake Phillips’i tanıştırayım. Seni kayıt için Nashville’e geri götürmek onun fikriydi. Doğrusu ona katılıyorum. Şarkı bir harika ve artık vurucu atışı yapma vakti geldi.”

Öfke. O sırada hissettiğim şey resmen öfkeydi. “O şarkıyı bütün dünyanın duyması gerekmiyordu. Tek bir kişi için yazılmıştı.”

“Ama tek bir kişiye söylemedin,” dedi Randy. “Kalabalık bir konserde söyledin. Şimdi de hayranların çıldırmış durumda.”

O şarkı özeldi. Sözleri kalbimi ve ruhumu Jack Henry’ye açıyordu. “Bunu yapmak istediğimi sanmıyorum.”

Arabulucu Charlie benim adıma araya girmeye kalkıştı. “Belki bunu düşünmesi için ona biraz süre vermelisin, Randy.”

Blake bana bakıp pis pis sıırttı. Bir kez daha hayalarını ezmek istedim. “Bu, bir rica değil, Laurelyn. Southern Op-helia bu şarkıyı kaydedecek. Ayarlamaları çoktan yaptım.” Randy nin aklından geçenleri biliyordum: Sözleşmeyi ihlal ettiğim ve Blake bir şey yapmadığı için ona borçlu olduğumu düşünüyordu. Hepsinin aynı şeyi düşündüğüne emindim. Benden istediği şeyi yapmak istemediğim için de nankör bir kaltak olduğumu düşünüyorlardı. Bu iş hiç sona ermeyecek miydi? Blake süttten çıkmış ak kaşık gibi ortalıkta dolanırken, ben hep hain olarak mı kalacaktım? “Buradan çıkmam gerek.”

Randy’nin odasından koridora çıkıp, koridorun diğer ucundaki kendi odama yürürken arkama bile bakmadım. Kapı kartını kilitten geçirirken kan beynime sıçramış durumdaydı. Ufak ışığın ancak üç denemeden sonra yeşil yanmasını sağladım.

Kapıyı açtım ve arkamdan birisi eliyle ağzımı kapattı. Birisi beni kendisine doğru çekip kapıyı kapattı. Kapının bir klik sesiyle kapandığını duydum. Beni tutan kollardan kurtulmak için debelendim. Kulağımda birisinin ılık nefesini hissettim ve Blake’in “Bana direnmekten vazgeç, Laurie,” diye fısıldadığını duydum. “Seninle sadece konuşmak istiyorum.”

Jack Henry neredeydi? Odada buluşacaktık ama orada değildi.

Blake konuşmak mı istediğini söylemişti? Hayır, hiç sanmıyordum. Konuşmanın birisinin ağzını kapatıp bir odaya sokulmasıyla bir ilgisi yoktu. Fena halde korkmuştum ve hissettiğim şey bana çok daha fazlası için orada olduğunu söylüyordu.

Elini ısırınca, Blake elini hemen ağzımdan çekti. Bir çığlık atmayı başardım ama bana elinin tersiyle öylesine sert bir tokat attı ki, kulaklarım cınladı. Beni yatağa itip üstüme oturdu ve ellerimi başımın üstüne kaldırdı. Biraz sersemlemiştim ama kısa sürede toparlandım. Daha doğrusu, toparlandığımı sandım. Suratıma vurduğu yerdeki acıyı hissedince “Ahh,” diye inledim.

“Kahretsin. Özür dilerim, Laurie. Sana vurmak istememiştim.” Tepeme dikilip suratına baktı. “Bir iz kalacak galiba.”

Bana ne kadar sert vurmuştu da suratımın moraraca ğını daha o anda anlamıştı? “Canımı acıtıyorsun.”

“Özür dilerim ” dedi kollarımı serbest bırakırken. Beni sıkıca tuttuğu bileklerimi ovuşturmaya koyuldum. Sonradan, bileklerimin sızlayacağım hissediyordum.

Beni bırakıp sırt üstü yana kaydı ve avuçlarını alnına **dayayıp tavana baktı. “Tanrım, öziir dilerim. Böyle olsun istememiştim. Sadece seninle konuşmak istiyordum.”**

Beni stüdyonun dışında nasıl arabama sıkıştırdığını hatırlayıp kıpırdamadan yatakta yattım. Şimdi, bir de oilama zorla girip bana tokat atmıştı. Bana karşı bir tehdit oluşturduğunu düşünmemiştim ama artık onu öyle görmem gerektiğini anlamıştım. Aklından neler geçtiğini ya da neler yapabileceğini bilmiyordum.

Doğrulup doğrudan ileriye baktı ve konuşmaya başladı. “İlişkimizin hiçbir anlamı yokmuş, hiçbir şey yaşamamışız gibi davranıyorsun. Bunun beni ne kadar incittiğini biliyor musun?”

Artık her şeyi daha net görmeye başlamıştım. “Buraya şarkıyı kaydetmeyi düşünerek gelmedin, değil mi? Bana ulaşmanın bir yolunu arıyordun.”

Yanıt vermeden önce biraz tereddüt etti. “Zeki bir kızsın Laurie.”

Bunu unutabilirdi. Jack Henry hayatımda olmasaydı bile onunla işim olmazdı. “Gitmen gerekiyor.”

“Sana ne hissettiğimi söylemeden hiçbir yere gitmiyorum.”

Elimi kaldırıp suratına elledim. Canım çok yanıyordu. “Hiçbir anlamı yok.”

“Yanılıyorsun.” Dönüp bana baktı. “Seni seviyorum, Laurie. Bunu yapabiliriz. Bet he boşanmak istediğimi söyledim.”

Neden bunu yapmıştı? Artık bir ilişkimiz bile yoktu. “Umarım bunu beni düşünerek yapmamışsındır, çünkü benim için hiçbir şeyi değiştirmiyor.”

"Tabii ki seni düşünerek yaptım," diye bağırdı bana. Gözlerini yumdu ve tekrar açmadan önce içine bir nefes çekti. Sonra, nefesini ağır ağır dışarı bıraktı. “Eskisi gibi

olabiliriz... Eski halimize geri dönebiliriz.”

Onunla bir daha bir şey yaşayacağımı sanıyorsa, çok yanılıyordu. “Hayır, bunu yapamayız. Başka birisini seviyorum.”

Yatakta oturduğu yerden dönüp bana baktı. “Buna inanamıyorum! Karıma seninle birlikte olabilmek için ondan boşanmak istediğimi söyledim. Sen de kalkmış bana başka birisini sevdiğini söylüyorsun.”

Beni bu yüzden suçlayamazdı. Kendi hatasıydı. “Sana gidip karından boşanmak istediğini ona söylemeni söylemedim. Hayalarına tekme attığımı ve sana ne kadar boktan bir herif olduğunu söylediğimi hatırlıyorum.”

Sertçe omuzlarımı kavradı. “Senin için evliliğimden vazgeçtim.”

Korkuyordum ama çenemi kapalı tutacak kadar değil. “Evliliğini mahvetmişim gibi davranma sakın. Ben hiçbir şey yapmadan kendin mahvettin. Şimdi, bence buradan çıkıp gitme vaktin geldi de geçiyor bile.”

Beni yine sertçe yatağa itti. Bileklerimi tuttu, sonra yine başımın üstüne kaldırdı. “Buraya senin için geldim. Sana sahip olmadan da gitmeyeceğim.”

Bana sahip olmadan mı?

Dizlerinden birini bacaklarımın arasına koyup bacaklarımı açmaya çalışana dek ne demek istediğini anlayamadım. Tanrım, *hayır*. “Hayır! Lütfen, bunu yapma!” Dudaklarımdan öpmeye çalıştı ama suratımı aniden çevirince kirli sakalı yanağımı ve boynumu sıyırdı. “Lütfen, dur, Blake!”

“Bu kadar da abartma. Bunu daha önce yapmadık sanki.” İri ellerinden biriyle bileklerimden ikisini birden tuttu. Serbest elini de elbisemi sıyıratma dek üstümde gadirdi. Bacaklarımı kapalı tutup onu geri itmeye, bacakla-

nnın arasına tekme atmaya çalıştım... Onu durduracak herhangi bir şey yapmaya çalıştım ama benden çok daha güçlüydü.

Sesim çıktığı kadar çığlık attım ama birisi sesimi duyup da oraya gelene dek çok geç olacaktı.

Tanrım. Bunu yapacaktı ve onu durduramayacaktım.

Bu farkmdalık beni müthiş bir paniğe sürükledi. Kaç veya savaş tepkim devreye girince, ona var gücümle kafa atabilmek için başımı yataktan hızla kaldırdım. Canım çok yandı ama oradan kaçabilmek için tek şansım, beni bırakmasını da sağladı.

Yataktan fırladım ama bileğimi yakalayıp beni yüzüstü yere yatmaya zorladı. Üstüne yatıp ağırlığını bana verince, ellerim altımda kaldı. Göğsümü öylesine sert bir biçimde yere bastırıyordu ki, nefes bile alamıyordum.

Alnımda ılık ve sıvı bir şey hissedince, başımın kanadığını fark ettim. Kanlar gözlerime girip görüşümü bulanıklaştırdı. Daha net görebilmek ve ilk fırsatta kaçabilmek için gözlerimi kırptırdım ama elini elbisemden ve iç çamaşırmıdan içeri soktuğu hissettim. Parmaklarını *oranda* hissettim. Külotumu sertçe çekti ve zorla bacaklarımdan aşağı indirdi.

Göğsüm giderek yere daha da sıkışıyordu ve nefes almam güçleşiyordu. Öyle ki, artık çığlık atacak kadar bile nefes alamıyordum. Başım dönmeye, görüşümü engelleyen kana rağmen gözlerimin önünde benekler uçuşmaya başlamıştı.

Tam bayılacağımı hissettiğim anda, kilidin döndüğünü duydum. Kapı açıldı ve Jack Henry'nin odaya girerken konuştuğunu duydum. "Bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim, bebeğim. Odada telefon iyi çekmiyordu, bu yüzden..." Cümlesinin ortasında durdu ve o manzarayı gördü.

Öylesine çabuk tepki verdi ki, ne yaptığını bile anlamadım. Blake'in ağırlığı üstümden kalktıktan sonra, sırt üstü yuvarlanıp ciğerlerimi mahrum kaldığım o değerli havayla doldurmaya çalıştım.

Odanın çeşitli yerlerinden bir şeylerin kırıldığını duydum. Bir de Jack Henry'nin Blake'in suratına birbiri ardına indirdiği yumrukların sesini duydum. Bu durumun sonsuza dek süreceğini düşünmeye başlamışken, başımı çevirmeyi başardım. Blake'in karşı koymadığını gördüm ve birden Jack Henry'nin öfkelenip ne kadar ileri gitmiş olabileceğinden korktum.

“Lütfen, onu öldürmeden önce dur.”

Sesimi duyunca, yumruğunu tam geriye atmışken durdu. Blake'in cansız bedenini yere bıraktı ve koşarak yanıma geldi. “Çok özür dilerim, bebeğim. Neren yaralı, bana onu söyle.”

“Başım,” dedim kanın geldiği noktayı bulmaya çalışarak. “Bir de suratım.”

Beni yatağa götürdükten sonra, yere düşmüş olan otel telefonunu aldı. “Derhal 3255. Oda için bir ambulans çağırmanızı istiyorum.” Yerdeki külotumu görüne “Bir saldırı meydana geldi,” dedi.

Ahizeyi yerine koydu ve yanıma oturup suratımı inceledi. “Alnında derin bir kesik var. Dikiş atılması gerekiyor mu bilemiyorum, çok fazla kan kurumuş bile.” Başparmağıyla yanağıma dokundu. “Bu yanında da epeyi büyük bir morluk var.” Gözlerime baktı. “Başka bir yerinde bir şey var mı?” Asıl soruyu sormadan ne demek istediğini ikimiz de biliyorduk. “Hayır. Yapmadı. Bunu yapmasına fırsat kalmadan içeri girdin.”

Beni kendisine çekti. “O, değil mi? Blake Phillips?” “Evet”

“Siktir!” diye bağırdı yumruklarını yatağa indirerek. “Dediğim gibi odaya gelmiş olsaydım, bunların hiçbiri olmayacaktı.”

“Hayır. Bu yüzden kendini suçlamamalısın.” Elim koluna koydum. “Yaptığı şey senin hatan değil.”

“Aşağı kata inmemeliydim. Sana burada olacağımı söylemiştim. Söz verdiğim gibi burada olmalıydım.”

O odada biraz daha oturup Blake'e bakamayacaktım. “Beni buradan çıkar.”

Beni koridora çıkardı, ikimiz birlikte sırtımızı duvara yaslayıp yere çöktük ve polisle ambulansın gelmesini bekledik. Beni kollarına aldı, ikimiz de bir şey demedik ama kendimi güvende hissetmemi sağlaması için bunu yapması yeterliydi. İhtiyaç duyduğum tek şey oydu.

Polisle hastanenin beni bırakması inanılmaz derecede uzun sürdü. Tüm işlemler bittiğinde, artık oteldeki eşyalarımı bile umursamayacak haldeydim. Orada yerine koyamayacağım hiçbir şey yoktu. Sadece eve gitmek istiyordum.

Randy o haftaki diğer konserlerimizi iptal etti ve grip falan olduğumu söyleyeceğini söyledi. Bunu duyunca çok sinirlendim. Blake arkadaş olduğu için, konuyu nasıl ört bas edeceğini merak ettim. Ama kendi iyiliği için, bunu yapmasa iyi olurdu.

En sonunda, dairemin kapısından içeri girdiğimizde rahatladım. Haftalardır kendi evime girmemiştım ve orada olmayı özlemiştim. Jack Henry'nin yanımda olduğuna da memnundum. Yanımda olmasaydı, evime gidip gidemeyeceğimden emin değildim.

Kendimi kirlenmiş hissediyordum. Sanki Blake her yanıma izini bırakmıştı ve bu durum midemi bulandı-yordu. Elini bacaklarımın arasına götürüp iç çamaşırımı çıkardığını hatırlayınca, şiddetle titremeye başladım. “Uzanmadan önce bir duş alacağım.”

“Tamam. Bir şeyler yemek ister misin?”

Yemek yiyemeyecek kadar kötü hissediyordum. “Sanmıyorum. Hâlâ bana verdikleri ilaç yüzünden sersemlemiş durumdayım. Duştan sonra büyük bir ihtimalle hemen yatarım.”

“Hâlâ başın dönüyorsa, duşa girmen iyi bir fikir mi sence? Düşmeni istemem.”

“Sorun olmaz. Kendimi güçsüz falan hissedersen seslenirim.”

Teredditle de olsa tamam dedi. Banyoya girip kapıyı kapattım, çünkü aramızda duvarların olması gerektiğini hissettim. Ağlamak üzere olduğumu

fark ettim ve beni öyle görmesini istemedim. Zaten beni Blake'ten koruyabilmek için orada olmadığı için kendini kötü hissediyordu.

Duşı açtığıma, ufacık banyo hızla buharla kaplandı. Lime lime olmuş elbisemi başımın üstünden çekip çıkardım ve çöpe attım. Aldığım hasarı gözden geçirmek için, çıplak vaziyette aynanın karşısına geçtim.

Suratımın kenarında oluşmaya başlayan kocaman morluğu elledim. Acıyordu. Kollarımda ve bedenimin üst kısmında sıyrıklar ve mavi çürükler vardı. Alnımdaki yarık yapışkanla yapıştırılmıştı ve beni bir parça yapıştırıcıyla tutuşturulmuş kırık bir cam gibi hissettiriyordu. Ama kendimi hiç de sağlam hissetmiyordum.

Artık kendime bakamayacak hale gelince, duşa girdim ve o geceki olayları yıkanarak unutmaya çalıştım. Tekrar tekrar her yanımı yıkadım ama hissettiğim şey bir türlü te mizlenmiyordu. Uzun süre öyle hissedeceğimden korktum.

(ğ{lum>iy (Ç\$alü4

tun/

Jack McLachlan

Yatağın örtüsünü açtım. Laurelyn duştan çıkınca doğrudan yatabilirdi. Banyoya giysi almadığını hatırlayınca, birkaç çekmecede ihtiyacı olabileceği bir şeyler bulmaya çalıştım. En üst çekmecede sutyenler ve külotlar buldum ve benim için giydiği birçok dantelli takımı tanıdım. Bir çift alıp, bunları giydiğinde nasıl göründüğünü hatırlayarak gülümsedim.

Çok ama çok güzel anılardı.

Birkaç çekmeceyi daha karıştırınca, poposunda AŞK yazan pembe renkli eşofman altını buldum. Bunlara bayılıyordum ve rahat etmek istediğinde giydiğini biliyordum. O yüzden, çekmecedan çıkardım. Onu bu eşofmanıyla görmeyi özlemiştim. Bunları çekmecedan çıkardıktan sonra, bir erkek

tişörtü gördüm ve içimi korkunç bir kıskançlık hissi kapladı. Daha yakından bakmak için derhal çekmecedan çıkarınca, kendi tişörtlerimden biri olduğunu fark ettim. Kaybettiğimi hiç fark etmemiştim. Kalbim neredeyse patlayacak kadar kabardı. Beni özlemişti.

Banyo kapısı kapalı olduğundan, habersiz içeri girmek yerine hafifçe tıklattım ama bundan hoşlanmadım. İlişkımız başladıktan kısa bir süre sonra kapıları kapatmama-ya başlamıştık ve o gece bunu neden yaptığını düşününce kendimi biraz huzursuz hissettim. Beni kendinden uzaklaştırmasını istemiyordum. Bu saldırının çok uzun süre yıkmak için uğraştığım o duvarları yeniden örmesine neden olacağından korktum.

“İçeri gel.”

Banyo hâlâ buharla kaplıydı ve içeri girdiğimde üstüme geldi. “Sana birkaç giysi getirdim.”

“Teşekkürler.”

“Başka bir şeye ihtiyacın var mı?”

İlk olarak yanıt vermedi. Beni duyup duymadığından emin olamadım ama sonra en yumuşak ses tonuyla yanıt verdi. “Evet.”

Bana neye ihtiyacı olduğunu söylemesini bekledim ama bir şey demedi. “Neye ihtiyacın var, bebeğim?”

“Sana.”

“Tamam. Duşunu bitirene dek yanında durabilirim.” Klozet kapağını indirdim.

“Hayır. Seni burada istiyorum... Duşta.”

Bunu duymayı beklemediğimi itiraf etmem gerek. Kısa süre önce bir saldırıdan ve neredeyse tecavüz edilmekten kurtulmuştu. Benimle birlikte duş almak isteyeceğini düşünmemiştim. Belki de sadece kendisini güvende hissedebilmek için yanında olmamı istiyordu. “Emin misin?” “Eminim.”

Bunun normal bir istek olduğuna kendimi inandırama-dım ama bunu istiyordu. “Tamam.”

Giysilerimi çıkarıp perdeyi açtım ve onunla birlikte sıcak suyun altına girdim. Ellerini uzatıp, kollarını belime doladı. Yanağını göğsüme yasladı ve sular ikimizin üstünden aktı. “Lütfen sana söyleyeceğim şey yüzünden çıldırdığımı düşünme.”

“Bebeğim, çıldırmadığımı biliyorum.”

“Böyle hissetmemin mantıklı olmadığını biliyorum. Her şey zihnimde ama *onu* bedenimden atamıyormuşum gibi geliyor. Kendimi pis hissediyorum.”

“Pis değilsin, aşkım.” Hissettiği şeyin gayet doğal olduğunu düşündüm. Onu nasıl daha iyi hissettireceğimi bilmiyordum ama ona yardımcı olabileceğini düşündüğüm tek şeyi yapmaya karar verdim. “Arkanı dön.”

Laurelyn arkasını dönerken, şampuanı aldım ve elime bolca döktüm, “Saçlarını yıkayacağım; işim bittiğinde bedeninden onu tamamıyla temizleyeceğim. Onu bir daha teninde hissetmek zorunda kalmayacaksın.”

Ona dokunmam yanlış mıydı, iyilikten çok kötülük müydü bilemiyordum. Ama benden onunla birlikte duşa girmemi istediğinden, doğru şey olduğunu düşünüyordum. Gerçi bunu yapana dek emin olmayacaktım.

Saçlarını şampuanlarken, kafa derisine hafifçe masaj yaptım. İçini çektiğini duyunca, bunu iyiye işaret olarak yordum ve bedenine geçmeden önce aynı işlemi saç kremiyle tekrarladım.

Duş jeliyle sırtına masaj yapmaya koyuldum, çünkü orası onu yıkamaya başlayacak güvenli bir yer gibi geldi. Ayrıca, o herif ona arkadan saldırıyordu; suratını yere bastırırken, arkasına yatmıştı. O adamın ona tecavüz etmeye çalıştığı manzara gözlerimin önüne gelince, yine öfkeye kapıldım.

Bunu aklımdan çıkarmama yardımcı olabilirmiş gibi başımı salladım. Aklımdan çıkmadı ama Laurelyn’in aklımdan neler geçtiğini bilmesine izin vermezdim. Saldırı anının gözlerimin önünden geçtiğini, neredeyse

meydana gelecek olan o olayı zihnimde yeniden canlandırđımı bilmek onu sadece daha fazla üzerdi.

Gergin kasları yavaş yavaş gevşemeye başladı ve bu beni teşvik etti. Laurelyn tüm acımı iyileştiren tek ilaçtı. O yüzden, onun için neden aynı etkiyi yaratıp yaratamayacağımı sorguladığımı bilmiyordum.

Sabunlu çıplak ellerimi boynuna götürdüğümde, hâlâ arkasında duruyordum. Çenesini kaldırıp başını göğsüme yaslarırken, ellerimi aşağıya kaydardım. Göğüslerinde daireler çizip, göğüs uçlarının parmaklarımın arasında çakıl taşları kadar sertleşmesini sağladım. Biraz daha yaslanınca, penisime kendisine hâkim olmasını söyledim, çünkü o an doğru zaman değildi. Ama beni dinlemedi. Laurelyn söz konusu olduğunda asla söz dinlemezdi. Ama haksız da değildi... Laurelyn ıslaktı ve çıplaktı. Güzelim bedenini benimkine dayamıştı.

Avuçlarımı daha da aşağı indirdim ve yavaşça bacaklarının arasına dokunmadan önce ellerimi hafifçe karnından aşağı indirdim. Orası sorunlu bir bölge olacaktı ve vereceğı tepkiden korkuyordum. Sorun olmayacağını düşünüyor olabilirdi ama ona dokunduğum anda fikrini değiştirebilirdi. O adamın ona yapmaya çalıştığı şey gelebilirdi aklına.

Elimi aşağı indirirken ağırdan aldım ve dikkatli davrandım. Daha hızlı nefes alıp vermeye başladığını duydum. Çekiniyordum ve paniklemeye başlamasından korkuyordum. İşimi şansa bırakmamaya karar verdim ve elimi geri çektim. Devam ederek verebileceğim bir zararı göze alamazdım.

Elimi çekmeye çalışırken, bileğimi tuttu. “Lütfen, durma. Devam etmeni istiyorum,” dedi elimi aşağı iterken. “Korkmuyorum.”

O, korkmuyor olabilirdi ama ben korkuyordum. Kendini fazla zorladığını ve acele ettiğini düşünüyordum, çünkü bir şeyi kanıtlaması gerektiğini düşünüyor olabilirdi.

"Bunu şu anda yapmana gerek yok."

“Biliyorum ama bana dokunmanı istiyorum. Bu, hem senin, hem de benim yaptığını bir şey; bana karşı hissettiklerini o adamın mahvetmediğinden

emin olmam gerek.” Kahretsin! Sorun bendim. O herifin yaptığı şey yüzünden onu istemeyeceğimden mi korkuyordu?

Gözlerine bakabilmek için onu kendime çevirdim. “Bebeğim, seni seviyorum ve bunu değiştirebilecek tek bir kişi bile yok... Özellikle de o ve sana yaptıkları. Sana seni bu tür bir olaydan dolayı sevmekten vazgeçemeyeceğimi söylediğimde, bana inanmalısın.”

Parmak uçlarına kalkıp beni öptü. Alt dudağımı ısırdı ve dişleriyle çekti. “Bunu bana göstermen gerek.”

Söylediğine inanmalıyım. Buna ihtiyacı olduğunu söylüyorsa, sözlerine güvenmeliydim. “Burada mı, yatak odanda mı?”

“Yatak odamda. Bu duş bana yapmanı istediğim her şey için fazla ufak.”

Suyu kapatıp perdeyi açtı. Duştan çıktı ve üstünden sular damlarken paspasın üstünde beni bekledi. Kollarını boynuma dolayıp bacaklarını belime sardığında, daha ikinci ayağımı dışarı attığımdan bile emin değildim.

Neyse ki, reflekslerim hemen devreye girdi ve poposunun üstüne yere düşmeden önce bacaklarının altından yakaladım. “Kahretsin, bebeğim. Beni uyarabilirdin.” “Pardon, sadece sabırsızlanıyorum.”

Onu yatak odasına taşıdım ve serin hava ikimizi de sardı. Onu şakacı bir tavırla yatağa bıraktım. Yanma yattığımda, çarşaf lar üstümüzdeki su damlalarını emdi. “Yatağ ını mahvettik.”

“Henüz mahvetmedik,” dedi beni üstüne çekerken. Islak bedenlerimiz rahatça birbirinde kaydı. Onunla ten tene olmak beni canlandırdı. Bacaklarını belime sarıp beni daha da kendisine çekti. “Beni içinden geldiği gibi becermen i istiyorum. Sakın şu anda hassas olduğumu düşündüğün için nazik davranmaya kalkışma; öyle değilim. Bana bir şey olmaz.”

Sertlik o sırada bizim için iyi bir şey değildi. Laurelyn öyle düşünse de değildi. “Ne kadar güçlü olduğ unu biliyorum.” Yanağ ını, o hergelenin yaptıklarını tatsız bir biçimde hatırlatan yeri öptüm. “Buna ikna olmak için

sert bir şekilde seks yapmama gerek yok” Alnındaki yaranın hemen altını öptüm. “Bu işi onunla ilgili hale getirme.” Ellerini suratıma götürüp, başparmaklarıyla hâlâ ıslak olan elmacık kemiklerimi okşadı. “Seni çok seviyorum.” “Ben de seni seviyorum.” Onu ne kadar çok sevdiğimi göstermek istiyordum.

Dudaklarımı dudaklarına götürdüm. Ona vermek istediğim o ağır ve baştan çıkarıcı öpücüğe aynı şekilde yanıt verdi. Parmaklarını ıslak saçlarımın arkasına kaydırды. Su damlacıklarının ensemden aktığını hissettim. Elleri saçlarımdan omuzlarıma ve yatak çarşaflarının henüz emmediği nemli sırtımdan aşağı ilerledi.

Belimi sıkan gergin bacakları gevşedi. Sonra, bacaklarını ağırlığım altında serbest bıraktı ve bunun ne demek olduğunu fark ettim... Bedenine sahip olabilmem için bana izin veriyordu. Bu konuda bana güvendiğini bilmek bana büyük bir zevk verdi.

Elimi bacaklarının arasına gidene kadar bedeninde dolaştırdım. Sonra, bacaklarının arasını avuçladım ve çok hafif baskı uygulayarak parmaklarımla daireler çizmeye başladım. Dudaklarım hâlâ dudaklarının üstündeydi ama ikimiz de öpüşmeye odaklanmamıştık. Odaklanmamı istediği görevi gayet iyi biliyordum.

Giderek daha çok baskı uygulamaya başladım ve dudaklarımda daha hızlı nefes alıp vermeye başladığını his-t'cttım. Kalçalarını elimin hareketlerine göre kaldırmaya başlayınca, en hassas yerine yaklaştım. Onu nasıl hemen doruk noktasına ulaştırabileceğimi biliyordum ama bundan bir süre daha zevk almasını istiyordum.

Kalçalarını elime daha da bastırды ve sabırsızlanmaya başladığını gördüm. “Boşalmanı sağlamamı ister misin?” “Tanrım, evet,” dedi dudaklarıma karşı kesik kesik nefes alırken.

İki parmağımı içine soktum, başparmağımı da erojen noktasına dayadım. Başparmağım ileri geri giderken, giderek daha fazla baskı uyguladım. “Her zaman yanında olacağım, bebeğim.”

Tüm bedeninin gerildiğini, bunun hemen ardından da parmaklarımın etrafında ritmik kasılmalar hissettim. Sırtını gerdiğinde, bacakları gerildi. Onu öyle görmekten asla sıkılmıyordum. Hâlâ ne kadar şiddetli boşaldığına şaşırıyor, boşalırken ne kadar güzel görüldüğünü hayranlıkla izliyordum.

Orgazmın etkisi geçince rahatladı ve bana baktı. “Bunu çok iyi yapıyorsun.”

Bu samimi dokunuşumun onu bu denli iyi hissettirmesi beni de rahatlattı. İçine girmemin de sorun olmayacağını anladım ama yine de temkinli hareket etmek istedim. Penisimi ıslak aralığına dayadım ve suratında herhangi bir sıkıntılı ifade belirecek mi diye bekledim. “İyi misin?”

“Evet. Lütfün bu konuda tuhaf davranma. Öyle yapardan. daha fazla huzursuz olurum. Aramızda tuhaf bir durum oluşmasını istemiyorum. O yüzden, şimdi *ben* sana bu konuyu kapatmanı söyleyeceğim.”

Haklıydı. Tuhaf davranan bendim ve bunu hemen kes-meliydim.

Bacaklarının arasında dizlerimin üstünde yükseldim ve onu yatakta aşağı çekmek için dizlerinin altından tuttum. Poposunu kaldırmasını söyleyip kalçalarını tuttum ve içinin derinliklerine girmeden önce yastıkları altına koydum. Nefesi kesildi, sonra gülümseyerek bana baktı. “İşte, böyle.”

Bu farklı pozisyonda içine girip çıkarken, gözlerini bir kere bile gözlerimden ayırmadı. Onunla birlikte hissettiğim o derin bağın keyfini çıkardım. Erotikti ama bir yandan da inanılmaz derecede sevgi doluydu. Başka hiçbir kadınla hissetmediğim bir şeydi. Asla.

Tekrar tekrar içine girip çıkarken, karamel renkli kahverengi gözlerinde kendimi kaybettim, çünkü insanın o halde kendini kaybetmesi çok kolaydı. Böylece, o gece olanları unuttum. Boşalmaya yaklaştığımı hissettim, sonra Laurelyn’in içine son bir kez sertçe girip ismini haykırdığım o en sevdiğim anı yaşadım. Boşaldıktan sonra içinde kaldım, çünkü en sevdiğim anlar bunlardı. Bu haldeyken, her şeyi gözümde canlandırabiliyordum... ikimizi evli bir çift olarak, çocuklarımızla birlikte hayal ediyordum. Bunların hepsini Avustralya’da görüyordum. Asla orada değil.

Ama bu bir sorun olabilirdi.

(jn edinci (^fyalünv

Laurelyn Prescott

Jack Henry'nin kollarında uyuya kaldım. Kendimi rahat hissediyor olmalıydım, çünkü gece bir kere bile uyanmadım. Ayrılmadan önce, bunu yapmam mümkün olmazdı ama ayrı kalmak değişmeme neden olmuştu. LTyrken, benim alanıma girmesine izin verecek hale gelmiştim.

Gözlerimi açtığımda, çoktan uyanmıştı. Buna hiç şaşırmadım. "Selam."

Başımı öptü. "Günaydın, aşkım. İyi uyudun mu?" Şaşılacak derecede iyi bir uyku çekmiştim. "Evet." Beni kendisine çekip sarıldı. "Gördün mü? Yakınında olmam o kadar da kötü değilmiş"

"Asla kötü olduğunu düşünmedim," dedim. "Sadece böyle uyumaya alışık değildim. Dün geceyi gayet rahat atlattım."

Geri çekildi. "Atlatmak mı? Hey, bana iyilik yapmaya çalışma."

Sanırım, artı beni iyi tanıyordu, çünkü bu lafı sık sık söyledim. "Özür dilerim," diye güldüm. "Atlatmak kötü bir seçim oldu. Öyle demek istememiştim." Tekrar yanıma uzandı. "Sadece bir kere bile uyanmadığımı söylemek istemiştim. Demek ki alanımda uyuman sorun olmadı." Şifon-yerimi işaret ettim. "En üst çekmeceyi açıp bana kâğıtla kalem verir misin? Market alışverişi için liste yapayım."

Çekmeceyi açmak için uzandı ve çarşaf muntazam poposunu görebileceğim kadar kaydı. Daha iyi görebilmek için çarşafı biraz daha çekip poposunu okşadım. Elimde değildi.

Çekmeceyi karıştırırken güldü. "Hımm... Burada ne varmış böyle?"

Neyi gördüğü umurumda değildi, çünkü karşımdaki manzaranın keyfini çıkarıyordum.

Tekrar bana döndüğünde, bir elinde mor renkli vibratör, diğerindeyse Mermi vardı.

Kahretsin. Onların o çekmecedeki olduğunu unutmuştum. Kızaran suratımı ellerimle kapattım. “Bir beyefendi, bunları görmemiş gibi davranırdı.”

“Sanırım, yatak odasında değil, halk içinde bir beyefendi gibi davrandığımı ikimiz de biliyoruz. Ama şunu söylemem gerek: Sana yaptıklarımı sadece bu iki pilli oyuncakla telafi etmeye çalışman beni çok iyi hissettirdi.*’ Sanki dediği mümkündü. “Bu oyuncakların birkaç tanesinin bana yaptıklarının yerini doldurabileceğini sanıyorsan yanılıyorsun.”

“Yerini doldurmalarına gerek yok. Bunlar... Daha iyi hale getirirler yeter,” dedi.

“Daha iyi hale getirilmesine gerek yok.”

Mermi’yi elinde evirip çevirdi. “Şey, belki de bunları deneyip bir bakmam gerek. Bunlarla sana yaptıklarımı nasıl daha iyi hale getirdiğimi görünce, hoşuna bile gidebilir.”

Bunları kullanarak bana yapacağı her şeyden hüyük zevk alacağımı biliyordum. “Şimdi mi?”

“Market bir yere gitmiyorsa, şimdi.”

“Şapşal.” Tabii ki o andan söz ediyordu. Neden başka zaman olacağını düşündüğümü bilmiyordum. O, bir sabah adamıydı. Bir yandan da gece adamıydı. Aslında, her saatin adamıydı. “Peki/’

Yatakta aşağı kaydı. “Gözlerini kapat ve sakın açma. Kıpırdamadan uzanıp, hissedeceklerine odaklanmanı istiyorum.”

Yastığımı alıp suratıma dayadım. Kendimi iyi tanıyordum. “Ama bakmadan dayanmam.”

Kalçalarımın arkasını tutup kaldırdığını ve ayaklarımın yatağa yaslandığını hissettim. Dizlerimi araladığında, gördüğü şeyin ne olduğunu düşündüm. Güpegündüz, çırlıçıplak halde bacaklarımı açmışım. O yüzden, gözlerimi kapatmamı istemişti. Bacaklarımın arasına bakarken, kendimi huzursuz hissedebileceğimi biliyordu.

Birkaç saniye sonra, oyuncağın vızıltısını duydum. Bu iki oyuncağı yeteri kadar kullanmadığımdan, seslerinin farklı olup olmadığını bilmiyordum. O yüzden, hangisini kullandığını anlayamamıştım.

Titreşimin bana dokunduğunu hissettiğimde, heyecanla titriyordum. Üstten başladı ve yavaşça aşağı ve yana çektikten sonra tekrar yukarı kaydırды. “Hoşuna gitti mi?” Yastığı ona bakmak için hafifçe kenara çektim. “Hoşuma gittiğini biliyorsun.”

“Güzel.”

Oyuncağı diğer tarafa götürüp aynı şeyi yaptı. Daha sonra, Mermi olduğunu tahmin ettiğim oyuncağı bir anda ıslaklığıma soktu. Bunu her yukarı kaydırдыğında, klitorisime sadece hafifçe dokundu. Bu hareketi boşalmamı sağlamaya yetmezdi ama o kadar boşalmak istememi sağladı ki, boşalmazsam çılgılık atabilirdim. Onun da bunun farkında olduğuna emindim, çünkü bedenimi çok iyi tanıyordu ve bunu acımasızca beni sabırsızlandırmak için yapıyordu. “Ya bu?”

Bu sefer yastığı kaldırmadım, çünkü fazla sıkı sıkı tutuyordum. “Harika bir his.”

“Mükemmel. Şimdi, bunu daha eğlenceli hale getirmek için bir şey daha katacağım.”

Tanrım! Bu işi daha eğlenceli hale getirmek için başka ne yapabilirdi ki?

Daha bu soruyu düşünürken, içime girdiğini hissettim. İçime girip çıkıyordu ve Merminin klitorisimin üstünde tekrar tekrar daireler çizdiğini hissediyordum. Boşalmanın kıyısına gelmişim ama daha fazla dayanamayacağımı biliyordum. “Seni boşalma konusunda geçeceğim, dostum.”

içime daha sert girip çıkmaya başladı. “Bahse girer misin? Boşalmana ne kadar kaldığını söyle.”

“Çok yaklaştım. Bitiş çizgisini görebiliyorum.”

“Hemen arkandayım, bebeğim.”

Tam boşalmak için biraz daha fazlasına ihtiyaç duyduğumu düşünürken, parmaklarını bacak arama ve Mermi’ye dayadı ve oyuncağı klitorisimden içime girdiği noktaya kadar titreteceği biçimde bastırdı.

İşte, postacı o anda kapıyı çaldı. Tanrım, muhteşem bir histi!

Ellerinden biriyle kalçamı tutup kendisine çektiğini ve içime birkaç kere daha girip boşaldığını hissettim. Dişlerini sıkarak ismimi haykırdığında, çığlık atmak istedim ama yapamadım. Dilim tutulmuştu, çünkü dalgalar ve kasılmalar sesimin çıkmasını engelliyordu.

Orgazm sona erdikten sonra, kollarımı baygın hır hal de yatağa indirdim ama yastık suratımda kaldı. Yastığı çekti ama ellerinin dizlerimi hâlâ açık tuttuğunu hissettim. “Çok güzelsin.”

“Nereden biliyorsun? Suratımda yastık var,” diye homurdandım yastığın altından.

“Ondan söz etmiyorum.”

Kahretsin! Bebeklerin çıktığı yerin mi güzel olduğunu söylüyordu?

“Çok tuhafsın!”

“Asla tuhaf olmadığımı iddia etmedim,” diye güldü.

Yastığı suratımdan çektim ve ona bununla vurdum. “Tuhaf poponu kaldır da duş alıp markete gidelim. Karnım acıktı.”

Jack Henry’yle birlikte, ikimiz de birer blucin ve tişört giymiş halde dolanıyorduk ama o, başına bir de ismini hiç duymadığım bir beysbol takımının kasketini de takmıştı. Avustralya takımı olması gerektiğini düşündüm. Ben yanında yürürken, alışveriş arabasını itiyordu. Raflardan bir şeyler alıp arabaya atıyordum ve hayatımda kendimi hiç o kadar evcil hissettiğimi hatırlamıyordum. Hoşuma gitmişti.

Bayan Porcelli ben orada yaşamaya başladıktan sonra, evin alışverişlerini yapmaya devam etmişti. O yüzden, ilk kez birlikte alışveriş yapıyorduk. Sanırım, Jack Henry senelerdir ilk kez bir markete girmişti ama orada benimle birlikte olmaktan mutlu gibiydi.

Tam bir rafa uzanmıştım ki, bana arkadan sarıldığını hissettim. “Akşam yemeğine ne var?”

Belli ki, alışveriş arabasına attığım şeylere dikkat etmemişti. Dikkat etmiş olsaydı, yemekte ne olduğunu anlardı “Lazanyamı sevdiğini hatırlıyorum.”

“O kadar güzeldi ki, dizlerimin üstüne çökmüştüm.” “Onu yapmana neden olan şey lazanya değildi,” diye güldüm. “Ama lazanya istersen pişirebilirim.”

“Evet, lütfen. Eve dönerken, bir yerden şarap da alırsınız.” Ona kasabada hiçbir yerin onun şaraplarından satmadığını söyleyecekken, arka cebimdeki telefonumda “Jölene” melodisini duydum. “Annem arıyor. Bir süredir konuşmadık. Yanıt versem iyi olacak. Yanıt vermezsem, aramaya devam eder.”

Beni bırakmadan önce başımı öptü ve telefonumu çıkardım. “Selam, anne.”

“Küçük kızımın hatırını sormak için aradım. Hayat nasıl gidiyor merak ettim.”

Bundan nefret ediyordum. “Şey, turnede değilim. Nashville’e geri geldim.”

“Neden? Bir şey mi oldu?”

“Evet. Kötü bir şey oldu. Dün gece, Blake Phillips bana saldırdı. Biraz hırpalandım, o yüzden Randv bu haftaki konserleri iptal etmenin iyi olacağını düşündü. Zaten birkaç konser kalmıştı.”

“Sana ne yaptı?” diye sordu dehşet dolu bir sesle.

Bir marketin ortasında, Jack Henry nin karşısında duruyordum. Bu konuşmayı yapmanın ne zamanı, ne de yeri idi. “Şu anda markette alışverişeyim. Eve gidince seni arasam olur mu?”

“Hayır. Babanla derhal oraya gelip o adamın ne yaptığını öğreneceğiz.”

Kahretsin. Annemde dairemin bir anahtarı vardı. Ben den önce eve girip yatak odamı görmesini istemiyordum Oyuncakları şifonyerin çekmecesine koyup koy madiğimi hatırlamıyordum. “Hayır, anne. Bunu yapma. Bira/ daha sonra gelemes misin? Aldıklarımı yerleştirmem irerek.

Belki akşam yemeğine gelirsiniz.” Jack Henry’ye bakıp omuzlarımı silktim. ‘Ama bir misafirim var. Jack Henry burada.”

“Avustralyalı sevgilin mi?”

Jack Henryye bakıp gülümsedim. “Evet, anne. Avustralyalı sevgilim.” Bunu söylediğimi görünce, Jack Henry nin suratı aydınlandı.

“Herhalde bu durumdan mutlusundur?” Bunu sorar-kenki ses tonu, onun orada oluşundan pek hoşlanmadığını hissettirdi.

Mutlu sözcüğü ağır bir ifade kalırdı. “Öyleyim. Hem de çok.”

“Tamam. Babanla akşam yemeğine gelir, erkek arkadaşınla tanışırız. Kaçta gelelim?”

“Saat altı iyi mi?”

“Tabii. Görüşürüz.”

Telefonu kapatıp Jack Henry’ye baktım. “Yemeği yalnız yemeyeceğiz.”

Buna pek sevinmiş gibi değildi. “O kadarını anladım. Onunla eninde sonunda tanışmam gerekiyordu. Bu gece olsa da olur.”

Sesinden bunu istemediği anlaşılıyordu. “Eninde sonunda tanışman *gerekiyordu* da ne demek? Ondan şu anda bile hoşlanmıyor gibi konuşuyorsun.”

“Sana kötü davranıyor. Belirli bir mesafeden buna tahammül edebildim, çünkü başka bir seçeneğim yoktu ama artık buradayım. Sana kötü davranan

kimseye karşı anlayışlı olamam ve buna annen de dâhil. Annen olması umurumda değil.”

Harika. O gecenin çok iyi geçmeyeceğini tahmin ettim. Tek başına gelmiyor. Babam da gelecek. Bunu konuşmaya fırsatımız olmadı ama yine birlikteler.” Ne yapıyordum?

Karşımdaki Jack Henry’ydi. Durumu olduğu gibi anlatabilirdim, rol falan yapmak zorunda değildim. “Babam hâlâ evli ve ikisi birlikteler ” Bunu söylemek çok kulağıma çok pis geldi ve beni böyle hissettiren şeyin nedeninin ne olduğu bilemedim: Babamın evli olması mı, yoksa ikisinin ebeveynlerim olması mı?

“Harika. Yola getirilmesi gereken bir ebeveyn daha, ikisini de aynı anda alt edebilirim.”

Gece çok kötü geçecekti. “Bu gece, kimseyi alt etmene gerek yok. Seni sevmelerini istiyorum ve onlara boktan ebeveynler olduklarını söylersen, bundan hoşlanacaklarını sanmıyorum.”

Bana itiraz edecekmiş gibi baktı ama öyle yapmadı. “Bu gece söylemeyeceğim ama sırf sen istiyorsun diye söylemeyeceğim. Çenemi kapalı tutmak çok zor olacak.” “Bunu yapabilirsin,” diye onu teşvik ettim. “Yapabileceğini biliyorum. Seni kızdıracak bir şey söylediklerinde ve sen her tepki vermediğinde, onlar gittikten sonra seni özel bir şeyle ödüllendireceğim.”

“Rüşvet.”

“Buna bir ödül sistemi demeyi tercih ederim.”

“Eh, ödüller hoşuma gider. Belki de bunu gerçekten de yapabilirim.”

Onu yola nasıl getireceğimi söylemek üzereyken, genç bir kızın sesini duydum. “Bayan McLachlan?”

İsmimi, sahne ismimi duyunca arkama döndüm. Genç bir kızın bana baktığını fark ettim. “Aııan. Tanrım. Siz Southern Ophelianın solistisiniz,

değil mi? Büyük bir hayranıyım. İmzanızı rica edebilir miyim?”

Buna hâlâ alışamamıştım ve utanıyordum. “Şey... Tabii.' Kız çantasında bir şeyler aradı ama bulamadı. “Gömleğim olur mu? Onu imzalar mısınız?”

Daha önce de gömlek imzalamıştım ama genellikle konserlerden sonra imzalamıştım. Üstelik de birisinin üstüneyken değil. Bu şekilde tanınmak biraz huzursuz ediciydi. “Sorun değil.”

imzamı attıktan sonra, kız telefonunu Jack Henry’ye uzattı. “Bir fotoğrafımızı çekebilir miydiniz acaba?”

Jack Henry ellerini cebinden çıkarıp telefonu aldı. “Bayan McLachlan m hayranları için her şeyi yaparım.” “Ortadaki kırmızı düğme. Ama sanırım bunu biliyorsunuz. Eminim ki bunu sürekli olarak yapıyorsunuzdur,” dedi kız kıkırdayarak.

Jack Henry bir kanaryayı mideye indirmiş bir kedi gibi bize baktı. “Doğrusu, Bayan McLachlan’m çok güzel fotoğraflarını çekmişimdir.”

Neredeyse çırılçıplak haldeki fotoğraflarımı çektiğini ima ettiğini anlayınca, gülmemek için kendimi zor tuttum. Hınzırlık ediyordu ve bunu ona sonra ödetecektim.

“Çok teşekkürler, Bayan McLachlan. Arkadaşlarım size bu şekilde rastladığıma inanamayacaklar.”

Kız gittikten sonra, Jack Henry ağzı kulaklarında gülümsüyordu. Aklından neler geçtiğini merak ettim. “Neden öyle sırtıyorsun?”

“Ha, bir şev yok,” dedi tekrar yürümeye başladığımızda, “Bayan McLachlan.”

Daha önce hiç bunu yapmadığım için çok gergindim, içlerinden birini doğru dürüst tanımadığım ebeveynlerim her an Jack Henry’yle tanışmak üzere gelebilirdi. Erkek arkadaşım. Sevdiğim adamla. Bizden söz ederken, *her zaman* ve *gelecekte* gibi sözcükler kullanan kişiyle. Heyecandan midem bulanıyordu.

Bu işin iyi gitmeyeceğinden korkuyordum. Jack Henry daha onlarla tanışmadığı halde ikisinden de hoşlanmıyordu ve haksız da sayılmazdı. Ya bu hislerini kendine sak-layamazsa ve onlara iyi davranamazsa? Ön yargılıydı ve lafını esirgemezdi. Büyük bir felaket yaşayabilirdik. Ama öyle olsa da, onu yine de seviyordum. Buna dair aklımda en ufak bir şüphe yoktu.

Fırındaki lazanyaya uzanıp dışarı çıkarırken, bileğimin iç kısmı üst rafa değdi. “Kahretsin!” Canım yanınca, kâseyi bıraktım ve kolumu hızla geri çektim. Neyse ki, lazanya kâsesi kırılmadı ama bileğimi çok kötü yakmıştım.

Musluğun başına gidip, yanma hissini gidermek için bileğimi soğuk suyun altına tuttum. Tam o sırada. Jack Henry içeri girdi. “Ne oldu?”

“Bileğimi yaktım. Acemi hatası.”

“Bir bakayım.” Hah, doktor geri gelmişti. Sizi görmek ne güzel, Dr. McLachlan. Epeydir görüşmemiştik. Bileğimi soğuk suyun altından çekip, incelemesine izin verdim, “iyileşecek. Buzdolabı poşetlerin nerede? Sana bir buz torbası hazırlayım.”

“Fırının sağındaki dolapta.”

Birkaç buz küpünü bir poşete doldurdu ve bir el havlusunun içine koyup bana uzattı. “Lazanyayı fırından ben çıkarırım. Sen buzu yanığin üstüne tut.”

Faydasız bir halde bir sandalyeye oturdum. "Teşekkürler."

“Rica ederim. Bütün öğleden sonra burada bir köle gibi çalıştın. En azından, bunu yapabilirim. Yapmamı istediğin başka bir şey var mı?”

Saate baktım. “Neredeyse altı olmuş. Ekmekleri fırına atar mısınız? Tavaya yerleştirmiştım hile.”

“Sizin için her şeyi yaparım, Bayan McLachlan.”

“Bunu söylemek çok hoşuna gidiyor, değil mi?” “Kesinlikle. İyi bir prova oluyor.”

Ne için prova?

Kapı çalındı ve anında sinir oldum, çünkü Jack Henry'nin ne demek istediğini öğrenmek istiyordum. Jake'le Jölene'e bir dakika beklemelerini söylemeyi düşündüm. Bu lafın en anlama geldiğini öğrenmeliydim. Ama tabii, bunu yapmadım. Daha sonradan yalnız kaldığımızda soracaktım.

Kapıyı açmak için kalktım. “İşte, geldiler. Ödülünü istiyorsan, iyi davranmayı unutma.”

“Peki, hanımefendi. Mağara adamınız sizi gururlandıracak.”

Dudaklarına hafif bir öpücük kondurdum. “İşte, benim tatlı erkeğim.”

Jack McLachlan

leri ödülünü alan kişilerin içeri girmesini bekledim. Ağzımı açamayacağım için, zor bir gece olacaktı... Jölene Prescott'la ilgili olarak dünyanın geri kalanının bilmediği bir sürü şey biliyordum. Bunlara Jake Beckett da dâhildi. Bu insanların suratına bakıp da gerzek olduklarını söylememem için tek bir neden vardı: Laurelyn.

turma odasında dikilip, Dünyanın En Kötü Ebeveyn

Orada beklerken, Laurelyn'in bana hiç annesinin bir fotoğrafını göstermediğini fark ettim. Hiç düşünmeden, onun Laurelyn'in daha yaşlı bir versiyonu olacağını sanmıştım. O yüzden, Jölene Prescott'u ilk kez gördüğümde, hiç ummadığım bir manzarayla karşılaştım, ince yapılı, çekici bir sarışındı ama Laurelyn'le alakası yoktu. Öte yandan, babası farklı bir hikâyeydi. Laurelyn hık demiş, babasının burnundan düşmüştü. Bir babayla kızın o denli birbirine benzeyeceğini hiç düşünmezdim. Adam kendisinin

bir kopyasını yaratmıştı. Bu da tuhaf bir durumdu, çünkü son yirmi üç senedir onunla hiç ilgilenmemişti.

Orada kendimi kaybedip bu insanlara siktir çekemeyeceğim için, Laurelyn annesiyle babasını benimle ilk kez tanıştırtırken bu düşünceleri aklımdan çıkarmaya çalış-**tim. Herkes nazikçe selamlaştı ve Laurelyn’in akşam yemeğini hazırladığı yemek odasına girdik.**

“Lazanya yapmışsın, »lake, hayatında yiyeceğin en güzel la/anya olacak. Hiçbir İtalyan restoranında bile bu kadar iyisini bulamazsın. Laurelyn yemek pişirme becerisini kimden almış bilemiyorum. Benden almadığı kesin.”

Nasıl öğrendiğini biliyordum. Annesi sarhoşken ve kafası iyiyken, kendisine bakmayı öğrenmiş küçük bir kızken.

Laurelyn bana baktı ve onu çok iyi tanımıyor olsaydım, aklımı okuduğuna yemin edebilirdim. Ayağıyla ayağımı dürttü ve bana o bakışı fırlattı. *Derhal kes şunu*, der gibiydi. Tanrım, bu kadın beni çok iyi tanıyordu. Sırf suratıma bakarak, aklımdan geçen her şeyi okuyor gibiydi.

Laurelyn sohbeti neşeli tutmak için elinden geleni yaptığı halde, Jölene konuyu saldırıya getirdi. Laurelyn de bunu değiştirmek için bir şey yapamadı. “Blake Phillips’le neler olduğunu öğrenmek istiyorum. Sana yine mi saldırdı?”

Yine mi? Bu, ilk sefer değil miydi? Eh, bu da daha sonradan konuşacağımız şeyler arasındaydı.

“Blake bir single kaydetmemizi önermek için Randyyi görmeye geldi. Konser sonrası yapacağımız toplantıya gittiğimde, o da oradaydı. Şok geçirdiğimi söylemek hafif bir ifade kalır sanırını. Şarkıyı kaydetmek konusunda tartıştık, sonra odadan çıktım. Beni odama kadar takip ettiğini bilmiyordum. Kapıyı açtığımda, beni arkadan kavrayıp zorla içeri soktu.”

^{il}Sana ne yaptı, Laurelyn?”

Bu ayrıntıları ben de duymamıştım ve duymayı da istemiyordum ama bir seçeneğim yoktu. Çünkü annesi her şeyi öğrenene dek rahat etmeyecekti. **“Eliyle ağzımı kapatınca, elini ısırđım ve çığlık atarak yardım istemeye çalıştım.” Suratını gösterdi. “Şurama tokat attı. Sonra, onu istemediğimi söyleyince çıldırdı.”**

“Nasıl çıldırdı yani?”

Laurelyn önce bana, sonra onlara baktı. “Bana tecavüz etmeye kalkıştı ama Jack Henry tam zamanında yetişip beni kurtardı.”

Annesi nefesini içine çekip, eliyle ağzını kapattı. “Aman Tanrım. Sana saldırdığını söylediğinde bunu kast ettiğini anlayamadım.”

Babası yumruğunu masaya indirdi. “Stüdyonun dışında sana çektiği numaradan sonra ona gününü göstersey-dim, bunların hiçbirisi olmazdı”

Hangi numara?

“Senin hatan değil. Bir ailesi olduğu için sana işi büyütmemeni ben söylemişim. O kadar dengesiz olduğunu bilmiyordum ama dava açacağım. Ayrıca, bana yaklaşmaması için de bir karar çıkarttım. Bana yaklaşmaması gerek ama merak etmeyin. Jack Henry burada benimle olacak.”

“Ne kadarlığına?” diye sordu annesi.

Ses tonundan hoşlanmamıştım ve Laurelyn’in bunu surat ifademden anladığını tahmin ediyordum. “Üç hafta daha.”

“Sen geri dönüyorsan, ikiniz ne olacaksınız?” dedi Jölene.

Birbirimize baktık, yanıtın ne olduğu belliydi. İkimiz de bunu bilemediğimizden, bir şey demedik.

Hava gerilmişti. Jake gerginliği gidermeye çalıştı. “Ne iş yapıyorsun Jack?”

Bu, güvenli bir konuydu. “Birkaç üzüm bağım var ve çeşitli şaraplar üretiyorum.”

“Durumun iyi sanırım ”

“idare ediyorum.” Varlığımı ilgili olarak asla böbür-lenmemiştim. Tek istisna, Laurelyni yatağıma alabilmek için işe yarayacağını düşündüğüm andı.

“Mütevazılığıyla sizi yanıltmasın. Üzüm bağları çok iyi iş yapıyor.”

“Onu son gördüğünden beri kazandığın başarıdan dolayı burada olduğu için endişelenmemizi gerektirecek kadar mı iyi?” Tanrım! Kadın lafını gerçekten de esirgemiyordu.

“Anne!”

“Sorun değil. Annenle babanın neden endişeleniyor olabileceğini anlıyorum. Üstüme alınmadım.” Beni rahatsız eden şey annesinin endişelenmiş olması değildi. Hatta bu sözleri bir kez olsun kızının iyiliğini düşündürüyor diye beni gururlandırmıştı. Ama ona karşı hissettiğim aşkı sorguluyor diye de öfkelenmişim. “Laurelyn’in babası bu masada oturan tek milyoner değil, Bayan Prescott. Laurelyn ve elde ettiği başarı konusunda çok mutlu olduğum halde, parasının tek bir sentine bile ihtiyacım yok.”

“O kadar varlıklı olduğunu bilmiyordum.”

Tabii, Laurelyn ona söylememişti. Söylemezdi. “Bunu size söylemedi, çünkü servetim onu zerre kadar ilgilendirmiyor.”

Onu o kadar çok sevmemin nedenlerinden sadece biri de buydu.

Akşam yemeğini atlattım. Ama kıl payı. Laurelyn’e verdiğim sözü tuttum ama hayatımda hiç o kadar dilimi ısır-mamıştım. Jölene Prescott’la iki saat geçirdikten sonra bir dil nakline ihtiyaç duyar hale gelmişim ama kendime yemek boyunca bunu kadını için yaptığımı söyleyip durdum. O kadına, çok daha fazlasını hak eden bir kıza karşı ne kadar bencil ve boktan bir anne olduğunu söylemeden ancak bu şekilde dayanabildim.

Kadın bana resmen Laurelynin kariyerinin Avustralya’da değil, orada, yani ABD’de olduğunu söylemeye cüret etti. Salağın tekiymişim, bunun farkında değilmişim gibi söyledi. Country yıldızlarının asıl Amerika’da tutunabildiğim biliyordum. Bunu bana söylemesine gerek yoktu. Bu yüzden, hakaretime bencilliğini de eklemeyi düşünüyordum. Ama bana Laurelyn’i gelecekte bekleyen fırsatlardan mahrum edersem onu mahvedeceğimi söyleyince çizgiyi aşmıştı.

Bunlar Jölene Prescott’un vereceği kararlar değildi. Laurelyn’in beni seçmesini ne kadar çok istesem de, benim kararım değildi. Bu hayatta nasıl bir yol izleyeceğine bir tek kendisi karar verebilirdi. Yapabileceğim tek şey, annesinin onun kanına girip hayatının benimle birlikte geçmemesi gerektiğine ikna etmemesini ummaktı.

En sonunda kapıdan çıktıklarında, kendimi koltuğa attım ve başımı geriye yasladım. Laurelyn yanıma oturduğunda, tavana bakıyordum. “Özür dilerim. Bu yemek... Böyle geçti işte.”

“Sırf bil diye söylüyorum: Bu gece, annenle ilgili düşüncelerim daha iyiye gitmedi.”

“Benim açımdan da aynı şey söz konusu. Sana karşı öyle kaltak gibi davrandığı için özür dilerim ama sana iyi haberlerim de var.”

“O halde, lütfen iyi haberi söyle. Bu gecedен sonra, hayatımda iyi bir şey olmasına ihtiyacım var.”

Laurelyn yere, dizlerimin arasına oturdu ve ayakkabılarımı çıkarmaya koyuldu. “Bu gece, son derece uslu davrandığın için bir ödülü hak ettin,” dedi ikinci ayakkabımı da çıkarırken. Çoraplarımı da çıkarıp arkasına fırlattı. Blucinimin düğmesini açtı ve fermuarımı indirirken suratında muzip bir gülümseme belirdi. “Bu pantolonda biraz boşluğa ihtiyacın var galiba. Biraz sıkı gözüküyor.”

Evet der gibi başımı sallarken, ellerinin açık fermuarımdan blucinimin ve iç çamaşırlarımın beline gittiğini ve parmaklarını bunların etrafına doladığını gördüm. “Bunlardan bir kurtulalım,” dedi ikisini de aşağı çekerken.

Kalçalarımı kaldırdım ve Laurelyn ereksiyonuma dikkat ederek bunları ayaklarımdan çıkarıp yere fırlattı.

Belimden aşağısı çıplak kalınca, dizlerinin üstüne kalktı ve ellerini bacaklarımda dolaştırıp, tırnaklarını aşağı doğru gezdirmeye koyuldu. “Seni öyle güzel emeyeceğim ki, ismini bile unutacaksın.”

“Sana meydan okuyorum.”

Bacaklarımı büktüğüm yeri kavradı ve beni kendisine yaklaştırmak için hafifçe öne çekti. Açıkçası, buna biraz şaşırdım, çünkü minnacık bedeninin o kadar güçlü olduğunu bilmiyordum.

Dili penisimin dibine değdiğinde, gözlerini benden ayırmadı. Dilini penisimin ucuna varana dek yavaşça yukarı kaydırды. Dilini ileri geri oynattıktan sonra, başını eğdi ve dudaklarını yan taraftan penisimin dibine sardı. Dudaklarını yukarı kaydırды ve sonra beni olduğu gibi ağzına aldı.

Bunu yapışını izlemeye bayılıyordum. Asla bıkmıyordum.

Parmaklarımı ensesinde birleştirdim ve ağzının her hareketi beni boşalmaya yaklaştırırken, ense kaslarına masaj yaptım. Beni her hareketiyle birlikte daha da içine alırken başını aşağı yukarı oynatışını izlemek çok güzeldi. Eliyle geri kalan kısmı kavrayıp ağzıyla kusursuz bir ritimle birlikte aşağı yukarı oynattı. Bunu tekrar tekrar **yaptı ve boşalmaya yaklaştığımı, patlamak üzere olduğumu hissettim.**

“Yaklaşıyorum,” diye onu uyardım, çünkü ağzına boşalmam her zaman onun kararı olmalıydı.

Her zamanki gibi, durmadı ve bunları benim için yapan bir kadının olduğu için ne kadar şanslı olduğuma inanamadım. Çok ateşliydi!

Biraz daha uzun sürsün diye kendimi tutmaya çalıştım ama ellerini penisimin alt kısmında biraz daha sıkılaştırdıncaya dayanamadım. Ağzıma doğru, yukarı kaydırdım. Ellerini kalçalarıma götürüp beni son bir kere sertçe emdi. Başımı koltuğun arkasına yasladım ve tavana baktım. “Sen gerçekleşen hayallerimsin.”

Birkaç saniye öylece kaldıktan sonra, başımı kaldırdım ve ayaklarımın dibinde oturan, çenesini bacağıma yaslamış bana bakan Laurelyn'e baktım. "Bu şekilde kendini kaybettiğini görmek çok hoşuma gidiyor. Bunu sana yapabildiğimi bilmek inanılmaz bir şey."

Elimi yanağına götürdüm ve başparmağımla morarmış elmacık kemiğini okşadım. "Bu yapabilen tek kişi sensin."

Suratını avucuma çevirdi ve elini elimin üstüne koydu. "Jolie'yi o kadar ustalıkla idare ettiğin için bunu sana borçluydum. Kolay olmadığının farkındayım."

Bundan çok daha fazlası söz konusuydu. "Bebeğim, tahmin bile edemezsin."

"Başka ne yaptı?"

"Sen mutfaktayken, beni yemek odasında sıkıştırdı." "Ne dedi peki?"

Bu konuya girmek bile istemiyordum, çünkü Laurelv ı'm bunları düşünüp annesinin söylediklerinde bir doğruluk payı bulabileceğinden korkuyordum ama sırf venvği top **kıyı görmek için bencili iğimden söyleyecektim. Laf arasında bir (akım imalarda bulunmuştum ama henüz herhangi V)ir gelecekten açıkça söz etmemiştik. Yeni ve başarılı hayatını bırakmak konusunda no hissettiğine dair bir işaret görebileceğimi umdum. "Bana seni kariyerinden uzaklaştırırsam, büyük fırsatları elinden alacağımı söyledi."** "Tanrım."

"Öyle birisi olmadığımı biliyorsun. Hayalini kurduğun her şeye sahip olmanı istiyorum."

"Hayalini kurduğum iki şey var ve birisine sahip olmanı diğerine sahip olamayacağım anlamına geliyor."

Çok açık konuşacaktım. "Bencil yanım yaptığın işi bırakmanı ve benimle dönmeni istiyor ama bunu istemeyeceğim. Bu kararı kendin vermelisin. Seneler sonra, seni bu hayattan mahrum bıraktığımı düşünüp beni suçlamayı istemem."

“Ben de her şeyini satıp buraya gelmeni ve benimle birlikte bir hayat yaşamamı istiyorum ama senelerini verdiğim üzüm bağlarını bırakıp bir bilinmeyene gelmenin mutluluğunu mahvedebileceğim de biliyorum. Başarılı olabilmek için çok çalıştın. Hem senden asla aileden uzak kalmanı isteyemem. Peki, bu durumda ne olacağız? Buradan sonra nasıl bir yön çizeceğiz?”

“En ufak bir fikrim bile yok. Tek bildiğim, seni bugüne dek hayatımda istediğim her şeyden daha fazla istediğim ” “Aynen.” Bacağımı öptü. “Keşke bu kadar karmaşık olmasaydık ” *Karmaşık* lafı ağzından çıkar çıkmaz, ikimiz de gülmeye başladık. “Biliyorum. İstedğin tek şey karmaşa olmamasıydı ama bak hayatın hangi noktaya geldi.” Birbirimizi hiç tanımamış olmamız gerektiğini ima etmediğini umuyordum, çünkü hiçbir şey bundan daha fazla gerçeklerden uzak olamazdı. “Buraya gel, aşkım.”

Yerden kalkıp, bacaklarını iki yana açarak kucağıma oturdu. Suratını kavradım ve gözlerime bakacağı şekilde tuttum. “Senden bir saniye bile pişman değilim. En sevdiğim karmaşa sensin ve her zaman öyle olacaksın.” Gözleri dolmaya başladı. “Seni o kulüpte gördüğüm andan beri bir sonraki kişi olduğu biliyordum ama sadece bir sonraki değil, *son* kişi olacağını kesinlikle bilemezdim.”

kımmeu'

(ğjfy0A

Laurelyn Prescott

Bana bu tür şeyler söylediğinde, nasıl bir etki bıraktığını hiç bilmiyordu. Kalbimi resmen ikiye ayırıyordu. Onu sevdiğimi biliyordum ve her şeyden çok onunla birlikte olmayı istiyordum ama bir de daha yeni tatmaya başladığım bir hayat vardı. Ya bu hayattan vazgeçersem ve ilişkimiz sürmezse? O zaman ne yapardım?

Bir kariyerim olmadan yalnız olmak. Bunu daha önce de yaşamıştım ve berbat bir şeydi. Kendimi yine o rezil durumda bulmaktan korkuyordum.

Kalbim hızla atıyordu. Tüm bunları geride bırakıp onunla geri döneceğimi söylememi istediğini biliyordum ama bunu yapamazdım. “Korkuyorum. Dehşete düştüm demek daha doğru olacak. Keşke öyle hissetmeseydim ama bugüne dek arkamı hep kendim kolladım. Hayatta böyle kalabiliyorum. Kendimden başkasına güvenmek, benim için savunmasız kalmak demek. Kendimi asla bu durumda bırakmadım. Bu açıdan, epeyi sorunluyum ve değişebileceğimi sanmıyorum.”

“Değişebileceğini biliyorum. Bana beni ilk kez sevdiğini söylediğinde, o sözünü ettiğin savunmasızlığı gördüm. Ördüğün o duvarları yıktın ama ben seni yüzüstü bıraktım. Beni sevdiğin halde, tüm kalbinle bir kez daha güvenmeye hazır değilsin. Ama sorun değil, çünkü sana bana sonuna dek güvenebileceğini kanıtlayacağım.”

Bunu o kadar çok istiyordum ki... Aşk ve emniyet açısından her zaman güvenebileceğim tek bir kişi olmasını çok istiyordum. Bu kişinin Jack Henry olmasını da. “Lütfen, güvensizlik hissimi sevgisizlikle karıştırma. Seni bundan daha fazla sevemeyeceğime yemin ederim ama zamana ihtiyacım var.”

“İstedığın her şeye sahip olmanı istiyorum. Benden zaman istiyorsan, benden sana dilediğin kadar zaman.” Suratımı kendisinininkine yaklaştırıp beni hafifçe öptüğünde neredeyse kendimden geçecektim. “Sana her zaman istediğini vereceğim.”

Aramıza sıkışmış ereksiyonunu hissettim ve pelvisimi hafifçe ona sürttüm. “Şu anda, istediğim tek bir şey var. Bunu bana verebilecek kişi de kesinlikle sensin.”

Rekor sürede bizi yere indirdi. Ben yerde sırt üstü yatarken, pantolonumu ve külotumu aşağı çekti. İçime girerken öylesine sert davrandı ki, sırtımı yere sürüttüm. “Pardon,” diye özür diledi ama içime girip çıkarken daha yumuşak davranmadı. Her hareketiyle birlikte, yerde biraz daha ileriye kaydım.

Ona tutunabilmek için boynuna sarıldım. “Beni bu kadar iyi becerdiğin için asla özür dileme.”

“Tanrım, böyle devam edersem, halı sırtını sıyıracak." Yerden kalkıp beni de kendisiyle birlikte yukarı çekti. Beni kucaklayıp popomu koltuğun koluna yerleştirdi. Ayaklarımı omuzlarına kaldırıncaya yastıkların üstüne doğru arkaya düştüm ve Jack Henry kaldığı yerden devam etti. Resmen başımın üstünde dururken beceriliyordum ve harika bir histi.

Bana hunu her gün yapsın diye, hayatımı geride bırakmam gerekirdi. Kesinlikle ciddi ciddi düşünebileceğim bir şeydi.

Kollarını kalçalarımın etrafına sıkıca sardı ve her hareketiyle birlikte içime daha da sert bir biçimde girerken beni kendisine çekti. “Dediğimde ciddiydim. Yemin ederim ki gerçekleşen en seksi hayallerimsin

En tatlı sözcüklerin arasına bile “seksi” lafını yerleştirmesi inanılmazdı. Bunu duyunca bile pelteye dönüşüyordum. Külotumu çıkarmadıysam bile, bunu söylediğini duyduktan sonra derhal çıkarabilirdim.

Son kez birkaç kere içime girip çıktı için, söyleyecek akıllıca bir şey düşünemedim, “içinde olmaktan daha çok sevdiğim hiçbir şey yok, Bayan McLachlan.”

Tamam, bu biraz farklıydı. Genellikle sadece ismimi haykırırdı. Ama bu sefer, sonu “Bayan McLachlan” ile biten tam bir cümle söylemişti.

Jack Henry boşaldıktan sonra, koltukta doğruldum ve bedenini bacaklarımın arasına yerleştirerek üstüme yattı. “Yemin ederim ki bacaklarımın arasında olmak için hiçbir fırsatı kaçırmıyorsun.”

“Doğru, kesinlikle kaçırmıyorum ve bunun yakın tarihte değişmeyeceğine de eminim.” Aşağı uzandı ve elini bacaklarımın arasına götürürken suratında muzip bir gülümseme belirdi. “Olmayı en sevdiğim yer burası.”

Elini çektim, çünkü bazen bir kızın biraz dinlenmeye ihtiyacı olabilirdi. “Hayvanın tekisin.”

“Sen de buna bayılıyorsun.”

Hep böyle diyordu. Haklıydı. “Evet, bayılıyorum.”

"‘Sen stüdyoya dönmeden önce, kendimize ayırabileceğimiz tam aJtı günümüz var. Özel bir şeyler yapmak ister m i Kin'/'"

Özel olsun olmasın, onunla her zaman bir şeyler yapmayı istiyordum.
“Aklından neler geçiyor?”

“Bilmiyorum. Bir yerlere gidebiliriz belki/'"

Evden fazla uzak kalmıştım. Bütün hafta bir yere gitmektense, evde vakit geçirmeyi tercih ederdim. “Üç günden fazla süremeyecek kısa bir tatil olursa..’

“Vegas’a ne dersin?”

Kumarhanelerde biraz kafa dağıtma fikri hoştu aslında. “Biraz yan gelip yatmak fena olmazdı. Belki biraz kumar da oynarız. Bir gösteriye gidebiliriz.”

“Hangi gün daha uygun?”

Geri geldiğimde, hemen ertesi gün provalara girmeyi istemiyordum. “Yakın bir tarihte olur mu? Stüdyoya girmeden biraz dinlenmiş olurum. Bu yeni kayıt işine başladıktan sonra günler çok telaşlı geçecek.”

“Nasıl istersen. Yarından sonraki güne ne dersin? Böy-lece, pazartesi stüdyoya girmeden önce hafta sonunu dinlenerek geçirebilirsin.”

“Anlaştık.”

Daha önce, hiç Las Vegas’a gitmemiştim. Southern Ophelia’yla turneye çıkmadan önce, Avustralya’ya ve Yeni Zelanda’ya kadar gitmiştim. Ama bunlar da başkasının masraflarını karşıladığı seyahatlerdi. Sanırım, o seyahcit de öyle olacaktı ama artık kendimi o kadar da bağımlı hissetmiyordum. Jack Henry izin verse, hu seyahatin masraflarını kendim karşılayabilirdim. Ama yapısı gereği buna izin vermemişti.

Otele gittik ve tabii, oradaki en lüks süiti «yırtınıştı Kral süiti olduğuna emindim. Kocamandı w altınlı kır mızılı lüks eşyalarla döşenmiş gösterişli bir yertli. Ban yo da o yaldızlı şaşaalı renkтейdi. Bunu görünce,

Jack Henry nin ufak bir yüzme havuzu büyüklüğündeki devasa jakuzide bizim için ne tür sürprizler hazırlayacağını düşünmeden edemedim.

Belki de iki günden daha uzun kalmalıydık. Bunun beni ne kadar rahatlatılabileceğinin farkındaydım. Belki de geri dönmek için o kadar da acele etmemeliydim, çünkü Jack Henry yle birlikte içinde bir sürü duş başlığı olan çift duşlukta dairemdeki ufak fiberglas küvettekinden çok daha fazla eğlenebilirdik.

“Önce ne yapmak istersin?” Birlikte küvete girmemizi teklif edeceğini umdum. Uzun süredir bunu yapmamıştık.

Yanağımdan bir makas aldı. “Senin, sevgilim, on beş dakikaya bir randevun var.”

“Ne randevusu?”

“Çoktan hak edilmiş bir rahatlama randevusu. Sana o çok sevdiğin kızlara özgü şeylerin dâhil olduğu bir buçuk saatlik bir spa zamanı ayarladım. Sonra da bir masözle bir saatlik bir masaj seansı. Kadın olmasını ben istedim. Hiçbir erkeğin sana, özellikle de sırtının alt kısmına dokunmasını istemiyorum. Orası bana ait ve başka bir erkek dokunamaz.”

Söz ettiği şey vajinam değil, sırtımdı. “Bazen tam bir mağara adamı oluyorsun.”

“Bak buna itiraz etmem işte.” Kollarını belime doladı ve ılık nefesini kulağımda hissettim. “Günün birinde, sana yine şarap mağaramdaki masada sahip olacağım,” dedi boğuk bir sesle. “Ama bir dahaki sefere, seni çığlık attırana dek becereceğim.”

“İlk sefer de bir ara çığlık attığımı hatırlıyorum,” dedim. “Evet ama bir dahaki sefere aklımdan başka türlü çığ-iiklar geçiyor.”

“SÖZ mü?”

“Kesinlikle.” İki popomu da tutup muzip bir sesle inledi. “Şimdi, biraz rahatlamak için o güzelim poponu aşağı kata indir bakalım.”

“Peki, efendim.”

Hâlâ koyu renkli bir morluğun bulunduğu yanağımı öptü. “Bir konferans görüşmesi yapmam gerek; o yüzden, üzüm bağlarıyla ilgili işleri konuşmak üzere odada olacağım. Herhangi bir şeye ihtiyacın olursa, akimda olsun.”
“Tamam.”

“Eğlenmene bak.”

Sanki eğlenmemem söz konusuydu. “Merak etme, içimden bir ses eğleneceğimi söylüyor.”

Spaya girdim ve tek bir kelime etmeye fırsat bulamadan resepsiyonist yanıma geldi. “Bayan McLachlan?”

Bu isimle karşılanmayı beklemiyordum. Sahne hayatımda bunu duymaya alışmıştım ama orada da duymak o kadar hoşuma gitti ki bir şey demedim.
“Evet.”

“Sizin için hazırız. Buradan lütfen.”

Ufak tefek, kahverengi saçlı kadının peşinden spamn arka kısmına doğru ilerledim. Kadın bana neler yapılacağını anlatırken, bir sandalyeye kadife bir bornoz koydu. Üstümü değıştirdikten sonra, sihirli işlemlerin başlayacağı özel bir odaya geçecektim.

Kusursuz olana dek manikür, pedikür, kese yapılmış, adeta parlatılmıştım. Bir buçuk saatim su gibi akıp geçti ama bunun hemen ardından bir masaya yatırıldığım ve sadece belimden altının örtüldüğü bir odaya alındım.

Daha önceden hiç masaj yaptırmamıştım ama Jack Henry’nin bana neden bir masöz ayarladığını anlamıştım. Çırılçıplaktım.

Sonraki bir saat de hemencecik bitiverdi ama giderken

kendimi canlanmış ve rahatlamış hissediyordum. Asansöre giderken, oteldeki birkaç mağazanın önünden geçtim. Bir vitrindeki bir şey dikkatimi çekti... Bir şov kızı kostümü.

Kenarları kırmızı bir şeritle çevrili, göğüslerinin tam ortasında hir fiyonk olan siyah renkli bir biisti yerdi. Sırtında bir etek oluşturan siyah ve kırmızı renkli tüyler, bir de buna uyan ufak bir şapkası vardı. Siyah renkli file çoraplar da kıyafeti tamamlıyordu. Ateşliydi. Çok hoşuna gidecekti.

Hımm... Yanımda şık iç çamaşırları getirmiştım ama bunları her seferinde giydiğim için artık sürpriz bir yanı kalmamıştı. Bir vodvil kızı gibi giyineceğim asla aklına gelmezdi.

Vegas'tayken...

Kıyafeti yakından incelemek için mağazaya girdim ve bir satıcı kadın derhal bana nasıl yardımcı olabileceğini sordu.

Vitrindeki kostümü işaret ettim. “Fiyatı nedir?”

“Şey... Sanırım bin beş yüz dolardı.”

Kahretsin! Minnacık bir kıyafet için bin beş yüz dolar mı? Hâlâ harcayacak kadar param olmasına alışamadığımdan, bu tür bir şey bana pahalı geliyordu. Yapacağım en abartılı alışveriş olacakmış gibi kıyafete bakakaldım ama bunu mağara adamım için istiyordum. “Alıyorum.” Kapıyı açtım ve kapatırken tuttum. Jack Henry görmeden süite girmek ve aldığı kıyafeti gizlemek istiyordum. Oturma odasında telefonda konuştuğunu duyunca, parmaklarımın ucunda ilerledim ve doğrudan yatak odasına koştum. Hızla etrafıma bakınıp, kıyafeti gizleyecek kusursuz bir yer aramaya koyuldum. Fareler gibi. Çok fazla yer bulamadığımdan, dolaptaki rafa koymaya karar verdim. Belki oradan bir şey almaya kalkışmazdı.

Sonra, kayıtsızca yatak odasından oturma odasına girdim ve Jack Henry geri döndüğümü fark etti. Chalice Üzüm Bağları'ndan Clyde'la konuşuyordu ama eliyle yanına oturmamı işaret etti. Tırnaklarımı inceledi ve ayak parmaklarımı daha iyi görebilmek için sandaletlerimi çıkardı. Başparmağımı ağzına götürüp emmeye başlayınca kıkırdadım. Bunu yaparken, telefonda iş konuşurken bir saniye bile teklememi.

Çok seksi bir hareketti.

Bana o bakışı fırlatınca, bacak aramın derinliklerinde o tanıdık kıpırtıyı hissettim. Konferans telefon görüşmesini bitirdikten sonra, bana hınzırca şeyler yapacağını söylüyor gibiydi ama bunları onun için satın aldığım sürprizi giyeceğim ana saklamak istiyordum. Başımı iki yana sallayarak hayır dedim. Sonra *Hiç sanmıyorum* der gibi parmağımı salladım.

Ağır ağır evet anlamında başını sallayıp büyük bir kararlılıkla bana baktı. Ona hayır demem hiç hoşuna gitmezdi ama o gün buna itiraz edemeyecekti, çünkü tüm aşkımı geceye saklıyordum. Heyecan seviyesinin en üst noktaya çıkmasını istiyordum. “Hayır,” diye fısıldadım. “Geç saatlere kadar yaramazlık yok.”

“Kulağa iyi geliyor, Clyde. Birkaç güne seni geri ararım, daha ayrıntılı konuşuruz.”

Telefon görüşmesini onu reddettim diye daha kısa kestğini biliyordum. “Nedenmiş?”

“Sürprizler yapabilen tek kişi sen değilsin. Bu gece için size sürprizlerim var bayım. Bunlara şu anda işe girişmemek de dâhil.”

“İşe girişmek mi?” Güldü. “Ben ona boşalmak diyorum ” “İşe girişmek, boşalmak. Ne dersen de. Şimdi olma/ Bekleyeceksin.”

“Beklemekten hoşlanmam,” diye sızlandı. Hâlâ çok ateşliydi.

“Eh. yapacak bir şey yok. Sana beklemeni söylüyorum.” Kararlı davranmalı ve beni baştan çıkarmasına izin vermemeliydim. “Ama düşünsene... Sonunda sürprizi gördüğüm* degecek.’* ”

“Ama o anı düşünmeyi istemiyorum. Bunu düşünürsem sertleşirim. Sonra da boşalmak için beklemem gerekir.” “Haklısın. Bunu düşünme.” dudaklarına hafif bir öpücük kondurdum. “Şimdi hazırlanmam gerek.”

“Sana hazırlanırken de mi eşlik edemem?”

Bunu deneyeceğini biliyordum. “Evet.”

“Kahretsin, Laurelyn. Sana iki buçuk saat boyunca rahatlamam için fırsatlar sunan erkeğe çok soğuk davranıyorsun.”

“Buna değecek. Söz.”

“Bunu unutmayacağım.” Unutmayacağına emindim. “Senden daha azını beklemezdim.”

O geceye hazır bir biçimde süitin oturma odasına girdim. Üstümde tek omzu açık siyah renkli bir mini elbise ve çok yüksek topuklu becer beni ayakkabıları vardı. Evet. Bunlar kesinlikle kötü niyetli ayakkabılardı ama memnuniyetle ayaklarımın acımasına katlanacaktım. Çünkü bunları giydiğimde, Jack Henry’nin bana bakış şekline bayılıyordum.

Boynumda da elmas yıldız kolyem vardı, çünkü bunu asla çıkarmıyordum. Bir de operaya gittiğimiz gece bana verdiği üstü elmaslarla kaplı küpeleri takmışım. Odaya girerken, küpelerime dokundum. Opera’daki o güzel gece geldi aklıma.

“Bebeğim, çok becerilesi seksi gözüküyorsun.” Gördünüz mü? Becerilesi sözcüğünü hemencecik bir cümleye eklediği ve külotumda erime isteği uyandırdığı bir başka örnek.

“Teşekkür ederim.”

“Ama bir şey eksik,” dedi imalı imalı.

Geçmişte de bu numaraya kanmışım ama bunu söylediğinde ne demek istediğini artık biliyordum. Bana bir hediye verecekti. Pahalı bir şey olacaktı. Hediyenin ne olduğunu görmek için sabırsızlıkla zıp zıp zıplayan küçük bir kız gibi hissettim. “Bana ne vereceksin?”

Fiskos masasına gidip, uzun ince, siyah renkli bir kutu aldı. “Bunu senin için yapmışım.” Kutuyu açtı ve içinden hayatımda gördüğüm en güzel elmas bileziklerden biri çıktı. “Çok güzel.”

Kolyemdekilerle eş, birbirine geçmiş yıldızlardan oluşuyordu. Bunların arasında yer yer sonsuzluk sembolleri de vardı. “Muhteşem bir şey.”

“Anlamına dair bir tahminde bulunmak ister misin?” Hep böyle yapardı. Verdiği mücevherlerin anlamını sorardı.

“Yıldızların anlamını biliyorum ama sonsuzluk sembolünün anlamını bilmiyorum.”

“İki farklı şeyi temsil ediyor. Birincisi, bir şey hakkında endişelendiğinde, parmağınla hep bu sembolü çiziyorsun.” Bunu yaptığının hiç farkında değildim. “Öyle mi?” “Evet. İkincisiyse, sana olan aşkı temsil ediyor. Sonsuz, sınırsız ve ölçülemez.” Parmağımı sonsuzluk sembollerinden birinin üstünde gezdirdim.

Onunla bu konuda rekabet eden pek bir şey yoktu ama bu bilezik birisinin benim için yaptığı en tatlı şeydi “Sana olan aşkım sonsuz ve bu beni her daim hayrete dıvıdırıyor.” Birden kendimi benden istediğı şeyi reddettiğim için suçlu hissettim. “Şu anda soyunmamı istiyorsan yaparım. Seni daha fazla bekletmem.”

“İsteklerime bu kadar çabuk boyun eyeceğınızı düşünmemiştim, Bayan McLachlan,” diye güldü.

Bana öyle hitap etmesi tüm irademi yerle bir etti. “Bu kadar tatlı ve romantik şeyler söylediğinde, sana karşı koymak çok zorlaşıyor.”

“Seninle yatabilmek için bunları sana vermiyorum ya da o sözleri söylemiyorum.”

Sanki bunun için bunları yapmasına gerek vardı. “Her ikimiz de seninle birlikte olmam için bunları bana vermene veya o tür şeyler söylemene gerek olmadığını biliyoruz. Ama kesinlikle sana her zaman evet diyeceğime inanabilirsin.”

“Bunu duymak çok hoşuma gitse de, seni sonsuz sevdiğimi söylerken ciddiğim.”

“Ciddi olduğunu biliyorum. Ben de sana karşı aynı şeyleri hissediyorumBileğimi uzattım. “Şimdi, bileziğimi tak da, seni ne kadar

sevdiğini herkese gösterebileyim.” Bileziği bileğime taktı ve elimi dudaklarına götürüp öptü. “Hazırlanmam birkaç dakika sürer.”

“Nereye gideceğimizi henüz bana söylemedin.” “Biliyorum,” dedi sırtarak ama başka bir açıklama yapmadı.

Dediği gibi, kısa sürede hazırlandı. Takım elbise giymişti. Çok uzun süredir onu takım elbiseyle görmemiştim. Platin renkliydi, içinde de ince gümüş çizgili beyaz bir gömlek ve nefes kesici gözlerinin güzelliğini ortaya çıkaran mavi bir kravat vardı. Onu öyle görünce, Wagga Wagga’daki blues kulübünde ilk karşılaştığımız gece geldi aklıma.

“Hımm... Hâlâ şeytandan bile seksisin.” “Ne dedin, aşkım?” Ne dediğimi duymuştu. Duyduğunu biliyordum. Ama tekrar söylememi istiyordu.

“Takım elbiseyle, şeytandan bile seksi olduğunu söyledim.”

“Vay canına. Böyle düşündüğünü bilseydim, daha sık takım elbise giyerdim.”

“Blucinlerini ve Indiana Jones şapkanı da çok seviyorum.” Özellikle o şapkasını seviyordum. Bir gün, ondan bir tek o şapkayı takmasını istemeliydim. O, benden bir tek çizmelerimle kalmamı istemişti ne de olsa.

“İşe giderken taktığım şapkayı seksi mi buluyorsun?”

“Evet.”

“Onu yanıma almadım.”

“Sorun değil.” Avustralya’ya geri döndüğümüzde şapkasını görebileceğimi söylemek üzereyken çenemi tuttum.

Onunla geri gitmek, aklıma istemsizce gelmiş bir düşünceydi. Ama yapmam gereken şey bu muydu? Sorun onu isteyip istememem değildi. Asıl mesele, onunla birlikte dokuz bin mil uzakta geçireceğim bir hayat uğruna kariyerimi ve ailemi geride bırakıp bırakamayacağımda

Yanıtı hâlâ bilmiyordum.

Ç'ŞiUü*n

Jack McLachlan

Laurelyn'in suratındaki ifadeyi görünce, ilişkimizin nereye gittiği ve işleri nasıl yürüteceğimiz konusunda endişelendiğini anladım. Ama bu tatil kaçamağının stresle ya da sıkıntıyla ilgili olmasını istemiyordum. Sadece iyi vakit geçirmemizi istiyordum. Bir de seks istiyordum. Çok fazla seks yapmayı istiyordum. "Bunu düşünme."

Alnında bir kırıksıklık belirdi. "Neyi?"

Beni atlatmaya çalışıyordu. Neden söz ettiğimi gayet iyi biliyordu. "Suratında o ifade belirdiğinde aklından geçen şeyi diyorum."

"Belki kabızımdır."

İşte, sevgilim böyleydi. Potansiyel açıdan çok sıkıntı verebilecek bir konuyu alıp, komik bir şeye dönüştürebiliyordu. "Pekâlâ, Bayan Komedyen. İlişkimiz için endişelenmiyormuşsun da kabızmışsın gibi davranırsın o zaman." Elimi uzattım. "Gel. Gidelim."

Asansörden çıkıp, onun için seçtiğim restorana yöneldik. Sırf bizimle ilgilenecek bir şefin bulunduğu özel bir odaya geçtik. "Aç mısın, bebeğim?"

"Evet. Açlıktan ölüyorum."

"Canının istediği özel bir şey var mı?"

Muzip bir gülümsemeyle yanıt verdi. "Et istiyorum." "Tamam, bunu ayarlayabiliriz. Hatta şimdi biraz, sonra daha da çok et yiyebilirsin. Bifteğini orta pişirilmiş sevdiğini biliyorum ama sonraki bifteğin iyi pişmiş olacak." "Üstünde uğraşılmış şeyleri severim... Özellikle de uğraşılan şey bensem."

Elini dudaklarıma götürüp öptüm. "Seninle epeyi uğraşmayı düşünüyorum, aşkım."

"Her zaman uğraşıyorsun," diye kıkırdadı garsonumuz masamıza gelirken.

Güzel sevgilimle harika bir yemek yedikten sonra, restorandan çıktık ve merakının kabardığını fark ettim. “Bir sonraki aktivitemizin ne olduğunu öğrenmek ister misin?” Gözleri heyecandan irileşmişti. “Tabii ki.”

“Bu gece hiçbir yerde iyi bir konser yok, o yüzden bir vodvil şovuna bilet aldım.” Suratında kocaman bir gülümseme belirdi. Bu sefer, ben meraklandım. “Geleneksel Ve-gas şovlarından olduğu için hoşuna gidebileceğini düşündüm. İstemiyorsan gitmek zorunda değiliz.”

“Hayır, kesinlikle istiyorum.”

Kadınların minnacık kostümler giydiği bir şova bilet almama kızabileceğinden korkuyordum ama belli ki kız-mamıştı. “Buna heyecanlanmış gibisin. Çıplak kadınları görmek istemeyeceğinden veya ben gitmek istiyorum diye kızabileceğinden biraz çekinmiştim açıkçası.”

“Kinci değilimdir. İnsanları teşvik ederim. Hem bu sadece bir şov.” Tanrım, böyle bir tavrı olan bir kadın sevilmez miydi? “Benden başka kimseyle öpüşmeyeceksin.” “Çok haklısın. Özel locamız var. o yüzden öpüşmekten fazlasını da yapabiliriz ”

“Şey... Olmaz.”

Bana hayır demesinden nefret ettiğimi bili\ordu. “No-(Jt'innis^?” **Bunu sorarken, sesimin küçük bir çocuğunki gibi çıktığım fark ot tim.**

“Öyle olması gerekiyor. Neden olduğunu görünce, beklediğine değdiğini göreceksin.”

Çok meraklanmışım. “Beni meraklandırıyorsun.” “(uizel.”

Şova gelen birçok kişinin gözlerinden uzaktaki özel locamıza geçtik. Bu koltukları bulmak kolay olmamıştı ve bana bir servete mal olmuştu ama her bedeli ödemeye hazırdım. Laurelyn’le çok yaramazlık yapmayı planlıyordum. *Acaba sürpriz dediği şey ne?*

Şov sırasında, bir ara elimi elbisesinde dolaştırmaya başladım ama elime vurup gözleriyle beni azarladı. Resmen azarladı. “Ne oldu?”

“Ne olduğunu biliyorsun.”

“Hayır, sorun da bu ya zaten. Ne olduğunu bilmiyorum.” Bana sürprizin ne olduğunu söyleseydi, belki biraz rahatlayabilirdim.

Elimi bacağından alıp, eliyle kavradı. “Daha sonraki saatler için sana bir sürpriz hazırladım ve öncesinde herhangi bir şey yapmayacağız. O yüzden, dur, yoksa kızmaya başlayacağım.”

Onu ikna etmenin mümkün olmadığını anlayınca, sakinleşmem gerektiğini fark ettim. “Elimde değil. Seni çok istediğim için sabırsızlanıyorum.”

“Bu gece, bana sahip olacaksın ama biraz sabırlı davranmayı öğrenmen gerek.”

Ama seks yapmamayı reddeden o olduğundan, bunu söylemesi kolaydı. “Bir nedenim olmadığı halde, neden sabırlı olmam gerekiyor? Bizi senden başka durduran kimse yok.”

Bakışlarını ileriye dikmeden Önce, suratındaki ifade-

nin değiştiğini gördüm. Onu üzmüş müydüm, yoksa kızdırmış mıydım? “Özür dilerim, bebeğim, öyle demek istememiştim.”

Bana bakmadı. Bu, iyiye işaret değildi. “Bana öyle demek istemişsin gibi geldi.”

“Evet, haklısın, öyle demek istedim. Ama bu konuda tartışmak istemiyorum. Beklememiz gerektiğini söylüyorsan bekliyoruz. Hayalarım morarsa da, yemin ederim ki seni artık sıkmayacağım.”

Biraz yumuşar gibi oldu. “İstersen hemen şu anda odamıza geri dönebiliriz.”

Bunu o kadar tatlı bir tavrıyla söyledi ki, kendimi resmen salak gibi hissettim. “Hayır. Bunun senin için ne kadar önemli olduğunu anladım. Bekliyoruz.”

Şovu sonuna dek izledik ama o süre boyunca onu odamıza götürmekten, ona çılgılık attırmaktan başka bir şey düşünemedim. Hayalarımın morarması konusunda, bunun pek de faydalı olmadığını hissedebiliyordum.

Kumarhaneden geçerken, merakla kumar masalarına baktığımı fark ettim. “Hiç kumar oynadın mı?”

“Hayır. Bir kumarhaneye girmedim bile.” Yirmi üç yaşındaydı ve hiç kumar oynamamış mıydı? Yirmi yaşına basar basmaz herkesin ilk yaptığı şeylerden biri olduğunu düşünürdüm. “Yetişkinlere göre bir Disney Dünyası gibi. Tabii, oraya da hiç gitmediğimden nasıl bir yer olduğunu tam olarak bilemiyorum.”

“Ah, bebeğim! Seni götürmek istediğim o kadar çok yer var ki.” Ona tüm dünyayı göstermek istiyordum.

“Ben de senden başkasıyla gitmek istemem.” Samimiyetini bir an bile sorgulamadım.

Masalardan birini işaret ettim. “Oynamak ister misin? Bilmen gerekenleri anlatırım.”

Etrafına bakındı ve masaları kısa bir süre gözden geçirdikten sonra bir barbut masasını gösterdi. “Sanırım, zar atmak hoşuma gidebilir.”

Kendimize bir yer bulduk. Krupiyenin önüne birkaç kâğıt para attık ve önümüze birkaç öbek jeton sürüldü. Bu öbekleri alıp önüne koydum.

“Bana ne yapmam gerektiğini söylemelisin, çünkü nasıl oynayacağıma dair en ufak bir fikrim bile yok.”

“Tüm püf noktaları konusunda ben de uzman değilim ama temel olarak kuralları biliyorum.” Yeni bir el başlayınca, ona nereye para koyması gerektiğini gösterdim. “Jetonu şuraya koyuyorsun. Krupiye bir yedi veya on bir atarsa, sen kazanırsın. Ama bir iki, üç veya on iki atarsa kaybedersin. İki, üç, yedi, on bir veya on ikiden başka bir sayı atarsa, bir yedinin kazanabilmesi için aynı rakamı tekrar atması gerekir.”

“Kahretsin. Çok karışıkmiş.”

“Alıştıktan sonra, o kadar da karmaşık değil aslında ” İlk başlarda parayla oynamaya korktu ama birkaç kere zar atıldıktan sonra bu fikre ısındı. Çok geçmeden, bir profesyonel gibi oynuyordu. Hatta zarları birkaç kere atacak kadar cesaretlendi. Oyunu çabuk kapmıştı ve epeyi iyi de zar atmıştı.

Masadaki genç ve yaşlı, her erkeğin dikkatini çekmesi de şaşırtıcı değildi. Adamların onu fark ettiğini gördüm ve Laurelyn kimseyle ilgilenmediği halde, ona o şekilde bakmaları hoşuma gitmedi. Özellikle de zarları almak ve para yatırmak için öne eğildiğinde, göğüslerine ve poposuna bakmalarından hoşlanmadım.

İstediğimden daha fazla içki içmeye başladığımı fark ettim, çünkü içimi bir kıskançlık hissi kaplamıştı. “Odaya geri dönmeye hazır mısınız?”

Bana bakmadı bile. “Çok eğlenceli. Sen eğleniyor musun?” “Odada çıplak olsaydık daha çok eğlenirdim.”

Masaya eğildiğinde, bütün adamlar ya göğüs dekoltesine ya da yukarı sıyrılan eteğine bakıyordu. “Birazcık daha.” Kahretsin! Bir canavar yaratmışım.

Birazcık daha dediği süre, bir saat oldu ve bir anda sarhoş oldum. Erkelerin ona bakması ve viski beni kötü bir ruh haline soktu. “İşim bitti. Dilediğin zaman odaya geri dönebilirsin. Dönmeyebilirsin de. Neyse.”

Koluma uzandı. “Böyle yapma. Benim için yeni olan bir şeyle eğleniyorum işte.”

“Evet... Kumarhanedeki bütün erkekler her eğildiğinde sana bakarak erekte oluyor.” Hepsinin aklından, onu arkadan becermek geçtiğini biliyordum. Bu hergelelerin aklından ne geçtiğini gayet iyi biliyordum, çünkü benim de aklımdan aynı şey geçiyordu.

“Yapma. Biraz abartmıyor musun?”

Kesinlikle, hayır. Abartmıyordum. Geriye yaslanmış, bu heriflerin onu gözleriyle becerdiğini görmüyordu. “Hayır. Hepsi seni izliyor. Yanlarında kadınlar olanlar bile/” “Eh ama benimle birlikte olacak tek kişi sensin.” Masadaki jetonları topladı. “Şunları paraya çevireyim. Sonra, yukarı çıkıp eğlencemize bakalım.”

“Hah. Şimdi oldu işte.”

Evet. Mızızızlanan bir bebek gibi davranmıştım ama işe yaradığı için umurumda değildi. İçki kadehimi barbut masasının alt rafına koydum, çünkü bir damla daha alkole ihtiyacım yoktu. Zil zurna sarhoş olmamıştım ama kesinlikle ihtiyacım olandan fazlasını içmiştim. Laurelyniyu odamıza geri döndüğümüzde bana bir sürprizi olacaktı... İç çamaşırı olduğuna bahse girebilirdim. Benim için giyinmeye bayılırdı.

Odaya geri döndüğümüzde, Laurelyn dolabın üst rafından bir paket aldı ve üstünü değiştirirken oturma odasında bir sandalyeye oturmamı söyledi. Hazırlanması uzun sürüyor gibiydi. “Orada her şey yolunda mı?”

“Evet. Hemen geliyorum. Düşündüğümde daha zor oluyor.”

Hımm... Kulağa ilginç geliyordu.

Kapıyı azıcık araladı ve içeriden bana baktı. “Gözlerini vum.”

Bana bunu söylemesine bayılırdım. Çok güzel bir sürpriz hazırladığını anlamıştım. “Tamam. Yumdum.”

Ağır ve baştan çıkarıcı, daha önceden duymadığım bir müzik duydum. Laurelyn gözlerimi açmamı söyledi. Karşıma o güne dek gördüğüm en seksi kıyafetle çıkınca çok şaşırdım: Kırmızılı siyahlı bir şov kızı kostümüydü. “Siktir! Çok seksi gözüküyorsun, bebeğim “Beğendiğine sevindim.”

“Beğenmek de ne kelime.”

Müzikle birlikte dans etmeye koyuldu. “Direğim yok, o yüzden doğaçlama bir şeyler yapacağım.”

Elimi bacaklarımın arasına götürdüm. “Önemli olan tek bir direk var ve tam burada.”

“O ağzını var ya...”

“Bu ağzıma ve seni boşaltmak için söylediği her şeye bayılıyorsun.”

Saçlarını ensesinden kaldırıp, alt dudağını ısırdı ve dizlerini kırıp kalçalarını çevirdi. “Evet, bayılıyorum.” Sırtını bana döndü. Poposunu ağır ağır suratımın dibinde sallamaya başladı. Kostümün arka kısmında bir etek oluşturan püsküller ileri geri oynayınca, o kostümü üstünden çıkardıktan sonra poposuna neler yapacağımı hayal etmeye başladım. Onu öyle seksi görmenin ve üstüne atlayamamamın beni ne kadar mahvettiğini bilmiyordu. Belki de biliyordu.

“Pis konuş,” dedi, baştan çıkarıcı bir sesle.

Sorun değildi. “Şu anda, çok fena sertleştim. Üstündeki o kostümü çıkardıktan sonra seni egeceğim ve arkadan yapacağım. Çünkü yaramaz bir kızsın ve buna bayıldığını biliyorum.”

Eğilip poposunu suratıma salladı. “Hımm. Beni öyle yapmana bayılıyorum.”

Kahretsin! Bana daha dokunmamıştı ama sırf pis konuştuğunu duyarak gelebilirdim. “Buraya gel de bana kucak dansı yap.”

Salına salına yanıma geldi. Bacaklarını açıp kucağıma oturdu. Poposunu hafifçe penisime sürüttü, sonra sırtını göğsüme yaklaştıracak kadar eğildi. Başını geriye attı ve dudaklarımı kulağına yaklaştırdım. Kulak memesini hafifçe ısırdığımda “Pis konuşmaya devam et,” diye inledi.

Kulak memesini emip bıraktım ve ellerimi büstiyerin-den taşmış göğüslerine götürdüm. Nereden çıktığını bilemedim ama içimi müthiş bir his kapladı. Şehvet falan değildi. Aştı. Beni cesaretlendiren bir histi.

Aklımdan geçen sözcükleri söylemeye hazırlanırken, kalbimin gümbür gümbür attığını hissettim. Suratına uzanıp bana bakmasını sağladım. “Evlen

benimle.”

Çtyiumi (\$\$Uincl

Laurelyn Prescott

Jack Henry bana evlenme teklif etmişti. Etmiş sayılırdı. Belki. Bunun gerçek bir evlenme teklifi olup olmadığından emin değildim. Onu ciddiye alıp almamam gerektiğini de bilemiyordum, leş gibi sarhoştı. Ertesi gün bunu sorup sormadığını hatırlayacak mıydı?

Kucağında yan oturacak şekilde arkama baktım. Gözlerini görmem gerekiyordu. “Az önce ne dedin?”

Mavi gözleri çakır keyif bakıyordu ama bakışlarını bana dikmişti. “Evlen benimle dedim.”

“Sarhoşsun.”

“Evet, biraz sarhoşum. O konuda haklısın ama hâlâ ne dediğimin farkındayım. Bir süredir bunu yapmak istiyordum. Aslında, uzun süredir düşünüyordum. Seni seviyorum ve karım olmanı istiyorum ”

“Sarhoşken yapılan bir teklif konusunda çok heyecanlandığımı söyleyemeyeceğim.”

“Kötü bir durum olduğunun da farkındayım. Berbat bir teklifti ama hayır deme. Sarhoş değilken de daha iyisini yapabilirim. Çiçekler ve bir yüzük alırım ve hoşuna giden şeyler söylerim.” En azından, neyi yanlış yaptığını anlamıştı.

Dediklerini fazla ciddiye alamıyordum. Umutlanıp aptallık ederdim ama itiraf etmem gerekirdi ki, bu sözleri söylediğine çok da sevinmiştim. Sarhoşken onu teşvik etmemem gerektiğini biliyordum. O yüzden, elinden tutup onu sandalyeden kaldırıra dek çektim. Onu yatak odasına götürdüm ve yatağın yanında dikildik. Kravatının düğümünü gevşetip başının üstünden çıkardım ve odanın köşesindeki sandalyeye fırlattım. Gömleğinin düğmelerini açıp pantolonuyla birlikte çıkardım ve yatağa uzanmasını

sağladım. Bir sarhoşu, bir yetişkin boyutlarındaki bir bebeği yatakta soymanın daha kolay olacağını düşündüm.

Onu soyduktan sonra, parmağımla onu göğsünden geriye itmem ve yatakta geriye düşmesi bir oldu. “Kül... çe.” Bunu duyunca güldü. “Merak etme. Senin için hâlâ sert bir şeyim var.”

Sarhoşken bile zekiydi.

Başını bir yastığa dayayana dek yatakta yukarı kavdı. “Benim için striptiz yap.”

Müzik bir başka seksi parçaya geçmişti. Şov kızı kostümümü baştan çıkarıcı bir biçimde, ağır ağır çıkarmaya koyuldum. Göz kapakları yarı aralık bir halde beni izlediğini görünce, sızmadan önce çıplak kalıp kalamayacağımı merak ettim. Kostümümü çıkarmak için fazla oyalanmamam gerektiğine karar verdim.

Üstümdekileri çıkardıktan sonra, yatağa girip üstüne oturdum. Epeyi viski içtiğinden, fazla ön sevişmeye gerek olmayacağını düşünüp üstüne iyice yerleştim. Üstünde gidip gelişimi izlerken, ellerini göğüslerime götürdü. Penisinin içime girip çıkmasını sağlarken, göğüslerimi sıktı. “Göğüslerine bayılıyorum. Resmen kusursuzlar.”

Doğrulup beni sırt üstü yatağa yatırdı. Omuzlarımı ve göğüslerimi öptü, sonra gül renkli göğüs uçlarımdan bı-rini ağzına aldı. “Bebeklerimizi emzirdiğini izlemek için can atıyorum.”

Bir dakika. Pis falan konuşmuyordu. Lafa bebekleri karıştırmak ciddi bir şeydi.

Sarhoş bile değildim ama başım dönüyordu.

Birden fazlasını kast eder gibi bebekler demişti. Bu Jack Henry altı ay önce tanıştığım adamdan farklıydı. Bu adam bana diğer adamın asla istemediği şeylerden söz ediyordu. Buna pişman olabilirdim ama hazır dili açılmışken bu konu hakkında biraz daha bilgi edinmeye karar verdim. “Bebekler konusunda fikrini mi değiştirdin?” Yanıt vermeyince, saçlarının tepesinden

tutup başını göğüslerimden geriye çektim. “Evlenmek ve çocuk sahibi olmak konusunda fikrini mi değiştirdin?”

“Evet.”

Suratını tutup bana bakmasını sağladım. “Neden?” “Çünkü seni seviyorum ve kocan olmak istiyorum.” Aşağı kayıp karnımı öptü, “içinde benden bir parçayla büyüdüğünü görmek istiyorum.” Bacaklarımın arasını okşadı. “Seni bulduğumda, hamile olduğunu görmeyi istiyordum. Bunu bilmiyordun, değil mi?”

“Davranışlarından ve sözlerinden öyle umduğunu anlamıştım.”

“Ama bir süre bebek olmadan evli kalmak daha iyi herhalde.”

“Bunun şiddetle tavsiye edildiğine eminim.”

“Evet. Çünkü seni çok becermek isteyeceğim.” İçime girip inledi. “Tanrım, bu çok güzel. Seninle evlendikten sonra, bunu her gün yapacağım.”

Tüm bunları sarhoş olduğu için söylediğinden, ciddiye almamam gerekirdi ama benimle evlenmekle ve bebek yapmakla ilgili olarak söyledikleri yine de içimi eritiyordu.

Dediklerinde ciddi olup olmadığını sormak zorundaydım. Ne de olsa sarhoştı. Bu durumdayken, ne kadar ciddi olabilirdi? Bunu anlamanın tek bir yolu vardı... Ayıldığında ne diyeceğini duymak.

Ertesi gün, evlilikten veya bebeklerden söz etmedi. Sonraki gün de öyle. O gece konuştuklarımızı hiç hatırlamadığını düşünmeye başlamıştım. Tabii. Bana bu teklifi ciddi ciddi yapmış olsaydı ne diyeceğimi bilemiyordum ama bu konuyu bir kere bile tekrar açmaması da beni öfkeliyordu. O konuşmanın tamamı hiç olmamış gibi davranıyordu.

Belki de konuşulanları hatırlamıyordu. O gece gerçekten de çok sarhoştı. Ama bana söylemiş olduklarını hatırlamasını istiyordum. Bunları ayıkken de duymayı istiyordum. Yanıtımın ne olacağından emin olmasam da.

Nashville'e geri dönmüştük ve grupla birlikte stüdyoya girmeden önce iki günüm daha vardı. Yani, Jack Henry'nin geri dönmesine iki hafta kalmıştı. Gitmesini istemiyordum. Keşke sonsuza dek benimle birlikte kala-bilse diye düşünüyordum ama zaman dostumuz değildi. Asla da olmamıştı. Birlikte geçirdiğimiz anlar her zaman bir kum saatinden akan kum tanecikleri gibiydi. Birkaç ay orada. Birkaç ay başka bir yerde. Bir son kullanma tarihimiz varmış gibi, bu ilişkiye etki eden zaman kısıtlamalarından usanmıştım.

Cumartesi sabahıydı ve koltukta takılıyorduk. Jack Henry'nin başı kucağımdaydı, bense son aşk romanımı okuyor ve parmaklarımı saçlarının arasından geçiriyordum. Bundan ne kar çok hoşlandığını biliyordum Rahatlamıştı, gözleri kapalıydı ve uyuya kaldığını **düşünüyor-»lunu. 'Pii kı "Bugün no yapmak istersin?" diye Borana dek.**

Dikkatini/.i dağıtacak bir şov olmadan, orada onunla birlikti* vakit geçirmekten başka bir şey istemiyordum. "Bunu."

"Ya bu gece?"

Aynı şeyi istiyordum. "Bunu daha fazla yapmayı. Sana da uyar mı?"

"Uyar." Sırt, üstü uzanmış, okşanmanın keyfini çıkaran bir kopek gibiydi.

"İşe geri döndüğümde, birlikte geçireceğimiz zaman azalacak." İşte, söylemiştim.

"Bunu dört gözle beklediğimi söyleyemem."

İkimiz de zamanın azaldığından söz etmemiştik ama bu durum liç yokmuş gibi davranmamız da gerekmiyordu. "İki hafta," diye iç çektim. "İkimiz de anlamadan uçup gidecek."

"Biliyorum. O gün gelip çatınca ne yapacağız? Çünkü zaman umduğumuzdan da hızlı ilerliyor."

"Bilmiyorum."

Güzlerini açıp bana baktı. "Buradan sensiz gitmek beni öldürecek."

Elimi suratına götürüp, o çok sevmeye başladığım kirli sakalını okşadım.
“Bensiz gittiğini görmek de beni öldürecek

“Peki, neredeyiz o zaman?” diye sordu. “Birlikte olmayı istiyoruz ama bunu gerçekleştirmemizi sağlayacak bir çözümümüz yok mu?”

Yanıt vermedim, çünkü bunu itiraf etmek istemiyordum. Keşke bir şey demeseydim diye düşündüm, çünkü bununla yüzleşmek zordu. Onu bir daha kaybetmek üzere değilmişim gibi rol yapmayı tercih ederdim.

Jack McLachlan

Vegas’taki evlilik konuşması olayımızdan beri aradan günler geçmişti. *Olay* diyorum, çünkü bir konuşma bile sayılmazdı. Sarhoştum ve Laurelyn’le ne kadar çok evlenmek ve çocuk sahibi olmayı istediğime dair bir şeyler yumurtlamıştım.

Hiç hoş değildi, Jack, dedim kendime. Hiçbir kadın bir erkeğin ona sarhoş sarhoş evlilik teklif etmesini istemez. Bunu yapmanın daha iyi bir yolunu bulmalıydım... Onun hoşuna gidecek ve gelecekte çocuklarımıza anlatabileceği romantik bir şey düşünmeliydim.

Ama onu bu hayattan uzaklaşmaya, senenin dörtte üçünü bir grup erkekle bir tur otobüsünde geçirmemeye ve her gece farklı şehirlerde konserlere çıkmamaya ikna edemezsem, yapacağım teklif de bir işe yaramazdı. Sahip olması gereken hayat bu değildi. Benimle birlikte hayatımıza başlıyor olması gerekirdi. Böylece, ona o çok istediği aileyi verebilirdim.

O gün, Laurelyn’e vermek üzere bir nişan yüzüğü aldım. Bunun çok zor olacağını, hatta nefessiz kalacağımı veya bayılacağımı bile sanmıştım ama hiç de öyle olmamıştı. Sanırım, doğru kadın olduğunda, insan bunu biliyordu. Onun için kusursuz tercihi yaptığımı dair aklımda on ufak bir şüphe yoktu.

Ama ondan karım olmasını istemek için kusursuz planı yapamazsam, bunun da bir anlamı olmazdı.

İşin aslı, o gün bir plan yapamamıştım. Sonraki gün de öyle. Bir hafta sonrası için de bir planım yoktu.

Geriye topu topu sekiz günümüz kalmıştı. Birlikte geçireceğimiz zaman hızla tükeniyordu ve bir an önce bir şeyler düşünmem gerekiyordu. Cumartesi gecesi idi. Onu Nashville'in en iyi restoranlarından birine akşam yemeğine götürdüm. Daha doğrusu, restoranın en iyilerden biri olduğu söylenmişti. Yoksa hiçbir fikrim yoktu. Oraya yabancıydım. Kendi memleketimizde olsak, orada evlenme teklif etmezdim. Onu Yeni Zelanda'daki yazlık eve götürür, her yerin mumlarla ve taze çiçeklerle donatılmasını sağlardım. Sonra, etrafı şeffaf perdelerle sarılı, bizi dünyanın geri kalanından ayıran en sevdiğim yatak odasında sevişirdik.

Gergin olacağımı düşünmemiştim ama öyleydim. Bütün hafta o yüzüğü cebimde taşımak güvenimi sarsmıştı. Her şeyden korkuyordum. Bana hayır diyeceğinden, o hayatı bana tercih edeceğinden, işe yaramaz annesiyle babasından ayrılmayı reddedeceğinden. Belki de hissettiğim korku doğaldı, büyük soruyu sormadan önce her erkeğin yaşadığı bir durumdu.

Restoranı masa ayırtmak için önceden aramıştım ve ricamı kusursuz bir biçimde yerine getirmişlerdi. Kusursuz bir noktada, restoranın geri kalanından ayrı bir bölmede oturuyorduk. Personel haricinde, restoranda adeta bir tek biz varmış gibiydik. İki kişilik bu masaların bu iş için tasarlandığını düşünüyordum.

“Bu gece neyin var böyle?”

O kadar belli miydi? “Hiçbir şey. Neden bir sorun olduğunu düşündün?”

Masanın üstünden uzanıp, tıpkı annem gibi elini alnı-ma dayadı. “Pek iyi gözüküyorsun. Hasta mısın?”

“Gayet iyiyim,” diye yalan söyledim. Midemde yarasalar uçuşuyor gibiydi.

“İyi hissetmiyorsan, eve gidebiliriz,” dedi ellerini yanaklarıma kaydırarak. “Ateşin var gibi.”

Annelik içgüdüğü devreye girmişti. Bu halini görünce, karım olacak, çocuklarımla annesi olacak kusursuz kadın olduğunu bir kez daha hissettim. “İyiym. Merak etme.” Yemeğimizi bitirirken, teklifi yapacağım anın yaklaştığını biliyordum. Üçüncü şarap kadehimi bitirmek üzereydim ama yavaşlamak için kendimi uyardım. Laurelyn bir sarhoş teklifi daha kabul etmezdi.

Bir anda, Vegas’taki gibi “Evlen benimle,” demek istemiyordum. Bunu yavaş yavaş yapmak istiyordum ve konuyu açmak için yaklaşan gitme tarihinden söz etmek iyi bir yoldu. “Gitmem sadece sekiz gün kaldı.”

“Bu aptal zaman kısıtlamalarımızdan nefret ediyorum,” dedi suratını ekşiterek. Tatlısının son lokmasını da alıp tabağını itti. “Birlikte geçirdiğimiz zaman hep patlamak üzere olan bir bomba gibi. Nefret ediyorum.”

“Sensiz gitmek istemiyorum.”

Kaşığını tabağına yasladı ve bana eğildi. “Ben de gitmeni istemiyorum. O kadar.”

“Bir daha ayrılmamamız için ne yapmamız gerektiğini düşündün mü?”

“Her gün düşünüyorum,” diye bir itirafta bulundu. “Ben de. Sürekli olarak bunu düşünüyorum. Gece gündüz aklımda.” Öyleydi. Bunu düşünmeden edemiyordum. “Karar verdin mi?”

Uzanıp elimi elinin üstüne koydum. “Sensiz yaşamak istemiyorum.”

“Ben de öyle ama ilişkimizi nasıl yürütmemizi öneriyorsun?” Evlilik teklifini mi ima ediyordu, yoksa gerçekten de bir fikri yok muydu?

Başparmağımla cebimi adeta yakan kutuyu okşuyordum. Bunu evlenerek ve diğer her şeyi geride bırakarak yapabileceğimizi söylemenin doğru zamanı mıydı? Hiçbir fikrim yoktu ama cebimdeki kutuyu kavradım ve çıkardım. Masanın altında tutuyor, evirip çeviriyordum. “Aklıma bir şey geldi.”

Tam kutuyu masaya, önüne koyacakken, yanımıza bir adam gelip konuşmamı böldü. Kahretsin. Bu tür bir şey olmasın diye, özellikle tatlıların servis edilmesini beklemiştim.

“Bayan Paige McLachlan?”

Adam bir garson veya restoran çalışanı değildi. Öyle olsa, sahne ismini bilemezdi. Laurelyn adama baktı. “Evet.”

Adam kocaman bir kamerayla birkaç fotoğrafını çekerken, suratının dibinde flaşlar patladı. “*Country News*’a babanız Jake Beckett’la birlikte müzik endüstrisinde çalışmanın nasıl bir şey olduğunu anlatabilir misiniz?”

Suratında bir şok ve dehşet ifadesi belirdi. “Ne dediniz?”

Adamın fotoğraf makinesi boynundan sarkıyordu ve Laurelyn’in suratına bir kayıt cihazı tutuyordu. “Bayan McLachlan, Southern Ophelia’daki işi size babanız mı ayarlamıştı?”

Laurelyn önce bana, sonra adama baktı. “Kim olduğunuzu bilmiyorum ama sorularınıza yanıt vermiyorum.”

Adam kayıt cihazını geri çekmedi. “Southern

Ophelia’nın elde ettiği başarının babanızla bir ilgisi olduğunu düşünüyor musunuz?”

Masadan kalkıp bir adım attım ve aralarına girdim. Adama tepeden bakarken, aramızda hiç mesafe kalmamış gibiydi. “Sorularınıza yanıt vermeyeceğini söyledi. Gidin buradan. Hemen.”

Adam birkaç fotoğraf daha çektikten ve “Ona şaşılacak kadar çok benziyorsunuz, Bayan McLachlan. Hayranlar buna bayılacak,” dedikten sonra çekip gitti.

Laurelyn hemen bir şey demedi. Sanırım, bu olayın ne anlama geldiğini idrak etmeye çalıştı. Bu yüzden, ona biraz zaman verdim. Neler olduğunu biraz düşündükten sonra, bana baktı. “Bu, her şeyi değiştirir. Artık kimse

beni Paige McLachlan olarak görmeyecek. Dünyaya göre, ben sadece Jake Beckett'ın kızıyım.”

“Southern Ophelia bulunduğu yere sen babanın ismini kullandın diye gelmedi. Sen ve grubun onun isminin ardına sığınıp başarı elde etmediniz, insanlar bunu görecektir.”

“Hiç sanmıyorum. Annemi ve... Babamı aramam gerek.” Eh, soruyu o gece sorma şansımı yitirmiştim.

“Selam, anne. Evde misin?” Duraksadı. “Yirmi dakikaya oradayım.”

Jölene Prescott'u tekrar görmek için can atmıyordum, çünkü birbirimizden çok iyi ayrılmamıştık. Laurelyn'le birlikte oturma odasına girdiğimde, onun da benimle ilgili olarak farklı bir şey hissetmediğini anladım. Kıstığı gözlerinden ne hissettiği belliydi. Ama Jake Beckett daha hoş davrandı ve oturduğu yerden kalkıp elimi sıktı. "Seni yeniden görmek güzel Jack.”

Laurelyn'in annesi başıyla hafifçe selam verdikten sonra, bir açıklama yapması için kızına baktı. “Neler oluyor?” “Jack'le akşam yemeğine çıkmıştık. Bir gazeteci, daha doğrusu öyleydi herhalde, masamıza geldi. Fotoğraflar çekti ve bana Jake Beckett'm babam olmasından dolayı müzik endüstrisinde çalışmamın nasıl bir his olduğunu sordu.” Jake'e baktı. “Bana Southern Ophelia'daki işi senin bulup bulmadığını sordu.”

Jake önce Jolene'e, sonra tekrar Laurelyn'e baktı. “Sanırım. bunu sana çoktan söylemiş olmalıydım ama geçen hafta boşanmak üzere bir başvuru yaptım. Demek insanlar çoktan bir şeyleri kurcalamaya başlamışlar. Özür dilerim, baban olduğumun herkes tarafından bilinmesini istemediğini biliyorum.”

“Bu konuda endişelenmemelisin, Laurie,” dedi Jölene ısrarla. “Bunun sana hiçbir zararı olmaz. Hatta kariyerini daha iyi hale getirir.” Anlamıyordu ve anlayacağını da sanmıyordum. Laurelyn o şekilde başarı elde etmek istemiyordu.

“Ama mesele de bu ya anne! Jake Beckett'le aramda genetik bir bağ var diye başarılı olmayı istemiyorum,” dedi Laurelyn derdini anlatmaya

alışarak. “Her şeyi kendim başarmak istiyorum.”

“Bunu başaracaksın. Başardın zaten. Tüm dünya ne kadar yetenekli olduğunu gördü. Southern Ophelia bu olay duyulmadan önce de gayet başarılıydı,” dedi babası onu teselli etmek için ama boşa konuşuyordu. Laurelyn’in surat ifadesinden bunu görebiliyorum. “Derhal Randy’yle konuşmalısın. Bence en kısa zamanda bir röportaj ayarlamalıyız. İnsanların bu haberi bir dedikodu dergisinden ğrenmesindense, biz bir açıklama yaparsak çok daha iyi olur.”

Laurelyn ağlamak üzereydi. Bunu hissedebiliyordum. “Ama istediğim şey bu değil.”

“Ah, bunun için artık biraz geç.” Jolene’in bunu söyleyiş tarzı bana neredeyse olayların bu şekilde geliştiğine memnun olduğunu hissettirdi.

Laurelyn kaşlarını çattı. Bir başka alternatif bulabilmek için kafa patlatıyor gibiydi. Ama aklına başka bir şey gelmedi, çünkü ertesı sabah itibariyle bu kıvılcım bir yangına dönüşecekti. “Sanırım, olay duyulacağı için bir başka seçeneğim de yok. Bana sadece röportajın nerde ve ne zaman olacağını haber ver.”

Laurelyn Prescott

Son birkaç gün kontrolden çıkmıştı. Olay artık duyulmuştu, Jake Beckett’in babam olduğu biliniyordu ve akbabalar saldırıya geçmişti. On kapıma dayanmış olan medya yeleri yüzünden evime bile girmekte zorlandığımdan, bir sokak aşağıya park ettiğim arabama gidebilmek için arka kapıdan gizlice çıkmak zorunda kalıyordum. Jack Henry artık her yere benimle birlikte gitmek için ısrar ediyordu. Bir şey dememişti ama sanırım güvenliğim konusunda endişeleniyordu.

Cuma gecesiydi. İki günümüz kalmıştı. Nasıl o ana gelmiştik? şiddetli yağmurun ortasında taksiden çıktığını daha dn görmüş gibiydim.

Koltukta yüz yüze, bacağımı bacağına dolamış halde uzanıyorduk. “Pazar günü gidiyorsun ve hâlâ bir planımız yok.”

içine derin bir nefes çekip ağır ağır dışarı bıraktı. “Kalamıyorum. Sen fikrini değıştirmediyse, sen de gelmiyorsun sanırım”

Açık açık söylememiştii ama birlikte olabilmemiz için her şeyi geride bırakmam gerekiyordu. “Beni bir seçim yapmaya zorluyorsun.”

“Hayır. Seni buna zorlamak, sana benimle gelmeni söylemek veya her şeyi utmanı istemek olurdu. Sana seni sevdiğimi ve dünyadaki her şeyden çok istediğimi söylüyorum ama burada kalamam.” İkisi arasında bir fark var mıydı?

Birbirimizden ayrı olmaya dayanabileceğimizi sanmıyordum. O tür ilişkiler nadiren hayatta kalırdı. “Birlikte olmadığımız sürece, bu işi nasıl devam ettirebileceğimizi bilmiyorum.”

Kolumu okşuyordu. Sanırım, beni teselli etmeye çalışıyordu ama yarattığı etki teselli değildi, çünkü o aşamada hiçbir şey teselli edemezdi. “Bence yürütebiliriz. Her gün konuşuruz ve mümkün olduğu her zaman birbirimizi görürüz. Görüntülü konuşma yaparız. Şov kızı kostümünle bana striptiz yaparsın.”

Her an ağlamak üzere olduğumu hissediyordum. “Hiç komik değil. Sensiz çok mutsuz olacağım.”

“O halde, mutsuz olmamak için benimle gel.”

Bunu istiyordum ama öylece çekip gidemezdin. “Bunu yapamam.”

“Yapmazsın demek istiyorsun.”

Ekmeğini kazanması hasatta elde edeceği üzümlere bağlıydı. Hayatını her türün nasıl daha iyi gelişebileceğini öğrenerek geçirmişti. Bunu anlıyordum. Bilineni bilinmeyen için terk etmek onu mahvedebilirdi ama bir fedakârlık yapması gereken tek kişi benmişim gibi davranması da adil değildi. “Tıpkı senin yapmayacağın gibi.” Elini kolumdan çekip tavana baktı. “O halde, konuyu hallettik sanırım. Sen burada kalıyorsun. Ben geri dönüyorum. Dört ay önce parmaklarımın arasından kaydığın zamankinden daha farklı bir

durumda değilim. Ama ar tık seni o kadar çok seviyorum ki, senden uzak kalmak kalbimi paramparça edecek.”

Kızgındı. Bunu gorebiliyordum. “Kızdın mı?”

“Tabii ki şartlarımız boylice olduğu için kızgınım. Ben seninle birlikte olmak istiyorum, sen de benimle. Neden bunu yrtebileceğimiz bir yol bulamıyoruz?”

Bir süre hiç konuşmadan yan yana uzandık; aramızdaki gerilim elle tutulur haldeydi. En sonunda, sessizliği böldü. “Bir sonraki turnen ne kadar sürecek?”

Kasıtlı olarak bunu düşünmeyi göz ardı ediyordum. “ ay. Ağustos’ta başlıyor ve Ekim sonuna kadar sürecek. Bir sonraki albüm kaydı için stüdyoya girmeden önce sadece iki haftalık bir tatilim var.”

“O tatilini benimle geçirebilir misin?”

İşe yaramazdı. “Noel konserleri için ayarlama yapıldı bile.”

“Altı ay önceden seni görebilmek için plan yapmaya çalışıyorum ama buna fırsat bile vermiyorsun. Bu, büyük bir sorun olacak.”

Bana bir seçim yapmaya zorlamadığını söylüyordu ama zorluyordu. Söylemiyordu ama aslında onunla gitmediğim takdirde ilişkimizin sona ereceğini ima ediyordu. Bundan hayatımda hiçbir şeyden olmadığım kadar emindim. Neden bana hiçbir söz vermediğini anlayamıyordu? Onunla evlenmemi istememişti. Ciddi bir teklif yapmamıştı. Bana hiçbir şey garanti etmediği halde, her şeyi geride bırakmam bir çılgınlık olurdu. Üç ay sonra, beni istemediğine karar verebilirdi.

Ne diyebileceğimi bilemiyordum. “Uzun mesafeli bir ilişkiyi deneyip, nasıl gideceğine bakamaz mıyız?”

“Benimle gelmiyorsan, başka bir seçeneğimiz kalmıyor.” Beni daha da mı kötü hissettirmeye çalışıyordu? “yle deme. Beni suçlu hissettiriyorsun.”

‘ işe yarayacaksa, kendini suçlu hissetmeni istiyorum o halde... Öyle ki, valizlerini toparlayıp, ait olduğun yere, yuvamıza gelecek kadar.”

Yuvamıza dediğinde, aklıma kendi dairem veya tur otobüsü yerine derhal Avalon geldi. Onu kocam olarak, bana vermek istediği aileyle birlikte gözlerimin önüne getirdiğimde, kendimi orada görüyordum.

Zihnim bu konuyu sürekli olarak düşünmekten çok yorulmuştu. Aslında var olmayan bir çözüm bulmaya çalışırken, bitkin düşmüştüm. Nerdeyse bir aydır ilişkimiz için endişelenmiş, kafa patlatmış ve yorulmuşum. Kısa bir süreliğine bile olsa, yine ayrı kalmak gibi tatsız bir durumdan uzak kalmam gerekiyordu.

“Beni yatağımıza götür ve gittiğini unuttur.” Sesim çaresizlik doluydu ama umurumda değildi.

“Bunu yaparsam, gideceğimi unutturmam. Sana benimle neden gelmen gerektiğine dair tüm nedenleri gösteririm.”

“Fark etmez. Her ikisi de bana uyar.”

Elimi tuttu, ben de koridorda peşinden yatak odama gittim. Yatağa varmadan durdu ve beni öptü. Basit, tatlı ve romantik bir öpücüktü. Geri çekildiğinde, derin derin iç çekmeden edemedim.

“Ben gidince, dudaklarına böyle tatlı öpücükler konduran kimse olmayacak.” Boynuma geçti ve her zaman içimi titreten o noktayı, kulağımın hemen altını öptü. “Ya da buraya.”

Gömleğimin kenarını tutup başımın üstünden çekip çıkardı. Boynumu öpmeye devam ederken, göğüslerimi avuçladı ve yavaşça omzuma geçti. Elleri sutyenimi açmak için sırtıma giderken, ağzını göğüslerimin arasına götürdü. Sutyenimin açıldığını hissettiğimde, askıları kollarımdan aşağı çekip sutyenimi yere bıraktı.

Karnımı öperek daha da aşağı ilerledi ve önümde diz çöktü. Blucinimin düğmesini açarken, dilinin göbek deliğimde gezindiğini hissettim.

Fermuarımı açtığını duydum ve göğüs uçlarımdan parmak uçlarıma kadar her yanıma ürperdi.

Genellikle, blucinimi ve iç çamaşırımı çıkarmak için parmaklarını pantolonumun beline dolardı ama bu sefer öyle yapmadı. Bir parmağını külotumun ön tarafından içeri soktu ve parmak ucuyla klitorisimi bana yaklaş der gibi okşayabilmek için elini diğeryöne çevirdi. Külotumun nemlendiğini, ıslak ve yapış yapış olduğunu hissettim. Onu o kadar çok arzuluyordum. Tüm kalbimle sevdiğim bu adamı arzuluyordum. Nasıl unutabileceğimi bilmediğim bu adamı.

Yaptığı şeyi kesti ve blucinimle külotumu tuttu. Bunları bileklerime kadar indirdi. Ayaklarımı teker teker giysilerden çıkarırken, omuzlarına tutundum. Giysileri kenara attıktan sonra, kollarıyla kalçalarımı sardı ve ağzı daha da aşağı inmeden önce karnımı öptü.

Yapacağı şey için bu asla en iyi pozisyon değildi. Beni yatağın kenarına itince rahatladım. Bacaklarımı teker teker kaldırıp omuzlarına koydu ve burnunu bacaklarıma arasına dayadı. “Keşke bu kokuyu bir şişeye doldurup yanımda götürebilsem. Çarşaflarıma her yanına sıkarsın, üstünde yuvarlanırdım.”

Parmaklarımı saçlarının arasına geçirirken kıkırdadım ve başını okşadım. Onun bu son derece müstehcen laflarını duymayı da özleyecektim.

Yataktaki yastıkları alıp arkama koydum. Böylece, yaptıklarını izleyebilecektim. Beni bir tür seks manyağına dönüştürmüştü. Ağzını bacaklarıma arsında görmekten hoşlanıyordum. Ö hergele beni mahvetmişti. Bir başka erkekle yatmayı isteyeceğimden değil, kimsenin beni onunla birlikteyken hissettiğim mutluluğı yaklaştı ramayacağı için.

Dili bana değince irkildim. Korktuğumdan veya şaşırdığımdan değil. Sinir uçlarıma alev almış gibiydi ve ağzım arzuluyordu. Duyularım en sonunda o çok arzuladığı şeyi hissedince aşırı derecede hassaslaşmıştı.

Elleriyle bacaklarımı biraz geri itti ve dilini daha da hızlı hareket ettirmeye başladı. Baskının giderek arttığını, o muhteşem dalgaların içimde yükseldiğini ve yüzeye çıkıp patlayana dek şiddetlendiğini hissettim.

“Ahhh... Tam orası. Çok güzel bir his.” Talimatlarımı her zaman kusursuzca yerine getiriyordu. Doğru noktada olduğunu söylediğimde, bana çığlık attırana dek durmuyordu.

Diliyle o zevk veren noktaya daha da baskı uyguladı ve orgazmımın yüzeye fırladığını hissettim. Her zamanki gibi saçlarını kavradım ve çektim. “Orası, işte, böyle.⁵ Bir saniye sonra, tüm bedenim gerildi ve inledim... Atacağımı bildiği o çığlığı attım.

Saçlarını bıraktığımda, ağzını hâlâ üstümde hissediyordum. “Bayanlar ve baylar, yarışmacımız bitiş çizgisine ulaştı,” dedi.

Arkamdaki yastıkları çekip yukarı kaydım. “Yarış henüz sona ermedi.”

Ayak bileklerimden başlayarak, bacaklarıma öpücükler kondurdu. “Ha, bu bir sonraki kısım bir yarış olmayacak. Hiç acele etmeye niyetim yok, Bayan McLachlan. Kim bilir? Bütün gece bile sürebilir.”

“Söz mü?”

Bacaklarımı teker teker öperek yukarı doğru çıkarken sırtıttı. Kalçalarımın üst kısmına varınca, pubik kavisi mi öptü. “Her zaman o kadar pürüzsüz ki. Bunu ne kadar sevdiğimi asla bilemezsin.”

Göğüslerime varana dek karnıma öpücükler kondurarak ilerledi. Ağzı göğüslerimin arasında havada kaldı ve bir Jack Henry sandviçi yapmak için göğüslerimi birbirine bastırdı. Bunu düşününce, içimden güldüm.

Boynuma ilerledi ve ellerimi başımın üstüne kaldırdı. “Arkanı dön.”

Kollarımı başımın üstünden çekmeden yüzüstü yattım. Enseme öpmeye başladı. Ağır ağır aşağı indi ve tek bir noktayı bile atlamadı. Her yanıma ürpermişti... Yaptığı şey aklımı başımdan alıyordu ve bunu gayet iyi biliyordu.

Sonra, sırtımın alt kısmına, o bayıldığı noktaya indi ve beni yalamaya başladı. O bölgemi neden o kadar çok sevdiğini bilmiyordum ama bunu

yapmaya devam edecekse umurumda değildi. Beni başka hiçbir şey o kadar havaya sokamazdı.

Popoma indi ve işte o noktada işler biraz korkutucu bir hal aldı. Popomu hafifçe ısırmağa başladı ama sonra dudaklarını kalçalarımın arasına götürdü. Diziyle bacaklarımı açıp, yastıkları altıma koydu. Öne doğru eğilmiş vaziyetteydim ve... Kahretsin! Vajinamı yalıyordu. Arkadan. Bunu hiç o açıdan yapmamıştı. Biraz... Tuhaf bir histi. Hoşuma gitmişti. Hem de çok.

Kalçalarımı arkadan kavradı ve yukarı doğru itip ayırdı. Popom havada kaldı. Yaptığı şey o kadar harika olmasaydı, sanırım o pozisyonda kalmak biraz korkutucu olabilirdi.

Şapkasından sürekli olarak yeni tavşanlar çıkararak beni şaşırtmaya devam ediyordu.

Birden durdu ve “Hayır, bir kere daha bu şekilde gelmeyeceksin,” dedi. “Bir daha boşaldığında, içinde olmak istiyorum.” Kalçamı çekerek diğer tarafa dönmemi söyledi.

Tekrar sırt üstü uzandığımda, üstüme yattı. Göz gözeydik. Ellerime ulaşana dek ellerini kollarımdan yukarı doğru götürdü ve başımın üstüne kaldırdı. Parmaklarım parmaklarıma geçirip sıktı. Gözlerini gözlerimden ayırmadı ve içime girerken bir kere bile gözünü kırpmadı. Ama o ifadeyi yakalamıştım, içimde olmanın onu ne kadar iyi hissettirdiğini anlamıştım. O zevk ifadesini başka bir şeyle karıştırmam mümkün değildi.

Bacaklarımı kaldırıp, onu daha derinlerde hissedebilmek için beline sardım. Jack Henry’yle birlikteyken, ne kadar yakın olsak da bana yetmiyordu. Onu her zaman daha da yakınımda istiyordum.

Ağırlığını dirseklerine verdi ve başımı kollarının alt kısmının arasına aldı. Suratımın her yanını öptü. “Seni çok seviyorum. Her şeyimsin.” Ellerimiz hâlâ başımın üstünde kenetliydi. içimde ağır ağır gidip gelirken, ellerini daha da sıktı. Alnını benimkine yasladı. “Kalbimi öperek uyandırdın.”

Ellerini bu sefer ben sıktım. “Tanrım, seni seviyorum.”¹

Kalçalarını en hassas noktama sürtünebileceği kadar oynattı ve içime girip çıkmaya devam etti. Ağır ve nazık bir sevişme sırasında bile beni birçok farklı şekilde boşal-tabilen bir adam gibisi yoktu. Özellikle de boşalırken bana beni sevdiğini söyleyen birisi gibi. Başkalarından duyduğum kadarıyla, bu sık sık kadınların deneyimlediği bir şey değildi. Birçok kadının sadece seks sayesinde orgazm olabildiğini sanmıyordum. Ama herkesin Jack Henry gibi bir sevgilisi yoktu.

Boşaldıktan sonra, üstümde gevşedi. Bacaklarımı belinden çekip yatağa indirdim. Böylece, hâlâ içimdeyken bacaklarımın arasında durabilecekti. Tek bir beden haline geldiğimiz o anlara bayılıyordum.

“Ben gittikten sonra, başka bir erkeğin bunları yapmasına izin vermeyeceğine söz ver.”

Vay canına. Bu sözler bir son gibiydi. Sanki veda edecek. birbirimizi bir daha görmeyecektik. “Hiç kimse bana böyle veya başka bir şekilde dokunmayacak. Sen teksin.” “Yemin et.”

“Yemin ederim.”

Kollarını etrafıma sarınca, ben de aynı şeyi yaptım. Birbirimizin canını nerdeyse acıtacak kadar sıkı sarıldık. “Seni kaybetmekten ölesiye korkuyorum.”

“Ben de seni kaybetmekten.”

Alnını yine benimkine dayadı. “Buna dayanamıyorum. Bunu yapmayacağımı söylemiştim ama elimde değil. Lütfen, benimle gel. İstedğin kariyeri Avustralya’da elde edemeyeceğini biliyorum ama sana bakabileceğimi biliyorum. Kalbinden geçen her şey senin olacak ve asla çalışmak zorunda kalmayacaksın.”

Bir an için bunu düşündüm ama bana hâlâ evlenme teklif etmemişti. “Yapamam. İlişkimizi nasıl yürütebileceğimizi bilmiyorum ama bunun bir yolunu bulacağız. Bulmamız gerek, çünkü diğer alternatif bir seçenek değil.”

Jack McLachlan

Laurelyn ve ben son iki günümüzü ya yatakta ya da yatağa geri dönebilmek için duşta geçirdik. Bunların hayatımın en güzel günleri olduğunu söyleyebilirdim. Söyleyemememin tek nedeni, son kırk sekiz saatimizi seks manyakları gibi geçirmemizin ardındaki nedendi.

O gün dönüyordum ve Laurelyn benimle gelmiyordu.

Güvenlik kontrol noktasında duruyorduk. Midemdeki o bulantı hissi, düşündüğümünden de yoğundu. Nefesimin kesildiğini hissediyordum ve göğsüm kalbimin paramparça oluşundan sızlıyordu. Bu acı Laurelyn'in veda mektubunu bulduğumda yaşadığım histen çok daha keskindi.

Hayatında hiç ağlamamış bir adamdım ama o anda ağ-layabileceğimi hissettim. Bana yabancı bir histi ve buna karşı koymaya çalışıyordum ama aradan geçen her dakikayla birlikte buna karşı koymak zorlaşıyordu. Ayrılmamız an meselesiydi ve kaçınılmazdı.

Laurelyn kollarımdaydı. Onu gereğinden fazla sıkıyordum. Muhtemelen, canını acıtıyordum ama onu geride bırakmayayım diye tek beden olmaya çalışıyordum, işe yaramıyordu.

Yumuşak, tatlı sesini kulağımda duydum ve kollarımda titrediğini hissettim. “Gitme.” diye fısıldadı.

Gözyaşlarımla aktığını hissedince, suratımı saçlarına gizledim. “Sensiz gitmeme izin verme.”

O nefret ettiğim noktaya geri dönmüştük. O, gelemiyor-du. ben de kalamıyordum.

Birlikteliğimiz sona ermek üzereydi. Fazla zamanımız kalmamıştı. Suratına bakabilmek için geri çekildim. “Bu işi hiç böyle yapmayı düşünmemiştim.”

“Biliyorum. Aramızdaki şeyi... Bu denli belirsiz bir biçimde bırakıp gitmeni ben de istemiyordum.”

Tamamıyla farklı bir şeyden söz ettiğimin farkında değildi. “Onu demek istememiştim, bebeğim.” Cebimden son iki haftadır her gittiğim yere taşıdığım siyah deri kutuyu çıkardım. Kusursuz anı beklemiştim ama o an hiç gelmemişti. Artık bu işi Tanrı bilir onu ne kadar süreliğine geride bırakmama sadece dakikalar kala yapmak zorundaydım.

Görebilsin diye kutuyu uzattım. Ne yapacağımı anlaması için ona süre vermek istedim. Kutuya şöyle bir baktı ve bakışlarını suratıma çevirdi. Bir şey söylemek istiyormuş ama sözcükleri tam bulamıyormuş gibi bana bakıyordu.

“Laurelyn, bir keresinde benimle üç ayını geçirir misin diye sormuştum. Şimdi, sonsuza dek benimle olup olmayacağını sormak istiyorum.”

Konuşmak için ağzını açtı ve parmaklarımı dudaklarına götürdüm. “Ama yanıtını şu anda duymak istemiyorum, çünkü bana evet demeye hazır değilsin. Kanatlarını açıp uçmak için daha fazla vakte ihtiyacın var. Seni tüm kalbimle seviyorum ve bu hayatın sana sunacağı her şeyi deneyimlemeni istiyorum, çünkü bunlar beklemez. Ama ben beklerim. Seni ne kadar sürerse sürsün bekleyeceğim.

Bu hayattan sıkıldığında bana gelebilirsin... Beni sonsuza dek istediğinde gelebilirsin.”

Gözleri doldu. “Bunu gitmek üzere bir uçağa binerken *yapamazsın*

LA’ye gidecek uçak için son anonsların yapıldığını duyunca, yüzük kutusunun kapağını açtım. “Bana geldiğinde, senden karım olmanı isteyeceğim ama o zamana dek...” Yüzüğü görünce, elleriyle ağzını kapattı. Sol elini aldım ve elmas nişan yüzüğünü parmağına geçirdim. “Evet diyene dek genellikle yüzük takılmadığını biliyorum ama bunu senden, beklediğimi hatırlatması için takmanı istiyorum. Parmağına her baktığında, sonsuz zamanımıza birlikte başlayabilmemiz için bana gelmeni dört gözle beklediğimi bilmeni istiyorum.”

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. “Sana şu anda o kadar kızgınım ki, doğru dürüst önümü bile göremiyorum. Seni şu anda hem ölesiye

seviyorum, hem de nefret ediyorum. Suratına bir tokat indirmeyi mi. çıplak kalmayı mı istediğimi bilemiyorum.”

“Oyumu çıplak kalmaktan yana kullanırdım ama havaalanında buna izin verdiklerini sanmıyorum.”

“Bunu bana yaptığına inanamıyorum.”

Uçağımı kaçırmak üzereydim. “Gitmem gerek, bebeğim.” “Biliyorum.”

“Evet dediğin takdirde, çocuklarımıza anlatabileceğimiz öyküyü düşün.”

Onu göremeyeceğim noktaya geçtiğimde, hâlâ güvenlik kontrol alanında duruyor ve isterik bir biçimde hıçkırıyordu. Kalbim paramparçaydı. Evlilik teklifimin öyle olmasını istememiştim ama buna pişman da değildim. W yaptığım biliyordum. Öyle ya da böyle, Laurelyn karım olacaktı.

Sydneyye gidecek diğer uçağa binmeme iki saat vardı. Cebimden cep telefonumu çıkardım ve on dakika bakakaldığıma eminim. O telefonu açıp, o konuşmayı yapmaktan nefret ediyordum... *Teklif sonrası* ilk konuşmamız olacaktı. Laurelyn’i Nashville’de bırakalı aradan sadece dört saat geçmişti ve ne yaptığımı düşünecek yeteri kadar vakti olduğu için, beni yine haşlayacağına emindim.

Telefona yanıt vermesini beklerken, endişeli, cidden endişeli olduğumu fark ettim. Ya son dört saati ne kadar pislik bir herif olduğumu düşünerek geçirmiş ve benimle asla evlenmeyeceğine karar vermişse ne olacaktı? Telefonu kapatmak istiyordum. Sesini duyduğumda bile bunu yapmayı düşünüyordum.

“Başın büyük belada, mağara adamı.”

Bana mağara adamı demişti. İyiye işaretli. Sık sık yaptığı gibi sersem diye hitap etmiyorsa, bana çok kızgın olamazdı.

Özür dilemeli miydim? Yaptığım şeyden pişmanlık hissetmediğimden, yalan söylemiş olurdum. “Yaptığım şeyden pişman değilim. Bana çok kızgın olsan da değilim. Pişmanlık hissettiğim tek şey senden karım olmanı

isteyebileceğim ideal anın gelmesini beklemektir. Bu da olmadı. Bu konuda üzgünüm. Çok kusursuz bir an olmasını istemiştım, çünkü bugüne dek hayatında çok fazla kusursuz an olmamış ama her zamanki gibi her şeyi berbat ettim.” “Seninle şu anda çırılçıplak kalmayı gerçekten de çok istiyorum.”

Kulağa umut verici geliyordu. “Bunu ben de çok isterdim ama bunun yerine yanıtını duymaya da razıyım. Yanıtını hemen vermeni istemediğimi söylemişim ama evet diyeceksen bunu bana hemen söyleyebilirsin.”

“Ne? Hissetmen gereken endişe hissini yok mu edeyim? Hiç sanmıyorum, Bay McLachlan. Bana öyle evlenme teklif edersen, bir süre yanıt beklemen gerekiyor demektir;’ Eyvah. Bu kısım kulağa iyi gelmiyordu. “Seninle evlenmek istediğim için bana ceza mı veriyorsun yani?”

“Hayır. Seni bana son dakikada böyle bir oyun oynadığın için cezalandırıyorum.”

O ana dek, teklifime çok heyecanlanacağını ve nasıl evlenme teklif ettiğimi unutacağını umuyordum. “Kavuşmamıza başlamak için iyi bir yol olmadığını biliyorum. Göze göz, dişe diş bir tavrın bir evliliğin yürümesini sağlayacak en iyi yol olduğunu sanmıyorum.”

“Seninle evleneceğimi söylemedim.”

Ama evlenecekti. Bunu garantiye alacaktım. “Evlenmeyeceğini de söylemedin. O yüzden, bunun aksini söyleyene dek, bana dönmeni heyecanla bekleyeceğim.”

“Biliyor musun, hiç adil davranmıyorsun.”

O güne dek öyle davrandığımı mı sanmıştı? “Makul şartlar altında, sana her zaman istediğimi elde ettiğimi söylediğimi hatırlıyorum.”

“Parmağıma bir yüzük takıyorsun... Bu arada, yüzük muhteşem. Sonra da uçağa binmeden dakikalar öncesinde karın olma ihtimalim konusunda benimle dalga geçiyorsun. Konuya giriş yaptın ama benden gerçekten de seninle evlenmemi istemedin. Hem de bunları sen gidiyorsun diye duygusal

bir yıkım yaşadığım sırada yaptın. Bunların gerçekten de makul şartlar olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır ama istediğimi elde etmemi sağlayacağını sanıyorum ki bu da karım olman." İstedğim nihai sonuç buydu. Bun nasıl elde ettiğim o sırada umurumda değildi.

"Henüz bana evlenme teklif etmedin. O yüzden, ben de sana doğru dürüst bir yanıt veremiyorum."

Bana evet diyecek gibi hissettiğimden, sormaya karar verdim. "Laurelyn. lütfen benimle evlenir ve karım olur musun?" "Hayır/

"Hayır mı?" Beklediğim yanıt bu değildi.

"Telefonda sormak da gerçek bir teklif sayılmaz. Sen önümde diz çökene dek sana yanıt vermeyeceğim."

Kahretsin. Ona o yüzüğü verdiğimde diz çökmem gerekirdi. "Dokuz bin mil uzakta olacağım için bunu yapmam biraz zor."

"Bundan nefret ediyorum dostum ama sarhoşken ve telefonda yapılmış teklifler bana göre geçersiz ve anlamsızdır."

Vegas'tan söz edecek mi diye düşündüm. "İlk kez sarhoşken yaptığım tekliften söz ediyorsun."

"Demek hatırlıyorsun?"

O muhteşem hatamı nasıl unutabilirdim? "Tabii ki hatırlıyorum. O değerli sözcükleri öyle harcadığım için kendi kışıma bir tekme atabilirdim. Sarhoş olup sana evlenme teklif etmemden çok daha iyisini hak ediyorsun."

"Kesinlikle. O yüzden, sarhoşken veya telefonda yapılmış tüm teklifler geçersiz. Sen sormadın, ben de yanıt vermedim."

Gerçekten de o şekilde Avustralya'ya geri dönmek istemiyordum. "Bir uçağa atlayıp hemen geri geleyim mi?" "Hayır. Şu anda benimle evlilik konuşman için iyi bir zaman değil, arkadaş. Sana hâlâ çok kızgıyım."

Parmağına güzelim bir yüzük takmıştım ve ne kadar çok karım olmasını istediğimi söylemişim ama bana kızgındı. Bu işte bir terslik vardı. “Böyle yapma, bebeğim. Bu davranışımın ardındaki fikri düşün. Seni seviyorum ve sonsuza dek seninle olmayı istiyorum. Formalitelerin veya öfkenin işin bu kısmını unutturmasına izin verme.

“Tamam.”

Pis bir numaraydı ama bana karşı hissettiği öfkeyi dindirmek için yine de kullanacaktım. “Hem o çok istediğin bebekleri düşün. Bunları sana vereceğim... Ne kadar çok istersen ve kendini ne zaman hazır hissedersen.” “İçimden bir ses, o bebekleri en az benim kadar istediğini söylüyor. Konuşmalarımızın yarısı onlarla ilgili.” Haklıydı. Bana bir şey olmuştu ve bebek sahibi olmayı ben de istiyordum. “Öyle mi düşünüyorsun?”

“Onları istediğini düşündüğümü mü soruyorsun, yoksa bu konuyu fazla konuştuğumuzu düşündüğümü mü?” “İkisini de.”

“O halde, ikisine de evet.”

Çocuk sahibi olmayı daha önce de konuştuğumuzdan, onun için yeni bir konu değildi. “İstiyorum ama bir tek seninle istiyorum.”

Öfkelenmiş gibi bir ses çıkardı. “Bu konuşmayı sen gitmeden önce değil de şu anda yaptığımız için çok kızıyorum.” Haklıydı. Kusursuz bir an beklediğim için kendimi salak gibi hissediyordum. “Beklediğim için çok üzgünüm. Sana yüzüğü aldığım gün teklif etmeliydim. Seni Oscara yemeğe götürdüğüm akşam edecektim aslında. Tam sana sormak üzereyken, kutu elimdeyken o gazeteci masamıza geldi.”

“Ben de sen tam teklif etmek üzereyken çıldırdım. Özür dilerim.”

Kaderdi. O anın öyle sona ermemesi gerekirdi. “Senin hatan değil,” diye teselli etmeye çalıştım.

“Bana karşı sabırlı olmanı istiyorum.”

“Bebeğim, seni otuz sene bekledim. Biraz daha bekleyebilirim.”

Laurelyn Prescott

Jack Henry nin bunu yaptığına inanamıyordum.

0 ve ben sıradan değildik. Asla olmamıştık ve olmayacaktık. O yüzden, ondan neden normal bir evlenme teklifi beklediğimi bilmiyordum. Ama bir konuda haklıydı: Kesinlikle çocuklarımıza anlatacağımız bir öykü olacaktı.

Çocuklarımız... Gerçek kimliklerimizi gizleyip üç ay sürecektir bir seks maratonundan evliliği ve çocukları düşündüğümüz, özellikle de bunları asla istemediği bir noktadan sonra bulunduğumuz aşamaya gelmiş olmamız akla hayale sığmıyordu. Daha birkaç ay önce çok katı olduğu konularda yüz seksen derece dönüş yapmış olması beni endişelendirmeli miydi?

Beni sevdiğini biliyordum ama evlilikle ve çocuklarla ilgili fikrini yanlış nedenler yüzünden değiştirdiğinden korkuyordum. Bu fikrini sırf onunla kalayım diye kendi isteklerine göre değil, benim isteklerime dayanarak değiştirmesini istemiyordum.

Jack Henry nin teklifiyle ilgili olarak birisiyle konuşmalıydım. Bu konuda acımasızca dürüst davranacak tek bir kişi vardı ve o sırada hayatının aşkıyla Avustralya'da gününü gün ediyordu. Saate baktım: Orada gece ondu.

Aşktan kendini kaybetmiş kızı hemen arayacaktım.

Telefonun üçüncü çalışında bana pek de yabancı olmayan bir biçimde yanıt verdiğini duydum. “Selam, salak.” Her seferinde böyle yanıt verdiği için artık şaşırtıcı değildi. “Selam, kasık biti. Orada durumlar nasıl?”

Zac’ın üstüne çıktığına veya altına yattığına dair bir yanıt vereceğini düşündüm.

“Şimdi bu soruna müthiş bir yanıt bulup bizi iş üstündeyken yakaladığını söyleyebilirdim ama söylemeyeceğim.” Bu da bir ilkti. “Teşekkürler. Çok sevindim.”

“Eee, yakışıklı takım elbiseli gittiğinden beri sende durumlar nasıl? Bugün gidiyordu, değil mi?”

Ona hâlâ öyle hitap ediyordu. “Evet. Beş saat önce gitti.” “İyi misin?”

Hayır, değildim. Düşündüğümünden de kötüydüm. “Ondan tekrar ayrılmak bana hiç iyi gelmedi.”

“Ne yapmayı düşünüyorsun?”

“Addie, bana evlenme teklif etti.” Gelecek olan çığlıktan kulağımı korumak için telefonu geri çektim.

“Ne?” diye bağırdı tahmin ettiğim gibi. “Her şeyi anlat.” “Kariyerimi bırakmaya hazır olmadığımı bildiğini ama karısı olmaya hazır hissedip ona geri döneceğim zamanı bekleyeceğini söyledi. Bir yüzük taktı. Hayatımda gördüğüm en güzel nişan yüzüğü. Bunun beni beklediğini hatırlatmasını istediğini söyledi. Bu şekilde gitti ama LA’den arayıp telefonda evlenme teklif etti.”

“Ne yapacaksın?”

Ne yapmak istediğimi biliyordum. Her şeyi bırakıp ona kaçmayı. Ondan önce Avalona varıp, eve geldiğinde onu yatağında beklemeyi istiyordum. “Bilmiyorum. Seni o yüzden aradım. Ciddi bir tavsiyeye ihtiyacım var.”

“Onunla birkaç kere karşılaştım ve her seferinde an-laşmamız olduğu zamandı. Bu arada, bana her şeyi anlatmadığın için tekrar teşekkürler.”

Bunu unutmama asla izin vermeyecekti. “Biliyorum. Üzgünüm.”

“Tanımadığım birisi hakkında tavsiyede bulunmam zor ama şunları söylemem gerek: Varlıklı ve başarılı birisi, o yüzden sana bakıp bakamayacağı konusunda asla endişe etmene gerek olmayacak. Çok da yakışıklı, bu da bir bonus. Bana söylediklerinden, ikinizin seks hayatının da harika olduğunu biliyorum. Oranla özellikle ilgileniyor ve çok boşalmanı sağlıyor. Yani, bu konuda hiçbir sorun yok. Seksin kötü olmasının işleri ne kadar berbat edebileceğini ikimiz de biliyoruz. Seni bulmak için bir özel dedektif tuttu. Bu da seni çok istediğini gösterir. Seni seviyor olmalı, yoksa evlilik teklif etmezdi. Ama sen onu onunla evlenecek kadar çok seviyor musun?”

Sevdiğimi biliyordum ama başka sorunlar vardı. “Seviyorum ama evlilik ve bebekler konusundan çok söz ediyor, çünkü ona bunları istediğimi söylemiştim. Ya ben istiyorum diye bunlara tamam diyorsa ama gerçekten istemiyorsa?” “Laurelyn, sence bir erkek bunları istemese seninle evlenir miydi? Tanrı aşkına, bu bağlılık olayından kaçınmak için adam kadınlarla anlamsız seks ilişkileri yaşamış. Seni sevmiyor ve evlenmek istemiyor olsa, bunlardan vazgeçmezdi.”

Mantıklıydı sanırım. “Ama kariyerimi bırakırsam ve her şey bozulursa diye korkuyorum. Ya oraya gelirim ve işler düşündüğümüz gibi gitmezse?”

“Ya gelmezsen ve bunu asla öğrenmezsen? Bununla yaşayabilir misin?”

Yaşayabilir miydim? Sanmıyordum. “Kariyerimi bırakayım mı sence?”

“Her şeyi Zac’i sevdiğim ve onunla birlikte olmak istediğim için geride bıraktığımı biliyorsun. Bundan böyle bir şarkıcı olabilecek miyim? Hayır. Umurumda mı? Hayır. Birlikteyiz ve mutluyum. Buraya gelmeyi ben istedim. Asıl soru, sen bunlara hazır mısın?”

Addison daha farklıydı. Aklından geçenleri yapmaktan çekinmezdi. “Beni tanırsın. Atlatması kolay olmayan güven sorunlarım var.”

“Hayatın güzel yanlarından keyif alamayacak kadar kendini korumaya çalışıyorsun ”

Hiç öyle düşünmemiştim. “Olabilir ama daha önceden hiç kimse beni umursamadı. Kendimi böyle korudum.” “Bana şunu söyle: Jack’ten kendini gerçekten de koruman gerekiyormuş gibi mi hissediyorsun?”

Kimse beni Jack Henry kadar güvende hissettirmiyordu. Kimse. “Hayır. Tam tersi. Beni her zaman koruyor.”

“Bence onunla evlenmelisin... Bunu istememin tek nedeni benimle birlikte burada olacak olman bile olsa. Seni özledim.”

Jack Henry’nin ve en iyi arkadaşımın aynı yerde olması güzel olurdu. “Biliyorum. Ben de seni özledim ve Avustralya’yı seviyorum. Orada

yaşayarak mutlu olabilirim. Kendimi Jack Henry'nin ailesinin bir parçası olarak da görebiliyorum. Harika insanlar. Beni kendilerinden biriymişim gibi hemen aralarına aldılar.”

“Gerekli görüyorsan, bunu konuyu biraz düşünebilirsin. Ama kalbinin ne istediğini çoktan biliyor olduğu gayet açık.”

Haklıydı. Bu konuyu gece gündüz düşünebilirdim ama kalbimden geçenleri biliyordum. Önceki günkü gibi ona gitmem için avazı çıktığı kadar bağırıyordu. Öte yandan, zihnim kalbimden geçenleri bastırmaya çalışıyordu Duyduğum tek şey, zihnimin hayır, kalbimin evet dediği

Annemle babanı beni akşam yemeğine eve davet etmişlerdi. Resmiydi. Artık ilişkilerini gizlemiyorlardı. Dünyanın gözünde bir çift olmuşlardı ama medya öylesine acımasızdı ki, artık hiçbirimiz rahatlıkla dışarı çıkamıyorduk.

Bir yıldız olmak, hiç de hayal ettiğim gibi bir şey değildi.

Ön kapımda haftalardır ilk kez birileri yoktu. Sanırım, birisinin evinden çıkarkenki fotoğrafları bir süre sonra artık sıkıcı olmaya başlıyordu.

Akşam yemeği ilginçti, bir tür güveçti. Ne tür olduğundan emin değildim ve sormamayı tercih ettim. Annem yemek pişirmek konusunda asla çok becerikli olmamıştı.

Grubun ve üstünde çalışacağım yeni şarkıların programını konuşurken, annem parmağımdaki yüzüğü gördü. “Bu da ne?”

Bundan hoşlanmayacaktı. “Bir yüzük.”

“Ne tür bir yüzük?”

Biliyordu. Sormasına gerek yoktu. “Nişan yüzüğü.” “Sana evlenme mi teklif etti?”

Bu meseleyi **dolambaçlı** bir biçimde anlatmayacaktım. “Evet. Jack Henry benden onunla evlenmemi istedi.” Annem babam bakıp ofladı. İmalılı imalı

birbirlerine baktılar ve bunun ne anlama geldiğini çözemedim ama kızdım. Bizi konuştuklarını anladım. “Laurie, onunla ev-lenemezsin”

Bunu söylediklerine hiç ama hiç şaşırmadım. “Neden?” ‘Çünkü Avustralya’ya gitmen gerekecek. Oraya gidersen, kariyerin sona erer. Bu kadar basit.”

Artık şu kariyerim gözüme o kadar da önemli görünmemeye başlamıştı. “Sevdiğim adamla birlikte olmam o

kadar da kötü mü olurdu?”

“Dalga mı geçiyorsun? Tabii ki kötü olurdu. Bu kadar kısa sürede elde ettiğin başarıdan sonra her şeyi bıraktığını görmek berbat bir şey olurdu. Bugün bu kadar başarılıysan, bundan bir sene sonra nerede olabileceğini düşün.”

Bunu tahmin edebilmek için bir dahi olmak gerekmiyordu. “Nerede olacağımı biliyorum: bir konserden diğerine giden bir tur otobüsünde. Anne, bir süredir bunu yapıyorum zaten ve nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Harika değil.” Babama baktım. “Hiç kolaylaşıyor mu?”

Anneme baktı ve karşımda aralarında sessiz bir konuşma geçti. “Biraz alışmak gerekiyor ama zamanla kolaylaşıyor.” Sırf annem bunları söylemesini istiyor diye söylediğinden şüphelendim.

Onlara aklımdan geçenleri anlamaları için ne hissettiğimi anlatmalıyım. “Mesele şu: Jack Henry hayatıma geri gelmiş olmasaydı, muhtemelen turneye çıkmak çok hoşuma gidecekti ama işler düşündüğüm gibi olmadı. Beni sevdiği için beni aramaya koyuldu. Onu seviyorum. Onsuz hayatımın nasıl olacağını biliyorum ve her dakikasından nefret ettim.”

“Ama daha yeni gitti. Onun burada olmamasına alışacak vaktin olmadı. Zamanla daha iyi olacak.” Annem boşa nefes tüketiyordu.

“Daha iyi olmasını istemiyorum. Onunla birlikte olmayı istiyorum.”

“Bebeğim, onunla birlikte olman bir kariyerin olmayacağı ve benimle veya babanla olmayacağın anlamına gelir. Birbirimizi hiç göremeyiz. Şarkı söylemekten vaz mı geçeceksin? Ya bizden?”

Öyle olmayacaktı. “Sizi her fırsatta ziyaret ederdim.

siz de beni Avustralvada görmeye gelirdiniz. Oraya bayılırsınız. Çok güzel bir yer, insanlar çok dost canlısı.” “Hayır, oraya geleceğimi aklından bile geçirme, çünkü gelmeyeceğim.”

Annemin beni görmeye gelmeyeceğini duyunca, kalbim kırıldı. Babamın suratındaki ifadeyi görünce, annemin bu kararının onu bile şaşırttığını fark ettim ama onu korumaya yeltendi. “Sanırım, annen okyanus üstünde uçak yolculuğu yapmaktan çekiniyor.”

“Tabii.” Babam sorsa, annemin onunla her yere uçakla gidebileceğine emindim. Hiçbir şey değişmemişti. Hâlâ her zamanki gibi Jake Beckett’a kıyasla ikincil önem taşıyordum. Annemin sevdiği adamı her zaman benden daha fazla önemseyeceğini bilerek sevdiğim adamdan neden vazgeçecektim?

“Gitmem gerek.”

“Bebeğim, evet demek istiyorsun. Bunu gözlerinde görebiliyorum ama bu adam için kariyerinden ve ailenden vazgeçmen bir hata olur. Sevebileceğin başka birisi olacaktır. Burada yaşayan birisi. Hatta bu hayatın nasıl olduğunu anlayabilen, müzik endüstrisinden birisi de olabilir.”

Ne kadar da ikiyüzlüydü. “Senin bulduğun gibi birisi mi?” Dediğimden hoşlanmadığını gösteren bir ifade belirdi suratında. Doğruyu söylüyordum. “Bir dakika. Her şeyi yanlış anladım, değil mi? Başka kimseyi sevemediğin için ondan başkasını bulamadın.”

Babam ellerini kaldırdı. “Belki de hepimiz bir dakika durmalıyız.”

Hakemlik falan yapması gerekmiyordu. Oradaki rolünün ne olduğundan hâlâ emin değildim ama bu kadınla yirmi üç senedir tek başıma uğraşıyordum ve babamın yardımına ihtiyacım yoktu. “Gidiyorum.”

Bu boktan işlere ayıracak vaktim yoktu. Bir karar vermeliydim ve annemin yardımıyla bu kararı veremezdim.

Annemin evinden çıktıktan sonra, arabamı Charlie nin dairesinin önüne park etmeden önce bir saat dolaştım. Oturma odasının ışığı yanıyordu. Büyük bir ihtimalle evde olduğunu düşündüm.

Bunu yapmak istediğime karar verene dek on beş dakika arabada düşündüm. Ona gruptan ayrılacağımı söyleyecektim. Hayal kırıklığına uğrayacaktı. Beni aralarına o kadar içtenlikle aldıktan sonra, yapacağım şey yüzünden kendimi çok kötü hissediyordum. Charlie en çok ihtiyaç duyduğum zamanda yanımda olmuştu ve şimdi işler tam hızlanırken onu yüzüstü bırakacaktım.

Bunları düşünmeye devam edemezdim. Bir noktada, artık kendim için yaşamalıyım ve herkes için neyin en iyisi olacağını düşünmemeliydim. Bunu kendileri öğrenebilirdi. Kaderimi kontrol eden tek kişi bendim.

Charlie'nin kapısına vardığımda çok endişeliydim ve kapıyı açtığı anda oradan kaçmayı istedim. "Selam. Burada ne işin var?"

"Özür dilerim. Önce aramalıyım ama arabayla dolaşıyordum ve kendimi burada buldum. İçeri gelebilir miyim?*"

"Tabii." Kapıyı biraz daha açtı ve oturma odasına girdim. Bir kadın var mı diye hemen koltuğa baktım ve dairesinde bir kadın olsa, olacağı yerin koltuk olmayacağını düşündüm. "Bu gece misafirlerin yok mu?"

"Yok. Birazdan bir arkadaşım uğrayacak ama bir süre daha yalnızım." Koltuğa oturmamı işaret ettiğinde, dairesinin ne kadar da **bekâr** bir adamın hayatını yansıttığını düşünmeden edemedim. Jack Henry'nin yaşadığı hiçbir yer buna benzemiyordu. Yani, bir grup erkeğin oturup bira içeceği ve spor programı izleyeceği bir yer doğ i İdi.

"Bugün Jaek'in gidişiyle ilgili her şey yolunda gitti mi?" "Evet ve hayır." Charlie bana baktı ve suratındaki ifadeden bir açıklama beklediğini gördüm. "Gitmesine izin verip vermediğimi soruyorsan, izin verdim. Birkaç saate Sydney'de olur."

“Bunu yapıp yapmayacağını merak ediyordum,” diye güldü. “Peki, yolunda gitmeyen kısım nedir?”

“Onunla evlenmemi istiyor.” Bir sonraki bombayı patlatmadan önce biraz bekledim ama Charlie benim yerime söyledi.

“Tabii, Avustralya’ya gitmeni istiyor.”

“Evet. Ama henüz ona bir yanıt vermedim.” Sanırım, öykünün geri kalanını anlatmamı bekliyordu. “Onu seviyorum ve ondan uzak kalmanın nasıl bir şey olduğunu da biliyorum. Çok berbat bir his. Bunu bir daha yaşamak istemiyorum.”

“Yani, gruptan ayrılacağını mı söylüyorsun?”

Kendime güçlü olmam gerektiğini, bunu kendim ve Jack Henry için yaptığımı söyledim. “Evet.”

“Randy çıldırarak.”

Çıldırmak Randy’nin vereceği tepkiye kıyasla hafif kalırdı. “Biliyorum. Bunu yapmak benim de hoşuma gitmiyor ama içimden gelmeden bu işe devam etmek istemiyorum;”

“Anlıyorum. Sana kızmadım. Yerinde olsam, ben de aynı şeyi yapardım. Jack’le aradaki gibi bir aşk yaşamak içi her şeyi yapardım doğrusu.”

Hayal kırıklığına uğramış veya şok olmuş gibi değildi. “Beni kötü hissettirmedğin için teşekkürler.”

“Jack’i sevdiğin için bunu sana asla yapamam ama senden rica edeceğim şeyi duyunca benden nefret edebilirsin.’ Ne tür bir rica tatlı Charlie’den nefret etmeme neden

olabilirdi? “Hakkında asla kötü düşünmem. Fazlasıyla tatlısın.”

“Önce soracağım soruyu duy istersen.”

Biraz korkmaya başladım. “Peki...”

“Konserleri iptal etmeyelim diye bir sonraki turneyi tamamlayabilir misin?”

Ekim ayının sonuna kadar kalmam demekti. “Uç ay daha var.”

“Turne için yerine birisini bulacak vaktimiz yok ama turne bittikten sonra bu konuyla ilgilenip tekrar stüdyoya girebiliriz.”

Turneye katılmayı istemiyordum. Ama müzik dünyasına girme şansımın hiç olmadığı bir zamanda beni aralarına aldıkları için kendimi borçlu da hissediyordum. “Peki, bunu yapabilirim.”

Jack Henry onunla evlenmeyi kabul ettiğimi bilse, derhal yanma gitmemi isterdi. O yüzden, ona henüz söyleyemezdim. Gruba neden yardım etme zorunluluğu hissettiğimi ne umursar, ne de bunu anlayabilirdi.

Ayrıca... Bana çektiği o numaradan sonra, azıcık ters muamele görmeyi de hak ediyordu.

(fitinet atîmi

Jack McLachlan

pı zilinini beni sinir ederek durmadan çaldığını duy-

uğumda hâlâ yataktaydım. Zaman farkı yüzünden, eve vardığımda vakit çok geçti. Ya da fazla erkendi. Saat farkından dolayı sersemlemiş haldeydim. Beni rahatsız eden kişi çekip gitsin diye yataktan çıkmamayı tercih ederdim ama bu tercihim bir sorun olabilirdi. Kim olduğunu kesin olarak tahmin edebiliyordum ve kapıyı açmadan gitmeyeceğine de emindim.

Margaret McLachlan Laurelyn’i görmeye gelmişti.

Alarm sistemini kapatıp kapıyı açtığımda, annemin gülümseyen suratını gördüm. Şaşırmadım. “Anne. Biraz daha sonra gelemez miydin? Eve geleli daha birkaç saat oldu.”

Muhtemelen, onu arayıp, önceden Laurelyn'in benimle gelemeyeceğini söylemem gerekirdi ama neler olduğunu telefonda anlatmam için beni sıkıştırmasını ve zorlamasını istememiştim. "Benimle gelmedi."

"Nasıl yani?"

Gayet açık bir biçimde söylediğime emindim. "Aynen dediğim gibi... ABD'de kaldı."

Anlamıyorum. Aranız iyi sanıyordum."

"İyiymiş, hâlâ da iyi ama kariyerinde büyük bir sıçrama yaşadı ve büyük bir country yıldızı oldu. Hayranları ona ve müziğine bayılıyor. O noktaya gelebilmek için çok çalıştı ve henüz bundan vazgeçmeye hazır değil."

Hayal kırıklığına uğramıştı. "Kariyerini sana mı tercih etti yani?"

"Kötü düşünme, anne. Ben de ona aynı şeyi yaptım " Şok geçiriyor gibiydi. "Ama her şeyi senin için geride bırakacağına emindim... Özellikle de birlikte bir ay geçirdikten sonra."

"Bir süre sonra, öyle yapacağına eminim ama Laurelyn'in buna tek başına karar verebilmesi için zamana ihtiyacı var. O hayattan mahrum kaldığı için benden nefret etmesini veya beni suçlamasını istemem. Her şeyi deneyimlemesi gerek ki, gerçekten ne istediğine karar verebilsin."

"Ama ya o hayattan asla vazgeçmezse? Şaşırtıcı ve gösterişli bir hayat son derece cezbedici olabilir. Bunu sen de kendi deneyimlerinden biliyorsun." Biliyordum ve Laurelyn o hayatı uzun süre sevmeyecekti, çünkü o tür bir kadın değildi.

"İnan bana, anne... Laurelyn'i tanıyorum ve gerçekten ne istediğini biliyorum. Şu anda, bunun göz kamaştırıcı bir kariyer olduğunu düşünüyor olabilir ama o hayat onu tatmin etmeyecek. O, bir kocası olsun istiyor... Bebekleri de. Sürekli olarak seyahat ederse, bunlara sahip olamaz."

"O zaman, Tanrı bilir ne zamana dek onu ve birlikte yaşayacağınız hayatı böyle oturup bekleyecek misin?*" Evet. Aynen öyle yapacaktım. "Şu anda

pek bir seçeneğim yok ama endişeli değilim. O hayattan usanması uzun sürmeyecek, çünkü her şey düşünüldüğü gibi parıltıdan ve şaşaadan ibaret değil. Şehirden şehre bir tur otobüsün-<i>ok<i>ia can;s

de seyahat «'tmrk ve her gece farklı bir otelde kalmak onu mutlu etmeyecek. Btıııı bir süre onunla birlikte yaptım ve çok çabuk sıkıldım. O yüzden, İni konuda bir endişem yok. Tatil donemi başlamadan burada benimle birlikli' olacak. Buna ««minim."

“Nasıl bu kadar cinin olabilir iyonum?” Annemin dalın çok ikna olmanı gerektiğini görebiliyordum.

“Ona bir yüzük taktım.”

Annem tekrar gülümsemeye başladı. “Seninle evlenmesini mi istedin?”

“Sayılır.”

Gülümsemesi silindi. “Yüzüğü ona verirken ne dedin?” “O bayatın ona sunabileceği şeyleri deneyimlemek için zam/ma ihtiyacı olduğunu ve bunları yaşadığına kanaat getirdiğinde bana geri dönmesini istediğimi ve ondan karım olmasını isteyeceğimi söyledim. Onu beklediğimi hatırlatsın diye yüzüğü takmasını istedim.”

Annem biraz umutlanır gibi oldu. “Şaşırdı mı?” “Hissettiği şeyi şaşkınlık olarak tanımlamak yerinde aslında. Diğer hislerin yanı sıra tabii. Çok uzun süre bekleyip paniklediğimden, yapabileceğim tek şeyi yaptım. Uçağa binmeden iki dakika önce yüzüğü taktım.”

Annem hayal kırıklığına uğramıştı. “Ah, Jack Henry! Neden öyle yaptın? Hiç romantik değil.”

“Kusursuz anı bekledim ama o an hiç gelmedi. Özel bir an olsun istedim, hatırlayacağı bir şey olmalıydı. Ama vakit kalmadı.” Davranışlarımı savunmaya çalıştım ama bir faydası olmadı.

“Eh, bunu unutmayacağına eminim. Bu bombayı patlattıktan sonra onunla hiç konuştun mu?”

Bomba patlatmak... Yaptığım şey ancak böyle tanımlanabilirdi. “Los Angeles’ta diğer uçağı beklerken onu ara-**(Jırn. Çok kızgındı ama gülümsediğini hissedebiliyordum)**” **“Laurelyn’in gülümsediğini telefonda mı hissettin?” Bana i nallamıyordu galiba.**

“Tabii ki hissettim. Gülümsediğinde, sesi daha farklı çıkar. Konuştuğunda sesi kıkırdıyormuş gibi gelir.” Annem bana gülüyordu. “Komik olan ne?”

“Sen. O kıza çok âşıksın. Suratından görebiliyor, sesinden anlıyorum. Seni böyle görmek beni mutlu etti. Haklısın. Seni sevdiği için, bence de sana geri gelecek.”

“Umarım. Onu buradan ikna edebilmek için elimden geleni yapacağım.”

Aradan bir halta geçmişti ve hâlâ hayattaydım ama çok iyi durumda değildim. Laurelyn’le her gün telefonda konuşuyorduk. Beni biraz rahatlatıyordu ama konuşmalarımızla ilgili söyleyebileceğim tek şey buydu. Çok muğlâk konuşuyor, ilişkimizle ilgili olarak ne düşündüğüne dair en ufak bir ipucu bile vermiyordu.

Dikkatim dağılsın diye kendimi işime vermiştim. Tıpkı Laurelyn Mart ayında gittikten sonra olduğu gibi. Sezonun henüz başlarıydı ama üzüm bağlarında işler gayet yolunda gibiydi. Sağ kollarım yokluğunda çok iyi çalışmışlardı.

Sydney’de dairemten Avalon’a geçtim, çünkü kendimi en çok orada ona yakın hissediyordum. Sutyenlerinden ve giysilerinden birkaçını kokusu yanımda olsun diye yürütmüştüm. Külotlarından birini de almış olabilirdim. Bunu bilse ne düşünür diye merak ettim. Bana pis hergele derdi kesin. Uygunsuz davrandığımda, genellikle böyle derdi ama ona yaptığım her pis şeye bayılıyordu. Yine bayılacaktı. Bunun yakında olacağını umuyordum.

Onu arama vaktim geldiğinden, görüntülü konuşma yapmak istediğime dair bir mesaj yazdım. Onu görmek ve duymak istiyordum. Hazırlanması için ofisimde beklemeye başladım ve masamın süt çekmecesinde sakladığım çamaşırlarından birini çıkardım. Bir çifti orada, bir çifti de evdeki şifonyerimin çekmecesinde tutuyordum. Yanımdakiler siyah dantelli

olanlardı. Bunları burnuma götürüp kokusunu derin derin içime çektim. Tıpkı onun gibi kokuyordu.

Kokusu dinmeden yanıma geleceğini umdum, yoksa ben daha fazlası için geri gidecektim.

Hazırlanması için yeteri kadar süre verdiğimi düşünüp onu aradım. Güzel suratını görünce, bir kez daha yıkıldım. Oradaki her şeyi yüzüstü bırakıp onu omzuma atabilmek ve bana yakıştırdığı mağara adam kimliğiyle buraya getirebilmek için geri gitmek istedim.

“Selam, bebeğim. Seni görmek çok güzel.”

“Seni özledim.”

“Ben de seni özledim. Bugün işler nasıl?” Bunu her konuştuğumuzda soruyor, planlarını anlamaya çalışıyordum ama hep muğlâk davranıyordu.

“Her zamanki gibi. Bütün gün turneye hazırlık yapmak için stüdyodaydık.”

Turneye gideceğinden ilk kez söz etmişti. Buraya gelmeyi planladığını söylemediği için buna şaşırmasamalıydım. Bir an için, hayal kırıklığına uğradım ama sonra o otobüsle yolculuk etmenin ve otellerde kalmanın Laurelyn’in benimle birlikte olması gerektiğini anlaması için gerekli olduğunu hatırladım.

“Tatil döneminde biraz boş vaktin olacak mı? Ailem seni yine görmeyi çok istiyor. Annem geri gelmen için çıldırıyor. Hem seni orada öyle bıraktığım için benden çok hoşnut da değil biliyorsun.”

Bana tatil döneminde meşgul olacağını söylemişti ama yine de tekrar sordum... İşinin bizi Noel’de ayrı kalmaya zorlayacağını hatırlatmanın iyi bir yoluydu.

“Sana zorluk mu çıkarıyor?” Tam Laurelyn’e göre bir yanıtı. Soruma yanıt vermekten kaçmıyordu.

“Beni pek rahat bıraktığını söyleyemem. Tatil döneminde seni buraya getirtmem için emir aldım, böylece tüm aile birlikte olabilir.”

Gülümsüyordu. “Tüm aile, ha?”

Henüz fark etmemiş olsa bile, McLachlan klanının bir üyesiydi. “Burada olsan da olmasan da, bu ailenin bir parçasısın.”

“Emma bu hafta nasıl?” Neden bunu yapıyor ve tam ağzından bir laf alacağımı sandığımda konuyu değiştiriyordu?

“Dün konuşmamızdan sonra sancıları başladı. O yüzden, dün gece onu hastaneye götürdüler.”

Laurelyn endişelenmiş gibiydi. “Ciddi bir durum mu?” “Öyle ama her seferinde aynı şey oluyor. O yüzden, Celiayı doğuracağı zamanki gibi telaşlanmadık. Doktoru hamileliğinin bir ay daha sürmesini istiyor ama bunun olup olmayacağından emin değilim. Sancılar bu sefer daha da erken başladı. Gerçi bebek şimdi bile dünyaya gelse sağlıklı olur. Sadece ufak doğar ve biraz büyüyene dek hastanede kalır.”

Konuyu değiştirme sırası bana gelmişti ve kendimi tutmayacaktım. “Henüz nasıl bir evlilik töreni istediğini konuşmadık.” Bu tür şeylerden söz etmenin, teklifimi daha çabuk kabul etmesine yol açacağını umuyordum. “Bilmiyorum. Sen nasıl bir şey düşünüyorsun?” Erkekler bu tür konulara kafa yormazdı. “Kocan olma mı sağlayacak bir şey. Tek şart bu. Büyük mü. küçük mir”

"Küçük bir şey. Sadece senin ailen ve arkadaşlar olacak” Sesi hüzünlü geliyordu.

“Neden eyle dedin?”

"Anneni Avustralya’ya gelmeyeceğini söyledi. Buna evlilik törenimin de dâhil olduğunu düşünüyorum.”

Kaltak kadın. Laurelyı’nın onu veya kariyerini bırakmaması için oyun oynuyordu.

Laurelyn’in gözlerinin ne kadar hüzünlü olduğunu görünce, ona sarılmaktan başka bir şey istemedim. Ama bunu yapamıyordum ve bu durum çok

canımı sıkıyordu. "Orada olmasını istersen, seninle ABD’de evlenebilirim. İstedğin takdirde, her şeyi bırakıp yarın yanına gelirim. Ailem de her şeyi bırakıp gelebilir;’

"Beni mutlu etmek için her şeyi yaptığın için seni çok seviyorum ama senden veya aileden bunu isteyemem. Hepsini buraya kadar getirtmek doğru olmaz.”

Kulağa umut verici geliyordu. “Bana evet diyor gibisin.” “Hayır demediğimi varsayalım.”

Evet, diyordu, bunu açık açık söylemese de öyleydi. “Hayır demiyorsun. Şimdilik bununla idare edebilirim ama sonsuza dek değil.”

“Biliyorum.”

Biraz daha idare edebilmem için yapabileceği bir şey vardı. "Benim için bir şey yapar mısın?"

“Yapacağımı biliyorsun.”

Ona sorduğunda, pisliğin teki olduğumu düşünecekti ama elimde değildi: ona bakmak bile penisimin sertleşmesine neden olmuştu. Her gün seks yapmaktan hiç yapamama noktasına gelmek çok zor olmuştu. “Gerçekten de rahatlamam gerek vt bunu yaparken seni çıplak görmeyi çok isterim.”

Jack Henryî"

Gitmeden önce, bundan söz ettiğimde dalga geçtiğimi

sanmıştı. Dalga geçmiyordum. “Lütfen, bebeğim. Benim için striptiz yap.
Lütfen

“Demek o yüzden görüntülü konuşma yapmak istedin. Beni çıplak görebilmek için.”

“Hayır, o yüzden değil. Güzel suratını görmek istedim ama sonra konuşmaya bağlanmadan önce külotunu kokladım ve şimdi feci bir

ereksiyonum var. Bu konuda bir şeyler yapmam gerek. Bana gerçekten de biraz yardım edebilirsin, bebeğim/"

Gülüyordu. "Külotumu mu kokladın?"

"Evet. Giydiğin birkaç parça çamaşırı yürüttüm, çünkü bacaklarının arasının kokusu bende bağımlılık yarattı." Bunları söylediğim için bana inanamıyormuş gibi bakıyordu. "Her ikimiz de pis bir hergele olduğumu biliyoruz, söylemene gerek yok."

"Bacaklarımın *arası* mı?" dedi.

"Evet. Seni seviyorum, oran da bir parçan. Onu sevmemin hiçbir ters yanı yok. Seviyorum. Tüm kalbimle." Mutfak masasından kalktığını gördüm. "Ne yapıyorsun?" "Eh, mutfakta striptiz yapacak halim yok. Bir şeyler çalmam gerek. Seksi bir müzik olmadan senin için çıplak kalamayacağımı sen de biliyorsun."

Evet! "Dur bir dakika. Şu anda ofisimdeyim ve kapıyı kilitlemem gerek, yoksa ikimiz meşgulken içeri birisi girerse onu kovmak zorunda kalırım."

"Aslında, ikimiz meşgul olmayacağız. Bunun tarkmda-sın, değil mi?"

"Bebeğim, hayal gücüm var ve onu kullanacağım," dedim ayağa kalkıp kapıyı kilitlemeye giderken. Kilitleyip emin olmak için kapı kolunu çektim. Bayan Poreel linin içeri girip, ne yemek istediğimi sormasının hiç vakti değildi.

Fena bir ereksiyonla çalışma masamın başına geri döndüğümde, Laurelyn hâlâ tek bir giysisini bile çıkarmamıştı. "Sen hazırsan, ben hazırım."

Arka plandan yavaş ve baştan çıkarıcı bir müzik duyuldu ama onu göremiyordum. Bir saniye sonra, ekranda belirdi ve müzik eşliğinde sallanarak gömleğini başının üstünden çıkardı. Odada bir yere fırlattı ve üstündeki beyaz dantelli sutyeni hatırladım. Bunun takımı olan külotu da hatırlıyordum. Ön tarafını birazcık gizleyen bir tangaydı.

Sutyenini açmak için ellerini sırtına götürdü. Bunu hep ben yapardım. Çıkarıp yere bıraktı. Göğüsleri muhteşemdi. Bir haftadır bunları en görmüş, ne de dokunmuştum ve bu durum beni mahvediyordu. “Benim için göğüslerine elle.”

Ellerini kaldırıp göğüslerini alttan ve yandan birbirine doğru yanaştırdı. Başparmaklarıyla göğüs uçlarını okşarken, alt dudağını ısırды. “Bu, hoşuna gidiyor, değil mi?” “Hem de çok ama ben yaptığımda daha iyi oluyor.” Bunu duyunca sırıttı. “Benim için de daha iyi oluyor.” Ellerini yavaşça karnına indirdi ve blucininin düğmesine ulaşp açtı. “Tüh. Bak ne oldu.” Fermuarını aşağı çekti ve pantolonunu ve çamaşırını çıkarmaya koyuldu. “Cık cık. Giysilerimin böyle yere düşmesine sinir oluyorum.”

Hımm. Sırf benim için orada çıplak olması çok seksi bir manzaraydı. Elimde değildi. Biraz rahatlamam gerekiyordu. Fermuarımı açıp, Laurelyn yanımda olsa onun yapacağı şeyi yapmaya başladım. “Kendine dokun ve benim dokunduğumu hayal et.”

"Bugün hem pis laflar ediyorsun, hem de tuhaf emirler veriyorsun," dedi arka arka yürüyüp yatağa giderek. Arkaya uzandı ve bacaklarını açıp her şeyi sergileyerek kendisine dokundu. “Buna dokunduğumu mu görmeyi istiyorsun?”

“Ah, evet. Aynen öyle.” Kendisini okşadığını görünce, parmaklarımın aynı şeyi yaptığı zamanı ve nasıl bir his olduğunu hatırladım. “Hayatımda çektiğim en güzel işkence bu olmalı.” Elimi daha hızlı hareket ettirmeye başladım, çünkü bir an önce rahatlamak istiyordum. Hiç öyle hissedeceğim aklıma gelmemişti ama cidden işkenceden farksızdı.

“O surat ifadesini biliyorum,” dedi. “Sanırım, sevgilim boşalmak üzere.”

“Umarım öyledir, çünkü burada... Ölmek... Üzereyim.” Bir saniye sonra, şiddetle ve hızla boşaldım. Aynen buna ihtiyacım vardı. Başımı sandalyemin arkasına attım ve keyfini çıkardım. Laurelyn’le birlikteyken öyle olmuyordu ama ona en yakın şeydi. O noktada, elimde ne varsa buna razıydım.

“Yarışmacı topu aldı ve... Evet! Gol, bayanlar ve baylar.” Güldüm, çünkü sevgilisini bu şekilde yönlendiren bir başka kadın tanımıyordum. Ayrıca, bir başkası boşalsın diye çırlıçıplak kalıp kendisine dokunan bir kadın da tanımıyordum. “Teşekkür ederim, bebeğim. Buna ne kadar ihtiyacım vardı bilemezsin.”

“Bildiğime bahse girerim. Bugünlerde belki ben de Mermi’yi kullanıyorumdur.”

Bu konuda ne hissettiğimden pek emin değildim. “Mermi tamam ama diğerini kullanma, içinde kendimden başka bir şey istemiyorum.”

“Saçmalama. Bir vibratör asla senin yerini doldummaz” Öyle olduğunu umuyordum ama yine de işimi şansa bırakmak istemiyordum. “Onu kullanmazsan saçmalamam. Kadınların bu tür şeyleri çok sık kullandıklarında normal dokunuşa karşı hassasiyetlerini yitirdiklerini duymuştum. Sonra, bir erkekle orgazm olamıyorlarmış. Bunun olmasını istemiyorum, çünkü seni ben boşaltmak istiyorum. Hem de çok.”

“Ben de bunu istiyorum. O yüzden, endişelenme. İçimde senden başka bir şey olmasından da hoşlanmıyorum.” “Harika. Ben de bunu duymak istiyordum.”

tynmi edinci/ ('■'jfyafüm

Laurelyn Prescott

Altı hafta geçmişti. Geriye altı hafta kalmıştı. Berbat bir histi. Hem de çok.

Turne hayatı hiç de umduğum gibi değildi. Aptal değildim. Sürekli olarak seyahat etmenin çok zorlayıcı olacağını biliyordum ama hayranların ilgisinin olumsuz unsurları telafi edeceğini ummuştum. Yanlış anlaşılmasını istemem: Hayranlar muhteşemdi ama yuva hareket halindeki bir tur otobüsü veya her gece farklı bir otel odası değildi. Bu hayat beni mutlu etmiyordu.

Belki de hayatımın aşkının ona dönmemi beklediğini bilmesem öyle hissetmezdim. Ama beklediğini biliyordum ve bu durum beni mutsuz

ediyordu. Her geçen gün daha da kötüye gidiyor, depresyona girebilirmişim gibi hissediyordum.

Hiç sektirmeden her gün konuşuyorduk. Bazen görüntülü konuşmalarımız sırasında yaramazlık yapıyorduk ama ayrı kalmamızı asla kolaylaştırmıyordu. Yaptığımı/ şeyden bıkar, bir uzun mesafe ilişkisi yaşamak istemez, elle tutulur bir şey isteyebilir, ben de bunu ona veremem diye dm kopuyordu. Durumumuzdan hoşnut gibiydi.. Ama o an için. Bunun sonsuza dek süremeyeceğini biliyordum ama çok uzun sürmesine de ihtiyaım yoktu.

Sadece altı hafta kalmıştı, yani kırk iki gün. Sonra, sonsuza dek birlikte olabilirdik.

Yedi hafta geçmişti. Beş hafta kalmıştı. Durum hâlâ berbatı.

Haftanın beş günü konser veriyor, her gece farklı bir şehre gidiyorduk. Bitkin düşmüştüm ve yaptığım işten nefret eder hale gelmiştim ama razı olduğum bir anlaşmayı yerine getiriyordum. Hainlik yapıp grubu terk etmek istiyordum ama o tür birisi olmadığım için bunu yapamazdım. O çocukları seviyordum ve başarılı olduklarını görmeyi istiyordum. Yerime birisi bulunmadan gittiğim takdirde, onları mahvedebilirdim. Jack Henry beni beklediği sürece bunu yapmayacaktım. Ona gitmeden önce, usandığını söyleyecek olursa, benim de grupla işim biterdi. İlişkimizi veya aşkımızı ne Southern Ophelia, ne de başka bir şey uğruna feda edecektim.

Sekiz hafta geçmişti. Dört hafta kalmıştı. Hâlâ berbat hissediyordum.

Jack Henry'yle kendim için endişe ediyordum. nceki gece beni aramamıştı. O sabah ona nihayet ulaştığım da, Chalice'te bir sorun olduğunu ve derhal gitmesi gerektiğini söylemişti. Ama oraya giderken de arayabilirdi.

Sorun, Audrey'ydi. O kadın hâlâ Jack Henry'nin hayatına giriyordu ve bu da benim açımdan bir sorun demekti. Çünkü orada olmadığım için neler olup bittiğini bilecek durumda değıldim. Jack Henry o kadın yüzünden beni aramamıştı ve huzursuz olmuştum.

Bundan nefret ediyordum.

Dokuz hafta geçmişti. Üç hafta kalmıştı. O hafta, daha da kötü geçiyordu.

Önceki gece, Jack Henry'nin telefonunu kaçırmıştım. O kadar yorgundum ki, beni aramasını beklerken uyuya kalmıştım ve aradığım duymamıştım. O sabah nihayet bana ulaştığında sesi buz gibiydi. Bana önceki gece nerede olduğumu sordu, sanki bir işler çevirdiğinden şüphelenmiş gibiydi.

Bu durum işe yaramıyordu ve ona kısa süre sonra gitmediğim takdirde, gelecekte bizi nelerin beklediği düşüncesi beni korkutmaya başlamıştı.

On hafta geçmişti. İki hafta kalmıştı. O gün, geçirdiğim en kötü gündü.

On dört gün. Buna dayanabilirdim, çünkü tünelin sonunda ışık olduğunu biliyordum ama Jack Henry bilmiyordu. Sabrının tükenmek üzere olduğunu hissedebiliyordum. Her şeyi o anda geride bırakmayı istiyordum ama kendime sözümü tutmam gerektiğini ve her şeyin yakında sona ereceğini hatırlatıyordum.

Bunu yapabilirim. Sürekli olarak, kendime bunu hatırlatmam gerekiyordu.

On bir hafta geçmişti. Bir hafta kalmıştı. Artık bunu başaracaktım ve ilişkimiz yoluna girecekti.

O gece, Jack Henry'yle konuşmak için sabırsızlanıyor' dum. Henüz bilmiyordu ama yedi gün sonra kollarında olacaktım. Döndüğümü gördüğünde, surat ifadesini görmek için sabırsızlanıyordum. Kalıcı olarak döndüğümde.

Bir konseri daha tamamlamıştım ama bir hafta sonra onunla birlikte olacağım düşüncesi beni o kadar havaya sokmuştu ki. bir telefon görüşmesi yerine görüntülü bir konuşma yapmayı istiyordum. On dakika sonra ona ulaşacağıma ve benim için hazır olmasını söyleyen bir mesaj yolladım.

Bağlantı kurulduğunda, ofisinde olduğunu gördüm. Konuştuğumuzda genellikle orada sabah saatleri olduğundan, ofisi seks odamız haline gelmişti. “Umarım kapıyı kilitlemişsindir, çünkü yaramazlık yapmayı

istiyorum.” “Bebeğim, seninle ciddi bir şey konuşmak istiyorum.”
Kahretsin! Kulağa hoş gelmiyordu. “Sorun ne?” Bir şey olmuştu. Sorunun ne olduğunu bilmiyordum ama başka bir kadınla olduğunu veya artık bunu yürütemediği için benden ayrılacağını söyleyeceğinden korktum. “Beni korkutuyorsun.”

“Dün gece, bir şey oldu.”

“Ne oldu?” ***Lütfen, bana tökezleyip de kendini başka bir kadınla yatakta bulduğunu söylemesin.*** Kalbim ağzıma gelmiş gibiydi. Birden, midemin bulandığını hissettim. Bu konuşmanın aldığı yön beni dehşete düşürmüştü. “Audrey yine eve geldi.”

Yeter artık, dedim içimden. “Dalga mı geçiyorsun?” “Keşke öyle olsaydı. Dün gece, işten çıkıp eve geldim ve her zamanki gibi tek başıma yemek yedim. Televizyon izleyip birkaç soğuk bira içtim, sonra da yatmadan önce bir duş almaya gittim.”

Bunu anlatmaya o noktadan başlamasının bir nedeni olmalıydı. “Anlatacakların hoşuma gitmeyecek, değil mi?” “Kesinlikle gitmeyecek.” Biraz duraksadı. “Benimle birlikte duşa girdi.”

Nabzım öylesine hızlı atıyordu ki, tüm bedenimde ama özellikle suratımda attığını hissediyordum. “Kaltak! Onu öldüreceğim.” Sonra, aklıma bir sürü şey geldi. Üç ay seks yapmadığı için, onunla birlikte duşa girmiş bir kadını reddedememiş olması gibi. “Onu becerdin mi?”

“Yok artık! Bana bunu sorduğuna inanamıyorum ” Surat ifadesinden onu üzdüğümü fark ettim. “Özür dilerim. Birbirimizi en son en zaman gördüğümüzü düşündüm ve inanılmaz derecede dolduğunu biliyorum.”

“Aradan ne kadar süre geçtiği umurumda değil. Hayalarım o kadını isteyeceğim kadar moraramaz.”

“Ona ne dedin?”

“Bir daha asla onunla birlikte olmayacağımı, çünkü seni sevdiğimi ve evleneceğimizi. Henüz bana bir yanıt vermediğini biliyorum ama kalbim

bana geleceğini ve sana sorduğumda bana evet diyeceğini söylüyor.”

Bizimle ilgili umudunu yitirmemişti. Ya da benimle ilgili. Ama artık bir seçeneğim kalmamıştı. Derhal oraya gitmeli ve onu kaybetmeden önce erkeğimle birlikte olmalıydım. On bir hafta geride kalmıştı. Bir hafta daha vardı. Ama bu boktan hayattan usanmıştım! Adios!

' *tyiuü Ç^eJiizutcl (Ofyaliurv*

Jack McLachlan

Laurelyn'in turnesi bir hafta sonra bitiyordu ve birlikte geçireceğimiz gelecek için yeni bir başlangıca işaret ettiğini umuyordum. Planları konusunda gizemli davranmaya devam ediyordu ve öyle ya da böyle sözel olarak herhangi bir şey dememişti. Endişeleniyordum ama onu kızdırmamak için o konuyu açmamıştım.

Aslında, turne sona erdikten sonra iki hafta boş vakti olacaktı, sonra tekrar stüdyoya girip bir sonraki albüm üstünde çalışmaya başlayacaktı ama o zamandan beri durum değişmişti. Ona bir yüzük takmış ve onunla evlenmek istediğimi söylemiştim.

Aradan üç ay geçmişti ve ondan rica ettiğim halde, bana resmi bir yanıt vermemişti. Belirsizlik hissi beni yıpratmaya başlamıştı. Sabırlıymışım gibi davranıyordum ama sabrım tükenmişti. Onu yanımda istiyordum ve her gün sonsuzluğumuza başlayabilmemiz için hemen yanıma gelmesini istememek için büyük bir savaş veriyordum.

Açıkçası, o yüzüğü parmağına taktığım anda her şeyi geride bırakıp gelmemiş olması biraz moralimi bozuyordu. Zihnimin gerisinde, bunu yapacağımı ummuştum ama sonra güçlü iradesinin ve özgürlük hissini en sevdiğim yanları olduğunu hatırlamıştım. Bir hayatı olması ve bunun sadece benim etrafımda dönmüyor olması hoşuma gidiyordu. Ama bencil yanım bir yandan bundan nefret ediyordu.

Uzun bir gün olmuştu ve o gece eve döndüğümde yorgunluktan bitap vaziyetteydim. Bayan Porcelli'nin hâlâ orada olması için vakit biraz geçti

ama mutfakta olduğunu gördüm. “Harika zamanlama, Bay McLachlan. Akşam yemeğini tam fırından çıkarmak üzereydin.”

Tanıdık bir kokuydu ama pek Bayan Porcelli’nin yemekleri gibi değildi. Sevgilimin lazanyası gibi kokuyordu. “Sanki Laurelyn gelmiş de yemek pişirmiş gibi kokuyor.” “Öyle kokması gerekiyor. Onun tarifi.”

Laurelyn’in yemeklerini çok özlemiştim. Bu yemek onun ne kadar iyi bir aşçı olduğunu hatırlatıyordu. “Teşekkür ederim. Eminim ki çok lezzetlidir.”

Bayan Porcelli eşyalarını topladı ve gitmeye hazırlandı. “Bugün size bir paket geldi. Yatak odanıza koydum.” Hatırladığım kadarıyla, bir şey sipariş etmemiştim ve herhangi bir şey beklemiyordum. “Ne tür bir paket?” “Laurelyn’den olabilir,” diye gülümsedi. “İyi akşamlar, efendim.” Yanıt vermeme fırsat kalmadan çıktı.

Noel gününü kutlayan bir çocuk gibi hemen Laurelyn’in bana ne yolladığını görmek için yatak odama gittim. Koridorda yürürken, daha doğrusu koşar adımlarla odama giderken, aklımdan bin bir türlü şey geçti.

Yatak odamın kapısı kapalıydı ama neden öyle olduğunu bile düşünmedim. Yatağımın üstünde bulacağım paketin heyecanı ile içeri daldım. Orada gördüğüm şeyse, kesinlikle beklediğim bir şey değildi.

Dünyalar güzeli Laurelyn’imdi.

Odama girdiğimde, suratı bana dönük halde yanlamasına yatakta yatıyordu. Başını ellerine, dirseğini yatağa dayamıştı ve uzun bacaklarını biri diğerinden daha fazla olacak biçimde hafifçe bükmişti. Kahverengi saçları gevşek dalgalar haline sırtına dökülüyordu ve üstünde gömleklerimden biri vardı. Düğmeleriyle açıktı. Altında hiçbir şey olmadığını görebileceğim kadar açık duruyordu. Penisim anıdan sertleşti.

Beynim tamamıyla eriyip gitti, çünkü tüm kan bedenimin o sırada en önemli olduğunu düşündüğü organa, penisime akın ediyordu. Aptallaşmışım. Hiçbir şey diyemedim. Yatağıma uzanmış Laurelyn’e bakakaldım.

"Merhaba, Jack Henry," diye alaycı bir tavırla gülümsedi ve doğruldu.
"Çok şaşırdın mı?"

Beynimle ağzım arasındaki bağlantı kopmuş gibiydi ama neyse ki ayaklarımla olan bağlantı hâlâ gitmemişti. Aramızdaki mesafeyi aşım ve Laurelyn beni yatağın ortasında karşılamak üzere dizlerinin üstünde doğruldu.

Suratını ellerimle kavrarken ve öpmek için tutarken, kalbim yerinden fırlayacakmış gibiydi. Onu defalarca öptüğüm halde, adeta ilk kez öpüyordum. Birden canlanmışım, çünkü başka türlü mümkün değildi. Dudaklarının tadını aylardır hissetmemiştim ve bu durumdan kötü etkilenmeye başlamışım.

Onu öpmeyi kesip alnımı alnına dayarken hâlâ suratını tutuyordum. "Seni o kadar çok özledim ki. Aklımda olmadığın bir dakika bile olmadı "

"Biliyorum. Ben de seni özledim. Aylar önce gelmek istedim ama Charlie'yle çocukları bana o kadar iyi davrandılar ki, onları bırakamadım."

Bunun en anlama geldiğini bilmiyordum ama aklımdaki soruyu derhal sordum. "Bu sadece bir ziyaret mi, yoksa birlikte hayatımıza başlayabilmemiz için mi geldin?"

"Bu, sonsuzluğumuzun başlangıcı."

"O halde, yapmam gereken bir şey var."

Ellerinden tuttum ve kendimle birlikte yataktan kaldırdım. Laurelyn karşımda dururken, ona doğru dürüst evlenme teklif ederken yapmamı istediği gibi, önünde diz çöktüm. Sol elini tuttum ve ona aylar önce verdiğim yüzüğün parmağında olduğunu gördüm. Dudaklarıma götürüp öptüm. "Seni tüm varlığımla seviyorum." Suratı aydınlandı. Ne sormak üzere olduğumu bildiğine emindim. "Senden bir daha asla ayrı kalmak istemiyorum. Kalbimin tek isteği, karım ve çocuklarımla annesi olman. Benimle evlenir misin?"

“Evet.” Tek bir sözcüktü. İhtiyacım olan her şeydi. Karnını örten gömleği kenara çekip, suratını çıplak tenine dayadım. “Sana yemin ediyorum ki, seni çok mutlu edeceğim.”

“Bundan bir an için bile şüphe etmiyorum,” dedi parmaklarını saçlarımda gezdirirken. “Beklemek istemiyorum. En kısa zamanda karın olmak istiyorum.”

Karnını öptüm ve dizlerimin üstüne oturup ona baktım. “Tanrım, bunu duyduğuma çok sevindim. Ben de beklemek istemiyorum.” Bana bakıp gülümserken, hâlâ parmaklarını saçlarımda gezdiriyordu. Ellerimi belinden aşağıya kaydırdım. “Yapmak için sabırsızlandığım bir şey daha var.”

“Bahse girerim ki benim de aklımdan geçiyordur.” “Bahse girmemize gerek olduğunu sanmıyorum.” Poposunda duran ellerime uzanıp beni yerden kaldırdı. “Her ikimiz de bana her zaman sahip olabileceğini biliyoruz. Beni nasıl istersen iste.”

Blucinimin düğmesini açtı ve elini içeri sokabilmek için hızla fermuarımı indirdi. Eliyle penisimi kavrayıp, aşağı

yukarı oynatmaya başladı. “Bunu da özledim.”

İçine gireli çok uzun süre geçmişti ve penisime dokunmasıyla birlikte boşalacaktım gibi hissettim. “Vay canına. bebeğim. Bunu yapmaya devam edersen, eline boşalacağım.”

“Ama içime boşalmayı tercih edersen, değil mi?” “Kesinlikle.”

Arkasını dönüp gömleğin omuzlarını geriye sıyırdı ve yere bıraktı. Geriye doğru adım atınca, poposu penisime dayandı. Poposunu bana sürerken “Bunu ne kadar çok yapmayı istediğini biliyorum,” dedi.

Patlamak üzereydim ama sonsuzluğumuzun ilk seferinin öyle olmasını istemiyordum. Onunla sevişmeyi ve bunu yaparken suratını görmeyi istiyordum. “Bu sefer değil,” dedim kalçalarını kavrayıp onu kendime çevirirken. “Sevişirken müstakbel karımın suratını görmek istiyorum.”

“Altımda külotum olsaydı, derhal erirdi.” Yatağa oturdu ve geriye kayıp ayaklarını yatağın kenarına yasladı. Sonra, bacaklarını açtı. “Buraya gel de kasabanın bu kıyısındaki herkes ismini duyana kadar bana çığlık attır.”

“Bunu yapabilirim.” Ayaklarını kaldırıp bacaklarını omzuma attım.

Kalçalarımı tutup, en iyi pozisyona gelene dek kaldırdım. Tadına bakmadan Önce kokusunu içime çektim. “Birbirimizden ayrıyken, sana külotunun kokusunu içime çekmeyi ne kadar çok sevdiğimi söylemiştim ama bunun yerini hiçbir şey dolduramaz.” Burnumu bacaklarının arasına gömdüm ve ciğerlerim patlayacakmış gibi olana dek kokusunu içime çektim. “Bunun yedeği yok.” Daha fazla dayanamadım. Tadına bakmak için kıvranan, açlıktan ölen bir adam gibiydim. Tadına baktığımda, hatırladığımdan da güzel olduğunu fark ettim. Birkaç saniye içinde, kalçalarımı ağzıma karşı kıpırdatıyor ve inliyordu. “Bunun yerini de hiçbir şey dolduramaz.”

O hızla gidersem, uzun süre dayanamayacaktı. Ama o kadar kolay boşalmasını sağladığımı görmek beni mutlu etti. “Daha uzun sürsün diye yavaşlamamı ister misin?” Başımın arkasından tutup ağzımı öne eğdi. “Hayır! Sakın durmayı veya yavaşlamayı aklından geçirme. Boşalmak üzereyim ve bir an önce buna izin vermezsen öle-bileceğime eminim.”

Elimi kaldırıp dediğini yapacağımı öyle gösterdim, çünkü ona söylemeye korktum. Tahmin ettiğim gibi, belki on beş saniye sonra gerilip titremeye başladı. İnlerken nefes alıp verişinin hızlandığını duydum ve saçlarımı çekip ismimi haykırırken, kasabanın doğu yakasının ismimi öğrendiğine emindim.

Bedeninin gevşediğini hissedene kadar durmaya cesaret edemedim. Sonrasında, büyük bir mutluluk hissettiğini biliyordum ama elimde değildi. Hızla içine girebilmek için harekete geçerken, vahşi bir hayvan gibiydim. Onunla sevişmek istiyordum ama aradan çok uzun süre geçtiği için yapamadım. Bir sonraki seferi beklemek zorundaydım ama bunun da kısa bir süre sonra gerçekleşeceğini bildiğim için endişelenmedim.

O kadar ıslaktı ki, rahatlıkla içine girdim. Hızla içine girip çıkıyordum, belki de fazla hızlıydım ama bu da elimde değildi. Penisim kaçırdığım zamanı telafi etmek ister gibiydi.

Eliyle koluma vurduğunu hissettim. “Jack Henry. Dur. Sana bir şey söylemem gerek.”

Durmak mı? Dalga mı geçiyordu? Freni patlamış bir hız treni gibi devam ediyordum. “Ne oldu?” diye sordum durmadan.

“Spirali burada doktor bulamam diye buraya gelmeden önce çıkarttırmak zorunda kaldım.”

“Tamam,” dedim endişeye kapılmadan, çünkü tam olarak neden söz ettiğinden emin değildim ve o anda bunu düşünemiyordum.

Yine koluma vurdu. “Yani, şu anda korunmasız seks yapıyoruz.”

“Durmam mı gerekiyor?” Evet diyeceği ihtimali, daha da hızlı davranmama neden oluyordu.

“Hayır ama doğum kontrol haplarını da almıyorum. Yanıma kullanmamız için prezervatif aldığımı söyleyecektim ama çok hızlı davrandın, içime girmeden önce söyleyecek fırsat bulamadım.”

“Durabileceğimi sanmıyorum. Yani, durmam gerekiyorsa durabilirim ama... Siktir... Durmak istemiyorum.” Boşalmam an meselesiydi ve penisim bu davranışlarının sonuçlarını hiç ama hiç umursamıyordu. Zihnim üstünlüğü elde etmek için penisimle savaşıyordu ama o sırada aksiyona dâhil olan şey direksiyonun başındaki organımdı ve henüz geri çekilmeye hazır değildi. “Bebeğim, istiyorsan dururum ama hemen karar versen iyi olur, çünkü yüzücülerimi kokpitine salmak üzereyim.”

“Önce, bacak arası diyordun, şimdi kokpit mi oldu?” “Bana ne yapmam gerektiğini söyleyen iyi olacak,” dedim dişlerimi sıkarak. Kendimi tutmaya çalışıyordum ama çok uzun süre onsuz kaldığımdan bunu yapmam neredeyse imkânsız hale gelmişti. “Her an boşalabilirim.” “Çıkıp karnıma gel.” Bunu duyar duymaz, içinden çıktım ve karnına boşalmam bir oldu. “Ah, Laurelyn... O kadar... Güzeldi ki...”

Boşaldıktan sonra, yanına çöktüm ve sırt üstü uzanıp tavana baktım. Seks sonrası o muhteşem hazzı yaşayan kişi olma sırası bendeydi. Biraz

soluklandım ve sonra elini alıp öptüm. “Seni seviyorum, bebeğim. Seni çok Özledim ve buraya geri geldiğin için ne kadar mutlu olduğumu anlatamam.”

Yana döndü ve bacağını üstüme attı. “Biliyorum. Ben de aynı şeyleri hissediyorum. Eve geri dönmüş olmak güzel”

“Bunu söylediğini duymak çok güzel.” Suratına uzanıp öpmek için kendime çektim. “Şimdi, şu doğum kontrol meselesini baştan alalım. Dediğinin tek kelimesini bile anlamadım sanırım.”

“Herhangi bir doğum kontrol yöntemi kullanmadığımı söylediğimi duymadın mı?”

Bunu anlamamıştım ama sonra dediklerini idrak ettim. “Duyar gibi oldum.”

“Buraya gelmeden önce, spirali çıkarttırmak istedim, çünkü burada çıkartacak bir doktor bulamam diye korktum.”

Bu konuda hiçbir bilgim yoktu. “Burada da gayet işinin ehli doktorlar var. Barbar değiliz.”

“Bunu ben de biliyorum ama ne kadar süre sonra bir aile kurmak istediğimizi açık açık konuşmadık. Bu araç çıkarıldıktan ne kadar sonra hamile kalınıyor bilmiyorum ve hazır olduğumuz takdirde herhangi bir sorun çıkarsın istemedim. O yüzden, gelmeden çıkartmak akıllıca bir şey olur diye düşündüm. Özür dilerim. Bu konuda seninle konuşmayı istiyordum ama her şey çok hızlı gelişti. Sen bana evlenme teklif ederken, bundan söz etmenin uygun olmayacağını düşündüm. Sonra, ağzın bacaklarımın arasındaydı ve konuyu açmak için seni kesinlikle durduramazdım. Çok hızlı davrandın. Daha ben ne olduğunu anlayamadan ağzının yerini penisin aldı.”

“Bebeğim, sorun değil. Bir şey olduysa, bir bebeğimiz olur. Zaten yakından evleneceğiz. Endişelenme.” “Kızmadın mı?”

“Hayır. Bir bebeğimiz olmasıyla ilgili neler hissettiğimi sana söyledim. Şimdi olursa, yine mutlu olurum. Olmazsa. olmasına karar verdiğimiz

zamana dek denemeye devam ederiz.”

“Sanırım, bir sorun olmayacak, çünkü birkaç güne reglim başlayacak. Ben de hamile kalırsam sevinirim ama tercih hakkım varsa, önce biraz evli kalmak isterim.” “Anlaştık.” Onu sırt üstü yatırdım, kollarını başının üstüne kaldırdım ve bacaklarımı iki yanına koydum. “Çünkü bir bebeğimiz olmadan önce, sana bir sürü şey yapmak istiyorum. Bayan McLachlan.” Ağzımı göğüslerine kaydırıp ve göğüs ucunu emdim. Sertleşene dek dilimi etrafında gezdirdim. “Bir bebeğimiz olsa, birkaç saatte bir bunu yapmak istediği için bizi uyandırır.”

“Bunu düşünmek hoşuna gidiyor, değil mi?”

Gidiyordu. Evan’ın bana bu konuda söylediklerine rağmen hem de. “Neden öyle dedin?”

“Emzirmekten ilk kez söz etmiyorsun.”

Ne? “Hiç bu konuda bir şey söylediğimi hatırlamıyorum.” “Hatırlayacağımı sanmıyordum. Çok sarhoştun ama her nasılsa, bana evlenme teklif ettiğini hatırladın.” “Demek, Vegas’ta sarhoş olduğumda sana evlenme teklif ettim ve çocuk yapmaktan söz ettim. Sonra da bebek emzirmenden mi bahsettim? Çok tuhaf. Düşündüğümde de sarhoşmuşum demek ki ”

“Evet, bana bebeklerimizi emzirdiğimi görmek için can attığını söyledin.” Eminim ki bunu tuhaf davranışlar listeme eklemişti.

“Bu konuda bir şey dediğimi hatırlamıyorum ama doğru. içimde asla hissetmeyeceğimi veya var olmadığını düşündüğüm bir şeyi harekete geçirdin. Düşünebildiğim tek şey, sana sahip olmak ve bir aile kurmak.”

“Çünkü bir mağara adamısın,” diye güldü. “Hayat vermek istiyorsun, ben de bunu istiyorum ama önce benimle evlenmen gerek.”

Bu konuda tartışacak değildim. “Bana sadece ne zaman ve nerede evlenmek istediğini söyle. Annem sana mutluluktan uça uça her şeyi planlamanda yardım eder. O, Chloe ve Emma da muhtemelen onlara izin verdiği takdirde her şeyi yaparlar.”

“Ailemden kimse gelmeyeceği için, büyük bir tören gerekli değil ama sen öyle olmasını istiyorsan ayrı konu.” Ailesinin gelmeyeceğini her söylediğinde üzülyordum. “Sadece seni istiyorum. Başka bir şeye ihtiyacım yok ama neden Sydney’ye gidip plan yapmıyoruz? ikimiz de beklemek istemiyoruz. Perşembe günü olur mu? Uzun bir hafta sonu geçiririz.”

“Evet. Kulağa iyi geliyor. Herkesi görmek için sabırsızlanıyorum.”

“Aileme burada olduğunu söylemesem bir sakıncası olur mu? Onlara sürpriz yapmak istiyorum. Annem burada benimle birlikte olduğunu öğrenirse, bir saat içinde gelir ve akbabalar üstümüze çökmeden önce seninle biraz daha yalnız kalmak istiyorum.”

“Birlikte vakit geçirmek konusunda seninle gayet hem-fikirim.”

Onu sırt üstü çevirdim. “Kocan olma pratiği yapabilir miyim?”

“Yapmasan çok hayal kırıklığına uğrardım. Hem pratik yaparak, mükemmeliyete erişirsin derler.”

Œtyiwii (\$jft/ctızam-a (’jftötom

Laurelyn Prescott

• •

Uç gündür Avustralya’daydım ve Jack Henry her yanıma yorulana, yıpranana dek kocam olma pratiğı yapmıştı. Bunun mümkün olabileceğini sanmazdım ama yanlışmışım. Yetmiş iki saatlik bir zaman diliminde üç ayı telafi etmeye çalışınca, sanırım öyle oluyordu.

Hiç durmayan seks faaliyetlerimize biraz ara verip yaptığımız beş saatlik araba yolculuğuna memnun olmak üzereydim. Bir şey dememişti ama Jack Henry de bir süreliğine yeteri kadar hevesini almıştı.

Ailesinin evine gitmeden önce dairesine uğradık. Bana çok yabancı bir yerdi. Orada vakit geçiremedik, çünkü Margaret onun evinde kalmamız için ısrar etti. Tıpkı Avalon’da olduğu gibi, orada da ikimize ve bana ait fotoğraflar gördüm. Her yerde fotoğraflar vardı. Ağır gümüş bir çerçevenin içindekilerden birini aldım. Fotoğrafımın çekildiğinden habersiz, bir şeyin hayalini kuruyormuşum gibi çıkmışım. Jack Henry’nin bunu ne zaman çektiğini veya nerede olduğumuzu hatırlayamadım, çünkü yakın plan bir çekimdi ve bulanık arka planı tanıyamamışım.

‘Bu, daha önceden Avustralya’ya geldiğim zamandan mı, yoksa benimle birlikte ABD’de olduğun zamandan mı?’

“Burada olduğun zamandan. Bunun gibi bir sürü fotoğrafın var.”

Saçlarımdaki bal rengi röfleleri fark edince, haklı olduğunu anladım. Artık röflelerim yoktu ama yaptırmak istiyordum. Röfleler bana daha aydınlık ve neşeli bir hava veriyordu. “Salak gibi boşluğa baktığım fotoğraflar mı?”
“Hayır. Doğal ve masum halinle çekilmiş olanlar. Onları çektiğimi bilmiyordun. En çok onları seviyorum. Genellikle, öyle gözüküyorsun zaten.”

Haberim yokken fotoğraflarımı çekmesi bana tuhaf gelmişti. “Eskiden de emindim ama artık teyit edilmiş bir sapıksın: Popo ısırın. Terli sırt yalayan bir adamsın. Arkadan seks yapma takıntın var. Şimdi, bir de gizlice fotoğraf çektiğini öğrendim. O şapkanda başka ne tür tavşanlar gizliyorsun?”

“Uzun bir liste söz konusu. Terapiye falan gitmem gerekiyormuş gibi konuşuyorsun.”

“Muhtemelen, gitmen gerek,” diye güldüm.

“Terapiye bir tek sen hayatımda olmazsan ihtiyaç duyarım. İkimiz ayrıyken, bunu ciddi ciddi düşündüğümü itiraf etmem gerek.” Bunu çok iyi anlıyordum.

Beni kendisine çekip, başımı öptü. Beni sevdiğini en masumane böyle gösterirdi; hiçbir cinsel yanı yoktu ve kendimi hiç bu basit şeyi yaptığı zamanki kadar değerli hissetmezdim. “Seni seviyorum.”

Bana sıkı sıkı sarılıp, başımın tepesine bir öpücük daha kondurdu. “Seni seviyorum, bebeğim... Dünyadaki herkesten ve her şey daha çok seviyorum”

Bu adama tapıyordum ve sevgisinden en ufak bir şüphem yoktu. Gerçekler kolay kolay söylenemiyordu ama beni asla incitmeyeceğini söylediğinde ona inanıyordum. Kendi mi tamamıyla bırakabilecek kadar güvende hissetmeuso, başlı başına bir mucizeydi. Beni değiştirmişti. Tıpkı benim onu değiştirdiğim gibi. Bunlar ikimiz için, karı koca olarak başlayacağımı yeni bir hayata ait anlardı.

Jack Henry ailesinin evinin önüne arabayı park ederken gergindim. Nedenini bilemiyordum ama kalbim dakikada bir milyon kere atıyor gibiydi. “Neden bu kadar gerginim?” “Bilmiyorum ama ben de öyleyim. Tuhaf bir his, değil mi?” “Kesinlikle.”

Garaj yolundaki arabalara baktı. “Herkes burada. Sürpriz ziyaretini yapmaya hazır mısınız?”

Omuzlarımı silktim. “Mümkün olduğu kadar hazırım sanırım.”

Eğilip suratımı ellerinin arasına aldı ve beni öptü. Öylesine yumuşak ve tatlı bir öpücüktü ki, beni tutmuyor olsa havada süzülebilirmişim gibi hissettim. “Endişelenme. Seni seviyorlar ve bizim için çok sevinecekler.”

“Biliyorum. Endişeli değilim. Sanırım, heyecan daha doğru bir sözcük.”

“Haklısın. Gel, gidip Margaret McLachlan’ın hayatını güzelleştirelim.”

Jack Henry kapıyı tıklattı ama kimsenin açmasına fırsat vermeden açtı. İçeri önce beni soktu. Girişte dikildik. “Anne? Baba?”

“Oturma odasındayız,” diye seslendiğini duydum Henry’nin.

Elimi sıktı. “Haydi, yapalım şu işi.”

Oturma odasındaki manzara bu aileyle geçireceğim hayatın akıl almaz bir görüntüsü gibiydi. Henry kayar koltukta oturuyordu. Evan kızları ve yeni dünyaya gelen bebekleri Aidan’la yerdeydi. Kadınlar içeride değillerdi.

Mutfakta akşam yemeği hazırlıkları yaptıklarını tahmin ettim. Celia beni görünce, sevinçle cıyıkladı. “Lo-re-lin!” ismimi söyleyiş tarzı çok hoşuma gidiyordu ve beni hatırladığına çok sevinmişim.

Yerden hızla kalktı, ben de onu kucaklamak için eğildim. “Selam, tatlı kız. Şu hale bak, ne kadar büyümüşsün.”

“Nerdeydin?” diye sordu çocuklara özgü bir merakla.

“Bir süreliğine kendi evime gitmem gerekti ama artık geri döndüm ve bundan böyle burada olacağım.”

Ellerini çırpıp “Yaşasın!” diye bağırdı.

Mila da aksiyona katılmak için bana doğru adım attı. Jack Henry’nin beni mutfaka götürmek için can attığını biliyordum ama onu birkaç saniyeliğine kucağıma almadan edemedim. “Sana bir bakayım. Ne kadar büyümüşsün, artık yürüyorsun.” Suratıma dokundu. Bunu yapış yapış olan eliyle yaptı. Beni hatırlamadığını biliyordum ama hızla arkadaş olacak gibiydik.

“Bebek,” dedi yerdeki battaniyede yatan Aidan’ı gösterip kucağımdan inmeye çalışarak.

“Minik erkek kardeşini gördüm,” dedim ona ve onu yere bıraktım.

Evan Aidan’la birlikte kalkıp bana sarılmak için yanıma geldi. Bebeği ilk kez yakından görebildim. Çok güzel koyu renkli bukleleri vardı ve gözleri Emma’nmkiler gibi kahverengi değil, Evan’mkiler gibi mavi griydi.

“Demek bir yakışıklı McLachlan erkeği daha arınıza katıldı.”

Evan onu bana uzattı. “Öyle. On haftalık.” Bebeği kollarıma aldım. Mis gibi, ancak bir bebeğe özgü o tatlı kokuyu hissettim.

Henry yerinden kalktı, ben Aidan’ı tutarken bana sarıldı. “Geri döndüğünden haberimiz yoktu.”

Sonra, Jack Henry ye sarıldı. “Biliyorum, baba

Laurelyn’in gelişini anneme sürpriz yapmak istedik.” “Kesinlikle, bir sürpriz olacak. Daha iyi bir zamanlama olamazdı. Sizden umudunu kesmek üzereydi, küçük hanını.”

Yokluğumu açıklama ihtiyacı hissettim. “Geri dönebilmek için, bir takım işlerimi halletmem gerekiyordu ama artık her şey yolunda.”

“Her neyle uğraştıysan, artık bir önemi kalmadı. Lütfen burada bizimle birlikte bir saniye daha harcama. Margaret ın seni görmesini istiyorum. Çok sevinecek.” Aidan’ı Evan’a geri verip, Henry’nin peşinden mutfağa girdik. “Margaret, Jack geldi. Umarım bir misafir için yeteri kadar hazırlık yapmışsındır. Yanında birisi var.” Margaret lavaboda ellerini yıkıyordu. Bir el havlusuna uzandı. “Henry, her zaman fazladan yemek pişirdiğimi biliyorsun. Tabii ki ben...” Beni görünce durdu. “Laurelyn!” diye havluyu bırakıp hemen yanıma geldi. Kollarını boynuma atıp yanağımı öperken bana sıkı sıkı sarıldı. “Buradasın. En sonunda. Gelmeyeceğini düşünmeye başlamıştım.”

“Düşündüğümden uzun sürdü ama başardım.”

Beni bırakıp dikkatle suratıma baktı. “Bu bir ziyaret mi?”

“Hayır. Artık buradayım.” Bunları söylemek güzeldi. “Demek artık resmileşti? Sana aylar önce sorması gerektiği gibi sordu. Evlenmek üzere nişanlandınız, öyle mi?” Sol elimi alıp yüzüğü inceledi. Başının üstündeki gözlüğü burnunun ucuna çekti. “Platin çerçeveli kocaman bir elmas. Oğlum iyi bir seçim yapmış.”

“Oğlumuz harika bir seçim yaptı. Müthiş bir zevke sahip.” Jack Henry’nin yüzüğümü seçerken abartmamasına sevinmiştim. Hepimiz onun başım kadar bir elmas yüzük

alabileceğini biliyorduk ama bundan hoşlanmayacağımı biliyordu. “Kusursuz bir seçim. Kendim seçsem, daha iyi bir şey bulamazdım.”

Emma ve Chloe bana sarıldılar ve Margaret beni sorguya çekerken yüzüğümü incelediler. “Bir tarih belirlediniz mi?”

“Henüz belirlemedik ama ufak bir tören olsun ve kısa sürede olsun istiyoruz. O yüzden, bizlere planlamada yardımcı olabileceğinizi umuyoruz.” Margaret’in suratındaki saf mutluluk ifadesini gördüm.

“Tabii ki yardım edeceğiz. Yakın bir tarih derken tam olarak ne kadar yakın olmasını istiyorsunuz?”

Birbirimize baktık, çünkü henüz bunu konuşmamış-tık. Jack Henry bir şeyler düşünüyor gibiydi ama konuşmaya söylemeye çekiniyordu sanki. O yüzden, ben yanıt verdim. “Altı hafta sonrasının biraz zor olabileceğini biliyorum ama ufak bir tören olacağı için belki o kadar da zor olmaz.”

Jack Henry suratını buruşturdu. “Düşündüğümünden beş hafta sonra.”

Chloe koluna vurdu. “Bir mahkeme salonunda olmayacaksa, bir haftada bir tören planlayanlayız, seni şapşal.” “O da olur.”

Margaret ellerini havaya kaldırdı. “Eh, ben istemiyorum, Laurelyn’in de isteyeceğini sanmam.”

“Laurelyn, yemek konusunu benim halletmeme izin ver,” dedi Chloe.
“Deneyebileceğimiz bir sürü yeni ve yaratıcı şey var aklımda.”

“Tabii ki Chloe. Senin yardımın olmadan o konuyla ilgilenmeyi aklımın ucundan bile geçiremem.” Doğruyu söylemiştim. Nereden başlayacağımı bile bilmiyordum. “Önümüzdeki hafta sonu için bir yemek düzenlememe

izin verir misini/?” diye sordu Margaret. “Kutlama yapmak için birkaç akraba ve arkadaş çağırabilir miyim?” Jack Henry yanıt vermeme i/in vermedi. “Hazır Vegas’a gitmişken, orada evlenmeliydik.”

Annesi hızla ona döndü. “Öyle yapsaydınız, seni öldürürdüm. Oğlumun evlendiğini görmek istiyorum.”

“Biliyorum, anne.” Jack Henry gülüp annesine hafifçe dirsek attı. İlişkileri çok hoşuma gidiyordu. Hayatımda Kördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu. “Şaka yapıyordum. Laurelyn için sorun yoksa akşam yemeği bana da uygun.” Buna bir itirazım yoktu. “Tabii ki uygun. Arkadaşlarınla ve ailenle tanışmak istiyorum.”

“Seni yarın giysi alışverişine götürebilir miyiz?” diye sordu Emma. “Bir gelinliğin olmadan hiçbir şey planla-yamazsın, çünkü her şey gelinliğin tarzı etrafında döner.” Wagga Wagga’daki alışveriş imkânlarının kısıtlı olabileceğini tahmin ediyordum. Hem Sydney’de alışveriş yapmak eğlenceli olabilirdi. “Tabii. Çok sevinirim.” Gelinlik alışverişine hep annemle çıkacağımı düşünmüştüm ama açıkçası müstakbel kayınvalidem bir karar vermeme yardım etmek için gelmese daha çok hayal kırıklığına uğrardım. “Sen de gelecek misin, Margaret? Bana yardım etmen gerçekten çok hoşuma giderdi.”

“Kesinlikle. Hayatta kaçırmam.”

Jack Henry eve dönüş yolunda arabayı kullanırken, elimi tutup sıktı. Bunu yapmasına bayılıyordum. “Çok sessizsin. Her şey yolunda mı, yoksa endişelenmeli miyim?” “Sorun yok. Töreni düşünüyordum. Avalon’da yapmaya ne dersin? Üzüm bağları çok güzel olur, uzun ziyafet masalarının yerleştirileceği şarap mağarası da harika gözükebilir.” Sırıttı. Bana o masalardan birinde ne yaptığını hatırlatmıştı.

“Bence her şey istediğın gibi olabilir. Avalon’da evlenmek istiyorsan, bunun gerçekleşmesini sağlayacağım.” Hep böyle mi olacaktı? Her istediğimi yapacak mıydı?

“Bence orada evlenmemiz çok uygun olur, çünkü bizim için bir sürü ilkin gerçekleştiğı yer. Birbirimizi orada tanıdık. Aklıma evlenmek isteyebileceğim başka bir yer gelmiyor.”

“Hem yer ayırtmak konusunda da sıkıntı yaşamamış oluruz. Böylece, düşündüğümüzden de erken bir tören ayarlanabilir.”

Çok istediğim halde, yine de bir hafta sonra evlenmeyi düşünmediğini umdum. “Ama dediğın gibi beş hafta önce değil.”

“Öyle olsun. Bu cumartesiden bir ay sonrası nasıl?” “Aralık’m ikinci haftası mı?” Telefonumu çıkarıp tarihe baktım. “Ayın on dördü.”

“Neden olmasın? Altı hafta beklersek, Noel’den birkaç gün sonra olur. Bunun kimse için uygun bir tarih olacağını sanmam.” Haklıydı.

“Altı hafta sonrasına her şeyi ayarlamak zaten zordu, dört hafta daha da zor olacak. Ama Noel’den birkaç gün sonrası için bir tören düzenlemek de bir kâbusa dönüşebilir. On dördüne kendimi hazırlayabilirim sanırım.” Hep bir yaz düğünüm olsun istemişimdir. Aralık’ta bu dileğim gerçekleşecekti.

“Yıldönümümüz olacak... Seninle tanıştığımdan beri aradan bir sene geçti.”

Bu, hiç aklıma gelmemişti. “İnanılmaz. Aradan bir sene geçtiğine inanamıyorum.”

“Çünkü bu sürenin büyük bir kısmını avrı geçirdik ”

Çok haklıydı. “Eh, bundan sonra böyle bir şev olmayacak. Senden asla ayrı kalmak istemiyorum. Çoktan diğer üzümü bağlarına bensiz gitmemen için seninle gelmeyi düşünmeye başladım. Muhtemelen, her seferinde seninle geleceğim ve benden sıkılacaksın.”

“Senden asla sıkılamam ama uzun süreler şehir dışında olduğumda ne yapacağımızı ben de düşündüm.” Bir saniyeliğine gözlerini yoldan ayırıp

bana baktı ve tekrar yola çevirdi. “Özellikle de çocuklarımız olduktan sonra ne yapacağımızı düşündüm. Bu konuda endişelenmeye başlamadan önce epey vaktimiz olacağını biliyorum ama üzüm bağlarından bazılarını satmayı düşündüm. Yeteri kadar var. Seninle birlikte vakit geçirmeyi istiyorum. Seninle ve dünyaya gelecek ufaklıklarla birlikte olamadıktan sonra tüm bu paranın hiçbir anlamı yok.”

Bazen hayatıma girdiği için ne kadar şanslı olduğuma inanamıyordum. Benim gerçekleşen hayali olduğumu söylüyordu ama bence durum tam tersiydi. “İnanılmazsın. Araba sürmüyor olsaydın, giysilerini parçalar ve sana pis şeyler yapardım.”

“Bu arabayı kenara çekmek mümkün,” diye güldü ama içimden bir ses dalga geçmediğini söylüyordu.

“Kenara çekersen, eve geri dönmemiz daha uzun sürer.” ‘Acelelerimiz yok.’ Elimi bırakıp, elini eteğimin altına ve bacaklarımın arasına soktu. Sonra, en hassas noktayı külotumun üstünden okşamaya koyuldu. Onu engellemedim. “Hinini... Bunun birbirimize dokunmayacağımız bir gece olacağını söylediğini sanıyordum. Buraya geldiğimden beri hiç dinlenmediğimi söylemiştin.” Parmakları beni muhteşem hissettiriyordu ve iç çamaşırlarımın ne kadar ıslandığını fark ettiğine emindim. “Birisinin ne kadar inandığına bakılacak olursa, fikrini her an değiştirebilir.

“Olabilir.* Nerede olduğumuzu veya dairesine varmamıza ne kadar süre kaldığını bilmiyordum ama arabayı her an garaja sokmazsa geri kalan yol fazlasıyla uzun sayılırdı. “Eve varmak üzere miyiz?”

“Hayır. Kenara mı çekeyim?” Kaşlarını kaldırıp oynattı. Çıldırılmış mıydı? “Seks yapmak için arabayı öylece yolun kenarına çekemezsin.”

“Kim demiş?”

“Kimin dediğini bilmiyorum ama bunun pek hoş karşılanmayacağına eminim.”

Parmağıyla külotumun orta kısmını yana çekti. Parmaklarını orada biriken ıslaklığın üstünde ileri geri oynattı. “Birisi havaya girmiş! Hâlâ kenara

çekmemi istemiyor musun?”

Ellerimi koltuğa koyup oturduğum yere doğruldum. Popomu kaldırdığım anda, külotumu tuttuğu gibi aşağı çekti. “Bunu bir evet yanıtı olarak kabul ediyorum.”

O sırada, bir kır yolundaydık. Fazla trafik olmadığından, görüleceğimizden veya rahatsız edileceğimizden endişelenmiyordum. Bu da iyiydi, çünkü göz açıp kapayana dek Jack Henry arabayı kenara çekti ve birden durdu. Kapısını açıp dışarı fırladı ve benim tarafıma geldi. İşte, bunu beklemiyordum. **Ne yapıyor?**

Kapımı açtı. Akimden neler geçtiğini bilmediğimden biraz afallamıştım. Külotumu bacaklarımdan aşağı çekip Çıkardı. “Dışarı. Hemen.”

“Ne...” Bir şey demeye çalıştım ama parmağını dudaklarıma götürdü.

“Şşş... Konuşmak yok.”

Ellerimden tutup beni arabanın arka tarafına götürdü. Belimden kavrayıp, beni arabanın bagajının üstüne oturttu. Sandaletlerimi çıkardı ve ayaklarımı tampona koyup dizlerimi iki yana ayırdı. “Seni ön tarafta becermek istiyorum ama popona fazla sıcak gelebilir.” Pantolonunun düğmesini ve fermuarını açtı. “O yüzden, seni burada becereceğim ve kaputu başka bir zamana saklayacağım.” Bu Avustralya terimlerine alışabilecek miydim?

İyi ki uzun boyluydu ve araba alçaktı. Yoksa bunu kesinlikle yapamazdık.

“Az sonra yola çıkmamız gerektiği için yapabilecek miyiz sence?”

“Evet, bence yapabileceğiz.” Bir anlığına onu bacaklarımdan arasında hissettim, sonra içimdeydi. Ellerimi bagajın üstüne dayayıp popomu ona yaklaştırdım ve daha derine girebilsin diye arkaya uzandım. Ellerini kalçalarıma sardı ve içime tekrar tekrar girip çıkarken beni sıkıca tuttu.

“Arabanın bagajının üstünde hamile kalmak istemem.” “Şu anda bunu mu düşünüyorsun? Sana düşüneceğin başka bir şey vereyim.” Ellerini

kalçalarımın bacaklarımın arasına getirdi ve girip çıktığı yerin tam üstünü okşamaya koyuldu. “Şu anda ne düşünüyorsun?”

Aklımdan derhal başka şeyler geçmeye başladı. “Ne kadar güzel bir his olduğunu ve boşalmamı nasıl her seferinde sağladığını.”

“Seni hep iyi hissettirmek istiyorum.”

Kusursuz bir baskıyla klitorisimin üstünde daireler çiziyordu ve pelvisimde giderek artan zevk dalgaları hissediyordum. “Başladığını hissedebiliyorum/” Bacaklarım titriyordu. Boşalmaya başladığımda, sırtımı iyice arabaya yasladım. “Gelmek üzereyim”

“Ben de, bebeğim ”

Bedenim o sihirli şeyi yaparken, gözlerimi sıkı sıkı yumdum. Bunu kontrol edemiyordum. O ritmik kasılmaları

içimde, derinlerde hissetmek muhteşemdi. “Geliyorum.” Sözlerim onu da tetiklerken, boşaldığı ve bedeninin benimkine uyum sağladığı anı hissettim. “Seni seviyorum, L.” L mi? Bu da yeni bir şeydi ama hoşuma gitmişti. “Yol kenarında bunu yapmana izin veren bir kızı sevmen gerekir.”

“izin vermesen de severdim ama cesaret açısından bana uyum sağlama becerin artı bir puan.” İçimden çıktı ve sandaletlerimi giydirip beni aşağı indirdi. Arabanın benim oturduğum tarafına yürürken, koltuğa fırlattığı külotumu aldı ve giyebilmem için tuttu. “Bunu ilk yaptığım anı hatırlıyor musun?”

“Nasıl unutabilirim? Beni bir ziyafet masasına yatırmış, ziyafet çekiyordun.”

Her zamanki gibi, külotumu giydirdikten sonra popoma bir şaplak attı. “Çok güzel bir gündü.”

İkimizin başladığı gündü. Hiç geleneksel bir başlangıç sayılmazdı. Dahası, bu adama âşık olmak beklenmedik bir sürpriz olmuştu. Sonsuza dek kalbimde olacak, aşkım ve hayatım olarak kalacaktı.

Bu kadar şanslı olabilir miydim?

C0tu:un<'n fyiUiim

Jack McLachlan

Laurelyn annemle, Emmayla ve Chloe'yle gelinlik alışverişine çıktığından, günüm boş kalmıştı. Daha doğrusu, öyle olacağını sanıyordum. Em bütün gün evlilik töreni için gerekli hazırlıkları yapmak üzere dışarıda olacağından. Evan eve tıklıp kalmasından beni sorumlu tuttu ve ona yardım etmem için evine çağırdı. Küçük pislik.

Evet, sanırım eve tıklılmasının nedeni bendim ama bakması gerekenler benim değil kendi çocuklarıydı. Ama onunla vakit geçirmek benim için sorun değildi. İyi bir pratik olabilirdi ve kendi çocuklarımdan önce onunkilerle deneyim kazanmak da iyi bir fikir gibiydi.

Evan'ın evine vardığımda, Aidan avazı çıktığı kadar ağlıyordu. “Kardeşim, çocuğuna böyle çılgılık atması için ne yaptın yahu?”

Bana elinde olsa beni öldürebilirmiş gibi bir bakış fırlattı. “Bunu sen yaptın.”

Yok artık, kesinlikle bunun sorumlusu ben değildim. “Ben ona böyle çılgılık attıracak ne yaptım? Kapıdan içeri girdim sadece”

“Emma’nın memelerini istediği için kızgın. Biberonu istemiyor.”

İşte, gerçek bir McLachlan erkeği. Daha açık söze gerek yoktu. “Haksız değil.”

Çılgılıklar atan Aidan'ı bana uzattı. “Onu al ve ben kızlara öğle yemeği hazırlarken susturabilecek misin bak bakalım. Kendime de bir şeyler hazırlamam gerek. Açlıktan ölüyorum.”

Çılgılıklar atan yeğenimi ondan aldım ve ne yapacağımı bilemediğimden yatar koltuğa oturup onu sallamaya koyuldum. Tekrar biberonunu vermeyi denedim. Evan haklıydı. Aidan sahte bir şey istemiyordu. “Ufaklık, akıllı

davranıp bu biberonu almazsan çok acıkacaksın. Yiyecek kaynağının geç saate kadar dönmeyeceğine bahse girerim.”

Biberonu denemeye devam ettim. Aidan en sonunda pes etti ama bana çok kızdığını biliyordum. “Anlıyorum, Aidan. Gerçeğini istiyorsun. Hepimiz onu seviyoruz ama annene de biraz rahat vermek gerek.”

Biberonun tamamını içti ve daha gazını çıkarmaya fırsat bulamadan uyuya kaldı. Onu omzuma dayadım ve yine de hafifçe sırtına vurdum. Rahatsız olmadı... Derin bir uykuya dalmıştı. Gözünü bile açmadı.

Evan Celia’yla Mila’yı doyurup yanıma geldiğinde, hem mutlu oldu, hem de şok geçirdi. “Bunu nasıl becerdin?” Aslında, bir şey yapmış sayılmazdım. Bebek bitkin düşmüştü. “Hiç hoşuna gitmedi ama o bir erkek. Midesi en sonunda öfke krizine baskın geldi ”

“Şükürler olsun. Bütün gün ağladığını duymak istemiyorum. Onu seninle birlikte eve yollamaya hazırdım.*’ Evan karşımdaki koltuğa çöktü. Mila kucağına tırmandı. “Uyku vaktin geldi mi, küçük kız?”

Mila saçını parmağına dolayıp çevirdi. Bunu uykusu geldiğinde yaptığını hatırladım. “Saçlarını parmağına dolamaya başladı. Birazdan o da uykuya dalar. Celia’yı da uyumaya ikna edersen, biraz dinlenebilirsin.”

“Celia uyumak üzere. Odasında bir film izliyor. Üç dakikaya uyur.”

Evan bu işi iyi kıvırmıştı. “Sanırım, bunu sana hiç söylemedim ama çok iyi bir babasın.”

“Eh, ben de seni hiç çocuklarla düşünmemiştim ama itiraf etmem gerek: Oğlum kucağındayken bu işi doğuştan kıvrabilirmiş gibi gözüküyorsun.”

Bu bebeğin kucağımda olmasından hoşlanmıştım. “Doğal bir yeteneğim yoksa da umarım hızlı öğrenirim. Laurelyn bebek sahibi olmak istiyor. En azından, iki ya da üç. Belki daha fazla. Birkaç aya otuz bir yaşında olacağım ve kırk yaşında hâlâ çocuğum olsun istemiyorum. O yüzden, uzun süre beklemeden bunu denemeye başlayabiliriz diye düşünüyorum.”

Mila çoktan uyuya kalmıştı ama Evan onu koltuğa yatırmak yerine kucağında tutuyordu. “Abim, zengin play-boy evleniyor ve ocuk yapmaktan söz ediyor. Başardın abi. dl aldın ve keyfini çıkarmaya hazırsın. Senin adına mutlu oldum. Laurelyn zel bir kız ve seni çok mutlu edecek.”

Kardeşim evime gelip de Aidan’m yolda olduğunu söylediği günden beri ilk kez ciddi bir konuşma yapıyorduk. Bu tür konuşmalar sık olmazdı ve araları açıktı, çünkü ilişkimiz öyle değildi. Ama aklımdan geçenleri sormanın tam vakti olduğunu düşündüm. “Bir sağdıca ihtiyacım var. Sence bunu yapabilir misin?”

“Bir yüzüğü tutup şerefe kadeh kaldıramayacağımı mı sanıyorsun?”

“Bence her ikisini de yapabilirsin, yoksa sormazdım.” “En yakın arkadaşın ben miyim yani?”

Beni kışkırtıyordu. “Hayır.”

“Evet, benim. Söyle.”

Bana bir numara çekeceğini bilmeliydim. “Bunun bir anlamı yok.”

“Söyle, yoksa yapmam,” diye beni tehdit etti. Yirmi sekiz yaşında bile yaramazlık yapıyordu.

“Sorabileceğim bir sürü arkadaşım var.”

“Ama sormadın. Bana sordun, o yüzden itiraf et. En yakın arkadaşın benim.”

“Evet, sensin. Mutlu musun şimdi?” dedim yenilgiye uğramış gibi.

“Evet, kanka,” diye güldü.

“Kahretsin. Çocukların bile senden daha olgundur herhalde.”

Kızlar düğün törenimiz için alışverişteyken böyle vakit geçirdik. Kardeşim beni evlilik ve babalık konusunda geçmişti. Bir zamanlar, bu tür bir

konuşmanın çok sıkıcı olacağını düşünürdüm ama o gün öyle hissetmemiştim. Bu konuda heyecanlıydım ve kendim deneyimlemek için sabırsızlanıyordum.

Laurelyn ve Emma içeri girdiklerinde, Aidan’la birlikte yerdeydim. Aidan annesini görür görmez, benden sıkıldı ve yine avaz avaz ağlamaya koyuldu. Onu yerden alıp annesine uzattım. “Gel, memeci bebeğini al.”

“Jack Henry! Bunu dediğine inanamıyorum.”

“Ama doğru, Laurelyn,” dedi Emma. “Aidan memeci bir bebek.” Bebeğini alıp koltuğa gitti ve göğsünü battaniyeyle örtüp onu emzirmeye başladı. Üçüncü çocuğuydu ve Mila dünyaya geldikten sonra emzirme işi için ayrı bir odaya gitmeyi kesmişti. Bunu önümde ilk yaptığı birkaç sefer ne yapacağımı şaşırmıştım ama sanırım sonra alışmıştım. çünkü bundan artık rahatsız olmuyordum. “Bütün gün onu burada bırakmak hoşuma gitmedi ama biraz kendime vakit ayırmam ve uzaklaşmam gerekiyordu. Çok yaramazlık yapmamıştır umarım.”

"Erkek erkeğe konuştuk. Aşağı atlamamaya ikna ettim." Emma özür diler gibi bana baktı. “O kadar mı kötüydü?” Evet, aslında bir süre ciddiye almadım ama bebeğinin bize ne kadar zorluk çıkardığını söylemek istemedim. “İlk başlarda biraz kötüydü ama sonra alıştı.”

“Dur, tahmin edeyim. Evan onu sana bıraktı.” Kocasını çok iyi tanıyordu.

“Yok canım. Evan kızlarla meşguldü, biz de Aidan’la erkek erkeğe takıldık. Doğduğundan beri onunla vakit **getirememiştim**. Öfke krizi sona erince, memelerini görene dek gayet iyi idare etti. Sonra, Jack Amcasından sıkıldı.” Laurelyn başını sallıyordu. Memeci bebek dediğim ve emzirmeyle ilgili bir şeyler söylediğim için sonradan azar işiteceğimi tahmin ettim. O yüzden de durumu hemen düzeltmeye çalıştım. “Güzel gelinim bir gelinlik buldu mu?” Suratı derhal aydınlandı. Bunun iyiye işaret olduğuna emindim. “Evet, buldum.”

Bana nasıl bir şey olduğunu söylemeyeceğini biliyordum ama yine de sordum. “Nasıl bir şey?”

“Bir gelinin giyebileceği beyaz renkli çok güzel bir gelinlik.”

Bu, hiç de beklediğim yanıt değildi. “Hiçbir şey söylemeyecek misin?”

“Kesinlikle hayır” Hiç şaşırmamıştım. “Düğün günümüzde görürsün.”

"Bana gelinlikle ilgili bir şeyler söylemen, düğünden önce üstünde görmemle aynı şey değil ”

“Biliyorum ama tamamıyla sürpriz olsun istiyorum.” Omuzlarımı silktilim. “Nasıl istersen, aşkım.” Ayakkabılarını çıkarıp, ayaklarını ovuşturdu. “Şu anda eve gidip dinlenmekten başka bir şey istemiyorum. Bu McLachlan kadınları beni bu alışveriş işiyle çok yordu. Onlara ayak uyduramadım.”

“Annemle Chloe için genetik bir durum.” Gerçekten de bu konuda hızlarını kesmek mümkün değildi. “Emma’nın bu konuda eğitim alması gerekti, şimdi senin de öyle yapman gerekecek”

“Göreceğiz.” Bu dediğim şey büyük bir ihtimalle gerçekleşmeyecekti. Laurelyn alışveriş delisi değildi.

Oturmadığından, artık gitmemiz gerektiğini anladım. “Sanırım, müstakbel karımı eve götürmem ve ona ılık bir banyo hazırlayıp ayaklarına masaj yapmam gerek.”

Tekrar ayakkabılarını giydi. “Bunun kulağa ne kadar mükemmel geldiğini bilemezsin.”

Emma Evan’a baktı. “Abinden bir şeyler öğrenebilirsin;’ Evan’m sinir olduğunu fark ettim, içimin yağları eridi. “Tamam. Üç çocuğumuzu da onlarla yollayalım. Sonra, sana memnuniyetle bir banyo hazırlayıp masaj yaparım. Yapmam gereken tek şey buysa, seve seve yaparım;’

“O kadar da alınmana gerek yok.”

“Yorgunum. Çocuklar beni mahvettiler.”

“Hah, şimdi bütün gün neyle uğraştığımı anlamışsındır. Üstelik seni emen canlı bir hortum yoktu.”

Laurelyn ve ben göz göze geldik ve yavaş yavaş kapıya yöneldik. İkisinin de kaçtığımızı fark etmediğinden emindim. Arabaya bindik ve birbirimize bakıp aynı anda gülmeye başladık. Onlar gibi olacağımızı biliyorduk ama ikimiz de bir şey demedik. Bunu dört gözle bekliyordum.

(01 UZ' t ünel (yfyiUünv

Laurelyn Prescott

O hafta uçup gitti, çünkü düğünle ilgili plan yapmakla meşguldüm. Margaret, Chloe ve Emma'nın bana ne kadar yardım ettiğine inanamamıştım. Onların yardımı olmaksızın, bu işi asla tek başıma beceremezdim. Onlara sonsuza dek minnettar kalacaktım.

Nişan yemeği partimiz için bir restorandaydık. Margaret birkaç arkadaş ve akrabaların geleceğini söylemişti. Tabii. En az otuz konuk gelmişti ve buna çekirdek McLachlan ailesi dâhil değildi.

isimlerini hatırlayamayacağım kadar çok kişiyle tanışmıştım ve kariyerimle ilgili dilediğimden fazla açıklama yapmak zorunda kalmıştım. Müsaade isteyip tuvalete gittim, çünkü o karmaşadan biraz uzaklaşmam gerekiyordu.

içerideki tek lavaboya eğilmiş rujumu tazelerken, arkamda bir kadının durduğunu gördüm. Aynada göz göze geldik... Tuhaf bir andı ama bakışlarımı başka yöne çevirip o meydan okuyan ifadesinden kaçındım. “İşim az sonra bitiyor.”

“Peşinden gelip gelmemek konusunda kararsızdım.”

Ne kadar da tuhaf bir şey söylemişti. “Pardon?” “Bu gece masandaki adamla ilgili olarak seni uyarma-

sam vicdanım rahat etmeyecekti.”

Otuzlarının sonlarında görünen, hoş bir sarışındı. Jack Henry bana hep yaşça büyük kadınlarla randevulaştığını söylediğinden, bu kadının onlardan biri olabileceğini düşündüm. Bunun nasıl bir an olabileceğini merak etmiştim. Yani, benden önceki on ikiden birisine rastlamanın. Audrey

meselesinden sonra bunun daha kolay olabileceğini sanmıştım ama öyle değildi. Aynadaki mavi gözlere bakarken, her an kusabileceğimi hissettim. “Kaç numarasın?”

“Bir de numara mı veriyor?”

Ses tonu öfkeliydi. O da Audrey gibi hastalıklı birisi miydi? Bu işi oracıkta bitirmek ve kadını cesaretlendirmemek daha iyi olacaktı. “Geçmişle ilgili her şeyi biliyorum ama artık o tür şeyler yapmıyor. Evlenmek üzere nişanlandık.”

“Yerinde olsam, bundan o kadar da emin olmazdım, şekerim. Daha kısa süre önce, bana bir otelin barında asıldı ve odasına götürdü.”

Kısa önce dediği ne kadar süre önceydi diye merak ettim. “Ne zaman?”

“Yirmi marttı. Yaş günüm olduğu için tarihi hatırlıyorum.”

Mide bulantım artarken, kalbimle midem yer değiştirmiş gibi hissettim. “Daha fazla duymak istemiyorum.” “Bunu sana ben anlatmak istemezdim ama yerinde olsaydım birisinin beni uyarmasını isterdim. Çok yakışıklı olsa bile, onun gibi bir pislikle birlikte olmak istemezsin.’ Neden içerisi birden o kadar ısınmıştı? Hava bana çok sıcak geldiği halde, nasıl oluyordu da soğuk terler döküyordum? Her şey dönmeye başlamıştı. Elimi kaldırıp suratımı yelpazeledim. “Oturmam gerek.”

Kadın duvarın önündeki koltuğa oturmama yardım etti. “Bayılacak gibiyse, başını bacaklarının arasına eğ derler.”

Sadece bayılacak gibi değildim. Oradan gittikten sonra, sevdiğim adamın bu kadınla birlikte olduğunu ve bana bu konuda yalan söylediğini Öğrendiğim için ölecek gibiydim. “Çok iyi gözüküyorsun. Birisini çağırmamı ister misin?”

Addisonm o gece hasta olması çok kötü olmuştu. Keşke yanımda olsaydı diye düşündüm. “Lütfen masama gidip mor elbiseli kadına herkese duyurmadan kendimi iyi hissetmediğimi söyler misin?”

“Tabii. Hemen dönerim.”

Kadın gittikten sonra, kendimi daha da kötü hissettiğimden yere çöktüm. Her an bayılacakmış gibi olduğumdan, nasıl olsa yere düşeceğim diye düşündüm. İstmeden değil de bilinçli bir şekilde yere oturmak daha iyiydi.

Bir anlığına kendimden geçmiş olmalıydım, çünkü başımı kaldırdığımda ve gözlerimi açtığımda, Emma’nın ve Jack Henry’nin başımda dikildiğini gördüm. Emma yanıma çömelmişti ve elimi kucağında tutuyor, suratımı nemli mendille siliyordu. “Sakin ol, Jack. Ayılmaya başladı. Canım, iyi misin?” Birkaç kere gözlerimi kırıştırdım ama bulanık görüntü çok az düzeldi.

“İyi olmadığı belli, çünkü bayılmış.” Sesindeki korkuyu hissedebiliyordum. “Neden olmuş olabilir?”

“Hamile olabilir mi?” dedi Emma.

Jack Henry önce tereddüt etti, sonra “Tabii ki olabilir,” dedi, “ama olduğunu sanmıyorum.”

Sarışın kadının “Sanırım, benim hatam,” dediğini duydum. “Bana birkaç ay önce, Langford Otelinde yaptıklarını anlattım/*

“Neden söz ediyor, Jack?” Emma’nın kafasının karıştığı belliydi.

“Ona ne söyledin de bu hale geldi?” dedi Jack Henry öfkeyle.

Kapı gıcırdayarak açıldı ve Margaret’in sesini duydum. “Yüce Tanrım, neler oldu?”

“Bayıldı,” dediler Emma ve Jack Henry hep bir ağızdan.

“Bir ambulans çağırırsak mı?”

Gözlerimi biraz daha kırıştırdım ve görüşüm düzeldi. Konuşmaya çalıştım. Sesim cılız çıktı. “Gerek. Yok.” Kendimi zorlayıp doğrulmayı denedim ve beceremedim. “Oturmama yardım et, Em.”

“Ona ben yardım ederim,” dedi Jack Henry bana uzanırken.

“Hayır. Bana dokunmanı istemiyorum,” dedim kolumu tuttuğunu hissedince.

“Neler oluyor?” dedi Margaret şaşkınlıkla. “Neden öyle dedi?”

“Sorun yok... Sadece ufak bir yanlış anlaşılma.” Keşke öyle olsaydı diye düşündüm.

Sarışın kadın hâlâ oradaydı ve istenmediği halde yardım etmeye çalışıyordu. “Belki de bir şey içmesi gereki-yordur.” Kesinlikle, sert, sek ve benden daha güçlü bir şev içmem gerekiyordu.

“Hayır, teşekkürler.” Jack Henry kapıya gidip açtı. “Bence yeteri kadar yardımcı oldun. Yardımlarına daha fazla ihtiyacımız yok.”

Öyle hissetmemeliydim ama sarışın kadına kızmadan edemiyorum. Bir ara onunla birlikte olduğu, o anda da orada olduğu için kızıyordum.

“Git buradan.” Kadın bana bir kere bakım a, orada olmaması gerektiğini anladı ve çıktı.

Em beni kaldırmaya çalıştı ama dizlerim hâlâ titriyordu.

“Onunla ben ilgilenirim.” Çok istesem de, ona karşı gelemedim. Bunun yerine, beni yerden kaldırmasına izin verdim, çünkü Emma’yla Margaret’m önünde olay çıkarmak istemiyordum. Beni çok üzdüğü ve ona o anda çok kızgın olduğum halde, ikisinin de başka kadınlarla neler yaptığını, özellikle de ben oradan ayrıldıktan birkaç gün sonra becerdiği kadınla ilgili bir şeyler öğrenmelerini istemiyordum. Onu o anda benim gördüğüm gibi görmemeleri için bu sırrı kendime saklayacaktım.

Ayaklarımı sağlamca yere bastıktan sonra, omuzlarımı dikleştirdim ve suratına baktım. Gözlerinde ilk kez farklı bir şey gördüm. Sanırım, korkuydu ve korkması için kesinlikle iyi bir nedeni vardı. Öfkeden çıldırmak üzere olduğumdan, ödünün kopması gerekiyordu.

“Beni götür buradan.” Margaret’a bir özür borçluydum. “Akşam yemeğini mahvettiğim için özür dilerim ama şu anda eve gidip uzanmam gerek. Lütfen, herkese bu tatsız olay için benim adıma özür dileyin. Umarım onların da gecesini mahvetmemişimdir.”

Margaret suratımı tutup gözlerimin içine baktı. Olanlar konusunda kafasının karıştığı belliydi. “Hiçbir şeyi mahvetmedin, hayatım. Jack Henry’yle eve dön. Umarım, kısa süre sonra daha iyi olursun.”

Bunun olacağına ihtimal vermiyordum.

Bana sıkıca sarıldı. “Teşekkürler, Margaret. Çok güzel bir yemektir.”

Beni bıraktı. “Sabah arar, nasıl olduğunu kontrol ederim. Herhangi bir şeye ihtiyacın olursa, ne olursa olsun, lütfen aramaya çekinme.”

“Tamam. Söz.”

Jack Henry’nin kolumdan tutup beni restorandan çıkarmasına izin verdim. Buna izin verişimi taviz olarak yorumlayabilirdi ama hiç de öyle değildi. Bu iş kesinlikle bitmemişti. Ailesinin bakışlarından uzaklaşıp otoparka vardığımızda, kolumu geri çektim. “Lanet olasıca ellerini çek üzerimden.”

“Bebeğim...”

“Sakin bana **bebeğim** deme. O kadını becerdikten ve bana bu konuda yalan söyledikten sonra, bana bebeğim diyemezsin.”

“Lütfen, izin ver de...”

Lafını kestim. “Açıklama mı yapacaksın? Hayır. Neler olduğunu anlatmanı istemiyorum. Onun anlattıklarını dinledim ve şu anda onun daha fazla doğruyu söylediğine inanıyorum”

“Düşündüğün gibi olmadı.”

Parmağımı suratına doğrulttum. “Kes. O. Lanet. Sesini. Bir tek söz bile söylediğini duymak istemiyorum.” Onunla arabaya binsem mi diye

düşünüyordum ama kimi kandırıyordum? Gidecek bir yerim olmadığı için başka şansım yoktu. “Beni eve götür.”

Jack Henry arabayı sürerken, konuşmadık. Pencereden dışarıya bakıp, yanından geçtiğimiz sokak lambalarını izledim. Davranışları konusunda bir daha açıklama yapmamasına sevindim, çünkü o sırada onun bir başka kadınla birlikte oluşunu ne konuşacak, ne de dinleyecek haldeydim.

Ensemin dibinde bir migren ağrısının başlamak üzere olduğunu hissettim. Migrenim tutmayalı aylar olmuştu ama o gece duyduklarımdan sonra başımın ağrıdığına hiç şaşırmadım. Bu süreci iyi biliyordum. Feci bir ağrıya dönüşene dek kötüleseycekti ve eninde sonunda hastalana-caktım. Harika. Bu boktan olayların üstüne bir bu eksikti.

Parlak sokak lambaları durumu daha da kötü yaptığından, gözlerimi yumup başımı arkaya yasladım. Garaja girerken, başım çatlayacak hale gelmiş, midem bulanmaya başlamıştı. Kapı koluna uzanıp, Sunset’in içine kusmamak için dışarı çıktım. Arabanın içine kusmak çok utanç verici olurdu.

Jack Henry kapıyı açtı ve kendisi içeri girdi. Orası benden önce adım attığı tek yerdi. Öyle alışmıştı ve evde bir hırsız olabilir diye beni korumak için öyle yapardı.

Anahtarları mutfak tezgâhının üstüne fırlattı ve bana döndü. “Bu konuda konuşmamız gerek.”

Yanından geçip yatak odasına yöneldim. Kapıyı kapattım ve kusmadan önce kendimi banyoya atmayı başardım. Kusmaya başladım. Gözümün ucuyla kapının açıldığını ve davetsiz misafirin içeri girdiğini gördüm. “Git buradan,” dedim emreder gibi ama bunu boş yere söylediğimi biliyordum. Daha önce de gitmemişti, o sırada da gitmeyecekti.

Sifonu çektiğini duydum. Saniyeler sonra, saçlarımı tutup ensemden kenara attığını ve tenime nemli ve serin bir bez koyduğunu hissettim. “Belki bunun faydası olur.” “Hissettiğim şeyi bu düzeltemez.”

“Laurelyn, lütfen izin ver de neler olduğunu anlatayım.” “Cidden mi?” diye bağırdım. Başımın ağrısı daha da arttı. “Başımı tuvalete sokmuş kusuyorum ve kalkmış bana başka bir kadınla nasıl birlikte olduğunu anlatmak istiyorsun.”

Bir şey demeden banyodan çıktı. Birkaç dakika sonra, omzuna tişörtlerinden birini atmış halde geri geldi. “Üstünü değiştirmene yardım edeceğim. Sen de bana izin vereceksin, çünkü yardıma ihtiyacın var.”

Hiçbir şey yapmaması için onu uyarır gibi suratına baktım. “Bu gece ölmek istemiyorum, Laurelyn. Sadece

üstünü değiştirmene yardım etmek istiyorum.”

Elbisemin fermuarının kalçalarım kadar indiğini hissettiğimde, hâlâ dizlerimin üstündeydim. Ayağa kalkmama yardım etti ve siyah renkli dar elbisenin ayakla* rımdaki inanılmaz pahalı İtalyan, burnu açık topuklu ayakkabıların dibine düştüğünü hissettim. Ayaklarımı elbisemden çıkarırken, omzuna tutundum. Jack Henry eğilip elbisemi yerden aldı.

On iki santimlik ayakkabılarımla karşısında dikilirken, bakışlarını siyah dantelli sutyenimde ve külotumda, jartiyerimde gezdirdiğini gördüm. Jack Henry’yi iyi tanıyordum ve beni o halde görünce sertleştiğini biliyordum. Ama yakın tarihte, onu rahatlatmam mümkün olmayacaktı.

Arkama uzanıp sutyenimi açtım ve yere bıraktım. Naylon çoraplarımı da jartiyerden çıkarıp bacaklarımdan aşağı indirdim. Bir tek külotumla kalmıştım ve Jack Henry neredeyse çıplak bedenime bakıp omzundaki tişörtü başımdan geçirdi. “Burada işin bittiğinde, yatağı senin için hazırlamış olurum.”

Banyodan çıktığımda, şifonyerin üstündeki lamba haricinde ışıkları kapatmıştı. Şifonyere bir bardak suyla, migren haplarımdan bir tane koymuştu. İçeride olmadığından, ufak, beyaz renkli hapi aldım ve yatağa girdim.

Onsuz yatağa girmek beni hiç o kadar yalnız hissettir-memişti ama beni rahat bırakıyordu. Her an patlamaya hazır, dengesiz bir bomba gibiydim.

Saate bakınca, ilacımı alalı bir saat geçtiğini fark ettim. Çok yakından uykuya dalacağımı biliyordum. Hapın her zaman yarattığı o sersemlik halini hissetmeye başlamıştım bile ve buna memnun olmuştum. Bu acımasız gerçekten kaçmam gerekiyordu.

Gözlerimi açtığımda, hava hâlâ karanlıktı; demek ki fazla uyuyamamıştım. Etrafımdaki karanlığın arasında, saat 03:39u gösteriyordu. Yanıma uzanınca, Jack Henry'nin orada olmadığını anladım. Akıllı adamdı doğrusu.

O gece, nerede uyuduğunun beni ilgilendirmemesi gerekirdi ama merak ediyordum. Yataktan kalkıp, onu aramaya koyuldum. Misafir yatak odalarında yoktu. Oturma odasına girdim ve elinde içinde kehribar renkli bir içkinin bulunduğu kadehi tutarken oturur pozisyonda koltukta uyuya kaldığını gördüm, içkisinde henüz erimemiş buzlar olduğundan, uzun süre önce uykuya dalmadığını anladım.

Uyuduğunda onu pek inceleme fırsatı bulamıyordum ama bunu yapabildiğim zamanlarda hep aynı sonuca varıyordum. Hayatımda gördüğüm en güzel erkekti. Onu o kadar çok seviyordum ki içim acıyordu.

Uykusunda kıpırdanınca, kadehi azıcık yana kaydı ve içkisi bacağına döküldü. Uzanıp kadehi elinden aldığımda, uyanır gibi oldu. Parmaklarını kadehin etrafından ayırdım. “Bırakabilirsin. Tuttum.”

Bana odaklanamayarak baktı ve belimden sıkıca kavradığında biraz sarhoş olduğunu fark ettim. Öne eğilip suratını karnıma dayadı. Dengemi sağlayabilmek için geriledim. “Seni seviyorum, Laurelyn. Lütfen, beni terk etme. Bunu yaparsan, yemin ederim ki ölürüm.”

Onu seviyordum ve terk etmeyi de istemiyordum ama suratıma baka baka yalan söyleyen bir erkekle nasıl hayatımı geçirebilirdim? Ona başka bir kadınla birlikte olup olmadığını sorduğumda, benden başka kimsenin içine girmediğini söylemişti. Ona her şeyi itiraf etmesi için kusursuz fırsatı sunmuştum. Üzülürdüm ama eninde sonunda atlatırdım. En azından, gerçeği bilmiş olurdum. Yalanlardan ne denli nefret ettiğimi bilirdi.

Parmaklarımı kahverengi saçlarında gezdirdim. “Bunu yarın ayıldığında konuşuruz.”

Hâlâ belimi tutuyordu ama üstümdeki tişörtü kavradı ve yukarı çekti. “Hamile olduğunu gözlerimin önün getirebiliyorum.”

Tanrım. Neden o anda bu tür şeyler söylemesi gerekiyordu? “Sarhoşsun, biraz uyuyup ayılman gerek.”

Parmağıyla göbek delimin altını dürttü. “Seninle feci bir biçimde evlenmeyi ve bana izin verir vermez içine bir bebek sokmayı istiyorum.” Parmağını piercing’imin altına koydu ve yukarı oynattı. “Ama karnın şiştiğinde, bu minik piercing’e ne olacağını bilmiyorum.”

Evlilikten ve bebeklerden söz ettiğinde, beni çok mutlu ediyordu ama sonra neden sarhoş olduğunu ve bunları söylediğini hatırladım. “Uslu bir çocuk ol ve koltuğa uzan.” “Burada uyumak istemiyorum. Yatağımızda, seninle birlikte olmak istiyorum.”

“Hayır! Sana çok kızgınım. Hiçbir şey olmamış gibi yanımda uyuyamazsın.”

Beni daha da öne çekince tökezledim. “Lütfen, Lau-relyn. Yatağa gelmeme izin ver. Senden ayrı uyumak istemiyorum.”

“Hayır.”

Yanağını karnıma dayadı. “Sana yalvarıyorum, bebeğim. Burada uyumama izin verme.”

Kahretsin! Çok yorgundum ve onunla ne tartışacak, ne de güreşecek halim kalmıştı. O yüzden, pes ettim. “Yatağa gelebilirsin ama sakın bana dokunayım deme.”

“Dokunmam” dedi. “Sadece yanında uyumak istiyorum.”

Boni bıraktı ve ayağa kalktığı anda sallanmaya başladı. Düşmemesi için onu tuttum. “İyi misin?”

“Evet.”

Çok sarhoştı ve ertesi gün kendisini bok gibi hissedecekti. Bunu hak ediyordu.

“Gel.” Rollerı değişmiştik. O gece, önce ben dengesiz haldeydim ama o sırada sarhoş olan Jack Henry’yi yatak odamıza götürüyordum.

Yataktaki örtünün onun tarafını açtım ve yatağa girmesini emrettim. Yatağa girdi ve gözlerini kapatırken “Seni seviyorum Laurelyn,” dedi.

Yaptığı şey beni incitmişti ve onu sevdiğim halde, bu sözlerine aynı şekilde karşılık veremedim.

Kendi tarafıma yattım ve horlamaya başladığını duydum. İnanılmazdı ama üç ay ayrı kaldıktan sonra, bu sinir edici sestem bile nefret edemiyordum.

Tekrar uyandığımda, yan yatıyordum. Jack Henry’nin kolu belime dolanmıştı. Bana dayanmıştı ve nefesini ensemdede hissedebiliyordum. “Lütfen, gitmene izin vermemi isteme. Biraz daha seni yanımda hissetmeye ihtiyacım var.”

Bunlar ayrılık laflarıydı. Onu terk edeceğimi sanıyordu. Bunda da haklıydı.

Başının yer değiştirdiğini ve sırtıma dayandığını hissettim. “Onu becermedim. Bunu yaptığıma inandığını biliyorum ama yemin ederim ki yapmadım. Senden başka bir kadının içine girmediğini söylerken, yalan söylemiyordum.”

Jack Henry bana hiç yalan söylememişti. Sanırım, bu olay bu yüzden onda bir şok etkisi yaratmıştı. Yalan dolandan ne kadar nefret ettiğini bilmesi bu etkiyi yaratmıştı.

Çekilip suratını görmek için arkama döndüm. “Onunla bir şey yaptın.” O çok sevdiği **bir** şeylerin ne olduğunu da çok iyi biliyordum. “Her ne yaptıysan, ben gittikten bir hafta sonraydı. Yedi lanet olası gün sonra. Yedinci günde benim ne yaptığımı duymak ister misin? Herifin tekiyle yatıp kalkmıyordum. Tek başıma dairemdeydim ve ayrı olduğumuz için gece gündüz yas tutuyordum.”

“Kahretsin, Laurelyn. Bana bir veda bile etmeden gitmiştin. Sakın bir saniye bile ikimiz için yas tutmadığımı düşünme. Seni bir daha göremeyeceğimi düşünüyordum ve ardından berbat bir haldeydim. O ilk haftayı sarhoş geçirdim. Çok mutsuzdum. Seni unutmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordum. Sen de bana Charlie’nin beni unut-turabileceğini düşündüğünü söylemiştin. Eh, ben de seni untabilmek için on dört numarayı bulmam gerektiğini düşündüm ve bir otel barında gördüğüm bir kadınla tanıştım. Şartlarımı kabul etti, ben de onu kiraladığım odaya götürdüm. Seni aklımdan çıkarana dek onu becermeyi planlıyordum.”

Bunları dinlemeye tahammül edemeyecektim. “Yeter. Bunları dinlemek istemiyorum. Seni bir başka kadınla birlikte zihnimde canlandırırsam, bu iş benim için biter.” Ellerimle kulaklarımı kapattım.

Bileklerimi tutup ellerimi indirdi. “Sana bu kadından söz etmek istiyordum ama bana başka kadınların olup olmadığını sorduğun gece anlatamadım. Daha birbirimize yeni kavuşmuştuk ve bunu mahvetmek istemedim. Sonra yapmayı planladım. Ama hiç fırsat olmadı.”

“Bilmek istemiyorum. Bunu gözlerimin önüne getirmek istemiyorum.”

“Ama sana her şeyi anlatmazsam, hep aramıza girecek. Hep neler olduğunu merak edeceksin; o yüzden, uzun vadede bize zarar vermemesi için anlatsam iyi olacak.” Ellerimi dudaklarına götürüp öptü. “Cidden uzun bir süreden söz ediyorum... Sonsuzluk gibi.”

Kendimi hissedeceğim acıya hazırladım. Sanki ağır çekimde suratıma bir sopa indiriliyordu. Canımı çok yakacağını biliyordum ve yeteri kadar sert bir darbeye maruz kaldığım takdirde, ölebileceğimi de biliyordum.

tuz>

Jack McLachlan

Laurelyn’e oteldeki o kadından, potansiyel on dört numaradan hiç söz etmemek aklımdan geçmişti. Bunu ciddi ciddi kendime saklamayı düşünmüştüm ama onu o şekilde kandıramayacağımı da her zaman

biliyordum. Aradan zaman geçtikçe, o an asla gelmedi. En azından, kendime söyledığım şey buydu.

İtiraf ediyorum. Bahanem buydu ve bir süre idare etmiştim ama artık her şey tepeme yıkılıyordu. O anda bile, itiraf etmekten çekiniyordum, çünkü çok korkuyordum. Ama başka seçeneğim yoktu. Yapacağım şey bana hayatımda âşık olduğum ilk ve tek kadına mal olabilirdi ama ona her şeyi anlatmadığım takdirde, bir daha kendime veya Laurelyn’e bakabileceğimi sanmıyordum.

Hafifçe öksürdüm. Ses yatak odamızın duvarına çarpıp yankı yaptı. Evin ne kadar sessiz olduğunu ve ona acı verecek bir şey söylemek üzere olduğumu daha iyi anladım. “O kadar acı çekiyordum ki, doğru dürüst yürüyemiyordum. Aklımdan geçen tek şey şendin ve bana nasıl veda etmeden gittiğindi. Bunu neden yaptığını anlıyordum ama yine de canım acıyordu. Birkaç dakikalığına bile olsa, bu acıyı dindirmeyi istedim. Başka bir kadınla birlikte olursam, seni kaybetmenin yarattığı acı diner sandım. Ama yanılmıştım; kadının dokunuşu midemi bulandırdı. Kadın denediğinde, onu öpemedim bile.”

“Kadınla neler yaptığını baştan sona anlatmanı istemiyorum. Anlatırsan her şeyi zihnimde canlandırmaya başlayacağım. O yüzden, sana sadece benim için önemli olan şeyleri soracağım.”

Bu, muhtemelen her şeyi ayrıntılarıyla anlatmamdan daha iyiydi. “Tamam. Sorularına tüm dürüstlüğümlle yanıt vereceğim.”

“Çıplak mıydı?”

Siktir! Ayrıntı duymak istiyordu, daha mahrem şeyleri öğrenmek istiyordu. O kadınla aramda geçenler konusunda o tür ayrıntılardan söz etmeyi planlamamıştım. Ama özellikle bunu sorduğundan, yanıt vermekten başka bir seçeneğim yoktu. “Evet.”

Bir anlığına gözlerini sıkıca yumdu, sonra tekrar açtı. Bu sorgulama işine devam edip etmemeyi düşündüğünü tahmin ettim ama devam etti. “Ya sen?”

Laurelyn gittikten bir hafta sonra bir kadınla çıplak kaldığımı itiraf etmek istemiyordum. Onu becermemiş olsam bile, durum lehime işlemiyordu. Ama olan olmuştu ve kendimi suçlu hissediyordum. O yüzden, cezasını da çekecektim “Evet.”

Dudağını ısıırıyordu ama seksi bir şekilde değil. Endişeliydi. “Bacaklarının arasına gittin mi?”

Bunu yapmış olabileceğimi düşündüğüne inanamadım. “Kesinlikle, hayır!”

“Ya o?”

Konuşmanın bu yöne gideceğini tahmin etmemiştim. “Hayır.”

“Elinle boşlamasını sağladın mı?”

Doğrudan suratıma bakarken, o her zaman yaptığı şeyi yapıyordu: Canlı bir yalan makinesi gibi davranıyordu. “Hayır. Bacaklarının arasına dokunmadım.”

“Ama ona dokundun?”

Kahretsin! Her şeyi soruyordu. “Evet,” diye fısıldadım gözlerimi yumarken. “Prezervatifi taktığında dokundum.” Gözlerimi açtığımda, ağlamaya başladığını gördüm. Asla o kişi olmamaya, onu ağlatmayacağıma yemin etmişim. içimden bunun son kere olduğuna yemin ettim. Hayatımın sonuna kadar onu gülümsetip güldürecektim.

Yanağından bir damla yaş süzüldü. Başparmağımla silmek istediğimde, elimi geri itti. “Boşalmasını sağladın mı?” Başımı hızla salladım. “Kesinlikle, hayır.”

“Neden öyle dedin? Kadın sana bir prezervatif takmış. Yani, ondan hoşlanıp sertleşmişsin.” Gözlerini kıstı, “içine girmeye ne kadar yaklaştın?”

Yanıt vermeden önce, derin derin içimi çektim. “Yaklaşmıştım ama bunu yapamadım. Ona bakmayayım diye, gözlerimi sıkı sıkı kapatmışım. Görebildiğim tek şey senin suratındı. Seni bir başka kadının içine

giremeyeceğim kadar çok seviyorum. Yemin ederim ki onu becermedim. Lütfen, inan bana.”

“Henüz yatağında yattığım taraf soğumamıştı bile.”

O bana bakarken, ben de ona baktım ve söyleyebileceği şey beni dehşete düşürdü. Bir ateş hattında duruyormuşum gibi yalvarmaya karar verdim. “Birbirimizi bir daha görmeyeceğimize karar vermiştik ve bir veda bile etmeden gitmiştin. Sonsuza dek ilişkimizin bittiğini sanıyordum. Hayatıma geri dönebileceğine dair en ufak bir ihtimal olduğunu bilseydim, bir başka kadını aramaya çıkmazdım bile. Lütfen, beni affet, L. Seni seviyorum. İstedğim tek kadın sensin. Bir tek sensin.”

Gözlerini kapatınca, gözyaşları akmaya başladı. “Bir başka kadınla seks yapmadığını söylediğinde, sana inandım. Ama bunları duymak da bunu yapmış olman kadar acı veriyor. Kalbimin hiç şu anki kadar kırılabileceğini sanmazdım.’*

Başını diğer yöne çevirdi. Ne durumda olduğumu bilemiyordum. Yaptığım şey onu ne kadar üzse de bana inandığını söylemesi ne anlama geliyordu bilemiyordum.

Uzanıp ona dokunmak, onu teselli etmek istiyordum. Bana izin vermeyeceğinden korkuyordum ama kendime hâkim olamadım. Yanına sokulup kolumu beline attım. Geri çekilmeye çalıştı ama onu sıkıca kendime çektim. “Bana kızgınsın ve vereceğin her cezaya razıyım, çünkü her şeyi çok fena batırdım. Ama seni seviyorum ve bu his dinmeyecek. Yaptığım bu aptalca hatadan daha güçlüyüz. Bunu aşip bu hata yüzünden daha da güçleneceğiz.

Direnmeyi kesip gevşedi. Onu kollarımda tutmaya devam ettim. Ağlarken titrediğini hissedebiliyordum ve çok korkuyordum. Düğünü iptal ederse, ne yapacağımı bilemiyordum. Büyük bir olasılıktı. Yüzüğü hâlâ parmağında mı diye görmek için sol eline uzandım ve görünce rahatladım. Dudaklarıma götürüp bastırdım. “Lütfen, bana hâlâ karım olmayı istediğini söyle.”

“Bu soruyu sormanın zamanı değil.”

Siktirî İşimiz bitmiş olabilir. Bu aptal hatamı asla unutmayabilirdi.
“Hayır, L. Lütŧen, bizi bitirme. Bu durumu düzeltmek için elimden geleni yapacağım.”

“Sana düşünmek için zamana ihtiyacım olduğunu söylüyorum.” Sırtını bana dönmüş yatağın kenarında otururken elimi itti. “Birkaç günlüğüne Addison’ın yanına gidip bu meseleyi sana bakmadan düşünmek istiyorum.”

Oraya, onu yatağa atmak isteyen o küçük hergelenin de

bulunduğu yere gitmesini istemiyordum. “Bebegim, lütŧen oraya gitme. Seni Avalon’a götüreyim. Ben misafir evinde kalırım. Sen ve Addison evde kalın. Bana geri dönmemi söyleyene dek dönmem.”

“Addison’la konuşup sana ne karar verdiğimi söylerim.” Yataktan kalkıp banyoya girdi. Kapıyı da küt diye kapattı. Kendisini benden soyutladığını anladım.

Cep telefonum çaldı. Annem arıyordu. Restorandaki olaydan sonra Laurelyn’in nasıl olduğunu öğrenmek için aradığını biliyordum. Telefonuna yanıt vermeliydim. “Selam, anne.”

“Selam, kızımız nasıl oldu bu sabah?”

Aramızda neler geçtiğini bilmemesi beni memnun etti. Duysa, beni bir güzel döverdi. “Çok daha iyi hissediyor. şu anda duşta.”

“Bunu duyduğuma çok sevindim. Beni çok endişelendirdi. Suratı hiç o kadar kireç gibi kesilmiş birisini görmemiştim. Neler olduğunu biliyor musun?”

“Migren ağrıları tuttu. Restorandan çıktıktan sonra, feci bir baş ağrısı başladı. Eve gelince de kustu. Sanırım, migrenle ilgili olabilir.” Bir yalan değildi.

“Evet, olabilir. Bugün düğün alışverişine çıkacaktık. Chloe bu gece ona düğün yemeğinden örnekler göstermek istiyordu. Bunu yapıp yapamayacağını söyledi mi?” Gideceğini hiç sanmıyordum.

Aptal hatamı ört bas etmek için bir şey uydurmaya çalıştım. “Bir şey demedi ama öğleden sonra Avalon'da olmam gerekiyor. Belki onu bir sonraki hafta sonu getirebilirim.” Tabii, o zamana dek çekip gitmezse.

“Neden sen gitmiyorsun. Birkaç gün onu alışverişle yorduktan sonra sana getirebilirim.”

Laurelyn in bunu isteyeceğini sanmıyordum. Birkaç gününü düğünümüz için alışveriş yaparak geçirmek istemeyecekti ama annem söyleyebileceğim inandırıcı bir mazeret yoktu. “Duştan çıktığında ona sorar, seni aramasını söylerim.”

“Tamam.”

Telefonu kapattım ama Laurelyn’e annemin teklifini söylemekten korkuyordum. Yanıtını duymak istemiyordum. Düğünümüzü iptal ettiğini duyma ihtimali beni korkutuyordu. Su sesi kesilene dek, yatakta öylece oturdum. Kapıyı tıklatmayı düşündüm ama dışarı çıkmasını beklemek daha iyiydi.

Eşyalarını almak için bir havluya sarınmış vaziyette dışarı çıktı. Henüz dairede hiçbir eşyası yoktu.

“Annem nasıl olduğunu öğrenmek için aradı. Ben Avalon’a giderken, onlarla alışverişe çıkmak isteyip istemediğini sordu.”

Valizinin önünde durup bana baktı. “Ona ne dedin?” “Gitmeyeceğine dair geçerli bir mazeret bulamadım.” Valizini karıştırmaya koyuldu. “Ben gittikten bir hafta sonra başka bir kadınla işler çevirdin diye sorun yaşadığımızdan söz edemedin herhalde ”

Beni bu konuda affetmeyecekti. Biliyordum. Onu çok incitmişim ve onu üzen diğer salaklarla aynı gruptaydım: annesi, babası ve Blake.

Giysilerini seçip bana baktı. “Şu anda en yakın arkadaşıma ihtiyacım var.”

Addison’ı iyi tanı mıyordum ve onun Laurelyn’e ne tavsiye edeceğini bilmiyordum En yakın arkadaşını üzmememle ilgili yaptığımız o kısa

konuşmaya dayanarak, Laurelyn'i olumsuz yönde etkileyebileceğini düşünüyordum. "Biliyorum. İstedğin buysa, öyle olacak."

"Addison'ı ararım. Gelmek isterse, Avalon yerine burada kalırız ve ailenle alışverişe giderim. Seninle evlenmeye karar verirsem, hazırlıkları bir gün bile aksatmamam gerekir."

Kalacağına ve düğün planları yapmaya devam edeceğine inanamıyordum. Bu, kesinlikle iyiye işaretti. O ana dek gördüğüm ilk olumlu işaretti. "Danierın onu buraya getirmesini sağlarım."

"Ben de Margaret'ı arayıp bugün için plan yapayım ama geri döndüğümde burada olmanı istemiyorum."

Kahretsin! Hissettiğim olumlu işaret silinip gitmişti. "Merak etme, burada olmayacağım."

Q\$tu& Ohçüncil (3foalimv

Laurelyn Prescott

Benim için korkunç bir gündü. Hayatımın en mutlu günleri olması gereken zamanlar, Jack Henry'nin o kadınla ne yaptığını öğrenmemle mahvolmuştu. Bunu aklımdan çıkaramıyordum, çünkü kadını görmüştüm. Keşke görmemiş olsaydım.

Çatlak Audrey haricinde, diğer kadınların neye benzediğini bilmeme lüksüne sahiptim ve buna memnundum. Saf değildim. Onunla evlendiğim takdirde, bunun tekrarlanabileceğin! biliyordum. Muhtemelen, benden öncekilerle karşılaşacaktım ama öncekilerle karşılaşmaya hazırdım. Çatlak Audrey'nin yaptıklarıyla bile başa çıkabilirdim ama benden sonra gelen bu kadın beni mahvetmişti. Kalbime bir hançer sokmuştu.

Chloe o sırada fikrimi almak için iki nedime elbisesini bana gösteriyordu. Margaret "Canım, kendini iyi hissetmiyor musun?" diye sorduğunda, tamamıyla dalıp gittiğimi fark ettim.

Evet. Kendimi hiç iyi hissetmiyordum ama bunun hastalıkla falan bir ilgisi yoktu. Sadece orada oturmuş asla gerçekleşmeyebilecek bir düğünle ilgili bir şeyler seçmekle başa çıkamıyordum. “Özür dilerim. Henüz migreni atlamadım galiba. Bugünkü alışverişi başka bir güne bıraksak olur mu? Chloe... Yemek örneklerini de önümüzdeki hafta sonu yapabilir miyiz?”

“Tabii ki. Lütfen, özür dileme.” Elbiseleri yerlerine astı. “Kendini daha iyi hissettiğinde, tekrar geliriz. Yemekler de sorun değil. Pasta konusunda daha uzun süre düşünecek vaktim olur hem.”

Bu iyi yürekli kadınlara yalan söylemekten nefret ediyordum. Margaret’ın gelini, Chloe’nin ve Emma’nın eltisi olamama düşüncesi beni resmen yerle bir ediyordu. Sırf bu harika ailenin parçası olabilmek için Jack Henry’yle evlenmeyi düşünecek haldeydim. Onları öz akrabalarım gibi seviyordum. Hatta kendi akrabalarımından daha çok seviyordum. “Yarına daha iyi olurum.”

Margaret ve Chloe beni daireye bıraktılar. Jack Henry’nin arabası garajda olmadığından, rica ettiğim gibi gitmiş olduğunu düşündüm. Tamam, dediğimi yapmıştı. En azından, beni dinleyerek akıllıca davranmıştı.

İçeri girdiğimde, fiskos masasının üstünde beyaz güllerden oluşan kocaman bir buket ve bir mektup gördüm. İç çekip çiçeklerin güzel kokusunu içime çektim. Hepsini alıp çöpe atmak istiyordum. Ya onları ya da Jack Henry’nin kafasını. Bu ikinci seçeneğin beni çok daha fazla tatmin edeceğini biliyordum.

Mektubu elime aldım. Açmak istemiyordum. Kalbimi paramparça edecek bir sürü şey okuyacağımı biliyordum. Niyeti bu olmalıydı. Kalmamı ve onunla evlenmemi sağlamak.

Koltuğa çöktüm ve zarfın içinde katlı duran tek sayfayı aldım. Jack Henry’nin o güzelim, bir kaligrafın elinden çıkmış gibi görünen yazısını gördüm. Bir erkeğe ait olamayacak kadar güzeldi ama ona aitti. Sevdığım güzel adılımı.

't Mnvjfat* o\merikafı cX»a^ııınt,

Şeni incifmiş ofmanın (yana ne kadar acı verdisini aşfa 9i* femes^in. O <ür Cır kişi ofmay acarıma, kafeini kırdıkfan için ijüveneîîiedi^ini insanfar fişfeşine ekfenmeyece^ime yemin etmiştim. ■ODenim yns^ünden acı çekiyorsun. J23m yünden şana ne kadar to^juti ofdu^ımıM kefiniefcrfe anlatmam. i23enden uî^ak kafmayı istedin w Cm ricanı ne kadar ^eri çevirmeyi işfeşem de, 9u sureyi şana vereceğim, çünkü 9enben 9unu işfiyorsun. <jQsüt^en, senden aprı ka % ım (yer saniyenin Çenim için ce^a ofkuğunu tı S eni tüm kafkimfe seviyor ve kapıyorum. o\ramı^daki 9u anfaşma^fık

9iv işkenceden fark»^.

)ana kırmızı ke<ji(Geya^ cjüîfev af mayı ferçi^ effim, çünkü Sana ofan fekeşij aşkımı femşif ediyorfar. ^fişkimi^ kan kırmızı ifüffeve fayık Cir fufkuyfa Caşfamış ofakifir ama akfımın ^ayaffe*-pimin afamayaca^ı kadar muhteşem Gir şeye dönüştü. t^Vşkımij manevi ve sa^. O^{0M}S^{M5}^^{vc} süreffi.

^^areşijce £eni aj^efmen fek dife^im. ^5eni vargımın ^er ^erreşiyfe seviyorum ve 9ana şenşis; yaşamak kakar yanf15 <Je/ fen 9iv şey da^a yok. i23ir jamanfar, şer şeye şa^ip ofdutj umu bürünmüştüm ama arfık dünyamı şenşi^ Şayaf Cife edemiyorum. jQ\$enim için arfık öyfe Cir dünya yok. (3^{cv}^'^^t¹ kadınşın. ^imdi ve son^uşa dek. çj^üt^en, 9ana şana ofan öfümşüş aşkımı kanıf/ fama aşanşı ver.

<3on\$M^a dek,

Jfack C^Henry

İlk cümlelerin sonunda ağlamaya, üçüncüsüne geldiğimde hıçkırmaya başlamıştım. Kalbim bana onun beni incitmek istemediğini söylüyordu ama gözümün önüne gelen görüntüleri, o kadınla bir yatakta çırlıçıplak olduğuna dair imgeleri veya hissettiğim acıyı dindirmiyordu. Bu acının dinmesini istiyordum ama bunu nasıl yapabileceğimi bilmiyordum. Addison gelene dek, sonraki birkaç saati öyle geçirdim. Koltukta oturarak, her şeyi unutma umuduyla gitarımı çalarak.

“Beni buraya bir izci kızlar toplantısı için çağırmadın. Neler oluyor?

O sözleri içim çok acıdığı için söylemek istemedim ama burnumu çeke çeke söylemeyi başardım. “Ben gittikten sonra, bir başka kadın olmuş.”

“Bir başka... **Arkadaş** mı?” Bunu söylerken, kafası karışmış gibi suratını buruşturdu.

“Hayır. Öyle değil. Sarhoşmuş ve bir kadına bir sonraki kişi olmasını teklif etmiş. Onu bir otel odasına götürmüş ve soyunmuşlar. Beni unutturabileceğini düşündüğü için onu becermeyi düşünmüş.”

Addison birkaç saniye bunları idrak edebilmek için sustu. “**Düşünmüş** dedin. Yapmamış mı yani?” “Yapamadığını söylüyor. Benim yüzümden.”

“Ona inanıyor musun?”

İnanmamak için bir nedenim yoktu. “İnanıyorum ama bunu yapamamış olsa bile yine de buna niyetlenmiş.” “Bunu sen ona veda etmeden gittikten sonra veya ismini bile söylemedikten sonra mı yapmış?”

Bazen, işin o kısmını tamamıyla unutuyordum. “Evet ama sadece bir hafta. Bana âşık olduğunu söylüyor ama

bana o kadar âşıkça yatıp kalkmak için nasıl birisini aradı 1 aya m ı v o r u m .”

Addison'm söyleyeceklerinin hoşuma gitmeyeceğini anlamıştım. Onu o kadar iyi tanıyordum. “Özür dilerim, Laurie. Seni sevdiğimi ve her zaman kolladığımı bilirsin ama bu sefer senin tarafını tutamayacağım, ismini söylemeden veya veda bile etmeden Jack’i terk ettin. Seni bir daha asla göremeyeceğini düşünmüş olduğuna eminim. Hem seni görmeyi istemese, seni bulması için bir özel dedektif de tutmazdı. Bilirsin, sana hep birisini unutmamanın en iyi yolunun birisinin altına yatmak olduğunu söylemişimdir. Sen gittikten sonra, büyük bir ihtimalle o da aynı fikirle hareket etti ama bunu yapamadı. Bu bana onun bir başka kadınla birlikte olmasından çok daha fazlasını söylüyor. Karşısında çıplak bir kadın görünce, bunu yapamadı, çünkü seni ne kadar çok sevdiğini anladı.”

İşin bu kısmını kabullensem bile, ona ilk kez bu soruyu sorduğumda bana yalan söylemişti. “Ama bana bu konuda yalan söyledi. Sırf o kadınla karşılaştığım için öğrendim olanları. Kadın beni uyarmak için restoranda ardından tuvalete girdi. Parmağında nişan yüzüğüm varken, o kadının onunla bir otel odasına gittiğini söylediğini duymak çok utanç vericiydi.”

“Ama o eskiden öyleydi, şimdi değil. Sanırım, asıl mesele eskiden olduğu kişiyi kabullenip kabullenemeyeceğin.” Meseleyi anlamıyordu. “Diğer kadınlarla başa çıkabilirim ama bu farklı, çünkü onunla benden sonra tanıştı. İlişkımız lekelenmiş gibi geliyor.”

“Bunu biraz düşün. Jack seni bulduğunda, Charlie’yle aranda bir şeyler oluyor gibiydi. Jack’in de bunu sana karşı kullanmasını ister miydin?”

İkisi farklı durumlardı. “Ama Charlie’yle olan şey ayrılmamızdan üç ay sonraydı. Bir hafta sonra değil.”

“Söylediğim her şeye bir bahane buluyorsun. O yüzden, ne duymayı beklediğini bilmiyorum. Sana **nerdeyse** birisini becerdiği için onu terk etmeni söylememi mi bekliyorsun?” Onun tarafını tutacağını düşünmemiştim ama Jack’i savunmak adına gayet tutarlı şeyler söylüyordu. “Canım çok yanıyor. Onu hem nasıl tüm kalbimle sevebilir, bir yandan da poposuna tekme atmak isteyebilirim?”

“Çünkü bir kızın hayatında üç erkek vardır: Sevddiği, nefret ettiği ve doyamadığı. Bu üçünün ortak bir noktası vardır. Hepsi aynı erkektir ve şu anda Jack nefret ettiğin kişi. Kıçına tekneyi basmak istiyorsun ama aynı zamanda sevdiğin ve doyamadığın erkek olduğunu da unutmaman gerekir.”

Addison ın genelde çok sığ olduğunu düşünmüştüm, bazen gerçekten de öyle davranabiliyordu. Ama o gün öyle değildi. “Haklısın. Onsuz çok mutsuz olacağımı biliyorum.”

“Gerzeğin teki olsaydı, sana derhal onu terk etmeni söylerdim ama öyle birisi değil. Evet, geçmişte tam bir playboy gibi yaşamış ama düşününce öyle yaşamayan bir erkek söyleyebilir misin? Buradaki esas soru, bunu atlatıp yoluna devam edip edemeyeceğin. Bunu affedebilir, ona karşı

kullanmayabilir ve her aranız bozulduğunda gündeme getirmemeyi başarabilir misin?”

Bir şeyi fark ettim. Beni istemedenden üzmüş olabilirdi ama kasti olarak bir hata yapmamıştı. Bu ikisi arasında büyük bir fark vardı. “Evet. Bunu geride bırakabilirim, çünkü onu çok seviyorum.”

“Sırf bunu unutabilirsin diye, bunu ona hemen söylemen de gerekmez. Bırak birkaç gün endişe etsin, ter döksün. Hemen unutmayacağı bir ders olsun.”

Daha da fazlasını İhtiyordum. “Asla unutmaması gereken hır ders olmalı!”

“O halde, birkaç gün bir şey deme. Birlikte takılır ve o Avalon’da volta atarken düğün hazırlıklarını tamamlarız. Onun tarafını tuttuğum halde, bu kadarını hak ettiğini düşünüyorum.”

Biraz endişelenmesi ve volta atması dünyanın sonu olmazdı. “Tamam. Bir gün sonra onu ceza sahasından çıkara ma m.”

“Evet. En azından üç gün orada kalsın ki, hemen onu affettiğini sanmasın. Unutma: Sana nasıl davranacağını öğretmek senin görevin.”

Jack Henry’nin ceza sahasındaki üçüncü günüydü. Gittiği sabahtan beri konuşmamıştık ve onu çok özlemiştim. Sürekli aramama ramak kalıyordu. Addison yanımda olmasaydı arardım sanırım ama bana bu konuda yardımcı oluyordu.

Son iki günü McLachlan kadınlarıyla birlikte Sydney’deki tüm düğün mağazalarını talan ederek geçirdik. Onlarla vakit geçirdikçe daha da seviyordum. Normal ve sevecen bir annem ve kız kardeşlerim varmış gibi hissediyordum. Harikaydı.

Oradan gitsem, özleyeceğim tek kişi Jack Henry olmazdı. Bu yüzden, gitmemeye karar vermiş olmam güzeldi. Ama Jack Henry bunu hâlâ bilmiyordu. Bunu ona söylemememin biraz gaddarca olduğunu biliyordum. Kendimi suçlu hmetmeye başlamıştım ama eve döneceğime ve bunu geride bırakıp yolumuza devam edeceğimize mutluydum.

Telefona yanıt vermesini bekledim. Yanıt verdiğinde alo demedi; ismimi söylediğini duyunca kalbim duracak gibi

oldu. ‘L.’ Bana taktığı bu yeni ismi çok sevmiştim. Herkes gibi bana Laurie diye hitap etmesinden çok daha samimiydi.

“Addison’ı alması için Daniel’ı yollar mısın diye soracaktım. Zac’e gitmeye hazır.” ***Ben de sana geri dönmeye hazırım.***

“Tabii. Ne zaman?”

“Yarın öğlen olur mu?” O saatte gelebileceğini biliyordum. İstesem, Jack Henry onu o anda bile yollayabilirdi.

“Tabii ki. On ikide hazır olmasını söyle.” Daniel’m garaj yoluna girdiğinde, saatin tam on iki olacağını biliyordum,

“Ona söylerim.”

Kısa bir sessizlikten sonra “Nasılsın?” dedi.

Güçsüzdüm ve her an yıkılmaya hazırdım. Ona geri döneceğimi söylemek istedim, çünkü onu çok özlemiştim ama bunu yapmadım. İradeli davrandım. “İyiyim. Ya sen?”

“Hiç iyi değilim. Seni özleyorum ve burada değilsin diye çıldırıyorum ”

Bu konuşmayı onunla yaparsam, her şeyi mahvederdim. “Bunu telefonda konuşmak istemiyorum.”

“O halde, buraya gel. Yüz yüze konuşalım. Lütfen.”

“Düşünürüm.” Bu, bir yalan değildi, çünkü eve döndüğümde ona ne diyeceğimi uzun uzun düşünmüştüm. Telefonda konuşmaya devam edersek, ağzımdan kaçıracağımı düşündüğümünden ona ertesi gece eve döneceğimle ilgili hiçbir şey söylemeden konuşmayı bitirdim.

Eve geldiğimde, saat beşi geçmişti. Bayan Porcellı nin o günlük gittiğini biliyordum. Yemek ocaktaydı ama el sürülmemişti. Oturma odasının loş

ışığı haricinde, evdeki

tüm ışıklar sönüktü. Bu loş ışığı izledim, çünkü Jack Henry ev deyse oturma odasında olmalıydı.

Sonra, aklımdan beni endişelendiren düşünceler geçmeye başladı. Belki de evde değildi. Onu terk edeceğimi düşündüğü için, başka kadınların peşinde olabilirdi. Daha da kötüsü, onu birisiyle yakalayabilirdim. Eve döneceğimi bilmiyordu, o yüzden her şeyi yapıyor olabilirdi.

Kahretsin! Bunları korktuğum için düşünüyordum. Jack Henry öyle değildi. Beni seviyordu.

Oturma odasının kapısında durdum ve sandalyesinde oturduğunu gördüm. Yalnızdı. Derin bir oh çektim. Elinde bir içki kadehi vardı, televizyonun karanlık ekranına bakıyordu. Son yudumunu da içti ve bardağı yanındaki masaya koydu.

Üstünde blucini ve haki renkli düğmeli iş gömleği vardı. Indiana Jones şapkası yanındaki masada duruyordu. Üstünde hâlâ iş giysileri olduğuna göre, eve yeni gelmiş olmalıydı.

Orada durmuş onu izlediğimin farkında değildi. O erkeksi güzelliğini izlemek gibi elime nadiren geçen fırsatı değerlendirdim. Keşke kristal mavisii gözlerini de görebilseydim diye düşündüm. Siyaha yakın saçlarıyla oluşan tezadı görmeye bayılıyordum. Saç ve göz rengi kombinasyonu hep çok hoşuma gitmişti ve çocuklarımızın bu özelliğı ondan alacağını umuyordum. Hatta tıpkı babalarına benzemelerini istiyordum.

izlediğimi hissetmiş olmalıydı, çünkü arkasını döndü ve orada durduğumu gördü. Bakışlarından ne kadar şaşırdığını görmemek mümkün değildi. Korkuyu da. En azından, o ifadenin korku olduğunu düşündüm.

Sandalyesinden kalkıp yanıma gelmedi. Onu fazla zorlamış olabileceğimden korktum.

*L_M neden bana geleceğini söylemedin?" Bir gün daha

endişelenmesini istediğimi söylemedim ama beni yanıt vermekten kurtardı. “Keşke arasaydın. Geleceğini bilseydim, bu viskiyi içmezdim.”

“Sorun değil. Yine de konuşabiliriz. Birazcık viski bizi engellemez.”

“İçtiğim viski miktarının birazcık olarak tanımlanabileceğine emin değilim... Belki bir alkolik öyle diyebilir.” Biraz peltek peltek konuşuyordu. “Sarhoş musun?” “Olabilir ama kendimi savunmak adına, bunun için geçerli bir nedenim olduğunu söyleyebilirim. Özür dilerim, L. Bunları konuşmak için iyi bir zaman olmayabilir. Yani, buraya bu yüzden geldiyse tabii. Beni terk edeceğini söyleyeceksen, bir şişe Jack Daniels’a başladığıma iyi etmişim demektir.”

“Seni terk etmeyi düşündüm ama Addison düşünmemiş olduğum şeyleri görmemi sağladı.”

“Neye karar verdin?”

Oturma odasında ilerledim ve karşısına geçtim. “Her şey bitti.”

Bunları söylediğimi duyar duymaz, oturduğu yerde öne eğildi ve bana uzandı. Bana sarılıp kendisine çekti. Sıkıca sarıldı. “Lütfen, ilişkimizin bittiğini söyleme. İstersen dizlerimin üstüne çöküp yalvarırım ama lütfen ilişkimizi bitirme.” “Lafımı tamamlamama izin vermedin.” Bana baktı. ^{iv}O kadınla neler olduğunu anlattın. Bunları duymak ban acı verdi ama teknik olarak bir hata yapmadın. Çünkü birbirimizi bir daha görmemeye karar vermiştik. Bunu sana karşı kullanamam, o yüzden konu kapandı. Daha fazla konuşmaya gerek yok.”

“Şükürler olsun! Son birkaç gündür çıldırmak üzereydim.” Kalktı ve suratımı tuttu. “Seni daha kaç kere kaybetmeme ramak kalması gerek?”

“Bilmiyorum.” Sol elimi kaldırdım. “Acele edip yüzücün diğer parçasını da taksan iyi olacak.”

“Düğünü planlamayı bırakıp hemen yarın evlenelim.” Sarhoş olabilirdi ama gayet ciddi gözüküyordu. “Bunu Margaret a yapamayız. Büyük bir hayal kırıklığı yaşar.” “Atlatabilir.”

Dediğini yapmayı ne kadar istesem de, Margaret'ı öyle üzmem istemiyordum. "Üç haftadan az kaldı. O kadar bekleyebiliriz/"

Beni kendisine çekti. "Bu konuda fikrini değiştirmeyeceğine emin misin?"

"Evet, eminim."

"Tamam. Karım olman için on dördüne kadar bekleyeceğim ama üstüne çıkmak için o tarihi beklemeyeceğim." Elimini tutup beni yatak odasına yönlendirdi. Şapkasını masadan kaptım. "Neden şapkamı aldın?"

"Çünkü beni becerirken, bunu takmanı istiyorum," diye güldüm. "Sarhoşsun, o yüzden sana şu anda istediğimi yaptırabilirim."

"Bebeğim, bana bir şey yaptırman için sarhoş olmama gerek yok. Her zaman istediğini yaparım." Yatak odasına girmeden önce, durup beni öptü. "Biraz sarhoş olmamın bir sakıncası yok mu?"

"Hayır. Daha ilginç olur. Sen sarhoşken ağzından kaçan şeylere bayılıyorum. Hem viski tadı da hoşuma gidiyor. Beni havaya sokuyor."

"Çok içtim," dedi. "Beni öperek bile sarhoş olabilirsin." "Mağara adamı, beni sarhoş etmek için viski içmene gerek yok. Beni aşkla sarhoş etmen için bakman yeterli."

Q)W/ ty)a*düMcw ölünv

Jack McLachlan

argaret McLachlan'm ısrar etmesi üzerine, misafir

odasında kalıyordum. L. ile birlikte kalmayacağımı, çünkü gelini düğün gününde görmemem gerektiğini söylemişti. Ama saat on birdi. Yani, teknik olarak henüz düğün günü değildi.

McLachlan kadınları evdeki tüm giriş çıkışları tutmuş, müstakbel karıma ulaşmamı engelliyorlardı. Ama görmedikleri bir anda, erken saatlerde yatak odamızın tel penceresini çıkarmak gibi ısrarcı veya zekice bir şey yapacağıma ihtimal vermemişlerdi.

Gizlice pencereye gittim ve içeri baktım ama yatağın yanındaki lambanın cılız ışığından başka bir şey göremedim. Ses duyacak mıyım diye kulak kesildim ama duyduğum tek şey L.'nin gitarı ve tatlı sesiydi. ***Neden bu kadar geç saatte, düğünümüzden bir önceki gece şarkı söyleyip gitar çalıyor?***

Pencereyi hafifçe tıklattım ve boş yere yanıt vermesini bekledim. En sonunda, cama vurdum ve müzik sesinin kesildiğini duydum. Bir saniye sonra, L. Panjurları açıp kaldırdı. Pencerenin kilidini açıp yukarı çekti. “Burada ne işin var? Röntgencilik mi yapıyorsun?”

“Seni görmek istedim.”

“Evet. Röntgenciler de böyle yaparlar.” Kaşlarını kaldırdı. “Bu pencerenin dışında olduğunu bilse, annen çok kızar.”

İşte, bu yüzden elini çabuk tutup beni içeri alması gerekiyordu. “O yüzden gizlice içeri gireceğim.”

“İçeri mi gireceksin?”

Dalga geçtiğimi sanıyordu. “Evet. Günlerdir birlikte vakit geçiremedik, çünkü seni çok meşgul ettiler. Artık kötü olmaya başladım.”

“Yarın evleniyoruz. Bunu unutmadın, değil mi?” “Düğün günümüz olmasına daha bir saat var ve her dakikasını seninle geçirmek istiyorum.” Buna evet diyecek gibi oldu. Ben de derhal harekete geçip bir anlaşma önerdim. “Lütfen, L. Buna degecek ama sen çıgılık atarken elimle ağzını kapatmama izin vermen gerek.”

Başını salladı ama sıırttı. Başka bir şey söylemesine fırsat vermeden içeri girmem gerektiğini anladım. “Kayınvalidem seni yakalamadan önce, içeri

gelsen iyi olacak ama seni şimdiden uyarayım... Buna değmezse, çığlık atacağım.”

“Hiç şansın yok.”

Kendimi pencereden yukarı çekip içeri düştüm. “Şşş... Sesleri duyup neler olduğuna bakmak için gelecekler.” “Korkmuyorum,” diye böbürlendim.

“Evet. O yüzden, gizlice pencereden içeri giriyorsun herhalde. Çok cesursun.”

Onu belinden kavrayıp kendime çektim. “Konuşmayı kes ve beni öp. Fazla vaktimiz yok. Muhtemelen, şu anda elli beş dakikamız kalmıştır. Bir saatten az sürede yapmamı istediğin her şeyi yapabileceğimden emin değilim.” Dudaklarımı dudaklarına eğdim. Parmaklarını saçla-

rımın arasına daldırıp beni kendisine çekti. Söylemiyordu ama son birkaç gündür o da beni çok özlemişti. Beni tutkuyla öpmesinden anlamıştım. “Sevgilim biraz azmış galiba.”

Vakit kaybetmeden, gömleğimin düğmelerini açmaya koyuldu. “Cinsel açıdan biraz sıkıntı çekiyor olabilirim. Her gün seks yapmaya alışan bir tek sen değilsin.” Gömleğimin düğmelerini açtı ve omuzlarımdan çekip yere bıraktı. Avuçlarını göğsümde gezdirip, fermuarıma ulaşana dek indirdi. “Bunca zaman sonra, birlikteyken midemde

o heyecanı hissetmemem gerekirdi ama elimde değil. Bu hissin hiçbir zaman dineceğini sanmıyorum.”

“Güzel.” Ben de dinmesini istemiyordum.

Üstündeki bana ait olan tişörtü çekip başından çıkardım. “Tişörtümü giymişsin.”

“Evet, çünkü yatarken kokunu hissetmek istedim. Ama gerçeğinin yanımda olması çok daha iyi.” Onunla hemfikirdim.

Blucinimi ve iç çamaşırımı aşağı indirdi, ben de bunları ayaklarımı sallayıp çıkardım. Onu kendime çektiğimde, ereksiyonumu karnına dayadım. O da

parmaklarını aşığı yukarı penisimde gezdirdi. “Galiba sevgilim biraz azmış.”

“Belki *cinsel* açıdan biraz sıkıntı çekiyor olabilirim. Öyle dememiş miydin?”

Ellerimi beline götürüp, ayaklarını kaldırıp çamaşırını çıkarana dek aşığı çektim. “Dedim sanırım.” Kollarını omuzlarıma sardı. Ben de kalçalarının arkasından tutup onu kaldırdım ve bacaklarını belime sarmasını sağladım. Bunu yapmaktan asla bıkmayacağımı düşünüyordum.

Müstakbel karımı yatağıımıza taşıyıp nazikçe yatırdım. Suratına dökülen saçlarını yana atıp suratının her

yanına öpücükler kondurdum. “Çok güzelsin. Seni hayatımın sonuna dek göreceğim için çok şanslı bir adamım.” “Ben de kendimi şanslı görüyorum.”

Başparmaklarımı yanaklarında gezdirdim. “Hayatımın sonuna dek, aşkına değer olduğumu sana kanıtlayacağım.”

“Bunu çoktan kanıtladın. O yüzden yarın karın olacağım.”

“Karım.” Ertesi gün Laurelyn’in kocası olacağıma hâlâ inanamıyordum. “Bunu söylemene bayılıyorum.”

Acele etmeden, onu dudaklarından öptüm, sonra boynundan aşığı indim ve göğüslerinin arasında durdum. Bir tanesini avuçlayıp göğüs ucunu emdim ve dilimi üstünde gezdirdim. Ucunu dişlerimle hafifçe ısırdım. İnlemeye ve nefes alıp veriş hızlanmaya başladı. Hoşuna gittiğı için tekrar yaptım.

Ağızım pübik kavisine gelene dek aşığı ilerledim. “Hem bunu da hayatımın sonuna dek yapacağım.”

“Bir daha bir başka kadınla olamayacaksın diye panikliyor olman gerekmez miydi?”

Hep böyle dendiğini duymuştum ama bu doğru değildi. “Asla. Hayatımın sonuna dek yanımda olmayacağını düşünmek panikletir beni.”

“O halde, bir sorun olmayacak, çünkü hiçbir yere gitmiyorum.”

“Eh, ben de bir yere gitmiyorum. Anlaştık,” dedim bacaklarını aralarken. “Sen de bunu istiyorsun, değil mi?” Eli başımda kaldı ve saçlarımı okşadı. İçimden güldüm, çünkü o tatlı okşamasının kısa süre sonra saçlarımı kavrayıp çekmesine dönüşeceğini biliyordum. “Evet! Dudaklarını üstümde hissetmeyi ne kadar çok istediğimi bilemezsin.”

“Aklıma güzel bir fikir geldi.”

Biraz daha aşağı kayıp, bacaklarının tam ortasını yavaşça boydan boya yaladım. Korkmuş gibi irkildi. “Tadın her zaman çok güzel, L. Sana asla doyamayacağımı düşünüyorum.” Bacaklarını daha da açıp hareketlerini ağzıma uydurdu. Dilimle en hassas yerinin üstünde daireler çizerken, iki parmağımı içine soktum. Dirseklerinin üstünde doğrulmuş beni izliyordu ve suratında o ifade vardı: Her şeyi doğru yaptığımı anlatan ifade.

Sanırım, bunu yapışımı izlemekten hoşlanıyordu, çünkü o günlerde hep bunu yapıyorduk. Hâlâ beni ilk izlediği zamanı hatırlıyordum. Birbirimize henüz çok yabancıydık ve sanırım bunu düşünmek bile onu utandırmıştı ama yine de hayır dememişti. O sırada, karşımda erotik bir dişi tilki duruyordu. Bana ne istediğini veya neye ihtiyaç duyduğunu söylemekten çekiniyordu ve buna bayılıyordum. Nasıl boşalmasını sağlamamı istediğini duymak muhteşem bir dönüşüm olmuştu. “Bana ne istediğini söyle.”

Alt dudağını ısırды ve ağır ağır dişlerinin arasından bıraktı. “Dyson süpürgesini oramda hissetmek istiyorum,” dedi parmaklarımın üstündeki o noktaya dokunup. Emme hareketime taktığı bu isim çok hoşuma gitmişti. “Bunu yaparken, parmaklarının içime girip çıkmasını da istiyorum ama elini şöyle çevirmeyi dene,” dedi aşağı uzanıp.

“Ne istersen yaparım, bebeğim.”

Dudaklarımı orasına dayadım ve emip emip bırakırken, parmaklarımı da istediği gibi içine sokup çıkarmaya koyuldum. Eliyle şilteye vurdu ve bacakları gerilirken başını arkaya attı. “Kahretsin!... Kahretsin!” Başımı kaldırıncı, çarşafı kavradığını gördüm. “Siktir!” diye bağırdı sırtını

gererken ve bacakları etrafımda titrerken. “Ahh. Ahh... Geliyorum.”
Saçlarımı çekmediği nadir zamanlar

damlı ve buna memnun olmuşum. Çarşafları nasıl kuvvetle» çektiğini görmüştüm.

Orgazmının nerede sona erdiğini gayet iyi anladım, çünkü birden gevşedi. Dirseklerimin üstünde doğrulup bitkin halde orada uzanışına baktım. Bunu ona yapabilmek ve yapmamı istediğini bilmek beni çok heyecanlandırıyordu. Benden artık bunu bekliyordu ve ben de bunu yor ine getirmekten memnundum.

Fazlasıyla gevşediği için, bacakları aşağı kaydı. Ayaklarını dümdüz yatağa yaslayacak biçimde bacaklarını kaldırdım. Dirseklerimden kalkmadan, bedenlerimiz birleşene dek onu aşağı çektim. Ayaklarını yataktan omuzlarıma götürdü ve dizlerini sıkıca büktü. Ayak parmakları tenime saplandı. Vay canına. Bu da yeni bir şeydi. “Bir şeye tutunman gerektiğini düşünüyorsun galiba.”

“Kötü bir fikir olmadığına bahse girerim.”

Kapı çalınınca, ikimiz de birbirimize **kahretsin** der gibi baktık ama gelen her kimse derhal gidebilirdi. O ereksi-yonla, asla ama asla L.’nin yanından ayrılamazdım.

“Laurelyn, iyi misin? Bağırıldığını duyar gibi oldum.” **Kahretsin, annem.**

“Fazla bağıracağını biliyordum. Ağzını kapatman gerekiyordu.”

“Bunu senin yapman gerekiyordu.”

“Başım bacaklarının arasına sıkışmışken bunu yapmak biraz zor.”

Parmağını kaldırıp salladı ve ağzını açıp beni azarlayacağını düşündüğüm anda başka bir şey dedi. Kıkırdayıp “Evet, haklısın,” diye yanıt verdi.

‘ Bir dakika,’ diye seslendi. Yataktan fırlayıp, gömleğimi aldı. “Ben Margaret’a her şeyin yolunda olduğunu söylerken, banyoda saklan,” diye fısıldadı.

“Çok saçma. On altı saat içinde karım olacaksın. Bir ergen gibi, hem de kendi evimde gizlice seni görmemem gerekir.”

“Mesele seninle ilgili değil. Annenin kusursuz bir düğünle ilgili olarak düşündükleriyle ilgili. O yüzden, sızlanmayı kes ve hemen banyoya gir.”

Muhteşem ereksiyonum ve ben banyoya gizlenebilsin diye, homurdanarak örtüyü kenara çektim. Parmağını dudaklarına götürdü. “Şşş.”

Laurelyn kapıyı açmadan önce, bir dakika banyoda bekledim. Sorna, kapıyı açtı. “Ona parmağımı bir yere vurduğumu ve o yüzden bağırdığımı söyledim. Bana inanıp inanmadığını bilmiyorum. Yere saçılmış giysülerini görmüş olabilir. Gördüyse, başımız dertte, çünkü giysilerini yere saçman için fena durumda olduğunu anlamıştır.” “Muhtemelen, misafir evine gitmiş beni arıyordur.” Onu banyo tezgâhının üstüne kaldırıp kenara çektim. “Beni orada bulamayınca, çılgına dönecek. Acele etsek iyi olur.”

İçine girdim ve nefesi kesilince sırtıma vurdu. “Bunu neden yaptın şimdi?”

“Yeni doğum kontrol haplarımın daha işe yarayacak kadar vakti olmadı, sen de kalkmış bunu yapıyorsun.” Unutmuştum. “İkimiz de senin kumarbaz olduğunu biliyoruz. Kader konusunda zar atmayı seviyorsun. Ve-gas’tayken gördüm bunu.”

Durmadım, o da beni durdurmadı. “Bence bu tür bir şey söz konusu olduğunda, ikimiz de kumar oynuyoruz.” “Olabilir.”

Kalçalarını kavrayıp, dayanabileceği sertlikte içine girdim. Bacaklarını kaldırıp belime sardı ve aynaya sırtını dayadı. Aksimin onu nasıl becerdiğin izledim ve keşke

görebilseydi diye düşündüm. Çok seksi bir manzaraydı.

içinden çıkıp geri çekildim. “Aşağı inip arkanı dön. Bunu benimle birlikte izlemeni istiyorum.”

Aşağı kaydı ve arkasını dönüp tıpkı istediğim gibi eğildi. Penisimi ıslak girişine dayadım ve içine girerken aynada gözlerine baktım. Onu arkadan

yaparken suratını hiç görmediğimden, bu da yeni bir şeydi.

Granit tezgâha tutunuyor ve suratımı izliyordu. “Bunu yapmak hoşuna gidiyor, değil mi?”

Daha da sert girip çıkmaya başladım, o da bana ayak uydurdu. Ama bir müzisyenden daha azını beklemezdim zaten. “Yalan söylemeyeceğim. Buna **bayılıyorum** ”

Öne eğilip son birkaç kez içine girerken sırtını öptüm ve sonra doğum kontrol haplarının henüz devreye girmediğini hatırladım. Kahretsin! Dışarı boşalmam gerekiyordu.

Bunu yapmak istemiyordum ama bir el havlusu alıp içine boşaldım. L.’nin içine boşalmak kadar tatmin edici eğildi ama onu üzmem istemiyordum. Bir süreliğine, hamile kalmayı istemediğini biliyordum.

Dik dik bana baktı. “Hamilelik için bir süre bekleyeceğimizi sanıyordum.”

Elimdeki kanıtlarla, ıslak bir el havlusuyla orada dikilirken, tam aksini söylüyor gibiydim. “Dışarı boşaldım. Seni hamile bırakmaya çalıştığım anlamına gelmez. Boşalırken içinde olsaydım, isteseydim seni doldururdum. İnan bana: Aradan birkaç gün geçtiği için, şu anda içinde minik yüzücüler olurdu.”

“Ama dışarı boşaldığında da olabiliyor,” dedi karnı şişkin kız. **Komik.**

“Biliyorum, olursa da olur. Bu arada, halayımızda prezervatif kullanmayacağımı şimdiden söyleyeyim. Unut bunu. Eksinlikle, kullanmayacağım.” İşte. Onu uyarmıştım.

“Biliyorum. Yanımda başka bir şey de var ama bunu taktırmama izin vermezsen bir faydası olmaz.”

“Bir dahaki sefere, bebeğim. Acelemiz olmayacak ” O sırada, Margaret alarmından kurtulmaya çalışıyorduk.

“Bir dahaki sefere, karın olacağım.” Vay canına. Bunu düşünmemiştim.

Yatak odasının kapısı alındı ve annemin sesini duyduk. “içeride olduğunu biliyorum, seni haylaz. Sana yaptığın Şeyi kesmen, giyinmen ve dışarı ıkman için iki dakika veriyorum.”

Aynada birbirimize bakıp glmemiz ve aynı anda “**Yakalandık,**” dememiz bir oldu.

Laurelyn Prescott

Gözlerimi açtım ve saate baktım. Bir cumartesi günüydü ve 06:37’ydi. Jack Henry’nin tarafı boştu. O hafta sonu, sabah her zamankinden de erken kalmıştı. Nedenini merak ettim ki sonra neden orada olmadığını hatırladım.

O gün evleniyorduk.

Kimse sesimi duymasın diye yastıkları suratımı kapatıp avazım çıktığı kadar bağırdım. O günün gelip attığına inanamıyordum. Jack Henry o gün kocam olacaktı.

Derhal, Jack Henry’nin tişrtnden daha uygun bir Şey giyip mutfağa gittim, içeriden bir ses geldiğini duyunca, müstakbel kocam olup olmadığına baktım. Gerçi o gün törenden önce benimle karşılaşmaması gerektiğini bildiğini biliyordum. Margaret beni görünce güldü.

“Burada değil. Bugün bu eve adım attığı anda başına gelecekleri biliyor.” Tezghtaki her zamanki yerime geçtim. Margaret’ın daha yeni yaptığı kahvenin kokusunu duydum. Kendi fincanını kaldırdı. “Bir fincan ister miydin?”

Ne zaman olmuştu bilmiyordum ama bir ara kahve içmekten hoşlanmaya başlamıştım. Muhtemelen, grupla birlikte turneye ıktığımdaydı, çünkü yolda başka bir Şey bu-

lamıyorduk. “Bir fincan içerim ama büyük bir ihtimalle bu kadar gerginken kafeinli bir Şey içmek çok iyi bir fikir değil.” “Gergin olman normal.”

“Belki gerginlik doğru sözcük değildir.” Margaret artık kayınvalidemdi ve bir anneye en yakın kişiydi. O yüzden, hislerim konusunda dürüst

olacaktım. “Üzgünüm, çünkü annem gelmiyor. Onu ve kariyerimi bıraktığım için bana hâlâ kızgın. Bana buraya asla gelmeyeceğini söylediğinde, bunu kalmam için söylediğini sanmıştım ama şimdi ciddi olduğunu anlıyorum. Düğünümde gelmeyecekse, ziyaret de etmeyecektir.”

“Üzüldüm, Laurelyn. Ben de geleceğini umuyordum, sakın etrafında seni seven kişilerin olmadığını düşünme. Annenle baban her zaman öyle kalacaklar ama biz de aileniz. Sırf Jack Henry değil. Artık bizimle birlikte olduğun için her zaman seni kollayacağız. Seni seviyoruz.”

Ağlamak üzereydim. “Ailenin ne kadar önemli olduğunu biliyorum, çünkü benim hiç olmadı. McLachlanların bir üyesi olacağım için çok mutluyum. Hepinizi ayrı ayrı çok seviyorum.”

Margaret bir mendille gözlerini sildi. “Düğün gününde bu kadar gözyaşı yeter. Gözlerinin kızarıp şişmesini istemiyorum.”

Hayatımın en mutlu günüydü ve annemin bencilliğinin o günü mahvetmesine izin veremezdim. O noktadan itibaren her şey farklı olacaktı. “Haklısın. Kontrol edemediğim şeyleri değiştiremem. O yüzden, artık gözyaşı yok.** Fazlasıyla gözyaşı dökmüştüm ama önümde harika bir hayat vardı. O andan itibaren, Jack Henry’le birlikte her şey farklı olacaktı.

“Müstakbel kocanın sana bir sürprizi var. Bu sabah, hepimize spada yer ayırtmış. Senin randevun saat dokuzda.”

Jack Henry’im böyleydi işte. Her zaman beni bir prensesmişim gibi şımartırdı. İlk randevumuzun olduğu gece bana bunun sözünü vermiş, o andan itibaren de sözünü tutmuştu. “Beni şımartmaya bayılıyor. Eminim ki bu konuda size teşekkür etmem gerek/”

“Bunları ona ve E van’a öğretmeye çalıştım. İyi yürekli, düşünceli, kadınlara saygılı davranan erkekler olmalarını istedim. O yüzden, Jack Henry bana seninle yaptığı anlaşmayı anlattığında ne kadar şaşırdığımı tahmin edebilirsin.”

Kahretsin! Bu konuşmayı daha önce yapmamıştık. “Ona kızma. Bunu tek başına yapmadı. Ben de razı geldim.” “Her şeyin bu şekilde gelişmesine

memnunum. Ayrı kaldığınız süre, ikinize de neler kaçırdığınızı gösterdi. Başınıza gelmiş en iyi şey olabilir. Bundan böyle bir gününüzü bile ayrı geçirmek isteyeceğinizi sanmam.”

Ayrı kaldığımız zamanları düşününce, haklı olduğunu anladım. “Doğru. Ondan bir daha asla ayrı kalmak istemiyorum. Asla.”

Spadaki sabahımız çok rahatlatıcıydı. Jack Henry’ye bunun için o gece ayrı bir teşekkür hediyesi vermek zorunda olduğumu unutmamalıydım.

Banyonun ortasındaki bir taburede oturmuştum ve Addison makyajımı yapıyordu. Bu konuda çok becerikliydi ve sanırım istese bir makyöz olabilirdi. Tam yanaklarıma allık sürerken, içimden gülümsemek geldi. O geceyi düşündüm ve aklıma seçtiğim iç çamaşırı takımı geldi. Buna bayılacaktı. Hem seksi, hem de masum bir şeydi. Tıpkı beni istediği gibi. Vereceği tepkiyi görmek için sabırsızlanıyordum.

“Neden kuş yutmuş kedi gibi sırtıyorsun?”

“Bilmek istemezsin.”

“Bu geceyi düşünüyorsun.” O kadar mı belli oluyordu? “Evet. Artık kocam olacağı için daha farklı hisseder miyim sence? Akla hayal gelebilecek her türlü seksi yaptık.”

“Yanlış kişiye sordun, şekerim. Emma’ya sormalısın.” Emma bunu duymuş gibi içeri girdi. “Neyi?”

Birisine gerdek gecesi seksiyile ilgili bir şey sormak bana saçma geliyordu. “Bir şeyi merak ediyordum. Bir sır değil ama gerdek geceme bakire olarak girmeyeceğim. Jack Henry bu gece kocam olacağı için daha farklı hissetmem gerekir mi?”

Soruyu duyunca kaşlarını kaldırdı. “Evan’la evlendiğimde bakire olmadığımı mı ima ediyorsun yani?”

Yanaklarımın kızardığını hissettim. “Tanrım. Özür dilerim, Em. Aklıma bile gelmedi.”

“Şaka yapıyorum, Laurelyn. Evanla evlenene dek. her türlü seksi yapmıştık. Sanırım, McLachlanlara özgü bir şey,” diye güldü. “Daha farklı tabii ama fiziksel açıdan değil. Duygusal açıdan farklı. Tam olarak nasıl tarif edebileceğimi bilemiyorum. Anlamak için bunu senin yaşaman gerek.” “Galiba düğünden çok seks konusunda gerginim. Bu gecenin farklı ve özel olmasını istiyorum ama öyle olmayacağından korkuyorum. Çünkü biz... Çok sık seks yaptık ” “Bakire olarak girilen bir halayının nasıl olduğunu bilmiyorum. O yüzden, ikisi arasında bir kıyaslama yapamam ama ikinizin de hayal kırıklığı yaşayacağını sanmam. Bu konuda endişelenme.”

Margaret kapıda belirdi ve hafifçe kapıyı tıklattı. "Sizi azıcık rahatsız edebilir miyim?"

“Tabii.”

"Yüzde yüz olana dek bir şey demek istememiştim. Sana bir sürprizim var." Kenara çekildiğinde suratı adeta ışıldıyordu.

Margaret’in arkasında annemle babam duruyordu. Büyükanнем ve büyükbabamla birlikte.

Yerimden fırladığım gibi, derhal annemin kollarına atıldım. Bana karşı ne kadar hatalı davranmış olsa da, annemdi ve onu her zaman sevecektim. “Burada olduğunuza inanamıyorum. Geldiğiniz için teşekkür ederim.” Babama ve büyükanнемle büyükbabama baktım. “Sizlere de öyle. Şok içindeyim. Bunu hiç beklemiyordum.”

“Margaret geçen hafta beni aradı. Beni kendime getirecek bazı şeyler söyledi ve burada yanında olmam gerektiğini anladım. Tek çocuğumun düğünün kaçırılmış olsaydım, kendimi asla affetmezdim.”

Annemin omzunun üstünden Margaret’a baktım ve dudaklarımı oynatarak “Teşekkür ederim,” dedim. Addison saçlarımı ve makyajımı bitirebilmek için onları kışkışla-madan önce, ailemle birkaç dakika hasret giderdim. İşi bittiğinde, hayatımda hiç daha iyi gözüküğümü hatırlamıyordum.

“Addison, harikasin.”

“İnsanın güzel bir tuvali olunca, işi de kolaylaşıyor.” “Teşekkür ederim.”

“Bu da son dokunuş.” Saçlarımın arkasına şampanya rengi bir çiçek taktı. Saçlarım ensemin hemen üstünde romantik bir topuz biçiminde kusursuz bir biçimde toplanmıştı. “Ayaklarına kadar uzanan şapşal bir duvak takmadığına sevindim.”

“Törenin bir kilisede veya üzüm bağında olması önemli değil, asla o tür bir şey takmam.”

Saçımın arkasındaki çiçek süsünü görebilmem için bir

ayna uzattı. “Seçtiğin şey mükemmel. Elbiseni giymeye hazır mısın? Fotoğrafçı bekliyor. Törenden önce telaşla evlilik fotoğrafı çektiirmek istemezsin.”

“Hazır olabileceğim kadar hazırım.”

“Annenle Margaret’in yardım etmesi için onları buraya çağırmamı ister misin?”

Orada olmasalar, kendimi iyi hissetmezdim. “Evet, lütfen.”

Addison onları çağırdıktan sonra, onlar gelinliğimi ambalajından çıkarırken, ben de bornozumla yatağın yanında dikildim. Annem gelinliği görünce nefesi kesildi. “Ay, Laurie. Çok güzel.”

Hayatımda gördüğüm en güzel gelinlikti. Şampanya renkli bir iç elbisesinin üstüne dikilmiş vanilya renkli dantellerden oluşuyordu. Ben olsaydım, hayatta bunu kendime seçemezdim. Dantellerin hep biraz demode olduğunu düşünürdüm ama bu gelinlik öyle değildi. Modern ve kolsuz, romantik ve derin bir V yakası olan daracık bir elbiseydi. En sevdiğim ve bunu seçmeme neden olan kısmıysa, belinde bulunan ve saçımdaki çiçekle uyum içerisinde olan şampanya renkli kalın kuşaktı.

Gelinliğimin içine girdim, Addison da yukarı çekti. Fermuarı çekebilmesi için karnımı biraz içime çektim. Gelinlik azıcık dardı. “Tatlım, terzin hiç pay bırakmamış;’ Göğüs kısmını düzeltmeye koyuldum. “Evet, haklısın.

Üstüme tam uymasını istediğimi söylemiştim, o da aynen öyle yaptı. O yüzden, şikâyet edemem.” Ama göğüs kısmı düşündüğümünden de dar gibiydi.

“Jack göğüs dekolteni görünce bayılacak. Harika gözüküyor.”

“Umarım göğüslerimden biri ya da ikisi birden davette dans ederken dışarı fırlamaz.”

Addison uzanıp göğüslerimi hoplattı. “Yok. sorun olmayacak gibi. Bu yavrular bir yere gidemez.”

Kendi etrafımda dönüp annemle Margaret’a baktım. “Nasıl sizce?”

Margaret her daim nazik bir kadın olduğundan, önce annemin yanıt vermesini bekledi. “Çok güzelsin, bebeğim. Seninle ve aldığın kararlarla ne kadar gurur duyduğumdan asla şüphe etme. Jack çok iyi bir adam ve karısı olacağın için çok şanslı.”

“Çok güzel bir gelin oldun. Jolie her zaman annen olacak ama diğer annen olmak beni çok mutlu ediyor. Bugünden itibaren, sen de kızsın. Bugün Laurelyn McLachlan olacaksın; oğlumun karısı ve gelecek torunlarımızın annesi olacaksın.” Margaret kollarını boynuma atıp, bana sıkı sıkı sarıldı. “Seni seviyorum. Ama lütfen beni bebekler konusunda çok bekletme.”

“Bu konuda endişelenmenize gerek yok,” dedim gülerek. Şaşırdığını gördüm. “Hamile misin?”

“Henüz değilim ama bunu konuşuyoruz. Hem de çok. Jack Henry bu konuda tamamıyla fikir değiştirdi. İlk tanıştığımızda, asla çocuk sahibi olmayı düşünmediğini söylemişti ama artık her konuşmamızda bebeklerden söz ediyoruz.”

“Evleneceğini veya çocuk sahibi olacağını asla düşünmezdim ama sonra hayatına sen girdin ve her şey değişti. Tatlı bebekler dünyaya getirmekten söz ettiğinizi duymak beni ne kadar mutlu etti bilemezsin.”

“Pekâlâ, bayanlar,” diye araya girdi Addison. “Araya girmek istemezdim ama Laurie’yi fotoğrafçının yanına götürmemiz gerek. Böylece, Jack Henry’yle evlenmek ve

o sözünü ettiğiniz bebeklere sahip olmaya başlamak için geç kalmaz.”

“Haklısın. Törene az kaldı.” Annem bana bir buket beyaz gül verdi. “Seni seviyorum, küçük kızım. Gergin olma.”

“Değilim. Olamam, çünkü her şey kusursuz.” Öyleydi. Sevdığım erkekle evleniyordum ve benim için bir anlam ifade eden herkes buna şahit olmak ve hayatımıza Bay ve Bayan Jack Henry McLachlan olarak başlamamızı kutlamak için oradaydı.

Q\$tuZ' (^{ttuov alimi/

Jack McLachlan

Beyaz g llerle ve beyaz renkli Şeffaf bir kumaŐla  st   rt lm Ő  z m bağının altında, Avalon'un g beğinde m stakbel karımı beklıyordum. Araba durunca, Jake'le Addison'ı g rd m ama Laurelyn babasının arkasında kalmıştı. Babası Addison'a yardım etmek i in arabadan indiğinde, onu ilk kez g rd m.

O kadar g zeldi ki, nefesim kesildi.

İnsanların hep b yle dediğini duymuştum ama o anda ger ekten de  yle oldu. Laurelyn bunun kanıtıydı. G ğs me bir ağırlık binmiŐ gibiydi. İ ime derin bir nefes  ektim,   nk  havasız kalmıŐtum. Kalbim  ılgınlar gibi atıyor, avu larını karıncalanıyordu. Ellerimi yumruk yapıp gevŐsettim,   nk  kendimi tuhaf hissettim.

"Dizlerini kasma abi," diye fısıldadı Evan kulağım.

"Ne?"

Bana eğildi. "Ellerinle ne yaptığını g rd m. Bayılmak  zere olduğun i in karıncalanıyor. Dizlerini gevŐset."

"Ha, tamam."

Evan'm dediğini yaptım ve ağırlığımı kıpırdanarak iki vana verdim. "Şimdi de Celia'nın  iŐ dansım yapıyor gibisi **11**.^{1*}

"Kes sesini." Rahibe baktım,   nk  beni duyduğunu biliyordum. " z r dilerim."

Adam omuzlarını silkip başını salladı. Harika. Bu d nyalar g zeli kadının bir g nahk rla evlenmek  zere olduğunu d Ő n yordu kesin.

M zik başladı ve ilk olarak Addison g l yapraklarıyla kaplı alanda y r d . Ardından Celia geldi ve yola g l yaprakları fırlatarak, oyun oynarmıŐ gibi

seke seke ilerledi. Sonra, Addisonm yanında yerini alacağına, hızla koşarak Emma'nın kucağına oturdu.

Tören müziği çalmaya başlayınca, konuklarımız ayağa kalktılar. Jake'le Laurelyn'i yolun diğer tarafında görebiliyordum. Babasının koluna girmişti. Bize doğru yürümeye başladılar. Laurelyn'in gelinliğinin ya da saçlarının nasıl olduğunu bilmiyordum ama her şeyi zaten kusursuzdu. Hiçbir şeyi değiştirmezdin.

Müzik kesilince, rahip çok fazla şey söyledi. En sonunda, Jake Laurelyn'i bana verdi. Elindeki beyaz gül buketini Addison'a uzattı ve elini tuttum. Rahip konuşurken, başparmağımla elini hafifçe okşadım. Rahibin ne söylediğine dair en ufak bir fikrim yoktu, çünkü bir an önce "Sizi karı koca ilan ediyorum," dediği kısma gelmesini istiyordum.

Laurelyn elimi sıkarak beni kendime getirdi, çünkü yemin etme sırası bana gelmişti. Yeminlerimizi yazmaya karar vermiştik, çünkü o güne dek yaptığımız hiçbir şey geleneklere uygun değildi. Neden bunu farklı yapacaktık ki?

Karamel renkli gözlerine baktım. "Bugün, istediğin erkek olabilmek için ayaklarının dibine eskiden olduğum erkeği seriyorum. Aşkın ve en iyi arkadaşın olmayı istiyorum. Çocuklarımızın babası olmayı istiyorum. Sana her zaman değer vereceğime ve saygı duyacağıma, koruyup

kollayacağıma, rahatlatıp cesaret vereceğime ve sonsuza dek yanında olacağıma yemin ederim. Kendimi bugünden itibaren sonsuza dek sana veriyorum." Ben bunları söylerken, gözleri doldu; gözyaşlarını akmadan önce başparmağımla yakaladım.

Rahip sonra, Laurelyn'den yemini okumasını istedi. Chloe'nin L.nin Martin gitarını getirdiğini görünce çok şaşırdım. Gitarını kız kardeşimden aldı, bana bakarak içine derin bir nefes çekti ve ağır ağır bıraktı. Neler olduğunu anlamam biraz vakit aldı. Yeminini bana şarkı olarak söyleyecekti: "Seni en yakın arkadaşım, âşığım, kocam ve çocuklarımın babası olarak kabul ediyorum. Birleşmemizi her zaman sevgiyle hatırlayacağım ve seni her gün bir öncekinden daha fazla seveceğim. Sana güvenecek ve saygı göstereceğim, seninle gülüp seninle ağlayacağım, seni iyi günde ve kötü

günde büyük bir bağıllıkla seveceğim. Ne tür bir engelle karşılaşsak karşılaşalım. Sana bugünden itibaren hayatımızın sonuna dek elimi, kalbimi ve aşkımı veriyorum. Her zaman söylediğim her şarkı olacaksın.” “Çok güzeldi, L... Bunu hiç beklemiyordum.” Birbirimize yüzüklerimizi taktık ve rahip yine o kadar uzun konuştu ki, karımı öpebileceğimi söylemesi için sabırsızlandım. En sonunda bunu da söyledi ve Laurelyn’in beni yapmamam için uyardığı şeyi yaptım. Onu geriye attım ve sertçe öptüm.

Onu kaldırdığımda, bana kızmasını bekledim ama bana kocaman, güzel bir gülümsemeyle karşılık verdi. Sonra, sıra en sevdiğim bölüme geldi.

“Değerli konuklar, karşınızda Bay ve Bayan Jack Henry McLachlan.”

Havvai’ye gitmek için ayarladığım özel jetteydik. Laurelyn nereye gittiğimizi bilmiyordu ama onu Maui kumsalında yeni aldığım malikâneye götürüyordum. Ona vereceğim evlilik hediyelerimden biriydi ve bayılacağını biliyordum. Ama asıl, mimarımın onun için planlama aşamasında olduğu müzik stüdyosuna bayılacaktı. Müzik her zaman hayatının bir parçası olacaktı; sırf müziği bırakarak birlikte olabileceğimizi düşünmesine ve bırakmasına izin vermeyecektim.

“Çocukların gelip resepsiyonda çalmasına izin verdiğin için tekrar teşekkür ederim. Harika bir sürprizdi. Margaret’in bana ailemle yaptığı sürpriz kadar güzeldi.” “Rica ederim, aşkım.” Elini dudaklarıma götürdüm. Resmi olarak karı koca ilan edildiğimizden beri onu öpmeden duramıyordum. “Ailenin geleceğini ben de bilmiyordum, orada ailen olarak kabul edeceğin birilerinin olmasını istedim.”

Kenetlenmiş ellerimizi dudaklarına götürdü. “Harikasın. Bundan daha fazlasını isteyemezdim. Tabii, bana nereye gittiğimizi söyleyebilirsin.”

“Hayır... Sana sadece önümüzde nerdeyse on bir saatlik bir uçak yolculuğu olduğunu söyleyebilirim.” Hâlâ kemerlerimizi çözmemiştik ama elimi dizine koyup bacağında gezdirmeye koyuldum. “Şimdi, bu kadar saat ne yapacağız?” Elimini bacağından aşağı itti. “Jack Henry! Hiç utanmıyorsun, değil mi?”

“Bugüne dek hiç utandığımı gördünüz mü, Bayan McLachlan?”

“Daha uçak yeni kalktı. Uçuş revlileri her an içeri girebilir.”

Pilot kabinde dilediğimiz gibi hareket edebileceğimizi anons etti. Kaşlarını oynattım. “Yani, yatak odamıza gidebiliriz.”

Görevliler kabine girdiler ama onları hemen durdurdum. “Yiyeceklerle şampanyayı bırakabilirsiniz. Servisi biz yaparız. Bir şeye ihtiyacımız olursa da söyleriz.”

“Peki, efendim,” dediler bir ağızdan, kabinden çıkarken. “Eh, sanırım bunu hayatlarının en kolay uçuşu yapacaksın.”

Onları bir daha görmezsem iyi olacaktı. “Bana uyar.” Yerimden kalkıp, onu da çektim. “Gel. Gökyüzünde evlenelim. Böylece, asla unutmayız.”

Yerinden kalktı. “İnanılmazsın.”

“Galiba bunu bana daha önce de söylemiştin.”

Kapıda durdu ve parmağını göğsüme dayadı. “Bana hazırlanmam için ne azından bir dakika verebilir misin?” “Benim için özel bir şey mi giyeceksin?”

“Evet. Hem sürekli olarak aynı suçu işlediğin için, buna fırsat vermemek için doğum kontrol konusunda da önlem alacağım.”

Eğilip boynunu öptüm. “Beni çok iyi tanıyorsun, karıcığım.”

Beni itip kapıyı açtı. “Evet, kocacığım. Uzun sürmez.” “İki dakikaya oradayım.”

“İki dakika ancak bu elbiseyi çıkarmama yeter.” “Kulağa mükemmel geliyor.” Onunla şakalaşmaya bayılıyordum.

“Hayır. Ben sana hazır olduğumu söylediğimde geleceksin, daha önce değil.” Sırıttı ve eğilip dudaklarıma bir öpücük kondurdu. “Surat astığında çok tatlı oluyorsun.” Kapıyı kapatmadan önce, başımı içeri uzatıp baktım. “Acele et. Seni her açıdan karım yapmak için can atıyorum.” Elini göğsüme dayayıp beni itti. “Sabırlı ol.”

“Elimde değil. Sabrım t kenmek  zere.  st nde olmak istiyorum.”

Elini uzattı ve pantolonumun bacak arasını okşadı. “Uslu ol!” Ama bir işe yaramadı.

Dışarı çıkıp, poposuna bir şaplak indirdim. “Acele et, seni dinlemiyor!”

“Tamam, tamam.”

Tam kapıyı kapatmıştı ki, bana hazır olduğunu nasıl söyleyeceğini planlamadığımızı fark ettim. “Hey! Hazır olup olmadığını nasıl anlayacağım?”

“Hazır olduğumda sana seslenirim.”

Bu planda çok açık nokta vardı. “Ya seni duymazsam?” “Bir B planı mı yapman gerektiğini düşünüyorsun? Sahi mi?”

“Evet. Ne zaman içeri gireceğimi bilmezsem, burada rahat rahat oturamam.”

Başını salladı. “Y ce Tanrım. Beni duymazsan, kapıyı a arım. Sana seslendiğimde, içeri gelmezsen on saat burada tek başına oturmana izin vermem. S z.”

Elimi kapıya indirip “Acele et. L tfen,” diye inledim. Kapı kapandı. Elimde değildi. Onun i in kendimi hi  o kadar hazır hissetmemiştim.

Aradan bir dakika ge ti ama bana sonsuzluk gibi geldi. Cep telefonumun saatine bakarken, rakamların hi  o kadar yavaş değişmediğine yemin edebilirdim. Aradan on iki dakika ge mişti ve yerimde duramıyordum. Ayağı kalktım ve Laurelyn’in beni her an  ağırabileceğini bildiğimden kabinde volta atmaya koyuldum.

On d rt derken, on beşinci dakikaya da girdik ve en sonunda seslendiğini duydum. “Bay McLachlan... Gelip beni bulun.”

Kahretsin!  ok uzun s rm şt  ama buna değeceğini biliyordum.

Kapıyı yana iterek açtım ve Laurelyn'in yatağın kenarında uzandığını gördüm. Üstünde beyaz renkli gelinlik çamaşırları vardı. Saten ve dantelli bir sutyen göğüslerini. şeffaf bir duvak kumaşı da karnını örtüyordu ama altındaki minnacık külotunu hâlâ görebiliyordum. Dizlerinin üstüne oturdum ve sırt kısmını göstermek için arkasını döndü. Altına üst kısmında kocaman saten bir kurdele olan bir tanga giymişti. Poposunu iki yana salladı, kurdele sallandı ve başını çevirip bana baktı.

“Beğendin mi?”

“Hayır! Bayıldım!” Kapıyı kilitledim ve yatağa doğru gittim. Laurelyn dönüp yatağın kenarına ilerledi. Suratını avuçlarımın arasına aldım ve onu ağır ağır öpmeye kovuldum. Daha önceden hiç yapmadığım bir şey yapacaktım: Karımla sevişecektim. “Hayatımda gördüğüm en güzel kadınsın. Sana sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğumu bilemezsin, Bayan McLachlan.”

“Bana böyle demene bayılıyorum.”

“Güzel, çünkü bunu sık sık duyacaksın.” Yanağını öptüm. “Bunu sana her gün söyleyeceğim.” Boynuna uzandım. “Her gece de duyacaksın.”

“Söz mü?”

“Söz.”

Göğüslerinin arasındaki fiyonga baktım. “Bunu azıcık çekersem ne olur?”

“Bilmiyorum. Deneyip görmelisin.”

Saten fiyongu parmaklarımın arasına alıp düğümü çözülene dek çektim. Çamaşırının ön tarafı açılıverdi. “Tüh. Karımın giysilerinin düşmesine neden oldum.”

“Evet, bunun için tekila içmek gerekir diye düşünüyordun/” diye güldü.

“Hayır, Bayan McLachlan. Bunun için tekilanın gerek-1j olduğunu hiç düşünmedim.”

Ellerini beline dayadı. Nasıl yani, bana kolay kadın mı diyorsun şimdi?” diye güldü.

“Hayır. Her zaman benim olduğundan eminim diyorum.”

Askıları omuzlarından aşağı ittim ve o minnacık sutyen yatağa düştü. Göğüslerini avuçlayıp, göğüs uçlarını başparmaklarımla okşadım. “Bugün gelinliğinin içinde ne kadar güzel olduğunu görünce, bunları o kadar çok istedim ki. Sana dokunamamak işkence gibiydi. Sonra, bir de mağaradaki resepsiyona gittik... Sürekli olarak seni masaya yatırdığım gibi, başımı elbisenin altına sokmayı düşündüm.”

Başparmağını alt dudağımda gezdirdi. “Sen ve o ağzın yok musunuz.”

“Orada çıkan sözlere bayılıyorsun.”

Başımı eğip, göğüs uçlarından birini ağızma aldım ve dilimi ucunda gezdirdim. “Evet ama bir şeyler içinde olduğunda ve ona sürtündüğünde, daha çok hoşuma gidiyor.

Göğüs ucunu sertçe emdim ve göğsünü ses çıkararak bıraktım. “Bayan McLachlan: Bu gece lafınızı hiç sakınmıyorsunuz.”

Gömleğimin düğmelerini teker teker açmaya başladı. “Henüz lafını sakınmamak neymiş görmedin bile. Ama göreceksin.”

“Hımm... Bu cesur yanınızı çok sevsem de, karı koca olarak geçireceğimiz ilk zamanı biraz daha ağırdan almayı isterdim. Biraz daha tatlı olmasını da. Seksle ilgili her şeyi yaptık ve bu gecenin farklı olmasını istiyorum. Karımla sevişmek istiyorum.”

Düğmelerimi açan parmakları yavaşladı. “Nasıl istersen. Son düğmeyi de açtıktan sonra, gömleğimi omuzlarımdan aşağı çekip yere bıraktı. Avuçlarını göğsüme da-

yadı ve göğüs uçlarımı okşayarak sertleştirdi. “Çok yakışıklısını. Umarım bebeklerimiz sana benzerler.”

“Ben de altın kahverengi gözleri olan karıma benzemelerini istiyorum.”
Onu kendime çekip, alnımı alnına dayadım. “Yeminimdeki her şey doğru.
Bugüne dek olduğum, şu anda olduğum ve gelecekte olacağım her şeyi sana
teslim ediyorum.”

“Kendini tamamıyla bana teslim ediyorsun. Bundan daha güzel bir şey
düşünemiyorum. Bir zamanlar, seni içimi acıtan güzellik olarak
düşünürdüm. Seni bir daha göremeyeceğimi düşündüğüm dönemdi. Ama
artık tamamıyla farklısın. Bana kendini adayan güzelliğimsin, çünkü bunu
gerçekten yapıyorsun: Eskiden olduğun kişiden, kendini bana tüm kalbinle
verebilmek için vazgeçiyorsun. Bu yüzden seni çok seviyorum. Bir erkeğin
karısına daha güzel bir hediye verebileceğini sanmıyorum.”

Yavaşça dudaklarını öptüm. Doğru: Artık farklı bir erkeğim, çünkü bu
kadını çok seviyorum. O benim her şeyim ve ona kalbinden geçen her şeyi
vermeyi planlıyorum. Yapması gereken tek şey, istemek. Sonra, onun
olacak. Birlikte geçireceğimiz geleceğimizle ilgili öylesine güzel şeyler
planladım ki. Bu, sadece başlangıç. Bugün, mutlu sonsuzluğumuzun
başlangıcı.

(Şjdarunı ş ^ü^Uck'teAl (S^anhtla>ı

Song for the Waiting • Aron Wright Come Back When You Can • Barcelona
Please Don't Go • Barcelona Don't Forget to Breathe • Bitter Sweet The
Mating Game • Bitter Sweet Över • Blake Shelton

I Can't Make You Love Me • Bonnie Raitt Then • Brad Paisley Remind Me
(Carrie Underwood ile düet • Brad Paisley) She's Everything • Brad Paisley
Locked Out of Heaven • Bruno Mars Nasty Naughty Boy • Christina
Aguilera Just a Fool (Blake Shelton ile) • Christina Aguilera To Whom It
May Concern • The Civil Wars Finding North • The Civil Wars Let Me Let
Go • Faith Hill Just To Hear You Say That You Love Me • Faith Hill The
Dance • Garth Brooks Lead Me On • Glorianna Somebody That I Used to
Know (Kimhira ile) • Got ye

And Then You • Greg Laswell Bleed • Hot Chelle Rae More Than I Meant
To • Jason Reeves Truth • Jason Reeves If Only I • Jon McLaughlin
Because Of You • Kelly Clarkson Dark Side • Kelly Clarkson Standing In

Front of You • Kelly Clarkson Breaking Your Own Heart • Kelly Clarkson
Here with Me • The Killers Wanted You More • Lady Antebellum Our Big
Mistake • Marc Broussard Daylight • Maroon 5 Sad • Maroon 5

I Don't Want To Leave • Matthew Perryman Jones Looking for You Again •
Matthew Perryman Jones Out of Reach • Matthew Perryman Jones Feels
Like Letting Go • Matthew Perryman Jones

I Will Wait • Mumford & Sons Try • Pink The Mess I Made • Parachute
Feelin' Love • Paula Cole Thinking of You • Pete Yorn Against Ali Odds •
Phil Collins Come Wake Me Up • Rascal Flatts What Hurts The Most •
Rascal Flatts Here Comes Goodbye • Rascal Flatts Pieces • Red Never Be
the Same • Red Start Again • Red Stay (Mikky Ekko ile) • Rihanna Holding
On and Letting Go • Ross Copperman

Addicted • Saving Abel Six Degrees of Separation • The Script Sing to Me
• Sleeping At Last Slow & Steady • Sleeping At Last It's Been A While •
Staind So Far Away • Staind It's Your Love • Tim McGraw Let's Make
Love • Tim McGraw

I Need You • Tim McGraw & Faith Hill Ali I'm Thinking Of • Tyrone
Wells Here Without You • 3 Doors Down Was It a Dream? • 30 Seconds to
Mars

(SjŞc'S-eÄÄü

Bu kitabı yazarken muhteşem dostlar edindim. Her birinin ismini söylemem
imkânsız ama dünyamdaki bazı çok özel kişilere teşekkür ederim: **Acıtan
Güzellik Destek Gru**-özz'ndaki kız arkadaşlarım. Gelişen çok sayıdaki
dostluğu görmek çok keyifliydi. Bunun bir parçası olabildiğim için gurur
duyuyorum. Daha iyi amigo kızlar bulamazdım. Pes etmeyi düşündüğüm
günlerde, yola devam etmemi sağladınız.

Şarkı önerilerinde bulunan herkese teşekkür ederim. Tanrım! Sordum ve
sonrasında... Sizler yanıtlarınızı birbiri ardına yolladınız. Sayısız şarkı var.
Bunlar bana akla hayal gelebilecek her şekilde ulaştı: **Acıtan Güzellik
Destek Grubu'ndan**, FB özel mesajlarından, Georgie Cates sayfasının özel
mesajlarından, zaman tüneline, kişisel e-posta adresimden,

Goodreads'den ve Twitter'dan. Söylememe gerek bile yok ama beni etkileyen yeni müziklerle tanıştım. Teslimiyetle Gelen Güzellik için bana ilham olan tüm şarkı önerilerini yollayan kişilerin isimlerini söylemek istiyorum: Ani Markarian, Beon Tamoukian, Sharon Luth (Shaz Za), Gi Jewett, Nella Durham, Ruth Secrist, Susan Graves Vousden, Reize Eis, Angie Rock-Chick Reyes, Mandy Ireadindie, Emily Beach Thomas, Ashley West, Kim Huddleson, Carol Owen, Kelly Whalen Amanda Gonzales, Kristina Amit, Kirsty Robinson, Na-tasha Paul-Ollivierre, Lou Gut, Nikki Schoeller Geloneck, Angela Trenholm, Brooke Bailey, Laura Rodriguez. Lau-ra F. Pankovv, Kimberly Schoeller Kimball, Tanya Spnce Hail, Jamie Hillard, Virginia Rodriguez, Alicia Collins-Dennis, Crystal Rivera, Pamela Duddy, Nanci Noeito Tinkelman, Gloria Green, Happy Chin-Sang Driggs, K.c Budd, Ana Oxendine Moore, Trinity Higinbotham, Be-verly Waldrup, Briseida Diaz, Sanaa Ouheissaine, Susan McLaughlin, Heather DuBard, Abby Bowman Pyle, Tara Anderson, Anna Melissa, Tammy McGowan, Angela Page ve Amanda Dotson.

Acıtan Güzellik grubunu yönetmeme ve denetlememe yardımcı olan Sharon Luth'a (Shaz Za) özel teşekkürlerimi yollarım. Bu görevlerin yanı sıra, **Adanmış Güzellik**'in Avustralya terimleriyle daha da otantik olmasını sağladı. Milyonlarca teşekkürler, Shaz!

Acıtan Güzellik grubunda benim için daha özel olan birkaç kişi var ama isimlerini burada yazmayacağım. Birisinin ismini unuturum diye korkuyorum ama kim odlu-ğunuzu biliyorum. Siz kızlar beni çok keyiflendirdiniz ve tüm paylaşımlarınızı, kolajlarınızı, videolarınızı, fotoğraflarınızı ve çok özel bir şarkı performansını çok sevdim. Jack Henry'nin ve Laurelyn'in öyküsünü benim kadar çok sevdiğiniz için teşekkür ederim.

Çok özel bir teşekkürü de Ani Markariana yollamak isterim. Facebook aracılığıyla çok özel dostlar edindim ve sen benim için kesinlikle muhteşem bir arkadaşınsın. Seninle gerçek hayatta tanışmayı dört gözle bekliyorum.

Son olarak, Jennifer Sommersby Young'a kocaman bir teşekkür yollarım. Harika bir editörsün ve **Güzellik Serisi** sensiz bulunduğu yere gelemezdi. Milyonlarca kere teşekkür ederim.

Bazılarınızla Facebook, Twitter, Goodreads, e-posta ve bloğum aracılığıyla iletişim kurmak büyük bir keyif oldu. Okuyucularıyla iletişim halinde olmayı çok seviyorum; o yüzden, bana ulaşmaktan asla çekinmeyin. Hepinizi seviyorum ve bu yolculukta bana verdiğiniz destek için teşekkür ediyorum.

Sevgiler, Georgia

DEX Plus'tan çıkan diğer kitaplar:

Kocan Kadar Konuş I Diriliş, Şebnem Burcuoğlu Dengesiz Bir Adamın Anatomisi, Duygu Özlem Yücel O Adam Buraya Gelecek, PuCCa Kişisel Gerilim, İdil Hazan Kohen Hep Seni Bekledim, Jennifer L. Armentrout Vahşi Adam, Kristen Ashley Gizemli Adam, Kristen Ashley Duvarların Dili Olsa, Alice Clayton Kış Güneşi, Jennifer L. Armentrout Kocan Kadar Konuş, Şebnem Burcuoğlu Acıtan Güzellik, Georgia Cates Saplantı, Jennifer L. Armentrout Dublin Caddesi, Samantha Young